Acolouthiai kai Martyriai

Τῶν ἁγίων ἐνδόξων τεσσάρων νέων ὁσιομαρτύρων Ἐνθυμίου Ἰγνατίου, Ἀκακίου καὶ Ὀνουφρίου, τῶν ἐν τοῖς ἰσχάτοις καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλησάντων, συγγραφεῖσα ὑπὸ Ὀνουφρίου τοῦ Ἰβηρίτου.

Τούτοις θεοστιδαγμα καὶ οἱ βίοι καὶ ἡ ἀκολουθία τῶν νεομαρτύρων Γεωργίου Χιοσοφίου καὶ Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου.

Ἐκδίδονται δὲ ὑπὸ Ἀκακίου, μοναχοῦ Προδρομίτου

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἡ Φιλοτέκνος Λέσχη.

1862

ΜΗΝΙ ΜΑΙΩι Α'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἁγίων τριῶν ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου, καὶ Ἀκακίου. Ἑσπέρας ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

Ἦχος ά.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμεῖς, ἐν σταδίῳ σήμερον φωνὴν ὑψοῦντες κηρύττετε, Χριστὸν θεάνθρωπον καὶ ἀπίστων πλάνην, καὶ τὰ τούτων σύμβολα ποσὶν ὑμῶν πατοῦντες συντρίβετε, τὴν κάραν δαίμονος, καὶ χαρὰν πιστοῖς παρέχετε, τὸν Σωτῆρα πιστῶς μεγαλύνοντες.

Ἐξέστη δαιμόνων ἡ πληθύς, καὶ σατὰν ὁ δόλιος, ὁρῶν καταβέβληται· ἐν γὰρ τῷ σκάμματι τὸν σταυρὸν Κυρίου, ἀνυψοῦντες ἔνδοξοι, Χριστοῦ τῷ θείῳ πόθῳ φλεγόμενοι, φαιδροὶ πρὸς θάνατον, ἐπεσπεύσατε στερρόψυχοι, καὶ μαρτύρων δήμοις συνετάχθητε.

Εὐθύμιε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, μετὰ σοῦ Ἰγνάτιον, τὸν φίλον ὄντως καὶ σύναθλον, καὶ τὸν Ἀκάκιον, σὺν τῷ Ὀνουφρίῳ, μιμητὰς ἀθλήσεως τῆς σῆς παραλαβὼν πρὸς τὸν Κύριον, θερμῶς πρεσβεύσατε, ὅπως φύγωμεν τὰ ἔνεδρα ἐπηρείας δεινοῦ πολεμήτορος.

ΕΘΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ

ΜΗΝΙ ΜΑΙΩι Α'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἁγίων τριῶν ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου, καὶ Ἀκακίου. Ἑσπέρας ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν προσόμοια.

Ἦχος ά.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμεῖς, ἐν σταδίῳ σήμερον φωνὴν ὑψοῦντες κηρύττετε, Χριστὸν θεάνθρωπον καὶ ἀπίστων πλάνην, καὶ τὰ τούτων σύμβολα ποσὶν ὑμῶν πατοῦντες συντρίβετε, τὴν κάραν δαίμονος, καὶ χαρὰν πιστοῖς παρέχετε, τὸν Σωτῆρα πιστῶς μεγαλύνοντες.

Ἐξέστη δαιμόνων ἡ πληθύς, καὶ σατὰν ὁ δόλιος, ὁρῶν καταβέβληται· ἐν γὰρ τῷ σκάμματι τὸν σταυρὸν Κυρίου, ἀνυψοῦντες ἔνδοξοι, Χριστοῦ τῷ θείῳ πόθῳ φλεγόμενοι, φαιδροὶ πρὸς θάνατον, ἐπεσπεύσατε στερρόψυχοι, καὶ μαρτύρων δήμοις συνετάχθητε.

Εὐθύμιε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, μετὰ σοῦ Ἰγνάτιον, τὸν φίλον ὄντως καὶ σύναθλον, καὶ τὸν Ἀκάκιον, σὺν τῷ Ὀνουφρίῳ, μιμητὰς ἀθλήσεως τῆς σῆς παραλαβὼν πρὸς τὸν Κύριον, θερμῶς πρεσβεύσατε, ὅπως φύγωμεν τὰ ἔνεδρα ἐπηρείας δεινοῦ πολεμήτορος.

Τρισάριθμοι μάρτυρες στερρῶς ἀνταγωνισάμενοι, τοῖς ὠμοτάτως δικάζουσι, καὶ ὑπομείναντες τῶν κολαστηρίων εἴδη φρικωδέστατα, τῆς ἄνω βασιλείας ἐτύχετε. Διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος ά.

Μακάριοι ἐστὲ ὑμεῖς, οἱ τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, νεομάρτυρες ἔνδοξοι, διὰ τὴν τῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν· ἐν ὀλίγῳ γὰρ τελέσαντες τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου ὑμῶν, ἀπηλαύσατε εὐφροσύνης αἰωνίου, μετὰ ὁσίων συνευαγγελλόμενοι, καὶ μετὰ μαρτύρων συναγελαζόμενοι. Ἐντρυφῶντες οὖν τοῦ θείου κάλλους ἀνενδότως, μὴ ἐπιλήσησθε ἡμῶν πρεσβεύοντες πρὸς Κύριον, ἐπιτυχεῖν ἡμᾶς τῆς αὐτῆς εὐφροσύνης, παμμακάριστοι.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον,
Προσόμοια, ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δεῦρο πᾶσα πληθὺς τῶν χριστωνύμων ὕμνοις τιμήσωμεν αἰσίως τοὺς μάρτυρας τοὺς νέους, οὓς ὁ Χριστὸς ἐδόξασε.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὖχος τῶν ἀσκητῶν, ἀγλάϊσμα μαρτύρων Εὐθύμιε ἐδείχθης, σὺν θείῳ Ἀκακίῳ, καὶ πρέσβυς ἡμῶν ἄγρυπνος.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Ἄγχος τῶν ἀσεβῶν, Ἰγνάτιε ἐγένου, τελειωθεὶς ἀγχόνῃ, Χριστοῦ δὲ μάρτυς νέος, ᾧ ὑπὲρ πάντων πρέσβευε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Σέλας τὸ τριλαμπές, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, τῶν σῶν νεομαρτύρων πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις, ἐλέησον τὸν κόσμον σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μῆτερ τοῦ Ἰησοῦ, θεόνυμφε Μαρία, μετὰ τῶν νεοάθλων, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν κτίστην πρεσβεύσατε, δεόμεθα. Ἀπολυτίκιον.

Δόξα. Ἦχος ά.

Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας.

Ἰσάριθμοι Τριάδος τῆς ἀκτίστου ὑπάρχοντες, σὺν ταῖς τῶν Ἀγγέλων χορείαις, καὶ μαρτύρων τοῖς τάγμασι, παρίστασθε χαίροντες ὑμεῖς, τῷ θρόνῳ τῆς θεότητος σοφοί. Διὰ τοῦτο ἐν μεθέξει, τὰς ἀστραπὰς ἐκεῖθεν προσλαμβάνοντες, πηγὰς ἰαμάτων τοῖς πιστοῖς παρέχετε καὶ θεῖον φωτισμόν, μάρτυς Εὐθύμιε Χριστοῦ, σὺν τῷ σοφῷ Ἰγνατίῳ, καὶ τῷ θείῳ Ἀκακίῳτε, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντες.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνήρ· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους ἡ, καὶ ψάλλομεν προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ΄.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τὴν καινὴν καὶ χαρμόσυνον, ἑορτὴν Χριστὲ σήμερον, τῶν νεομαρτύρων σου ἑορτάζοντες, ἔαρος ὥρᾳ φιλάνθρωπε, ὡς ἄνθη πανεύοσμα, χελιδόνας τορευτὰς, κελαδούσας ἐν χάριτι σὴν Θεότητα, καὶ πληρούσας χαρᾶς τῶν ὀρθοδόξων τὰς καρδίας σοι ἐν πίστει, αὐτῶν τοὺς ἄθλους προσφέρομεν.

Αἰσθητὸν ἔαρ σήμερον, αἰσθητὴν κτίσιν ηὔφρανε, νοητὸν ἀνέτειλεν ἡ ἀνάστασις Χριστοῦ, καὶ φύσιν ἐν Πνεύματι βροτῶν ἀναπλάττουσα, ἐπευφραίνει νοητῶς. Νῦν δὲ ἔαρ τριπλάσιον ἡ πανήγυρις, τῶν τριῶν ἀθλοφόρων κατατέρπει, τριπλασίως τὰς αἰσθήσεις, ψυχῆς ἡμῶν καὶ τοῦ σώματος.

Ὡς ὡραῖοι καὶ πάγκαλοι, νεανίαι παρίστασθε, τῷ Χριστῷ μακάριοι νεομάρτυρες, κόσμον φοροῦντες βασίλειον, τὰ εἴδη κολάσεων, καὶ ὡς λίθους καθαροὺς τῆς σαρκὸς ὑμῶν στίγματα, τῶν αἱμάτων δὲ τὴν ῥοὴν ὡς πορφύραν, καὶ Σταυρόν τε θεῖον σκῆπτρον μετὰ δόξης, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ἀγάλλεσθε.

Τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, νεομάρτυρες ἔνδοξοι, ἀθληταὶ ἀήττητοι καὶ στερρότατοι, ὁ θεῖος ὄντως Εὐθύμιος, σὺν τούτῳ Ἰγνάτιος, καὶ Ἀκάκιος στερρὸς, οἱ

καινὴν συγκροτήσαντες νῦν πανήγυριν, τῷ Δεσπότῃ τῶν ὅλων τὰς δεήσεις μὴ ἐλλείπητε προσφέρειν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀξιάγαστοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Σήμερον ἐξέλαμψαν ἐν τῷ τῆς πίστεως στερεώματι, οἱ τρεῖς ἥλιοι λαμπροὶ καὶ τερπνότατοι, ἡ ὑπέρλαμπρος τριὰς τῶν σοφῶν νεομαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, οὓς οἱ πιστοὶ συνελθόντες ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν τεμένει, ἐαρινοῖς ἄσμασι καταστέψωμεν λέγοντες· χαίρετε τρεῖς ἀθληταὶ πανένδοξοι, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νεόδμητα φρούρια, καὶ βάσεις ἀσφαλέστατοι· χαίροις Εὐθύμιε μέγιστε, ὁ πρὸ τῶν ἀπίστων διατρανώσας τὴν θεότητα Χριστοῦ, καὶ τὴν δαίμονος Ἄγαρ πλάνην σοφῶς καταβαλών, ὃς ὡς ὁ νικηφόρος ἀθλητὴς, μετὰ βαΐων καὶ κλάδων τὸ πάθος προλαβὼν τοῦ Κυρίου σεαυτῷ ὑπέζωγράφησας, στάδιον ἀνοίξας μαρτυρίου λαμπρότατον, τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσι τρισὶ συναθληταῖς· χαίροις Ἰγνάτιε ἔνδοξε, ὁ μιμητὴς γενόμενος τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ ἀκριβέστατος, καὶ τῇ ἀγχόνῃ σου ἀποπνίξας τὸν διάβολον· χαίροις Ἀκάκιε πανέντιμε, ὁ τῇ ῥοῇ τῶν αἱμάτων σου ἐπιχρώσας σεαυτῷ ἁλουργίδα βασίλειον, μεθ' ἧς παρίστασαι τῷ θρόνῳ τῆς θεότητος. Ἀλλ' ὦ τριαδικὰ ἀσυνθέτου Τριάδος, ἁπλανῆ ἐνδιαιτήματα, μὴ διαλείπητε πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἴσοδος· τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεὸς, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητέ μου καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός· καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται· ἐγώ εἰμι Θεὸς, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἁλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ τοῦ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν ἰδιόμελα.

Ἦχος ά.

Ἔπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ τὴν κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον, ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι. Διόπερ πάντοθεν θείᾳ δυνάμει περαιωθέντες, τὴν Σιὼν κατελάμβανον, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

τῶν Χερουβίμ, ἣν καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ὁσιότητος καύχημα, καὶ δόξα μαρτυρίου ἀνεδείχθητε θαυμάσιοι· τὸν Σταυρὸν γὰρ τοῦ Χριστοῦ ἀσκητικῶς ἀναλαβόντες, στάδιον ἠνύσατε μαρτυρίου πανένδοξον· καὶ μετὰ δόξης ἀποκάθαρσιν, ἑαυτοῖς μαρτυρικῶς ἐκτελέσαντες, ὡς καθαροὶ τῷ καθαρῷ παρίστασθε Χριστῷ, στεφανηφόροι πανένδοξοι, τρεῖς νεομάρτυρες, Εὐθύμιε μέγιστε, Ἰγνάτιε στερρόφρον καὶ Ἀκάκιε λαμπρότατε, μετὰ μαρτύρων καὶ ὁσίων εὐφραινόμενοι, καὶ πρεσβεύοντες ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἦχος δ΄.

Ὡς ἔαρ εὐφρόσυνον, ἀνέτειλε σήμερον ἡ τρισαυγὴς τῶν νεομαρτύρων πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φαιδρῶς ἑορτάσωμεν φιλέορτοι, τρυφῶντες ἐν πνεύματι τοῖς διὰ Χριστὸν ἀγῶσιν αὐτῶν καὶ παλαίσμασιν· ὅτι τὴν φύσιν ἐκβιασάμενοι, ὑπερήλασαν πάντας τῇ ἁγιότητι, καὶ τῷ ἔρωτι τοῦ Κυρίου φλεγόμενοι, ἔδραμον ἑκουσίως πρὸς τὸ μαρτύριον, καὶ τὸ ἔνδοξον ποτήριον τοῦ θανάτου πιόντες ἐν χαρᾷ, ἐδέξαντο τὸν τῆς νίκης στέφανον, ὡς νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι, οἱ πανένδοξοι Εὐθύμιος, Ἰγνάτιος, καὶ Ἀκάκιος· καὶ νῦν μετὰ Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς χορεύοντες, ὁσίων καὶ μαρτύρων, καὶ μέσον ἡμῶν ἱστάμενοι ἀοράτως, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν τεμένει, ἁγιάζουσιν ἡμᾶς τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν ἱερὰν αὐτῶν καὶ σεβάσμιον πανήγυριν.

Ἦχος δ΄.

Τοὺς ἀριστέας Χριστοῦ τρισαρίθμους ὁπλίτας Εὐθύμιον, Ἰγνάτιον, καὶ Ἀκάκιον, συνελθόντες ἀδελφοί, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν τεμένει, ἐγκωμίοις μαρτυρικοῖς καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· οὗτοι γὰρ τῶν τυραννούντων τὰ θράση μὴ δειλιάσαντες, μᾶλλον δὲ τὴν πίστιν Χριστοῦ τρανῶς κηρύξαντες, νομίμως ἐνήθλησαν, καὶ τὰ τῆς νίκης βραβεῖα παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαντο· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων χορεύοντες τὴν ἀκατάλυτον χορείαν, αἰτοῦνται τῇ οἰκουμένῃ εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. ά.

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν, ᾄσατε αὐτῷ πᾶσα ἡ γῆ· σήμερον γὰρ οἱ τρεῖς αὐτοῦ νεομάρτυρες Εὐθύμιος, Ἰγνάτιος καὶ Ἀκάκιος, καινὴν ἑορτὴν συστησάμενοι, φιλοφρόνως δεξιοῦνται τοὺς συνελθόντας αὐτοῖς ἐραστάς· ἄϋλον τράπεζαν παραθέμενοι, τοὺς διὰ Χριστὸν αὐτῶν ἀγῶνας, ὡς ἐδέσματα παντοδαπὰ προβάλλουσι. Δεῦτε οὖν νοητῶς ἀριστήσαντες, εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ ἐκ καρδίας εἴπωμεν· εἷς εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ καὶ τούτους τοὺς ἐραστάς σου νικητὰς ἀναδείξας τῆς ἁμαρτίας, καὶ στεφάνῳ δόξης αὐτοὺς κατακοσμήσας. Ἀξίωσον οὖν καὶ ἡμᾶς, μιμητὰς γενέσθαι τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, καὶ τῆς ἴσης δόξης ἐπιτυχεῖν, πολυέλεε Κύριε, δόξα σοι.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΕΙΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΚΕΝΤΡΟ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΤΣΟΥΡΟΣ

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Εἰς τὸν στίχον, Προσόμοια. Ἦχος πλ. ά.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις νεομαρτύρων τριὰς, οἱ τῆς Τριάδος τῆς ἀκτίστου ὑπέρμαχοι, οἱ πᾶσαν τὴν γῆν ἀκτῖσι τοῦ μαρτυρίου ὑμῶν ὡς φωστῆρες θεῖοι καταλάμψαντες, καὶ νῦν προσδεχόμενοι παρ' ἡμῶν τὰ ἐφύμνια, καὶ τὰς δεήσεις τῷ Δεσπότῃ προσάγοντες καὶ ἰάματα, δεομένοις βραβεύοντες, θύματα ἀεισέβαστα, κειμήλια ἔντιμα, ἄνθη ὡραῖα καὶ νέα τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως. Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις νεομαρτύρων τριὰς, ὁ τὰς δαιμόνων παρατάξεις τρεψάμενος, καὶ πᾶσαν Ἀγγέλων φύσιν ὁ καταπλήξας σαφῶς, καὶ πληθὺν βραβείων ἐπαράμενος, σοφῶς τὸν ἀντίχριστον ὁ ἐλέγξας Εὐθύμιε, καὶ εὐθυμίαν τοῖς πιστοῖς μνηστευσάμενος, ὁ τοῦ σκότους τε, ἀποπνίξας τὸν ἄρχοντα, πάθη ὁ μιμησάμενος Χριστοῦ μου Ἰγνάτιε, ὅλος ὡραῖος ἐμπρέπων τῇ ἀκακίᾳ Ἀκάκιε. Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Χαίροις νεομαρτύρων τριὰς, οἱ ἀθλοφόρων παλαιῶν μιμησάμενοι, τὴν στάσιν καὶ καρτερίαν καὶ τὸ γενναῖον σαφῶς, καὶ στεφάνους ἴσους εἰσδεξάμενοι· Χριστοῦ θείῳ ἔρωτι πυρποληθέντες ἀοίδιμοι, ἑαυτοὺς εἰς

θάνατον ἑκουσίως ἐδώκατε, καὶ ὡς ἅγιοι, παρ' ἡμῶν νῦν δοξάζεσθε, νόμιμον οἱ τελέσαντες, ἀθλήσεως στάδιον, νόμιμα στέφη καὶ θεῖα, παρὰ Χριστοῦ κομισάμενοι. Αὐτὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ Τριάδος ἰσάριθμοι, νεομάρτυρες ἔνδοξοι· χαίρετε ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, καὶ πάλιν χαίρετε Εὐθύμιε, Ἰγνάτιε καὶ Ἀκάκιε, τὸ τρισοφὲς τριστέλεχον ἄθροισμα, ἡ νεοσύλεκτος χορεία, καὶ τρίπλοκος, ἡ γενναία παράταξις τοῦ παντάνακτος Θεοῦ· χαίρετε τὰ πόνοις ἀσκήσεως λευκανθέντα κρίνα τῆς Ἐδὲμ, καὶ αἵμασι μαρτυρικοῖς, φοινιχθέντα ῥόδα τῆς χάριτος, ἡ λαμπρὰ ἁρμονία τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ ὁ σύνδεσμος· ὁ ἀδιάῤῥηκτος συνασπισμὸς τῆς πίστεως, τὸ τρίτειχον φρούριον τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ, ὁ τριόροφος οἶκος τῆς παναγίας Τριάδος, τὰ καθαρὰ καταγώγια Πατρὸς Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος· χαίρετε παῖδες τοῦ Χριστοῦ ὡραιότατοι, Μάρτυρες ἅγιοι· τὰ νεόθυτα πρόβατα, οἱ προσαγόμενοι μόσχοι, τῇ μυστικῇ τραπέζῃ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ· ὧν καὶ τὰ αἵματα βοῶσιν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΣ

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν ἁ. στιχολογίαν,

Καθίσματα. Ἦχος ἁ.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Λαμπρὰ ἡ τῶν ὡρῶν, βασιλὶς ἀνατέλλει, ὑπέρλαμπροι δὲ νῦν, συνεκλάμπουσι ταύτῃ, Χριστοῦ οἱ νεομάρτυρες, ὁ σοφὸς Εὐθύμιος, καὶ Ἰγνάτιος, σὺν τῷ κλεινῷ Ἀκακίῳ, οἱ κηρύξαντες, ἐν τῷ σταδίῳ γενναίως, Χριστοῦ τὴν θεότητα.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, ὅμοιον.

Τὰ μύρα σοι θερμῶς, προσκομίζουσαι Λόγε, Ἀγγέλου τῇ μορφῇ, ἐξεπλάγησαν ὄντως, γυναῖκες αἱ θεόφρονες, Ἀποστόλοις δὲ ἔκραζον· ἐξεγήγερται, ὄντως Χριστὸς καὶ ἀνέστη· οὐ γὰρ εὕρομεν, αὐτὸν ἐν τάφῳ καὶ ὤφθη, ἡμῖν θεῖος Ἄγγελος.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν Κάθισμα.

Θείας πίστεως.

Νέος ἔλαμψας, Χριστοῦ τῇ πίστει, μάρτυς ἔνδοξε, λαμπρὰν Τριάδα, ἀθλοφόρων πληρῶν καὶ τυπούμενος, τὸν ἀριθμὸν ἀρχιθέου Τριάδος τε· ἀλλ' ἐμφραγήτωσαν στόματα βλάσφημα, μὴ δεχόμενα νεομαρτύρων τὴν ἄθλησιν, ὁμολογούντων Χριστοῦ τὴν θεότητα.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν,

Ἀναστασιμοθεοτοκίον.

Θεῖος ἄγγελος φανεὶς ἐν δόξῃ, ἐξεβόησε ταῖς μυροφόροις· τί ζητεῖτε Χριστὸν ἐν τῷ μνήματι; ἰδοὺ ὁ τάφος κενός· ἐξεγήγερται· τοῖς Ἀποστόλοις δὲ, ταῦτα κηρύξατε. Αὗται τρέμουσαι, χαρᾷ καὶ φόβῳ ἐπέστρεφον, κραυγάζουσαι· ἀνέστη ὄντως ὁ Κύριος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, τὴν οἰκουμένην ὡραΐζει ἔνδοξε, βαϊοφόρος ἑορτὴ, ὁσιομάρτυς Εὐθύμιε. Σῶζε τρισμάκαρ, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα, ὅμοιον.

Ἐπεφάνη σήμερον, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ καινὴ πανήγυρις, τῶν ἀθλοφόρων τῶν τριῶν, δίκην φωστήρων αὐγάζουσα, τῶν ὀρθοδόξων λαῶν τὰ συστήματα.

Καὶ νῦν, ὅμοιον.

Ἐπεφάνη σήμερον Ἄγγελος Θεῖος, ἐξαστράπτων, Κύριε, ταῖς μυροφόροις γυναιξὶ, τὴν σὴν κηρύττων ἀνάστασιν, δι' ἧς οἰκτίρμον ἡμᾶς κατοικτείρησον.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ ἁ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ κύριος, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, Ταῖς τῶν ὁσιάθλων πρεσβείαις.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Στίχος:

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος β'.

Λίαν ἐμοὶ ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου, ὁ Θεὸς, λίαν

ἐμοὶ ἐκραταιώθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν. Περισσοτέρως δέ μοι ἠγαπήθησαν οἱ μάρτυρές σου Κύριε· ὅτι τῷ ἰδίῳ αἵματι αὐτῶν κηρύξαντές σου τὴν Θεότητα, στηρίζουσιν ἡμᾶς, τῇ σωτηρίῳ ὁμολογίᾳ, τοῦ τρισαγίου σου ὀνόματος. Εὐχαῖς οὖν τῶν νέων σου τούτων μαρτύρων, Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, στήριξον ὀρθοδοξίᾳ τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστὲ, καὶ πλουσίαν τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ κανὼν τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὠδὴ ά. Ἦχος ά.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀναστάσεως ἡμέρα τοῦ Κυρίου Χριστοῦ. Δεῦτε συμφώνως πάντες, τριῶν μαρτύρων ἑορτὴν συγκροτήσωμεν πιστοί. Τριὰς ὁ Θεὸς, αὐτοὺς γὰρ ἐδόξασεν, ἐπινίκιον ᾄδοντας.

Ἀναστάσεως ἡμέρα βασιλέως Χριστοῦ. Πάντα καινὰ ὁρῶντες, δεῦτε συμφώνως καὶ ἡμεῖς, συγκροτήσωμεν πιστοὶ, καινὴν ἑορτὴν, τοὺς τρεῖς νεομάρτυρας, μετὰ πόθου ἐξάδοντες.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀψόμεθα τὸν ἀναστάντα Χριστὸν, καὶ τρεῖς νεομάρτυρας, αὐτοῦ ἐξαστράπτοντας, ἡλίου φαιδρότερον, καὶ πάντας αὐγάζοντας, τοὺς πιστοὺς ἐν τῇ χάριτι.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀψόμεθα, τρεῖς παρηλίους λαμπρούς, νῦν συνανίσχοντας, Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ἡλίῳ ἐκλάμψαντι, σεπτοὺς νεομάρτυρας, καὶ πιστοὺς καταυγάζοντας.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανθήσονται, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ πόθῳ, ἡ Ἱδήρων Μονὴ εὐμοιρήσασα, μαρτυρικῶν λειψάνων θησαυροῦ ἀναφαιρέτου.

Θεοτοκίον.

Ἀναστάντα κατιδοῦσα τὸν υἱὸν καὶ Θεὸν, ἤσθης σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτωτε ἁγνὴ, καὶ τὸ χαῖρε πρωτουργὸς ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομῆτορ παναμωμε.

Τῶν Ἁγίων.

Δεῦτε ἔαρ πάντες νοητὸν, ἐν καιρῷ τοῦ τῆς φύσεως ἔαρος ἴδωμεν, τοὺς Νεομάρτυρας ὡς ἄνθη ὀρέγοντας ἡμῖν, θαυμάτων παράδοξα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, τῇ ἐγέρσει τοῦ κτίστου συνεκλαμπρυνόμενα· ἀλλ' ἑορτάζει φαιδρῶς, καὶ μνήμην τριῶν συναθλητῶν, πιστῶν ἡ ὁμήγυρις.

Βαΐα Εὐθύμιε χερσὶν, ὡς βραβεῖα κατέχων ἀκαταπτόητος, πρὸς τὴν σφαγὴν ἐν χαρᾷ, ἐπέδραμες ἔρωτι Χριστοῦ, σοφὲ πυρπολούμενος.

Τῷ ὅπλῳ σταυροῦ περιφραχθεὶς, ὥσπερ λέων ἐπέβης ἀγχόνῃ Ἅγιε, καὶ συμπλακεὶς τῷ ἐχθρῷ τὴν νίκην ἐξήγειρας λαμπρὰν, Ἰγνάτιε ἔνδοξε.

Χθὲς σὺ ἐνεκρώθης ὦ Χριστὲ, ὁ Ἀκάκιος κράζει ἀποτεμνόμενος· νῦν δὲ κἀγὼ διὰ σέ. Αὐτός με συνδόξασον Σωτὴρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκὶ, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, Θεασάμενη ἁγνὴ, χόρευε καὶ τοῦτον ὡς Θεὸν, ἄχραντε μεγάλυνε.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς. Εἶτα Κάθισμα.

Ἦχος ά. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Ὡς ἥλιος ὑμῶν, ἡ σεβάσμιος μνήμη, ἀνέτειλεν ἡμῖν, Νεομάρτυρες θεῖοι, Τριάδος ἰσάριθμοι, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα· ἣν περ σήμερον, ἐπιτελοῦντες βοῶμεν, ἱκετεύσατε, ὑπὲρ ἡμῶν ἀθλοφόροι, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Δόξα ἕτερον. Τὸν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῶν βασάνων τὰ εἴδη τὰ χαλεπὰ, ὁσιόαθλοι θεῖοι καρτερικῶς, ὑμεῖς ὑπεμείνατε, γενναιόφρον Εὐθύμιε, καὶ Ἰγνάτιε θεῖε, τρισμάκαρ Ἀκάκιε· παρομοίοις τρόποις, λαμπρῶς ἐδοξάσθητε, θεραπεύειν τὰς νόσους μετὰ τέλος τὴν χάριν, ἐξ ὕψους ἐδέξασθε, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι τῇ σορῷ τῶν λειψάνων ὑμῶν· πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Ἀναστασιμοθεοτοκίον.

Ἐκ τῶν κόλπων κατῆλθε τῶν πατρικῶν, ὁ μηδέποτε τούτους ἀπολιπών, ἠνώθη παχύτητι, τῆς σαρκὸς ὁ ἀόρατος, καὶ σταυροῦ τὸ πάθος, ἑκὼν κατεδέξατο· τοὺς νεκροὺς ἀνέστησε, νεκρώσας τὸν θάνατον. Ὅθεν τὴν

πηγήν σε, τῶν τοσούτων θαυμάτων ὑμνοῦντες βοῶμέν σοι, Θεοτόκε πανύμνητε· χαῖρε κλίμαξ οὐράνιε, καὶ γέφυρα παρθένε ἁγνὴ, πρὸς ζωὴν μετάγουσα τὸ ἀνθρώπινον· χαῖρε ᾄδου ἡ γύμνωσις Δέσποινα.

Ὠδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, στάντες οἱ μάρτυρες Χριστοῦ, ἔχοντες αὐτὸν ἐν καρδίᾳ, μετὰ πόθου ἔκραζον, αὐτῷ οἱ παμμακάριστοι σήμερον ἡμῖν σωτήρια Σῶτερ, εἴγε θανοῦμεν διὰ σὲ παντοδύναμε.

Ὁ ἐνιαύσιος ἀμνὸς, ὁ ἐκ παρθένου προελθών, στέφανον ἡμῖν νῦν παράσχου, διὰ σὲ πρὸς θάνατον σήμερον ἐπισπεύδουσιν, ἔκραζον τῷ ὡραίῳ ἐκ τάφου, οἱ Νεομάρτυρες Χριστῷ, ἡλίῳ λάμψαντι.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ἡμεῖς δέ σοι προσφορὰ δι' αἵματος χαίροντες προσερχόμεθα, ὁρῶντές σε ἐκ τάφου ὡραῖον ἐξαναστάντα Χριστὲ, βοῶσιν οἱ Μάρτυρες.

Νάουσιν ἀθανασίας Νεομαρτύρων αἱ σοροὶ, ῥεῖθρα πρὸς Χριστοῦ, καὶ θαυμάτων πελάγη τοῖς κάμνουσι. Ψαύσωμεν ὀστέων νεκρῶν ἐν πίστει, καὶ κατίδωμεν θαῦμα τὴν εὐωδίαν αὐτῶν, ὄντως οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ὃν ἀπεκύησας Χριστὸν, ὡραιοτάτως ἐκ νεκρῶν, λάμψαντα ἁγνὴ καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξὶν ὡραία τε, σήμερον εἰς βροτῶν σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.
Ὠδὴ έ. Ὀθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Ὀρθρίζομεν ὑμῶν τῷ τεμένει, Χριστὸν ὑμνοῦντες, τὸν ἐκ τάφου λάμψαντα ζωοδότην, ὑμᾶς θαυμαστώσαντα, καὶ δόξῃ στεφανώσαντα, ὦ Νεομάρτυρες ἔνδοξοι.

Τὴν ἄμετρόν σου παῤῥησίαν, Νεομαρτύρων τριὰς, δεδορκὼς ὁ τύραννος τῷ θανάτῳ, παρέδω, ἑλκόμενοι πρὸς ὃν, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, πάσχα κροτοῦντες ἐδράμετε.

Προσέλθωμεν ἐν ταῖς βασάνοις, καὶ ἀντὶ μύρου τὸ αἷμα προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ, ἐν τοῖς ἄθλοις ἔλεγον, οἱ σοφοὶ Νεομάρτυρες, πάσχα κροτοῦντες σφαττόμενοι.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἤνοιξας Παρθένου ἐν τῷ σαρκοῦσθαι, μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγῖδας, βασιλεῦ τῆς κτίσεως. Ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Καταβασία. Ὀρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.
Ὠδὴ ς'. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κατῆλθες μαρτύρων τοῖς ἄθλοις τριὰς, καὶ συντρίψασα ἐχθροῦ τὰς παγῖδας, ἀνῆλθες εἰς οὐρανοὺς ἐν χαρᾷ, καὶ ὁ Κύριος, διαδήματι λαμπρῷ, ἐπέστεψέ σε τῆς νίκης.

Τῷ πόλῳ περιπολεύοντες ὑμεῖς, καὶ τῷ θρόνῳ τοῦ Χριστοῦ ἑστηκότες, πορφύραν ἠμφιεσμένοι λαμπρὰν, συνευφραίνεσθε, τῶν μαρτύρων τοῖς χοροῖς, καὶ ὁσίων τοῖς δήμοις.

Ποθοῦντες οἱ μάρτυρες φθάσαι Χριστὸν, ἐξελθόντες τοῖς ἄθλοις, μέχρι θανάτου ὄντως, κατηγωνίσαντο, καὶ διέῤῥηξαν, τὰς παγῖδας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἱστὸν τῆς ἀράχνης.

Τελέσαντες δρόμον ἀθλήσεως λαμπρὸν, ἀνηνέχθητε ὄντως, εἰς μονὰς οὐρανίους, ὦ Νεομάρτυρες, καὶ εἰλήφατε τὸ διάδημα, λαμπρὸν, ἐκ χειρὸς τοῦ Δεσπότου.

Φοινίκων τοὺς κλάδους βραβεῖα ἐν χερσὶ, καὶ σταυρὸν ὥσπερ σκῆπτρον, καὶ ῥοὴν τῶν αἱμάτων πορφύραν φέροντες, συμπαρίστασθε, βασιλεύοντες Χριστῷ, Νεομάρτυρες Θεῖοι.

Φυλάξασι πίστιν Χριστοῦ, καὶ λαμπρὸν ἐκτελέσασι δρόμον, καὶ ἀγῶνα ὡραῖον ἀγωνισαμένοις, Νεομάρτυρες, ἠνεῴχθησαν ὑμῖν, παραδείσου αἱ πύλαι.

Θεοτοκίον.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου ἀγνὴ, κατελθὼν, καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.
Κοντάκιον, Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐπεφάνη σήμερον τῇ ἐκκλησίᾳ, ἡ καινὴ πανήγυρις, τῶν ἀθλοφόρων τῶν τριῶν, δίκην φωστήρων αὐγάζουσα, τῶν ὀρθοδόξων Χριστὲ τὰ πληρώματα.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν Ἄθῳ ἀσκοῦντες δεῦτε πάντες συνδράμωμεν καὶ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΧΟΛΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ἐν τῇ τοῦ Προδρόμου ἱερᾷ Σκήτῃ συνελθόντες κατίδωμεν θαύματα ξένα θείᾳ δυνάμει τερατουργούμενα. Εὑρήσομεν ἐκεῖ τρεῖς νέους ὁσιομάρτυρας, Εὐθύμιον, Ἰγνάτιον, καὶ Ἀκάκιον, οἵτινες, εἰ καὶ πρὸς ὥραν τῇ βίᾳ καθυπαχθέντες ἠρνήσαντο φεῦ! τὸν πάντων σωτῆρα Χριστὸν, ἀλλ' ὕστερον ἀσκητικοῖς ἑαυτοὺς ἐκδόντες καμάτοις, τὴν Κωνσταντίνου μετὰ βαΐων καὶ κλάδων στεφηφόροι καταλαβόντες, ὡς οἱ πάλαι ἀβραμιαῖοι τρεῖς παῖδες, κατὰ τῆς πλάνης ἠνδραγάθησαν· τὸν γὰρ τῆς Ἄγαρ ἀπάτης ψευδοπροφήτην ὡς ἀντίχριστον καταισχύναντες, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τῷ ἰδίῳ αἵματι αὐτῶν ἐστήριξαν καὶ ἐβεβαίωσαν, τὸν σωτῆρα Χριστὸν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον διατρανώσαντες. Ἔνθεντοι καὶ μακρὰ πελάγη διαπεράσαντες ἀδιάφθοροι, τόνδε τὸν ἱερὸν ναὸν ἐκληρώσαντο, τοῖς ἰδίοις τάφοις, καὶ τῇ σορῷ τῶν λειψάνων αὐτῶν. Καὶ νῦν ἰάσεις βραβεύοντες τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσι, καταυγάζουσι τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα.

Μὴν Μάϊος, ἔχων ἡμέρας λά. κλπ. Εἰς τὴν ά.

Μνήμη τοῦ ἁγίου προφήτου Ἱερεμίου. Στίχοι.
Ψυχαὶ λιθώδεις καὶ ξέναι θείου φόβου,
Λίθοις ἀνεῖλον θεῖον Ἱερεμίαν.
Πρώτῃ ἐν Μαΐου λίθοις κτάνον Ἱερεμίαν.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων τριῶν ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου τῶν νέων. Στίχοι.
Εὐθύμιέ μοι, χαῖρε, χαῖρε, πολλάκις·
Σφαγεὶς γὰρ εὗρες τὴν ἄνω χαρὰν πρόφρων.

Τὸν Ἰγνάτιον ἄλλον ὡς ἄστρον βλέπω,
Ἐκ γῆς φαεινὸν, εἰς πόλον δι' ἀγχόνης·
Ἀρνὸς δίκην σφάττουσι, φεῦ! διὰ ξίφους
Τὸν κλεινὸν Ἀκάκιον, ἄνδρες αἱμάτων·
Τῇ πρώτῃ ὁσιάθλους τρεῖς ἀγλαοὺς ἅμα μέλπω.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Γενναίως τὸν καλὸν διανύσαντες, ἀγῶνα Νεομάρτυρες, σώματος ὑμεῖς, τὴν τελευτὴν ἀλογήσαντες, νῦν παρίστασθε, χαίροντες ζῶντι Χριστῷ, τοῦ πάσχα τοῦ μυστικοῦ, ἐν οὐρανοῖς ἀεὶ γευόμενοι.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν, ἄθλησιν σεπτὴν, Νεομαρτύρων τῶν σοφῶν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πολύφωτος, αὕτη ἡ ὑπέρλαμπρος, μνήμη τῶν τριῶν Νεομαρτύρων σου Χριστὲ, καὶ θεία πέφυκε, πάντας εὐφραίνουσα, πιστοὺς ὑμνοῦντάς σε νῦν, τὸν τῶν πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ἀσμάτων ἱερῶν ἀναλάβωμεν, σάλπιγγα θεόφρονες, καὶ τὴν ἱερὰν, Νεομαρτύρων κροτοῦντες μνήμην εἴπωμεν· χαίρετε ἔσοπτρα νῦν, Τριάδος τὰ μυστικὰ καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὰ ἐντρυφήματα.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ᾤκησε τὴν σὴν Θεοχαρίτωτε νηδύν, καὶ σταυρὸν

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Ὠδὴ ἡ. Αὕτη ἡ κλητή.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, καθ' ἣν ὑμῶν κροτοῦμεν, τοῦ μαρτυρίου τοὺς ἄθλους. Ἑορτῶν ἑορτὴν ἐγκαινίζοντες ὑμῶν Νεομάρτυρες, ὑμνοῦμεν Χριστόν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τὴν καινὴν τῶν μαρτύρων πανήγυριν, καιναῖς ὑμνολογίαις, πανηγυρίσωμεν σήμερον φιλέορτοι· ἐγκαινίζοντες Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν, ὑμνοῦμεν αὐτὸν, ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φέρων ἐν χερσὶ τὸν σταυρὸν καὶ βαΐα, Εὐθύμιε τῷ ξίφει, τὴν κεφαλὴν ἀπτοήτως, ὑποκλίνας σοφὲ, βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐκοινώνησας, κραυγάζων αὐτῷ, ὡσαννὰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αρον κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμούς σου τριὰς μαρτύρων καὶ ἴδε συνηγμένους τοὺς ἐκ ψυχῆς σε ποθοῦντας, καὶ ὡς φίλους ἡμᾶς ἀδελφούς τε καὶ οἰκέτας διάσωζε, ἀνυμνολογοῦντας, ὑμῶν τὴν θείαν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε. Διὸ ἀνυμνοῦμεν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Ὠδὴ θ'. Φωτίζου φωτίζου.

Σήμερον τῇ ἐγέρσει, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου ὡς ἥλιος ἐκλάμπει ἡ μνήμη τῶν μαρτύρων.

Φαιδρύνου ἡ σκήτη, ἡ τοῦ Σωτῆρος βαπτιστοῦ, τῶν σῶν τέκνων ἡ δόξα, σοὶ γὰρ ἀνατέταλκε· χόρευε φίλη, παιάνιζε σὺ, ὅτι σορούς τρεῖς Νεομαρτύρων, πηγὴν θαυμάτων ἐπλούτησας.

Μεγάλυνον ψυχή μου τοὺς τρεῖς ἀθλοφόρους, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Ω θείας ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης τελευτῆς, ἣν ὑπέστητε ὄντως, τῷ Χριστῷ μακάριοι, ὦ νεομάρτυρες ἔνδοξοι τρεῖς· οὓς οἱ πιστοὶ ἔχοντες προστάτας, οὐκ αἰσχυνθησόμεθα.

Μεγάλυνον ψυχή μου Εὐθύμιον τὸν μέγαν, σὺν ἅμα Ἰγνατίῳ, καὶ θείῳ Ἀκακίῳ.

Ω θείας ὦ φίλης, ὦ ὑποσχέσεως τερπνῆς, μεθ' ἡμῶν ἔτι ζῶντες, εἶναι ὑπεσχέθητε, φύλακες θεῖοι τοῦ βίου ἡμῶν, οὓς οἱ πιστοὶ πρέσβεις τῷ Κυρίῳ, προβάλλοντες ἀγαλλόμεθα.

Σήμερον τῇ ἐγέρσει, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, ἡ μνήμη συναστράπτει, τριῶν Νεομαρτύρων.

Ω μάρτυρες θεῖοι, ὦ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ, ὦ τερπνὰ καὶ ὡραῖα, τῆς Τριάδος σφάγια, πόθῳ ὑμῖν, ἀναθέμενος νῦν τὴν ᾠδὴν, ὅλος ἐξαιτοῦμαι, τὴν μεθ' ὑμῶν συγκατοίκησιν.

Χαῖρε Παρθένε χαῖρε, χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη· σὸς γὰρ Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Εὐφραίνου ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτὸς, ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ, Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον καὶ τοὺς πιστοὺς, πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.
Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγάλλου τὸ πανάγιον, Ὄρος τοῦ Ἄθω σήμερον· τοῦ Βαστιστοῦ γὰρ ἡ σκήτη κροτεῖ πανήγυριν θείαν μάρτυρας νέους ἔχουσα τοὺς ἰδίους ὁσίους σου· δῴη σοι οὖν ἡ πάναγνος, καρποὺς τοιούτους προσφέρειν τῇ παναγίᾳ Τριάδι. Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Πᾶσα πνοή.
Ἱστῶμεν στίχους ἡ. Ἀναστάσιμον δίς· καὶ τῶν Ἁγίων ς'.
Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων,

Τῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη δεῦτε συνδράμετε· ἰδοὺ γὰρ νῦν ἐπέστη, ἑορτὴ λαμπροτάτη τριῶν Νεομαρτύρων, οἳ τὸν Χριστὸν, ἀναστάντα τοῦ μνήματος, ἀνακηρύξαντες, πλάνην τῶν δυσσεβῶν, κατὰ κράτος ἐξεφαύλισαν.

Οἱ τὴν καινὴν συγκροτοῦντες ταύτην πανήγυριν, Εὐθύμιος ὁ θεῖος, καὶ Ἰγνάτιός εἰσι, σὺν ἅμα Ἀκακίῳ, οἳ ὡς τριὰς, τῇ Τριάδι παρίστανται, μετὰ μαρτύρων ὁσίων ἀγγελικῶς, μελῳδοῦντες τὸ τρισάγιον.

Περιφλεγόμενοι ὄντως ὑμῶν τῷ ἔρωτι, τριὰς νεομαρτύρων, ὦ Εὐθύμιε θεῖε, Ἰγνάτιε στερρόφρον καὶ κλεινὲ, τοῦ Χριστοῦ μου Ἀκάκιε, ἰδοὺ συνήλθομεν πάντες μνήμην ὑμῶν, ἐκτελέσαι διὰ πίστεως.

Ἕτερα προσόμοια. Ἦχος δ'.
Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Αἶνον τῷ Θεῷ χαρμονικῶς, πᾶσαι μοναστῶν αἱ χορεῖαι, νῦν ἀναμέλψωμεν, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, Εὐθυμίου τοῦ μάκαρος, σοφοῦ Ἰγνατίου, ἅμα Ἀκακίου τε, ἐνηθληκότων στερρῶς. Ὅθεν τοὺς στεφάνους καὶ γέρα ἔλαβον ἀξίως τῆς νίκης, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσιν.

Οσιοι καὶ μάρτυρες Χριστοῦ, θαύμασιν αὐγάζετε κόσμῳ ἐξ ἀκενώτου πηγῆς, θήκης τῶν σεπτῶν ὑμῶν, λειψάνων ἔνδοξοι. Διὸ σήμερον ἅπαντες, τῷ θείῳ τεμένει, πόθῳ ἀθροιζόμενοι πανηγυρίζομεν, μνήμην τὴν ὑμῶν δυσωποῦντες, μνείαν πρὸς Θεὸν τοῦ ποιῆσαι, ὑπὲρ τῶν ὑμᾶς τιμώντων ἔνδοξοι.

Εστητε πρὸ βήματος στερρῶς, καὶ δικαστηρίων ἀνόμων ὁσιομάρτυρες, τὸν Χριστὸν κηρύττοντες Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ τὴν πλάνην ἐλέγχοντες, Εὐθύμιε μάκαρ, Θεῖέ τε Ἰγνάτιε, στερρὲ Ἀκάκιε. Ὅθεν ἀφορήτους βασάνους, φέροντες καὶ μόνον στεφάνους, πρὸς Χριστοῦ ἀξίως ἀπειλήφατε.

Δόξα. Ἦχος πλ. ά.

Ιδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν ψάλλει ὁ Δαβὶδ, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν τοὺς ἀδελφοὺς ἅμα· ἰδοὺ γὰρ οἱ ἐκ διαφόρων μερῶν ὁρμηθέντες καὶ εἰς τόνδε τὸν χῶρον τοὺς ἀσκητικοὺς ἀνύσαντες ἀγῶνας, καὶ τὴν Κωνσταντίνου ἁγιάσαντες, τῇ ἐκχύσει τοῦ σεπτοῦ αὐτῶν αἵματος, καὶ ὡς Θεῖοι νεκροὶ μακρὰ πελάγη ἀδιάφθοροι περάσαντες, Τριάδος ἰσάριθμοι νεομάρ-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΕΣ ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΣ

τυρες, Εὐθύμιος, Ἰγνάτιος καὶ Ἀκάκιος, τόνδε τὸν ὡραῖον ναὸν κληρωσάμενοι, ἅμα οἰκοῦσιν ὡς ἀδελφοὶ ἐν πνεύματι, καλοί τε καὶ τερπνοὶ χρηματίζοντες, καὶ τῇ θήκῃ τῶν ἱερῶν λειψάνων, καὶ τῇ κόνει τῶν τάφων αὐτῶν, ἡμᾶς ἁγιάζοντες, πρεσβεύουσιν ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.
Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τῶν Ἁγίων ᾠδὴ γ' καὶ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος, Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρῴδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας.

Σημείωσαι ὅτι παρ' ὅλην τὴν Ν' Πράξεις ἀναγινώσκονται, καὶ οὐχὶ Ἐπιστολαί.

Εὐαγγέλιον ὡσαύτως τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι.

Προοίμιον ἐγκωμιαστικὸν εἰς τὸ μαρτύριον τῶν τριῶν νέων ἐνδόξων ὁσιομαρτύρων, Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Πάλιν νεοφανεῖς μάρτυρες εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ πάλιν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις, ἑορτή, πάντας συγκαλοῦσα πρὸς εὐφροσύνην μυστικήν, καὶ πάντας προτρέπουσα ν' ἀναβοήσωσι τῷ ἀθλοθέτῃ Χριστῷ· εἷς εἰς τοὺς αἰῶνας εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος, ὁ καὶ τούτους τοὺς ἀθλητάς σου στερροὺς ἀναδείξας, φιλάνθρωπε Ἰησοῦ· πανήγυρις, ἥτις ἄθλους προτιθεμένη μαρτυρικοὺς, ἅπαντας καταστέφει ταῖς εὐλογίαις, καὶ τῷ πλήθει τῶν πνευματικῶν ἐδεσμάτων πλήρεις ἀπολύει

τοὺς συνελθόντας ἑορταστάς. Ἑορτάζομεν σήμερον, ἀδελφοί, τοὺς τρεῖς νέους ὁσιομάρτυρας, Εὐθύμιον, Ἰγνάτιον καὶ Ἀκάκιον, τοὺς χθὲς μεθ' ἡμῶν, καὶ σήμερον μετὰ Χριστοῦ, τοὺς χθὲς ἀθλίους, δυστυχεῖς, ἐλεεινούς, ἀρνησιχρίστους, καὶ σήμερον εὐτυχεῖς, ἐνδόξους, μακαρίους, φίλους Χριστοῦ καὶ ἐραστὰς προθυμοτάτους· Εὐθύμιον, τὴν κοινὴν τῆς ἐκκλησίας εὐθυμίαν, τὴν χαρὰν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ᾅδου τὴν σύγχυσιν· Ἰγνάτιον, τὸ ἀειθαλὲς κρίνον τῆς ὁσιότητος, τὸ εὐωδέστατον ῥόδον τῆς χάριτος, τὸ ὡραιότατον ἄνθος τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν ὀρθοδόξων τὴν κοινὴν δόξαν καὶ τὸ σεμνολόγημα· Ἀκάκιον, τὸν λογικὸν παράδεισον τοῦ Θεοῦ, τὸν πάσης ἀρετῆς τὰ φυτὰ ἐν ἑαυτῷ κεκτημένον· τὰ πολυανθῆ τῆς πίστεως βλαστήματα, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀμαράντινα ἄνθη, τὰς τῆς ἀγάπης ἀκατασβέστους φλόγας, τοὺς τῆς ὑπομονῆς ἀσαλεύτους προβόλους, τοὺς τῆς ἐγκρατείας σταυροφόρους ὁπλίτας, τοὺς κατὰ τῶν ἀντιχρίστων ἀφόβους στρατηλάτας, τὰς τοῦ σταυρωθέντος Χριστοῦ οὐρανομήκεις παραφυάδας, τοὺς ἐν τῷ σώματι τὸν ἀσώματον τύραννον τροπωσαμένους μετὰ παντὸς τοῦ ἀποστατικοῦ αὐτοῦ στρατεύματος, τοὺς τῶν δαιμόνων φυγαδευτὰς καὶ τῶν διαβόλων τραυματιστὰς, τοὺς ἐν ἀσκήσει διαπρέψαντας, τοὺς ἐν μαρτυρίῳ προκόψαντας, καὶ ἐν θαύμασι μεγαλυνθέντας· τοὺς τὸν κόσμον καταλείψαντας, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα σκύβαλα ἡγησαμένους, ἵνα Χριστὸν μόνον κερδήσωσι τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων· τοὺς τὸν ἑαυτῶν σταυρὸν ἀδιστάκτως ἀραμένους καὶ τῷ Χριστῷ προθύμως ἀκολουθήσαντας, τοὺς ἀληθινοὺς αὐτοῦ μαθητάς. Χαίρετέ μοι τοίνυν Εὐθύμιε, τῶν πατέρων ἡ ἀκρότης, τῶν μαρτύρων ἡ στερρότης, τῶν ἐναρέτων ὁ διδάσκαλος, τῆς ἡσυχίας ὁ ἔνθερμος ἐραστὴς, καὶ τῶν μοναχῶν ὁ ἀλείπτης καὶ τὸ ἀγλάϊσμα. Χαῖρέ μοι Ἰγνάτιε, τὸ κλεῖθρον τῆς σωφροσύνης, ἡ ἀσφαλὴς θήκη τῆς παρθενίας, καὶ τὸ λαμπρὸν τῆς φρονήσεως θησαύρισμα. Χαῖρέ μοι Ἀκάκιε, τὸ ἀσφαλέστατον τῆς μετανοίας ὑπόδειγμα, τῆς ταπεινώσεως τὸ βάθος, τῆς κατανύξεως τὸ φρέαρ καὶ τῶν δακρύων ὁ ἀμέτρητος ὀχετὸς, ὁ ἀνίσχυρος τὸ σῶμα καὶ ἀνδρικώτατος

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

τὴν ψυχήν. Χαίρετέ μοι Εὐθύμιε, ὁ μετὰ βαΐων καὶ κλάδων ὅλος φαιδρὸς καὶ πανένδοξος ἐπιῤῥίψας σεαυτὸν εἰς τὸν θάνατον, διαβῆναι θέλων πρὸς τὸν σὸν ἔρωτα Χριστὸν καὶ Θεόν, καὶ στάδιον ἀνοίξας μαρτυρίου λαμπρότατον τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσι συναθληταῖς. Χαῖρέ μοι ὦ Ἰγνάτιε, ὁ τῷ σχοινίῳ τῆς φρικτῆς σου ἀγχόνης τὸ μέγα κῆτος χειρωσάμενος καὶ ὅλον ἀποπνίξας τὸν διάβολον. Χαῖρέ μοι ὦ Ἀκάκιε, ὁ ἐν τῇ βασιλίδι τῶν ὡρῶν βασίλειον ἐπιχρώσας σεαυτῷ ἀλουργίδα τῇ ἐκχύσει τοῦ σεπτοῦ σου αἵματος, καὶ τῷ βασιλεῖ τῶν αἰώνων παραστὰς ὅλος ὑπέρλαμπρος. Χαίρετέ μοι οἱ τῆς παναγίας Τριάδος ἰσάριθμοι νεομάρτυρες, οἱ βοήσαντες καὶ μαρτυρήσαντες ἐν κόσμῳ τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ λαβόντες ἐν οὐρανοῖς οὐρανίους στεφάνους, τὰ τῆς σκήτεως τῶν Ἰβήρων σεμνὰ ἐγκαλλωπίσματα, καὶ τοῦ ὄρους Ἄθω οἱ ὑψίκομοι φοίνικες καὶ οὐρανομήκεις κυπάρισσοι, ἡ τὴν καρδίαν διελθοῦσα τοῦ Σατὰν τρίστομος μάχαιρα, οἱ τὴν δαίμονος Ἄγαρ πλάνην ἰσχυρῶς καταβαλόντες καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν σαφῶς διατρανώσαντες, οἱ ὑπερεκπερισσοῦ ἀγαπήσαντες τὸν Χριστὸν, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ψυχὴν προϊέμενοι, καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύοντες εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ὦ! πῶς ὁ πόθος ἁρπάσας τὴν γλῶτταν καὶ νοῦν, ὡς ἵππος κατὰ πεδίον φέρεται βουλόμενος νὰ φθάσῃ τὸν περὶ τῶν ἐγκωμίων ἄφθαστον ὅρον τῶν ἁγίων, ἐπιλαθόμενος τῆς ἑαυτοῦ ἀδυναμίας τε καὶ ἀμαθείας! Διὸ ἀφέντες τὸν περὶ τῶν ἐγκωμίων λόγον ὡς ἀνέφικτον, τούς τε βίους αὐτῶν, καὶ τὴν μακαρίαν τελείωσιν ἑκάστου, σπεύσαντες, ὅσον εἶναι δυνατὸν, ἐξ ὧν αὐτοί τε τὰ ἐκείνων ἴσμεν καὶ ἄλλοι ἡμῖν διηγήσαντο, τοῖς μετὰ πόθου συνελθοῦσι πατράσι καὶ ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ, παραθήσομεν, τὸ πρὸς τοὺς ἁγίους ἐν μέρει πληροῦντες ἡμῶν ὄφλημα. Καὶ ἵνα καθ' εἱρμὸν ὁ λόγος προβαίνῃ, ἀρξώμεθα ὅθεν πρέπει, ὡς πρῶτον λαβόντες τὸν Εὐθύμιον, τὸ ἐμὸν καύχημα καὶ σεμνολόγημα, τὴν ἐμὴν εὐφροσύνην καὶ γλυκεῖαν φροντίδα, τὴν ἐμὴν παρηγορίαν καὶ παράκλησιν, τὸ ἐμὸν στέφος καὶ τὴν δόξαν· διότι ἐνσεμνύνομαι τοῖς ἐκείνου καλοῖς, καὶ συνόδοις ἀῤῥήτοις ὅλος ἐκείνῳ συμπλέκομαι, ἐφ' οἷς ἠνδραγάθησεν ἐπαιρόμενος.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου τοῦ Πελοποννησίου,

ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ ᾳωιδ', μαρτίου κβ', τῇ κυριακῇ τῶν Βαΐων.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Καλεῖ ἡμᾶς πρὸς νέαν πανήγυριν ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυς Εὐθύμιος, καὶ ἡμεῖς ὡς θερμοὶ αὐτοῦ ἐρασταὶ ἐμβαίνομεν εἰς τὸ στάδιον τῆς διηγήσεως τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων καὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ἀθλήσεως, ἵνα καὶ τὰς ἐπιταγὰς, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν περὶ τούτου, ἐκπληρώσωμεν, καὶ τοὺς συνελθόντας ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ καὶ Πατέρας πνευματικῶς δεξιωθῶμεν, καὶ τὸ πρὸς τὸν ἅγιον ἰδιαίτερον ἡμῶν ὄφλημα ἐν μέρει ἀποδώσωμεν, διηγούμενοι καὶ εἰς μέσον προβάλλοντες τὰ κατ' αὐτόν, εἰς δοξολογίαν τοῦ πάντων ἀνθρώπου; θέλοντος σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Πατρίδα μὲν εἶχεν οὗτος ὁ νέος ἀριστεὺς τοῦ Χριστοῦ, ἀδελφοί, τὴν Πελοπόννησον, καταγόμενος ἐκ τῆς κώμης Δημιτζάνης, γονεῖς δὲ εὐσεβεῖς Παναγιώτην καὶ Μαρίαν ὀνομαζομένους, εἶχε δὲ καὶ τρεῖς μεγαλητέρους ἀδελφοὺς, Γεώργιον, Χρῆστον καὶ Ἰωάννην, καὶ μίαν ἀδελφὴν Αἰκατερίναν, ὧν αὐτὸς ὁ μικρότερος. Τοῦτον καθ' ὃν καιρὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔμελλε νὰ γεννήσῃ, τόσους δριμυτάτους πόνους ὑπέφερεν, ὥστε δὲν ἐφανέρωνε τὴν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον πρόοδόν του, εἰ μὴ μὲ τὸν θάνατον τῆς μητρός του, ὡς ἄλλος Βενιαμίν. Πάσχουσα δὲ τοσουτοτρόπως, καὶ σχεδὸν ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ἐνεθυμήθη τὴν θείαν ἀντίληψιν, καὶ, Δέσποτα Χριστὲ, εἰποῦσα, διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου, ἐλευθέρωσόν με τὴν δούλην σου, καὶ τὸ γεννηθὲν παιδίον

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ ΙΔΡΥΣΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΓΗ

νὰ τὸ ὀνομάσω Ἐλευθέριον, εὐθὺς μὲ τὴν εὐχὴν γεννᾷ τὸν θαυμάσιον τοῦτον, ὅστις δέχεται τὴν ὀνομασίαν παρὰ τῆς μητρὸς κατὰ τὴν εὐχὴν Ἐλευθέριος. Ἀνατρέφεται λοιπόν, καὶ αὐξάνει χαριέστατα, καὶ, ὅτε ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἔβαλεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του εἰς τὸ κοινὸν τοῦ χωρίου σχολεῖον, ἵνα μανθάνῃ τὰ ἱερὰ γράμματα. Ὁ δὲ πατήρ του μετὰ τῶν δύω μεγαλητέρων ἀδελφῶν ὑπῆγεν εἰς τὸ Ἰάσιον τῆς Μολδαυΐας, καὶ μετ' αὐτῶν ἐκεῖ ἐπραγματεύετο. Τυχὼν οὖν φύσεως ἀγαθῆς, ἔμαθεν εἰς ὀλίγον διάστημα τὰ κοινὰ λεγόμενα γράμματα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ μεγάλον σχολεῖον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μετὰ τοῦ αὐταδέλφου του Ἰωάννου, ὅπου ἐδιδάσκετο τὴν γραμματικήν.

Ὀλίγα λοιπὸν τῶν ἱερῶν ἐκείνων μαθημάτων ἀκούσας, ἀναβαίνει μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ μικρὸν μαθητευθέντες ἀμφότεροι εἰς τὴν τοῦ Κουροῦ τζεσμὲ (ξηρᾶς κρήνης) λεγομένην σχολὴν, ὑπῆγαν εἰς τὸ Ἰάσιον πρὸς τὸν πατέρα των, καὶ μετὰ δύω χρόνους λαμβάνει ἐννοίας ἀγαθὰς, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ γίνῃ μοναχός. Ὅθεν ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἀδελφούς του, θέλων νὰ διέλθῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐμποδίσθη ἀπὸ τὰς καιρικὰς τότε ἀνωμαλίας καὶ τοὺς μεταξὺ τῶν Ῥώσσων καὶ Τούρκων πολέμους, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ὀδησσὸν διὰ νὰ εὕρῃ δῆθεν ἀπὸ ἐκεῖ εὐκολωτέραν διάβασιν. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀναβαίνει ὀπίσω, καὶ ἐρχόμενος εἰς Βουκουρέστιον τῆς Βλαχίας, ἔμεινε χρόνον ἕνα καὶ ἥμισυν παρὰ τῷ Προξένῳ τῆς Μαλλίας καί τινι ὑπαλλήλῳ Μαγγιόρῳ Ῥώσσῳ. Αὐτοῦ εὑρισκόμενος, δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ὁ κόσμος, ἡ σὰρξ καὶ ὁ διάβολος τοῦ ἀνοίγουν θύραν ἀτάκτων καὶ ἀσέμνων ἡδονῶν, γίνεται ἔκδοτος εἰς αὐτὰς, καὶ χωρὶς νὰ διαστείλῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, κατακαίεται ὅλος ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς νεανικῆς ἡδυπαθείας, καὶ ἔγινε θέατρον τῆς ἀθλιότητος καὶ ἁμαρτίας,. Ἀλλ' ἐπειδὴ πολλάκις διὰ νὰ τελεσθῇ ἡ ἁμαρτία θέλει καὶ ἔξοδα, ἐδανείζετο ὁ Ἐλευθέριος διὰ νὰ

καθυποβάλῃ ἑαυτὸν περισσότερον εἰς τὴν δουλείαν τῶν ἡδονῶν τῆς ἁμαρτίας.

Ἔτυχε δὲ τότε νὰ ἦναι ἐκεῖ εἰς Βουκουρέστιον καὶ οἱ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Τουρκίας Πρέσβεις τῆς εἰρήνης, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπελθὼν, ἐκολλήθη πρὸς ἕνα ἐκείνων, τοῦτο μὲν, ἵνα ἀπολαμβάνῃ ἀφόβως καὶ ἀφθονωτέρας τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφὰς τοῦ Βουκουρεστίου, ἐν ὅσῳ ἐκεῖ εὑρίσκετο· τοῦτο δὲ, ὅπως δυνηθῇ μετ' αὐτοῦ νὰ ἀπέλθῃ καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν· διότι, καθὼς μᾶς διηγήθη, ὁ χορτασμὸς τῆς ἁμαρτίας ἐπροξένει εἰς αὐτὸν καὶ ἀηδίαν τὸ ὕστερον, καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθὲς, καθὼς τὸ ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ θεῖος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος.

Μετ' ὀλίγον οὖν καιρὸν καταβάντες οἱ Πρέσβεις εἰς Σούμλαν, ἐχρονοτρίβουν ἐκεῖ διὰ τὰς περιστάσεις. Εὑρισκόμενος ἐκεῖ ὁ Ἐλευθέριος, ἐλυπεῖτο διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ αὐθέντου του Καπουτζῆ. Βαρυνθεὶς δὲ διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ὁδοιπορίας του, παρακινηθεὶς παρά τινος συνοδοιπόρου του Ἀδριανουπολίτου ἀρνησιχρίστου, πρώην Κωνσταντίνου λεγομένου, ὁ Ἐλευθέριος, ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ αὐτοθελήτως εἰς τὸν Ῥαὶς Ἐφένδην Γαλήπην καλούμενον, ὄντα ἐκεῖ, καὶ ἠρνήθη φεῦ! τὸν Χριστὸν, καὶ ἐδέχθη τὴν πλάνην τοῦ Μωάμεθ, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας περιετμήθη κατὰ τὸν νόμον τοῦ ἐπαράτου καὶ πλάνου!

Ἐξώμοσε μὲν ὁ Ἐλευθέριος, ἀλλ' ἡ χάρις ἀπὸ αὐτὸν παντελῶς δὲν ἀνεχώρησεν. Ὅθεν εὑρισκόμενος εἰς τοὺς ἀφορήτους πόνους τῆς περιτομῆς, ἐνθυμεῖτο πάλιν τὴν πάτριόν του θρησκείαν καὶ εὐσέβειαν, ἀναπολῶν εἰς τὸν νοῦν τὸ ὄνομα τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀναμιμνησκόμενος τοῦ οὐρανίου πατρὸς, ὡς ὁ ἄσωτος υἱός. Καὶ ἤθελε μὲν νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν θείαν αὐτοῦ βοήθειαν, ἀλλ' ἐμποδίζετο, καὶ δὲν ἠδύνατο, διότι ἔλαβε τὸ χάραγμα τῆς σφραγῖδος τοῦ νοητοῦ ἀντιχρίστου καὶ εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα καὶ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ δὲν ἐδύνατο οὔτε χεῖρας ὁσίας νὰ ἄρῃ εἰς τὸν οὐρανὸν, οὔτε τὸν ἡγεμόνα νοῦν νὰ διευθύνῃ πρὸς τὸ τρισήλιον σέλας τῆς θεότητος. Ὅθεν καταφεύγει εἰς μόνα τὰ δάκρυα, καὶ εὐθὺς ὅτε

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ἤκουσε τὸν ἀλέκτορα τῆς συνειδήσεως φωνοῦντα καὶ ἐλέγχοντα αὐτὸν διὰ τὸ τόλμημα τῆς ἐξωμόσεως, ἐξῆλθεν ἔξω μὲ τὸν νοῦν του ἀπὸ τὴν αὐλὴν τῆς παρανόμου καὶ ἀθέου ἐκείνης θρησκείας, εἰς τὴν ὁποίαν τότε εἶχεν εἰσέλθει, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς ὡς ἄλλος Πέτρος. Τοσαῦτα δὲ ἦσαν ἐκεῖνα τὰ δάκρυα, ὥστε θαρρῶ εἰπεῖν, ὅτι τὰ ἐδέχθη ὁ φιλόψυχος Ἰησοῦς, καὶ ἀντεσήκωσε τὴν προλαβοῦσαν ἄρνησιν τοῦ Ἐλευθερίου, ὡς καὶ τοῦ πρωτοκορυφαίου Πέτρου.

Ἔμεινε λοιπὸν μετὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων ὁ φαινόμενος Ἐλευθέριος, οὐχὶ δὲ καὶ νοούμενος· διότι ἔχων ὅλον του τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρνήσεως, ἄλλως ἐδεικνύετο παρὰ ὅπως ἔπρεπε νὰ φαίνηται. Διὸ καὶ ὑποπτευόμενοι τὴν φυγήν του οἱ Ἀγαρηνοί, οὐ μόνον δὲν τῷ ἔδιδαν ἄδειαν νὰ ἐξέρχηται ἀπὸ τὸν σατανικὸν ἐκεῖνον οἶκον, ἀλλὰ καὶ τὸν παρεφύλαττον, παρατηροῦντες τοὺς λόγους καὶ τὰ κινήματά του. Ὅθεν μίαν ἡμέραν ἰδόντες ἐπάνω του ἕνα μικρὸν σταυρόν, τὸν ὁποῖον πρὸ τῆς ἐξωμόσεως εἶχε καὶ ἐφύλαττεν εἰσέτι ὡς ἓν σημεῖον τῆς προτέρας του εὐσεβείας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ὡς μάχαιραν κεκρυμμένην, ἵνα συντρίψῃ ὕστερον μὲ αὐτὸν τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου, καὶ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀθέων, ὡς στρουθίον ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων, τὸν ἐπῆραν εὐθὺς οἱ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι σύνδουλοί του, καὶ τὸν ἔδειξαν εἰς τὸν Ῥαὶς Ἐφένδη, ἐγκαλοῦντες τὸν Ἐλευθέριον, ὅτι ἐφρόνει ἀκόμη τὰ τῶν Χριστιανῶν. Ὁ δὲ ἀξιογέλαστος ἐκεῖνος Ἐφένδης τοὺς ἔπεισε μὲ λόγους σοφούς, ὅτι δὲν ἦτο διὰ τοῦτο ἀξιοκατάκριτος ὁ Ῥεσίτης (οὕτω τὸν ὠνόμασαν), ἂν ἀκόμη κρατεῖ τὰ χριστιανικὰ σημεῖα· διότι πῶς ἠδύνατο αὐτὸς εἰς διάστημα ἡμερῶν ὀλίγων νὰ αἰσθανθῇ τὴν γλυκύτητα τῆς πίστεώς των; Τοῖς εἶπε δὲ νὰ ἀφήσωσιν αὐτόν, ἕως μὲ τὸν καιρὸν νὰ ἔλθῃ εἰς θεογνωσίαν· (ὢ τῆς μωρίας! ἀντὶ εἰς μισοθείαν). Μὲ τοιούτους λόγους ἡσύχασεν ὁ μάταιος ἡγεμὼν τοὺς ἀσεβεῖς ἐκείνους. Μετὰ δὲ μῆνας τέσσαρας τῆς εἰς Σούμλαν διατριβῆς των, ἦλθον εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὰ θηρία ἐκεῖνα μᾶλλον ἢ ἀν-

θρώπους τοῦ Ῥαὶς Ἐφένδη ὅτι ἐζηλοτύπουν διὰ τὴν περιποίησιν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἔδειχνε πρὸς τὸν Ἐλευθέριον, καὶ ἐμνησικάκουν ὡς δῆθεν ζηλωταὶ τῆς θρησκείας των διὰ τὸν σταυρόν, περὶ οὗ προεἴπομεν, εἶχεν ὁ Ἐλευθέριος φόβον καὶ ἀγωνίαν, ὑποπτευόμενος, μήπως ἤθελον τὸν φονεύσει καθ' ὁδόν, καὶ ἀποθάνει (φεῦ!) εἰς τὴν ἄθεον ἐκείνην θρησκείαν. Ὅτε δὲ ἔφθασεν ἡ ἄπιστος ἐκείνη καὶ μιαρὰ παρεμβολὴ εἰς Ἀδριανούπολιν, ἔτυχε νὰ ἦναι ἡ ἡμέρα σάββατον, καὶ ἡ ὥρα ἐκείνη, καθ' ἣν οἱ χριστιανοὶ ἀφίνοντες τὰς ὑπηρεσίας των καὶ ἐργασίας, συντρέχουσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἵνα ἀκούσωσι τὸν ἑσπερινὸν εἰς ὕμνον τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Χριστοῦ. Τότε δὴ καὶ ὁ Ἐλευθέριος λαθὼν τὸ ἄπιστον ἐκεῖνο πλῆθος, ἔδραμεν εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς πόλεως ἐκείνης. Ἦτο δὲ ἀρχιερεὺς ὁ ὕστερον προβιβασθεὶς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ καὶ μαρτυρικοῦ τέλους ἀξιωθεὶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπαναστάσεως ἐν τῇ αὐτῇ πόλει μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς πατριαρχείας παραίτησιν, ἱερομάρτυς Κύριλλος. Μαθὼν ὁ Ἐλευθέριος, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ψάλλων τὸν ἑσπερινόν, ὡς εἴπομεν, ἦλθε καὶ ἔστη ἔξωθεν τοῦ ναοῦ. Καὶ ἰδὼν τὸν ἱεροδιάκονον θυμιῶντα τοὺς πιστούς, ἐπληγώθη τὴν καρδίαν, στοχαζόμενος, ὅτι αὐτὸς μόνον ἐστερεῖτο τῆς χάριτος τοῦ θυμιάματος. Μόλις οὖν δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ ἑαυτόν, ἐπροσποιήθη, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν καὶ εἶχε γράμματα ἀναγκαῖα πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ ἐζήτει ἀφεύκτως τὴν συντυχίαν του. Μαθὼν δὲ ὁ ἀρχιερεὺς ταῦτα διὰ τοῦ διακόνου, δὲν ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ εἴτε διὰ τὸν ἑσπερινόν, εἴτε καὶ δι' ἄλλην τινὰ ὑποψίαν, ἀλλ' ἀπέστειλε τὸν ἐπίτροπον τῆς Ἐκκλησίας ἵνα μάθῃ τὰ περὶ τοῦ ζητοῦντος, καὶ λάβῃ δῆθεν τὰ γράμματα. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἐλευθέριος, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι τοῦτο εἶναι τῆς ἀποτυχίας του. Παραμερίσας δὲ ὀλίγον, διηγήθη εἰς τὸν ἐπίτροπον παροδικῶς τὴν ἐξάρνησίν του, καὶ ὅτι ἐζήτει βοήθειάν τινα, ἥτις συνίστατο εἰς τὸ νὰ δοθῶσιν αὐτῷ ἐνδύματα χριστιανικά. Ὁ δὲ ἐπίτροπος ἀκούσας ταῦτα, ἢ ἀπὸ φόβον ὡς ἀκούων καὶ βλέπων τὰ στρατεύματα τῶν ἀσεβῶν εἰσερχόμενα

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

εἰς Ἀδριανούπολιν, ἢ καὶ ἀπὸ φυσικήν του βαρβαρότητα καὶ σκληρότητα ἐναντιούμενος εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐλευθερίου, ἔβαλε φωνὰς ἀτάκτους (ἀντὶ τοῦ παρηγορῆσαι καὶ περιθάλψαι τὸ πλανώμενον τοῦ Χριστοῦ πρόβατον), καὶ ἀπεδίωξεν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Τούτου αἱ κραυγαὶ κατάφοβον καὶ ἔντρομον ἐποίησαν τὸν Ἐλευθέριον, μήπως ἤθελε πάθει καὶ ἄλλο τι πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς. Ὅθεν ὑπέστρεψεν ὀπίσω μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατάπικρος τῇ καρδίᾳ. Ἀποτυχὼν λοιπὸν τούτου, ἔδραμεν εἰς ἄλλον μέσον στοχασμόν. Καὶ μίαν ἡμέραν ἰδών τινα χριστιανὸν ὁπλοποιὸν κατὰ τὸ ἐπιτήδευμα, τῷ διηγήθη ὀλίγον τὴν κατάστασίν του, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ φέρῃ ἐνδύματα χριστιανικὰ εἰς διωρισμένην ὥραν. Ὁ δὲ καλὸς ἐκεῖνος χριστιανὸς ἡτοίμασε τὰ φορέματα, καὶ τὰ ὑπῆγε, καθὼς διωρίσθη. Ἀλλ' ἐκ συνεργείας τοῦ πονηροῦ ἀπέτυχε καὶ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ὁ Ἐλευθέριος, μὴ δυνηθεὶς νὰ λανθάσῃ τὸ ἀσεβὲς ἐκεῖνο καὶ ἄτακτον πλῆθος. Ὅθεν ἐτιτρώσκετο ἡ καρδία του ἀπὸ λύπην ἀνυπέρβλητον, καὶ πάντοτε στυγνὸς καὶ ἀμειδὴς ἐφαίνετο. Ὅθεν καὶ οἱ σύνδουλοί του θεωροῦντες αὐτὸν οὕτω περίλυπον ὄντα, οἱ μὲν ὠνείδιζον αὐτὸν, οἱ δὲ ἐσπούδαζον παντοιοτρόπως νὰ τὸν φέρωσιν εἰς εὐθυμοτέραν κατάστασιν, καὶ ἀποδιώξωσι τὴν λύπην ἀπὸ αὐτὸν, ἥτις ἐφαίνετο ζωγραφημένη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Διότι κατὰ τὸν Σολομῶντα· « Καρδίας εὐφραινομένης, τὸ πρόσωπον θάλλει, ἐν δὲ λύπαις « σκυθρωπάζει ». Ὁ δὲ ἀσεβὴς ἐκεῖνος αὐθέντης του Ῥαὶς Ἐφένδης, βλέπων αὐτὸν οὕτω σκυθρωπὸν, σύννουν, καὶ δακρύοντα πολλάκις, τί μὲν δὲν ἔλεγε, τί δὲ δὲν ἔπραττε, τί δὲ δὲν τῷ ὑπέσχετο, διὰ νὰ λύσῃ τὴν λύπην του; Ἀλλ' ὁ Ἐλευθέριος ὑπεκρίνετο, ὅτι διὰ τὴν μητέρα του ἐλυπεῖτο, ἔλεγε δὲ τὸ τοῦ Δαυίδ· « Οἱ νεφροί μου ἐξεκαύθησαν καὶ ἠλλοιώθησαν τῇ « ἀρνήσει σου, Χριστέ! »

Διέτριψαν λοιπὸν εἰς Ἀδριανούπολιν ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὀλίγον δὲ ὁ λόγος ἔλειψε νὰ παραδράμῃ, ὅτι εὑρισκόμενος ὁ Ἐλευθέριος

εἰς Βουκουρέστιον, ἐγνωρίσθη καὶ ἐφιλιώθη καὶ μετὰ τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου ἐκεῖ, ὅστις ἐλθὼν εἰς Σούμλαν διὰ τὴν τότε ἀνάγκην, καὶ κρατηθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, φοβηθεὶς ἔδωκε λόγον ἐξωμόσεως. Πλὴν τὰ κατ' αὐτὸν μένουσιν εἰς ἄλλην διήγησιν· νῦν δὲ εἰς τὰ λοιπὰ τῆς διηγήσεως ἂς ἐπανέλθωμεν.

Ὁ Ἐλευθέριος λοιπὸν ἐκρατεῖτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ῥαὶς Ἐφένδη, ὅστις υἱὸν αὐτοῦ θετὸν ἐκάλει καὶ ὑπέγραφε, καὶ διὰ παντοίων τρόπων καὶ μηχανῶν ἐσπούδαζε νὰ φέρηται παρηγορητικὸς πρὸς αὐτὸν, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ δὲν ἐσυγχώρει εἰς αὐτὸν νὰ ἐξέρχηται τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Ὅθεν οὕτω βλέπων ἑαυτὸν περιεστοιχισμένον καὶ φυλαττόμενον ὁ Ἐλευθέριος, κατέφυγεν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς Θεοτόκου, τῆς κοινῆς τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν προστάτιδος, καὶ ἐγγυητρίας τῶν ἁμαρτωλῶν, ὡς ἄλλη ὁσία Μαρία Αἰγυπτία, καὶ ἔλεγε δεόμενος· Γενοῦ μοι ἐγγυητὴς πρὸς τὸν υἱόν σου, ὦ Δέσποινα, τὸν ὁποῖον ὁ τάλας ἠρνήθην, καὶ ἀνάγαγέ με ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας ταύτης, « ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου· ἐνεπάγην εἰς ἰλὺν « βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστι μοι ὑπόστασις »· δός μοι χεῖρα βοηθείας, ὦ Δέσποινα, κειμένῳ χαμαί, καὶ ἀνάγαγέ με ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας· λύτρωσαί με ἐκ τῆς τυραννίδος τοῦ διαβόλου, ἡ λυτρώσασα τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ περιχαρῶς δεχομένη τὰ δάκρυα καὶ τὴν μετάνοιαν τῶν ἁμαρτωλῶν. Τοιαῦτα συνεχῶς βοῶντι ἀλαλήτως πρὸς τὴν Θεοτόκον, τῷ ἦλθεν ἐξ ὕψους βοήθεια, καὶ ἔλαβε τοσαύτην τόλμην καὶ ἀνδρείαν παρὰ τῆς Θεομήτορος, ὥστε ἀπεφάσισεν ἤ, ἂν δυνηθῇ, νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν σατανικὸν ἐκεῖνον οἶκον, ἢ τέλος πάντων νὰ παρρησιάσῃ ἑαυτὸν χριστιανὸν, καὶ νὰ λάβῃ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον. Μετὰ δὲ ἡμέρας δέκα τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφίξεώς του τὸ ἑσπέρας οὕτως ἐμελέτησε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἀπεφάσισεν, ὡς εἴπομεν, ἐπικαλούμενος εἰς βοήθειαν τὴν Θεοτόκον. Ἀλλ' ὁ σατανᾶς τῷ ἔστησε παγίδα νέαν μικρὰν μὲν φαινομένην, ἀλλὰ μεγάλην οὖσαν κατὰ ἀλήθειαν. Ἡ δὲ ἦτο ἡ φιλοδοξία, διὰ τῆς

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ὁποίας ἐτεχνεύθη ὁ πονηρὸς νὰ ἀλλοιώσῃ καὶ ὑποχαλάσῃ τὸν τόνον καὶ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε, καὶ νὰ ὑποδουλωθῇ τὸ ἐλεύθερον αὐτοῦ φρόνημα εἰς μάταια καὶ σητόβρωτα ἐνδύματα, διὰ τὰ ὁποῖα κατέβαλεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς χιλιάδας ἔξοδα ὁ Ῥαὶς Ἐφένδης κινούμενος ἀπὸ τὸν διάβολον· τὰ ὁποῖα τῷ τὰ ἔπεμψε δῶρον διὰ τῶν γυναίων τοῦ γυναικωνίτου αὐτοῦ. Αὗται προσκαλεσάμεναι καὶ ἀποδοῦσαι αὐτὰ, συνεχαίροντο ὡς μὲ υἱὸν θετὸν αὐτῶν τάχα, ὑποσχόμεναι καὶ ἄλλα μυρία ἀγαθὰ, ἡδονὰς, δόξας, ἀναπαύσεις, καὶ ὅσα δύναταί τις νὰ νοήσῃ ὅτι εὑρίσκοντο εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον τῆς ἀπωλείας. Ἀλλ' ὁ καλὸς καὶ γενναῖος Ἐλευθέριος ἀσμένως μὲν ὑπεκρίθη ὅτι τὰ ἐδέχθη, καὶ μυρίας εὐχαριστίας ἀνταπέστειλε διὰ τοῦ προσφέροντος δούλου· εἶτα δὲ ἀνοίξας αὐτὰ, καὶ ἰδὼν τὴν λαμπρότητα καὶ πολυτέλειαν τῶν φορεμάτων ἐκείνων, ἐμειδίασε, καὶ εἶπε· τέχνη καὶ παγίς σου εἶναι τοῦτο, διάβολε, ἵνα με ὑποσκελίσῃς, δόλιε· καὶ παριδὼν αὐτὰ, ἐδόθη εἰς προσευχὴν ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην, ζητῶν μετὰ δακρύων νὰ τῷ εὐκολυνθῇ ἡ φυγὴ ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ στόματος τοῦ ᾅδου. Τὸ δὲ πρωΐ, ὅτε ἤρχισαν αἱ κροκοειδεῖς αὐγαὶ τοῦ ἡλίου νὰ διαδίδωνται ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, ὁ Ἐλευθέριος κατέβη τὴν κλίμακα, καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν νοῦν του εἰς τὸν νοητὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης Χριστὸν, εἶπε· γενοῦ μοι, ὦ Δέσποτα, φῶς καὶ ὁδηγία πρὸς σωτηρίας ὁδὸν, εἰς τοὺς ἐχθρούς σου δὲ τούτους δὸς σκότος ψηλαφητὸν, ἵνα μή με ἴδωσι καὶ ἐμποδίσωσιν· ὅτι ἰδοὺ ἐξέρχομαι εἰς ἀναζήτησίν σου, ὡς ἡ ἀσματίζουσα νύμφη. Δέσποτα, ἐπάκουσόν μου διὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, καὶ χάρισαί μοι εὐκολίαν τῆς ἐξόδου διὰ πρεσβειῶν τῆς παναχράντου σου Μητρὸς καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Ταῦτα λέγων ἀπὸ ψυχῆς συντετριμμένης, ἦλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου, καὶ εὗρέ τινα θυρωρὸν γέροντα, ὅστις μετ' ὀλίγον ἀπῆλθε πρὸς ἰδίαν του ὑπηρεσίαν τότε, καὶ ἔμεινε ἐλευθέρα ἡ ἔξοδος εἰς τὸν Ἐλευθέριον. Μόλις λοιπὸν ἰδὼν ἑαυτὸν ἐλεύθερον διὰ τῆς θείας ἐπικουρίας, ἐξῆλθε μὲ μεγάλην τα-

χύτητα, καὶ δρομαῖος ἔφθασεν εἰς τὸ πατριαρχεῖον ζητῶν ἕνα πνευματικὸν γνώριμόν του Πελοποννήσιον, καθήμενον ἄντικρυ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ πατριαρχείου. Ὁ δὲ πνευματικὸς ἰδὼν αὐτὸν ἐξέστη· πρὸς τοῦτον ἐξωμολογήθη ὁ Ἐλευθέριος πάντα, ὅσα ἀνωτέρω διηγήθημεν, καὶ ὁμολογῶν ἑαυτὸν χριστιανὸν, τῷ ἐζήτει ἐνδύματα χριστιανικά. Ὁ δὲ πνευματικὸς, τὸ μὲν, μὴ δυνάμενος νὰ τὰ οἰκονομήσῃ, τὸ δὲ, καὶ φοβούμενος, δὲν ἐδέχθη τὴν αἴτησιν, συμβουλεύσας ὅμως αὐτὸν μὲ λόγους ψυχωφελεῖς, τὸν ἀπέλυσεν. Ἦτο δὲ τότε νὰ βλέπῃ τις τὸν Ἐλευθέριον τρέχοντα ἄνω καὶ κάτω, σπεύδοντα νὰ κρύψῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀνομίας, καὶ, ἂν ἦτο τυχὸν πέτρα κάμμια, νὰ ὑποκρυβῇ, ὡς ὁ Μωϋσῆς πάλαι, ἵνα ἴδῃ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.

Ἐμβὰς δὲ εἰς ἀκάτιον, διεπέρασεν εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ σπεύσας ἀνέβη εἰς τὸ Σταυροδρόμιον, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ πρέσβεως τῆς Ῥωσσίας, καὶ ἐκεῖ μετὰ μεγάλης φωνῆς ἐξεβόησε, λέγων· Δόξα σοι τῷ ἀναγαγόντι με ἐξ ᾅδου καὶ ἐκ σκιᾶς θανάτου Χριστῷ τῷ Θεῷ. Οἱ δὲ δοῦλοι τοῦ παλατίου ἐξέστησαν ἰδόντες τὸν Ἐλευθέριον μὲ στολὴν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐπειδὴ ἤξευρον αὐτὸν χριστιανὸν ὄντα πρότερον· διότι παρέδραμεν ὁ λόγος νὰ δηλώσῃ ὅτι, ὅτε ἦτο τὸ πρότερον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐστάθη ὀλίγον καιρὸν ἔσω εἰς αὐτὸ τὸ παλάτιον, καὶ ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλους. Μαθόντες δὲ τὰ κατ' αὐτὸν ἐκεῖνοι καὶ συμπονήσαντες, ἐξέδυσαν αὐτὸν εὐθὺς τὰ δηλωτικὰ τῆς ἀσεβείας ἱμάτια, καὶ τὸν ἐνέδυσαν χριστιανικὰ, καὶ κοινὴν πανήγυριν συστησάμενοι, ἐδόξασαν μὲν τὸν Θεὸν, ὡς ἔπρεπεν, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ οἰκονομικῇ ἐλευθερίᾳ τοῦ δούλου του, ἐπόμπευσαν δὲ τὴν κατάπτυστον πλάνην τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐξουδενοῦντες τὰ πολυτελῆ ἐκεῖνα φορέματα. Μετὰ δὲ ἡμέρας τέσσαρας εὑρόντες πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ πλεύσῃ διὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον, καὶ ἔμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὄρος Ἄθω, ἐπεβίβασαν εἰς αὐτὸ τὸν Ἐλευθέριον. Εἶχε δὲ συνοδίτην καὶ ἕνα θεοφιλῆ χριστιανὸν Πελοποννήσιον ἀπὸ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

παλαιὰς Πάτρας, Ἰωάννην καλούμενον, ὅστις ἦτον ἑτοιμος ἵνα πλεύσῃ μὲ ἄλλο πλοῖον διὰ Ῥωσσίαν, πλὴν μαθὼν τὰ τοῦ Ἐλευθερίου, συνώδευσεν αὐτὸν, καὶ ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθω.

Μέρος δεύτερον τῆς Ἀναγνώσεως.

Φθάσαντες δὲ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ καὶ προμηθείᾳ τῆς Θεοτόκου, ἐξελθόντες τοῦ πλοίου, ἦλθον κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἱερὰν Λαύραν. Ἐκεῖ περιέτυχον τὸν παναγιώτατον πατριάρχην πρώην Κωνσταντινουπόλεως κύριον Γρηγόριον, ἐκεῖ τότε διατρίβοντα. Ἐξωμολογήθη λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὁ Ἐλευθέριος ἅπαντα τὰ κατ' αὐτὸν, τὰ ὁποῖα ἀκούσας συνεπόνησε καὶ συνήλγησεν ὁ μακάριος Γρηγόριος, καὶ μεγάλας εὐχαριστίας ἀνέπεμψε τῷ Θεῷ διὰ τὴν παράδοξον ἀπαλλαγὴν τοῦ Ἐλευθερίου. Καὶ τὸν μὲν φιλόχριστον συνοδίτην Ἰωάννην μὲ ἐπαίνους καὶ εὐλογίας καὶ ἐπαγγελίας μισθῶν ἀδροτάτων παρὰ Θεοῦ καταστέψας καὶ ἐφοδιάσας, ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ, τὸν δὲ πνευματικῶς ἀσθενοῦντα, καὶ τετραυματισμένον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ καὶ πολεμήτορος Ἐλευθέριον ἐκράτησε παρ' ἑαυτῷ, διορίσας αὐτὸν νὰ ἀπέρχηται καθημέραν εἰς ἕνα ἐνάρετον καὶ εὐλαβῆ πνευματικὸν Μελέτιον καλούμενον, Κρῆτα, πλησίον ἐκεῖ καθήμενον, νὰ ἀκούῃ τὰς ἱλαστηρίους εὐχὰς κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὕτω μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας νὰ χρισθῇ μὲ τὸ ἅγιον μύρον, καὶ νὰ γίνῃ πάλιν δοῦλος Χριστοῦ, ἀναδεχόμενος τὴν πρώτην ὀνομασίαν χριστιανὸς, καὶ πάλιν γραφόμενος εἰς τὸν οὐράνιον κατάλογον τῶν ὀρθοδόξων, λαμβάνων τὸ δικαίωμα νὰ ἦναι κληρονόμος Θεοῦ καὶ συγκληρονόμος Χριστοῦ. Οὕτω ποιήσας ὁ Ἐλευθέρος καὶ λαβὼν τὸ χρίσμα, ἀνέβη εἰς τὴν Σκήτην τῆς ἁγίας Ἄννης, πρὸς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, παπᾶ Βασίλειον, ὅστις καὶ ἄλλους ἀρνησιχρίστους μάρτυρας τῷ Χριστῷ ἐναπέδειξε, γενόμενος εἰς αὐτοὺς συνεργὸς καὶ συνοδοιπόρος μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς καὶ ἔξοδα μεγαλήτερα τῆς ἰδικῆς του κατα-

στάσεως. Εἰς τοῦτον λοιπὸν ἐλθὼν τότε ὁ Ἐλευθέριος, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας καὶ ταπεινοῦ πνεύματος ἐξομολογηθεὶς τήν τε παράπτωσιν αὐτοῦ καὶ τὴν παράδοξον ἐλευθερίαν καὶ τἄλλα πάντα, ὡς ἄνω εἴπομεν, ἐκίνησεν εἰς συμπάθειαν τὴν μακαρίαν ἐκείνην ψυχὴν τοῦ παπᾶ Βασιλείου, ὅστις ἐκράτησεν αὐτὸν εἰς τὴν συνοδίαν αὐτοῦ.

Μείνας λοιπὸν ἐκεῖ ἡμέρας εἴκοσι, τὸ κατὰ δύναμιν ἀγωνιζόμενος, πείθει καὶ μὴ θέλοντα τὸν πνευματικὸν παπᾶ Βασίλειον, καὶ δίδει εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν ἵνα ὑπάγῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὲ ἐντολὴν τοιαύτην, ὅτι, ἂν γνωρισθῇ ἀπὸ τοὺς ἐπαράτους ἐκείνους Ἀγαρηνοὺς, νὰ παῤῥησιασθῇ· εἰ δὲ μή, νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος, χωρὶς νὰ τολμήσῃ μόνος του νὰ ἐμβάλῃ ἑαυτὸν εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Ὁ Ἐλευθέριος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν ἐντολὴν τοῦ γέροντος, καὶ προθύμως ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ εἰς διάστημα ἡμερῶν ὀκτὼ, μολονότι συνανεστράφη μὲ ἓξ δούλους τοῦ Ῥαΐς Ἐφένδη γνωρίμους του, κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Θεὸς, δὲν ἐγνωρίσθη ἀπὸ αὐτούς. Ὅθεν ἐλυπήθη πολλὰ δι' αὐτὸ, καὶ κρίνας τὸ πρᾶγμα διὰ μεγάλην ἀποτυχίαν του, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν γέροντά του τὸν πνευματικὸν ἐκεῖνον τοῦ Πατριαρχείου, περὶ οὗ προείπομεν, καὶ τῷ ἐφανέρωσε τὰ κατ' αὐτὸν, προσθέσας καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ γέροντος, καὶ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ παραβῇ τὴν ἐντολὴν καὶ νὰ παῤῥησιασθῇ, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἔνδοθον καῦσιν τῆς Χριστοῦ ἀγάπης. Ὁ δὲ πνευματικὸς ἐσπούδασε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ μὲ διαφόρους τρόπους, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ μεταβάλῃ τὸν σκοπόν του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν, ἐπευξάμενος αὐτῷ τὰ σωτήρια. Κατὰ τὴν ἐρχομένην λοιπὸν ἡμέραν, ἥτις ἦτο ἡ λαμπροφόρος ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, κοινωνήσας τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, καὶ μέγα αὐτὰ ἐφόδιον λαβὼν καὶ λογισάμενος, ἔδραμε νὰ παῤῥησιασθῇ μὲ θάρσος καὶ τόλμην ἀνυπέρβλητον. Ἀλλὰ κατὰ λόγους ἀῤῥήτους τῆς τὰ πάντα καλῶς διεξαγούσης κρυφιομύστου Προνοίας τοῦ Θεοῦ, ὑπήντησε καθ' ὁδὸν Παγκράτιόν τινα μοναχὸν Λαυριώτην,

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΙΧΑΗΛ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

ἀπὸ Καλαβρύτων τῆς Πελοποννήσου καταγόμενον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐρωτηθείς, ὡς γνώριμόν του, ἐκοινολόγησε τὸν μελετώμενον σκοπόν του, καὶ τὴν ὁδόν του, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔσπευδεν. Οὗτος δὲ μὲ λόγους ἐπιτηδείους ὑπεχάλασε καὶ τρόπον τινὰ παρέλυσε τὸν τόνον τῆς ψυχῆς τοῦ Ἐλευθερίου, συμβουλεύσας αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ νὰ ὑποτάξῃ ἑαυτὸν εἰς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας, καὶ νὰ ταπεινώσῃ τὸ φρόνημά του, νὰ δοκιμασθῇ τελειότερον καὶ ὑψηλότερον, καὶ οὕτω νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν τοιοῦτον ἀγῶνα καὶ κίνδυνον τοῦ μαρτυρίου, ἐνδυναμωμένος. Ἀποτρέπεται τοίνυν ἀπὸ τὸν ὡραῖον τοῦτον δρόμον κατὰ τὸ παρόν, καὶ θέλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ εἰρημένου Παγκρατίου. Ἀλλ' ὁ μισόκαλος καὶ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διάβολος ἐμβάλλει εἰς αὐτὸν ἄλλους λογισμούς, καὶ τώρα μὲν ἔπειθεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, τώρα δὲ εἰς τὸ Σίναιον, καὶ ἄλλοτε πάλιν εἰς ἄλλο καὶ ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ προέβλεπεν, ὡς φαίνεται, ὁ ἁλιτήριος, εἰς ποῖον ὕψος ἀρετῆς ἔμελλε νὰ φθάσῃ ἐρχόμενος εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, τὸν κοινὸν λιμένα τῆς σωτηρίας τῶν ἁμαρτωλῶν, καθὼς ὁ λόγος προβαίνων θέλει φανερώσει. Γνωρίσας δὲ τὴν δολιότητα τούτων τῶν ἐπιβούλων λογισμῶν, ὑπερνικᾷ αὐτοὺς μὲ τὴν θείαν βοήθειαν, καὶ ἔρχεται εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου μετά τινος προηγουμένου Εὐγενίου Μιτυληναίου, καὶ μείνας ὁμοῦ μὲ αὐτὸν μῆνας δύω, μετέβη ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Ἐσφιγμένου, ὅπου καὶ βαρέως ἀσθενήσας, ἰάθη διὰ τῆς συντόνου ἐπιμελείας τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς. Ἀναχωρεῖ δὲ κἀκεῖθεν μετὰ μικρὸν, καὶ ἔρχεται πάλιν εἰς τὴν τοῦ Δοχειαρίου, ὅπου καὶ μανθάνει παρὰ τοῦ πανοσιωτάτου ἱερομονάχου Δοσιθέου, ὑποτακτικοῦ τοῦ μακαρίτου Χριστοφόρου διδασκάλου, ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰβήρων καὶ ὁ ἐξάδελφός του Ὀνούφριος. Ἐδάκρυσεν ἀπὸ τὴν χαράν του, στοχαζόμενος μάλιστα μεγάλην εὐτυχίαν τοῦτο δι' αὐτὸν, καὶ πρὸς εὐόδωσιν τοῦ στοχασμοῦ του χρήσιμον. Ἀλλ' ἐμποδιζόμενος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀπὸ ἐντροπὴν τῆς ἀρνήσεώς του, δὲν ἦλθεν εὐθὺς τότε εἰς τὸν

Ὀνούφριον, μολονότι παρεκινεῖτο πολλὰ παρὰ τοῦ εἰρημένου παπᾶ Δοσιθέου. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς καταβαίνων ἀπὸ Καρυῶν, ἔφθασεν εἴς τι σπήλαιον, εὑρισκόμενον εἰς τὰ ὅρια τῆς ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, ἔνθα εἶναι ἁγίασμα τοῦ τιμίου Προδρόμου, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ ἡ σεβάσμιος εἰκών. Ἐκάθισεν ἐκεῖ ὀλίγον νὰ ἀναπαυθῇ, καὶ μνησθεὶς ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐδάκρυσεν ἀναλογισάμενος τὸ μέγα παράπτωμα τῆς Χριστοῦ ἀρνήσεως καὶ τὰς ἄλλας του ἁμαρτίας. Ἰδὼν δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ τιμίου Προδρόμου, δίδαξόν με, εἶπε, βαπτιστὰ Χριστοῦ καὶ πρῶτε κῆρυξ τῆς μετανοίας, ὁδὸν σωτήριον, ἐν ᾗ πορεύσομαι. Καὶ πιάσας μίαν ἀπὸ τὰς ἐκεῖ ὁδοὺς, ὑπῆγε εἰς τὸν λεγόμενον πύργον τῆς αὐτῆς Μονῆς, πρὸς τὸν πανοσιώτατον πνευματικὸν Κύριλλον Μιτυληναῖον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξωμολογήθη ἅπαντα τὰ κατ' αὐτόν. Ὁ δὲ τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἱερὰν Σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου, πρὸς τὸν ὁσιώτατον Χαραλάμπην εἰς τὸ παλαιὸν λεγόμενον Κυριακόν. Τότε λοιπὸν κατέβη καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰβήρων διὰ νὰ εὕρῃ τὸν ἐξάδελφόν του Ὀνούφριον· ὅστις ἀκούσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἄρνησιν, ἐπληγώθη τὰ σπλάγχνα, ὠδύρετο τὴν μεγάλην συμφορὰν τοῦ Ἐλευθερίου, καὶ κλαίων, « θηρίον πονηρὸν, ἔλεγεν, ὡς ἄλλος Ἰακὼβ, κατέφαγέ σε ἀδελφὲ, θηρίον πονηρὸν, ἀπ' ἀρχῆς αἱμοβόρον καὶ ἄγριον διέρρηξέ σε, Ἐλευθέριε! » Ἀλλ' ὅτε ἀνεμνήσθη τὰς ἀπείρους πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐεργεσίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἓν πρὸς ἓν ἀπηρίθμει τά τε θαύματα καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ θεοσημείας, καὶ τέλος τὸν σταυρὸν, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, τὸν κάλαμον, τὸν ἐξ ἀκανθῶν στέφανον, τὴν πορφύραν, τὸ ὄξος, τὴν χολὴν, τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ κολαφισμοὺς καὶ τἄλλα πάντα, ὅσα διὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίαν ὑπέμεινε καὶ ἔπαθεν ὁ θεάνθρωπος Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὸν,» διὰ εὐχαριστίαν τάχα ὅλων τῶν ἐκείνου παθημάτων ἠρνήθης, Ἐλευθέριε, τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν αὐτοῦ θεότητα; » — τότε πόσα δάκρυα δὲν ἔτρεξαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἐλευθερίου; πόσοι ἀναστεναγμοὶ, φωναὶ, ὀλολυγμοὶ, καὶ οἰμωγαὶ δὲν ἀνεδόθησαν ἀπὸ

ΜΕΓΑΛΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

τὸ ἐκείνου στῆθος;! Οὕτως οὖν ἀμφότεροι συλλυπούμενοι καὶ συμπάσχοντες ὥραν ἱκανὴν, καὶ πολλὰ εἰπόντες, ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ὁ Ἐλευθέριος ἦλθε πάλιν εἰς τὸν εἰρημένον Χαραλάμπην. Μετὰ δὲ ἡμέρας εἴκοσι καὶ ἐννέα μεγάλως παρακληθεὶς ἀπὸ τὸν Ὀνούφριον ὁ εἰς τὴν αὐτὴν Σκήτην τοῦ Προδρόμου εὑρισκόμενος πνευματικὸς, πανοσιώτατος Νικηφόρος, ὑπεδέχθη εἰς τὴν συνοδίαν του τὸν Ἐλευθέριον, ἤτις συνεκροτήθη τότε ἐκ πέντε τὸν ἀριθμὸν ἀδελφῶν ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος τῆς κώμης Δημιτζάνης πάντων καταγομένων. Ἐξομολογηθεὶς ὁ Ἐλευθέριος ἅπαντα τὰ κατ' αὐτὸν, ἐδέχθη εὐπειθῶς τὸν κανόνα, τὸν ὁποῖον τῷ ἔδωκεν ὁ πνευματικός. Ἄξιον δὲ ἦτο νὰ βλέπῃ τις τὸν νέον ἐκεῖνον καὶ ἀσυνήθιστον ὑποτακτικὸν, πρόθυμον καὶ ἕτοιμον εἰς ὅλα τὰ προσταττόμενα, μετὰ τῆς ἐνδεχομένης ἀκριβείας εἰς πᾶν τὸ διατεταγμένον.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτων τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἡσυχίας του καὶ ὑποταγῆς ποθῶν νὰ μάθῃ περὶ τῆς μητρός του τι, καὶ μαθὼν ὅτι ἄνθρωπός τις ἦλθεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του Πελοπόννησον, λαβὼν ἄδειαν, ἦλθε πρὸς ἡμᾶς. Ἡμεῖς δὲ ὡς ὑπὸ Θεοῦ ὁδηγηθέντες, ἀπεστείλαμεν αὐτὸν πρὸς τὸν παναγιώτατον πατριάρχην Γρηγόριον, παραχειμάζοντα τότε ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, διὰ νὰ μάθῃ δῆθεν περὶ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ περὶ τῆς μητρός του. Ὁ δὲ μακάριος Γρηγόριος ὑψηλοτέρῳ λογισμῷ χρησάμενος, ἐπιπλήξας αὐτὸν σφοδρῶς, ἀπεδίωξεν εἰπών· τί δέ σοι μέλει περὶ ἐκείνων; ἡσύχασον καὶ φρόντισον τὰ περὶ σεαυτοῦ μόνον. Πόσον ἰσχύει ἔλεγχος εἰς καλὴν καρδίαν ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι λεγόμενος! Ἔφυγεν ἀποδιωχθεὶς, ἀλλ' ἴδετε, ἀδελφοὶ, πῶς, λαβὼν ἀφορμὴν ὡς φρόνιμος ἐκ τούτου, ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἔμεινε τοῦ λοιποῦ ἀπερισπάστως μόνον ἑαυτῷ προσανέχων καὶ τῷ Θεῷ. Τίς δύναται κατ' ἀξίαν νὰ διηγηθῇ τὰ ἐκείνου κατορθώματα; τὸ πολὺ δηλαδὴ τῆς νηστείας, τὸ καρτερικὸν τῆς ἀγρυπνίας, τὴν ἄμετρον κατάνυξιν, τὰς ὁλονυκτίους στάσεις, τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον εἰς μερίμνας, τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος, τὸ πρᾷον, τὸ σύννουν καὶ προσεκτικὸν

πάντοτε, τό τε πρὸς πάντας ἱλαρὸν καὶ ἥσυχον, καὶ τὸ συμπαθὲς καὶ φιλεύσπλαγχνον; Ὁ Ἐλευθέριος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κατώρθωσε πᾶσαν τὴν ἀρετὴν, καταμαράνας τελείως καὶ ἀφανίσας τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς καὶ τὰ πάθη αὐτῆς. Ὅθεν καὶ ἔξω κόσμου ὡς ἀληθῶς ἐφαίνετο παρ' ἡμῶν καὶ ἐνομίζετο. Εὑρών ποτε αὐτὸν ὁ πνευματικός του πατὴρ ἔξω τῆς λεγομένης ἁπλοταριᾶς λίαν σκυθρωπὸν καὶ σύννουν καὶ ὑποδακρύοντα, ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ τὸ αἴτιον τῆς λύπης του, καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη αὐτολεξεὶ οὕτως· ἀπεστράφη ἡ ψυχή μου, πάτερ, τὸν κόσμον, καὶ τὴν ἄνω ζωὴν ἐπεθύμησα. Ὦ λόγων ἐμφαντικωτάτων, τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπην ἐγκάρδιον καὶ ἔρωτα ἀποδεικνυόντων! Ψυχὴ ἡ τῷ θείῳ ἔρωτι κάτοχος γινομένη, πρὸς οὐδὲν ἐπιστρέφεται τῶν παρόντων. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν σκοπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀσκήσεως ὁ Ἐλευθέριος, καὶ τοσοῦτον εἰς αὐτὸ ἀνεπιστρόφως εὐδοκίμησεν, ὥστε εἰς πάντας ἡμᾶς, καθὼς ἠξεύρετε, ἐπροξένησαν μέγαν θαυμασμὸν καὶ ἀπορίαν οἱ μεγάλοι ἐκείνου ἀσκητικοὶ ἀγῶνες καὶ ἱδρῶτες, καθὼς καὶ ὁ εἰρημένος πνευματικὸς αὐτοῦ πατὴρ ὡμολόγησε, λέγων· ἡμεῖς, οἵτινες τοσοῦτον χρόνον κατοικοῦμεν καὶ διατρίβομεν εἰς τοῦτο τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ παρὰ πολλῶν λογιζόμεθα κατορθωταὶ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς, οὐδὲ τὸ ἑκατοστημόριον τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἐλευθερίου καὶ τῶν ἀγώνων ἐκάμαμεν. Καὶ ἄλλος δέ τις ἀδελφὸς, παρατηρήσας μὲ προσοχὴν, ἐθαύμασε καὶ ἐγκωμίασε τὸ βάθος τῆς ταπεινώσεώς του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνέβη βέβαια εἰς τὸ ἀνεκδιήγητον ὕψος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔσυρεν ἐκεῖθεν εἰς ἑαυτὸν τὴν μαρτυρικὴν χάριν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀεννάως καταφλεγόμενος, οὐδὲν ἄλλο πλέον ἐφαντάζετο ἢ τοὺς μαρτυρικοὺς στεφάνους καὶ τὰ ἀνεκλάλητα κάλλη τῆς οὐρανίου μακαριότητος. Ὅθεν καὶ κοινολογήσας τὸν σκοπόν του πρὸς τὸν πνευματικὸν πατέρα, δὲν ἐδυνήθη εὐθὺς νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν, ἀλλὰ διωρίσθη μόνον νὰ ἐπιτείνῃ τοὺς ἀγῶνας, καὶ νὰ ζητῇ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὑπήκουσε μετὰ χαρᾶς, καὶ αὐξάνει τὰς νηστείας, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς προσευχὰς καὶ τὰ δάκρυα, καὶ εἰς τοιαύτην πολλὴν κακο-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΤΣΑΚΗΣ

πάθειαν εὑρισκόμενον, θαῦμα ἦτο νὰ τὸν βλέπῃ τις φαιδρὸν πάντοτε καὶ ἱλαρὸν, ἐπανθοῦσαν ἔχοντα τὴν θείαν χάριν εἰς τὸ πρόσωπόν του. Εἶχε δὲ συνήθειαν ὁ ἀείμνηστος μετὰ τὰς πρὸς Θεὸν εὐχὰς καὶ τοὺς λοιποὺς διατεταγμένους κανόνας, νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῦ ὁποίου παρεκάλει ποτὲ τὸν ῥηθέντα Ἀκάκιον νὰ ἐξηγῇ τὰ ἀπορούμενα. Ἀλλὰ μεταξὺ τούτων ἠρώτησε καὶ περὶ ἑνὸς ὑψηλοτέρου δόγματος, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἀπεκρίθη· τέκνον, ὅτε ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ περιεργότερον τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ πιάσιμον τῶν ἁγίων του ποδῶν, ἤκουσεν ἀπὸ αὐτόν· μή μου ἅπτου· καὶ σὺ λοιπὸν, μὴ ἐξετάζῃς νὰ μάθῃς, ὅσα καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὡς δύσληπτα ἀπεσιώπησαν, διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃς τὸ, μή μου ἅπτου· ἀλλὰ πίστευε μόνον, καὶ μὴ ἐρεύνα, ὅσα καὶ ἡ θεία χάρις ἀκόμη δὲν κρίνει εὔλογον νὰ μᾶς φανερώσῃ. Τοσοῦτον ὁ μακάριος εὐχαριστήθη εἰς τὴν ἀπόκρισιν αὐτὴν, ὥστε ἔλεγε πολλάκις, ὅτι εἰς τοὺς ἀγγέλους, πάτερ, θέλω ὁμολογήσει αὐτὴν τὴν χάριν· διότι συμβουλεύσας με νὰ μὴ ἐξετάζω τὰ ὑπὲρ δύναμίν μου, μοῦ κατέπαυσας τὴν ἀπορίαν καὶ τὸν λογισμὸν, ὅστις πρὸ χρόνων μὲ ἠνώχλει. Ἀναγινώσκοντος δὲ καὶ τὸ νέον Μαρτυρολόγιον, καὶ βλέποντος τὰ κατορθώματα καὶ τοὺς ἄθλους τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων, ἐθερμαίνετο ἐπὶ πλέον ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ συνεχῶς ἀνεκίνει τοὺς περὶ τῶν μαρτυρίων λόγους. Οὕτω, προτεινάντων ποτὲ ἡμῶν τὰς τυραννίας καὶ τὰ βάσανα τῶν ἀπίστων τυράννων, καὶ τὸ ὑψηλὸν καὶ δυσεπίτευκτον τοῦ μαρτυρίου, ἀπεκρίνατο· ἐγὼ δὲν συλλογίζομαι ποτὲ οὔτε μετρῶ τοὺς τοιούτους κινδύνους καὶ δυσκολίας, ἀλλ' αἰσθάνομαι μόνον λύπην μεγάλην καὶ ὀδύνην ἀνέκφραστον εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅτι δὲν ἔχω χίλια σώματα, νὰ τὰ παραδώσω εἰς τοὺς πόνους τοῦ μαρτυρίου, καὶ κεφαλὰς χιλίας εἰς σφαγὴν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Παρεκάλει δέ ποτε τὸν αὐτὸν Ἀκάκιον νὰ κάμνῃ δέησιν εἰς τὸν Θεὸν, ἵνα φανερώσῃ εἰς αὐτὸν, ἂν ἦτο θέλημα Θεοῦ, νὰ μαρτυρήσῃ, καὶ μὲ ποῖον τρόπον; αὐτόκλητος δηλαδὴ, ἢ ἐὰν γνωρισθῇ; Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀκάκιος ἐλογίζετο τὸ τοιοῦτον ἀνώτερον τῆς ἀξίας του, παρῃτεῖτο τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐλευθερίου. Ὁ δὲ ἐπέμενε παρακαλῶν αὐτὸν ἡμέρας πολλὰς, ἵνα ποιήσῃ εὐχὴν περὶ τούτου. Μίαν δὲ ἡμέραν ἀπεκρίθη τοιουτοτρόπως πρὸς αὐτόν· τέκνον, ἐδῶ εἰς τὴν Σκήτην μας ἀδελφοί τινες ἐποίησαν ποτὲ μνημόσυνον καὶ τράπεζαν τοῦ γέροντός των, καὶ ἀπέστειλαν διακονίαν φαγητοῦ εἰς τὸν ἀοίδιμον ἐπίσκοπον Ἰωάννην Μυραίων διατρίβοντα τότε εἰς τὴν σεβασμίαν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, ὅστις ἀποδεξάμενος τὴν διακονίαν, ἔβαλε τὸ ὠμοφόριόν του, καὶ ἔψαλε τὸ Τρισάγιον καὶ τὴν νεκρώσιμον εὐχὴν κατὰ τὴν συνήθειαν. Καὶ ἐπειδὴ τότε κατενύγη ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἐπίσκοπος καὶ ἔκλαυσεν, εἶπεν εἰς τοὺς ἀποστείλαντας τὸ φαγητὸν ἀδελφοὺς, ὅτι ὁ μακαρίτης αὐτῶν γέρων ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἂς ἀμεριμνῶσι. Ταῦτα δὲ εἶπεν ἢ ἕνεκα τῶν δακρύων καὶ τῆς κατανύξεως, ἢ καὶ ἐξ ἄλλου τινὸς ὁράματος, τὸ ὁποῖον ἔκρυψεν ἀπὸ ἐκείνους ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος ἐκεῖνος, καὶ οὕτω τοὺς ἐπληροφόρησεν. Ἐγὼ ὅμως, τέκνον, καίτοι ἀνάξιος ὢν, πλὴν διὰ τὸν λόγον τῆς ἐντολῆς ἔκαμα εὐχὴν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ἐπληροφορήθην, ὅτι θέλημα Θεοῦ εἶναι νὰ μαρτυρήσῃς, καὶ αὐτόκλητος νὰ παῤῥησιαθῇς εἰς τὴν ὁμολογίαν, καθὼς καὶ αὐτόκλητος ἔκαμες τὴν ἄρνησιν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ μακάριος, περιεχύθη ὅλος ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ψυχῆς ἄῤῥητον, καὶ ἔκτοτε ἀνεπιστρόφῳ λογισμῷ ἐπέτεινε τοὺς ἀγῶνας καὶ πόνους τῆς ἀσκήσεως, ἐξαιτούμενος παρὰ Θεοῦ τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τοῦ μαρτυρίου.

Τοσαύτη δὲ κατάνυξις καὶ πένθος ἐχαρίσθη εἰς αὐτὸν παρὰ Θεοῦ, ὥστε δὲν ἐδύνατό τις νὰ τὸν ἴδῃ χωρὶς δάκρυα ἢ στεναγμούς. Διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίας, μετὰ τὴν ἀγρυπνίαν, καθισάντων τῶν πατέρων εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ Ἐλευθέριος, ὅστις μόνος ἔτρωγε τὴν συνήθη τροφὴν, ἄρτον ξηρὸν μετὰ ὕδατος, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ μετελάμβανον τῶν τυχόντων φαγητῶν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἀναστενάζῃ. Ἐ-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΑΡΧΕΙΟΘΕΤΗΣΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ρωτηθεὶς δὲ, διατί ἔκλαιε, δὲν ἀπεκρίθη τότε εἰς αὐτοὺς τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ἔκλαιεν ἀπαρηγορήτως ὥστε καὶ τὴν τράπεζαν μετέβαλεν εἰς σκηνὴν θρηνῳδίας καὶ λύπης, ἀνακινῶν διὰ πολλῆς ὥρας τὸν κοπετὸν, καὶ φέρων πολλὴν ἀπορίαν καὶ σύγχυσιν εἰς τοὺς ὁρῶντας ἀδελφούς. Ἡ δὲ θλῖψις καὶ τὰ δάκρυα, καὶ ἡ συνοχὴ τῆς καρδίας του δὲν ἦσαν δι' ἄλλο τι, εἰ μὴ ἡ ἐνθύμησις τοῦ ἰδίου του παραπτώματος τῆς ἐξωμόσεως. Καὶ ἐπληροῦτο τὸ τοῦ Δαυὶδ· « Ἐπελαθόμην τοῦ φαγεῖν » τὸν ἄρτον μου ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου. » Τοιαῦτα δάκρυα καὶ κοπετὸς ἐγένοντο ποτὲ καὶ παρὰ τοῦ ἱεροῦ Αὐγούστινου, ἀναλογιζομένου τὴν προτέραν του ζωὴν, καθὼς διηγεῖται ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία. Ἄλλοτε δὲ πάλιν ὁ πνευματικός του πατὴρ παρετήρησεν αὐτὸν ἐκτείνοντα πολλάκις τὸν λαιμόν του εἰς τὰ ἔμπροσθεν, γονατίζοντα, καὶ τὰς χεῖράς του εἰς τὰ ὄπισθεν βάλλοντα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ποιοῦντα. Ἐρωτηθεὶς δὲ, τί ἐσήμαινον τὰ τοιαῦτα κινήματα, ἀπεκρίθη, ὅτι «γυμνάζομαι, πάτερ, εἰς τὴν σφαγήν ». Ταῦτα ἀκούσας ὁ πνευματικός του πατὴρ, ἐθαύμασε μὲν, διώρισεν ὅμως αὐτὸν νὰ μὴ τὸ κάμῃ ἄλλοτε.

Οὕτω λοιπὸν ἔχων ὁ Ἐλευθέριος, καὶ διατρέχων τὴν ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὸ μαρτύριον ἀείποτε ἀναπολῶν, μίαν νύκτα εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι εὑρέθη ἔξω τῆς καλύβης, καὶ ἐκεῖ περιεχύθη ὅλος ἀπὸ φῶς ἀνυπέρβλητον, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἀπό τινα σταυρὸν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο εἰς τοὺς οὐρανοὺς σχηματισμένος ἀπὸ ἀστέρας λαμπροτάτους κατὰ ἀνατολάς. Ὁ δὲ Ἐλευθέριος ἔμεινεν ἐκστατικὸς, καὶ ἔχαιρε θαυμάζων τὴν τοσαύτην λαμπρότητα τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ φωτὸς ἐκείνου, ὅπερ ἐκεῖθεν ἐφαίνετο χεόμενον. Καὶ πάραυτα ἤκουσε μεγάλην φωνὴν, τὴν ὁποίαν ὡραῖός τις νεανίας εὑρεθεὶς ἐκεῖ πλησίον τῷ εἶπε, λέγων· οὗτος εἶναι, Ἐλευθέριε, ὁ σταυρὸς, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν ἐνίκησεν ὁ πρῶτος τῶν χριστιανῶν βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τοὺς ἐχθρούς του· τοῦτον καὶ σὺ λαβὼν, τρέχε τὴν ὁδόν σου. Ταῦτα ἀκούσας, ἐξύπνισε πάραυτα, καὶ

πεσὼν πρηνὴς, ἐδόξασε τὸν Θεὸν μετὰ πολλῶν δακρύων εὐχαριστῶν. Τοῦτο ἦτο πρῶτον σημεῖον βεβαιότατον, δηλοῦν τὴν μετὰ ταῦτα ἄθλησίν του, μολονότι διὰ ταπεινοφροσύνην του τὸ ἐφύλαξε μυστικὸν, ἕως τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅτε μᾶς τὸ διηγήθη ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἓν χαριέστατον καὶ θαυμασιώτερον, τὸ ὁποῖον προβαίνων ὁ λόγος θέλει ἀποδείξει. Ὅθεν πυρωθεὶς τὴν καρδίαν ὁ Ἐλευθέριος, ἐζήτει πάλιν τὴν ἄδειαν καὶ εὐχὴν τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς του, καὶ βλέπων ἡμᾶς ὅλους ἀκαταπείστους καὶ ἀνενδότους εἰς αὐτὸ, ἔμεινε στυγνάζων καὶ λυπούμενος.

Τέλος δὲ, ἵνα παραδράμω τὰ μεταξὺ χάριν συντομίας, ἀποβαλὼν ὀλίγον τὴν συστολὴν, μετὰ μεγάλης ἐπιμονῆς ἐζήτει τὴν ἄδειαν, τὴν ὁποίαν ἑκόντες καὶ ἄκοντες ἐδώκαμεν εἰς αὐτόν. Γίνεται μοναχὸς μεγαλόσχημος, καὶ μετονομάζεται Εὐθύμιος.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων διηγούμενος τὴν εἰς οὐρανοὺς δόξαν καὶ παῤῥησίαν ὁ Ἀκάκιος, παρεκάλει αὐτὸν, ἵνα δέηται τοῦ Θεοῦ ἄχρι τῆς μαρτυρικῆς αὐτοῦ τελειώσεως, καὶ παραλάβῃ καὶ αὐτὸν ὁ Κύριος εἰς τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν ἰδικήν του συντροφίαν τὸ συντομώτερον. Ὁ δὲ Εὐθύμιος πρῶτον μὲν ταπεινοφρονῶν ἀντέτεινεν εἰς τὸ λεγόμενον, ἀνάξιον λέγων ἑαυτὸν τοιαύτης παῤῥησίας· ἀλλ' ὕστερον βιαζόμενος παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀκακίου, εἶπε πρὸς αὐτόν· δὲν εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ ἀναχωρήσῃς ἀκόμη ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην, διότι μέλλει νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμὲ καὶ ἄλλος ἀδελφὸς, τὸν ὁποῖον παρακαλῶ νὰ ἀγαπᾷς καὶ ἐπιμελῆσαι ὡς καὶ ἐμέ· διότι θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἰδίαν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου. Καὶ τοῦτο ἦτο πρόῤῥησις καὶ προφητεία τοῦ Εὐθυμίου σαφεστάτη περὶ τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου, ὅστις ὕστερον καὶ αὐτὸς ἐμαρτύρησε, καθὼς εἰς τὸ ἐκείνου μαρτύριον θέλομεν διηγηθῆ.

Ἰδὼν δὲ ὁ Ἀκάκιος εἰς τὸ κελλίον του ἓν κατάστιχον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν γεγραμμένοι ἀριθμοὶ, πέντε χιλιάδες, δύω χιλιάδες, τρεῖς χιλιάδες, καὶ ἕτεροι ἄλλοι, τὸν ἠρώτησε, τί ἦσαν

ἐκεῖνοι οἱ ἀριθμοί; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Πάτερ εὐλόγησον· ἐπειδὴ ἡμεῖς μέλλομεν νὰ ἀναχωρήσωμεν, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν δὲν δύναμαι νὰ τελέσω τὸν διατεταγμένον κανόνα μου, διὰ τοῦτο διπλασιάζω αὐτὸν τώρα, ἵνα μὴ κατακριθῶ ὡς ὀκνηρὸς δοῦλος. Εὖγε τῆς ἀκριβείας σου εἰς τὸν μοναδικὸν κανόνα σου, Εὐθύμιε! τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελες νὰ ἐλαττώσῃς, καὶ μολονότι ἡτοιμάζεσο διὰ σφαγὴν ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ κατορθώματα καὶ ὁ μελετώμενος ὡραῖος δρόμος τοῦ μαρτυρίου τόσον ἐλύπησαν τὸν σατανᾶν, ὥστε ἠγωνίσθη ὁ μισόκαλος νὰ δειλιάσῃ τὸν ἀθλητὴν, καὶ ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὸ μαρτύριον. Καὶ μίαν νύκτα τῷ ἔδειξε τοιαύτην φαντασίαν. Εἶδε καθ' ὕπνους, ὅτι συνήχθη πλῆθος δυσειδεστάτων Αἰθιόπων, οἱ ὁποῖοι κινήσαντες πρῶτον θρῆνόν τινα ἀλλόκοτον ἀναμεταξύ των, ἀνῆψαν ὕστερον μεγάλην πυρὰν, καὶ ἔλεγον εἰς αὐτόν· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θέλει νὰ μαρτυρήσῃ, καὶ δὲν στοχάζεται ὅτι ἡμεῖς μέλλομεν νὰ τὸν νικήσωμεν· ἂς τὸν βάλωμεν εἰς αὐτὴν τὴν πυρὰν νὰ τὸν καύσωμεν, διὰ νὰ ἴδωμεν, ἂν δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὸ μαρτύριον, καὶ ἐπεχείρουν οἱ κατάρατοι νὰ τὸν ῥίψωσι μέσα εἰς τὸ πῦρ. Ὁ δὲ Εὐθύμιος κατάφοβος γενόμενος, ἐπεκαλεῖτο τὴν θείαν βοήθειαν μὲ μεγάλας φωνὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξύπνισε, καὶ ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν σατανικὴν ἐνόχλησιν, διαλύσας ὡς ἴστὸν ἀράχνης τὰ φάσματα τῶν δαιμόνων.

Μέρος τρίτον τῆς ἀναγνώσεως.

Ἦλθε λοιπὸν ὁ διωρισμένος καιρὸς τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ τῆς πρὸς τὴν ἄθλησιν τοῦ μαρτυρίου κινήσεως. Καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῶν Ἰβήρων πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του Ὀνούφριον, καὶ εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου Πορταϊτίσσης, καὶ προσεγγίσας τὸν Εὐθύμιον ὁ Ὀνούφριος εἰς τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, εἶπεν οὕτω μετὰ δακρύων· Εἰς χεῖράς σου παρατίθημι, Δέσποινα, τὸν Εὐθύμιον τοῦτον· ἐνίσχυσον αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τῶν ἀορά-

των καὶ ὁρατῶν ἐχθρῶν πόλεμον, καὶ παράστησον αὐτὸν τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ θῦμα τέλειον καὶ εὐάρεστον. Τότε λοιπὸν διηγήθη εἰς ἡμᾶς καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅραμα, τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω ὑπεσχέθημεν νὰ διηγηθῶμεν. Εἶδον, εἶπε, καὶ ἰδοὺ θρόνος ὑψηλὸς καὶ ἐπηρμένος, κύκλωθεν τοῦ ὁποίου παρίσατο ἀναρίθμητος πληθὺς στρατιωτῶν καὶ δούλων, καὶ μετὰ μεγάλης παρατάξεως καὶ δόξης ἐκαθητο εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον θαυμασία καὶ ὡραία γυνὴ, τὴν ὁποίαν βασίλισσαν δύναταί τις νὰ τὴν ὀνομάσῃ. Καὶ ἐδόθη λόγος εἰς τὸ πλῆθος ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ Παναγία. Καὶ ἕκαστος τῶν παρισταμένων ἐποίει σχῆμα προσκυνήσεως, καὶ ἀνεχώρει. Τότε καὶ ἐγὼ μέλλων νὰ ἀναχωρήσω, τὸ μὲν, διὰ νὰ προσεγγίσω εἰς τὴν Παναγίαν, τὸ δὲ, ὡς χρεώστης νὰ τὴν προσκυνήσω, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἦλθον μετὰ φόβου μεγάλου καὶ συστολῆς, καὶ προσεγγίσας περισσότερον τῶν ἄλλων διὰ νὰ λάβω καὶ περισσοτέραν χάριν, ἐπροσκύνησα. Ἡ δὲ Θεοτόκος ἔθηκεν εἰς τὴν κεφαλήν μου τὴν ἰδίαν αὐτῆς χεῖρα, καὶ τρόπον τινὰ ἐκράτησεν αὐτήν· ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὴν αἴσθησιν τῆς θείας ταύτης χειρὸς ἐξύπνισα, καὶ μένων ἄφωνος καὶ ἐκστατικὸς, περιεχύθην ὕστερον ἀπὸ χαρὰν ἄφατον καὶ δάκρυα ἀμέτρητα.

Παράδοξα μὲν, ἀδελφοί, εἰσὶ τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ καὶ χαριέστατα καὶ μεγάλης περὶ τὸν Εὐθύμιον κηδεμονίας τῆς Θεοτόκου γνωρίσματα. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν περιπόθητον καὶ μακαρίαν ὥραν τῆς ἀφ' ἡμῶν ἀναχωρήσεώς του ἐξῆλθον πολλοὶ πατέρες μετ' αὐτοῦ ἕως εἰς ἓν διάστημα τόπου, διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσωσι. Εἷς δὲ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπιστρέφων, εἶπεν· ἀδελφοί, σᾶς πληροφορῶ, ὅτι ὁ ἀδελφὸς Εὐθύμιος μέλλει νὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριον· οἱ δὲ ἄλλοι τὸν ἠρώτησαν, πόθεν τὸ γινώσκεις; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· ὅταν ἐπλησίασα νὰ τὸν ἀσπασθῶ, ὡσφράνθην τόσην εὐωδίαν ἀπὸ αὐτὸν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι νὰ τὴν παρομοιάσω μὲ κανὲν μύρον, καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνω, ὅτι ὁ δρόμος τοῦ ἀδελφοῦ εἶναι κατὰ Θεόν.

Ἡμεῖς δὲ ἀκούσαντες τὸ τοιοῦτον, ἐπάθομεν ἀνθρώπινόν τι, καὶ ἀμφεβάλλομεν. Ὅτε δὲ ἰδιαιτέρως ἐξητάσαμεν τὸν ἀδελ-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

φὸν ἐκεῖνον, μᾶς ἐπληροφόρησεν ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἀλήθειαν λέγει· καὶ μάλιστα διότι ἐμνήσθημεν σοφοῦ πατρὸς λέγοντος, ὅτι τὰ σώματα τῶν ἁγίων, καὶ μάλιστα τῶν μαρτύρων, ὡς ἔχοντα πρὸ τῆς τελειώσεως αὐτῶν ἔνοικον τὴν χάριν καὶ τὸν ἁγιασμὸν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εὐωδιάζουσι, καὶ μετὰ θάνατον δὲ ὡσαύτως τὰ ὀστᾶ καὶ λείψανα αὐτῶν. Ἐπείσθημεν, καὶ ἀνεπαύσαμεν τὴν ἀπορίαν καὶ ἀπιστίαν ἡμῶν, συλλογισθέντες ὅτι, ἐὰν μετὰ θάνατον, ἐξελθούσης τῆς ψυχῆς, εὐωδιάζῃ τὸ ἄψυχον σῶμα, πολλῷ μᾶλλον εὐωδιάζει, ὅτε μάλιστα μετ' αὐτοῦ εἶναι καὶ ἡ ψυχή, ἥτις εἶναι τὸ ἀληθὲς κατοικητήριον καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ παναγίου Πνεύματος.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ Εὐθύμιος κατὰ τὴν ιθ' τοῦ Φεβρουαρίου ἐντεῦθεν, ἔχων συνοδίτην του ἕνα τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ εἰρημένου πατρὸς πνευματικοῦ Νικηφόρου, Γρηγόριον ὀνομαζόμενον, τὸν ὁποῖον διὰ παρακλήσεως τοῦ Ὀνουφρίου ἀπέστειλε μετ' αὐτοῦ. Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐκείνας τριχυμίας καὶ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐκ συνεργείας τοῦ πονηροῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐδοκίμασαν, ἔφθασαν εἰς Καλλιούπολιν κατὰ τὴν β' τοῦ Μαρτίου. Ἔνθα εὑρὼν ὁ Εὐθύμιος τρεῖς σατράπας (πασάδες), οἵτινες ἦσαν ἐκεῖ μὲ πλῆθος στρατιωτῶν Τούρκων, καὶ γνωρίσας μερικοὺς ἀπὸ τοῦ Ῥαΐς ἐφένδη τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὴν πολλὴν προθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ τελειώσῃ τάχιον τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, ἔλεγεν εἰς τὸν Γρηγόριον· ἰδοὺ, πάτερ, εἶναι καὶ ἐδῶ Τοῦρκοι· τί μὲ ἐμποδίζει νὰ παῤῥησιασθῶ τώρα; ἂς τελειώσω καὶ ἐδῶ τὸν ἀγῶνά μου. Ὦ γνώμης θεοφιλοῦς! ὦ ἀγάπης διαπύρου πρὸς τὸν Χριστόν! Ἰδοὺ ἔλεγε, καὶ ἐδῶ Τοῦρκοι, τί τὸ κωλύον ἵνα λάβω τὸν ποθούμενον ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον; Καὶ αὐτὸ μὲν ἐζήτει ὁ Εὐθύμιος, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη εὔλογον εἰς τὸν Γρηγόριον, ἐπειδὴ καὶ ἦτο ἐκεῖ τότε πλῆθος ἀγρίων πολεμιστῶν, ὡς εἴπομεν, καὶ ἐδύνατο νὰ συμβῇ καμμία βλάβη εἰς τοὺς συντρόφους των. Ποιήσαντες δὲ μόνον ἐκεῖ εὐχέλαιον, ἐκοινώνησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Καὶ κατὰ τὴν θ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κινήσαντες, ἦλθον εἰς τὸ Ἀρτάκιον, ὅπου ἀκούσαντες καὶ τὸν ἀκάθιστον ὕ-

μνον τῆς Θεοτόκου, ἐκοινώνησαν πάλιν τῶν μυστηρίων. Χρονοτριβούντων δὲ αὐτῶν ἐκεῖ, ἔλεγεν ὁ Εὐθύμιος· ἰδοὺ αἱ ἡμέραι παρέρχονται, καὶ ἡ προφητεία σου τέλος, πάτερ, δὲν λαμβάνει· διότι, ὅτε ἦσαν εἰς Καλλιούπολιν, ἠρώτα συνεχῶς, πότε ἔμελλε νὰ δώσῃ τὸ μακάριον τέλος; Ὁ δὲ Γρηγόριος στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τὰς πυκνὰς αὐτοῦ ἐρωτήσεις, τῷ εἶπε· κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν βαΐων· ὃ καὶ ἐγένετο ὕστερον τῇ θείᾳ εὐδοκίᾳ. Ἀπὸ δὲ τὸ Ἀρτάκιον πλεύσαντες ἦλθον εἰς Γαλατᾶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν πέμπτην τῆς ἕκτης ἑβδομάδος τῶν ἁγίων νηστειῶν, ἥτις ἦτον ἡ ιθ'. τοῦ Μαρτίου μηνός, καὶ ἔμειναν παρά τινι εὐλογημένῳ χριστιανῷ Γρηγορίῳ λεγομένῳ, ὅστις τοὺς ὑπεδέχθη ὡς ἀνθρώπους Θεοῦ, καὶ μεγάλην περιποίησιν τοῖς ἔκαμε. Καὶ ἦτο θαῦμα παράδοξον, ἔλεγεν εἰς ἡμᾶς ὁ συνοδίτης του Γρηγόριος, νὰ βλέπῃ τις τότε ἐκεῖ τὸν Εὐθύμιον, τώρα μὲν νὰ φροντίζῃ, νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ στοχάζηται καὶ νὰ μελετᾷ, πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον νὰ παῤῥησιασθῇ εἰς τοὺς ἀθέους ἐκείνους τυράννους· τώρα δὲ νὰ ἁρπάζηται ὡς ἐκστατικὸς εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀνεκλαλήτων ἀγαθῶν τῆς οὐρανίου μακαριότητος, καὶ νὰ φαντάζηται τοὺς ἄθλους καὶ τὰ μαρτυρικὰ βραβεῖα καὶ στέφη, εἶτα νὰ σκιρτᾷ καὶ ἀγάλληται μεγάλως, ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ παῤῥησιασθῇ εἰς τοὺς ἀνόμους προστάτας τῆς ἀσεβείας, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν, καὶ ἑαυτὸν χριστιανὸν καὶ δοῦλον Χριστοῦ, καὶ νὰ ἀποθάνῃ δι' ἀγάπην αὐτοῦ· ἄλλοτε δὲ πάλιν νὰ λέγῃ μετὰ ἀγωνίας εἰς τὸν αὐτὸν Γρηγόριον· Ἰδοὺ αἱ ἡμέραι διέρχονται, καὶ ἡ προφητεία σου, πάτερ, δὲν λαμβάνει πέρας. Μετὰ δὲ τοῦτο νὰ δεικνύῃ εἰς ἄκρον συντριβὴν τῆς καρδίας, καὶ ἄκραν ταπείνωσιν τοῦ φρονήματος, ἀναλογιζόμενος τὸ μέγα παράπτωμα τῆς ἀρνήσεώς του καὶ τὸ ἀπέραντον τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἄλλοτε δὲ πάλιν φιλοσοφῶν ὁ ἀείμνηστος, ἔλεγε πρὸς τὸν αὐτὸν Γρηγόριον· Πῶς ἆρά γε διαχωρίζεται ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰ οὐράνια, πάτερ, καὶ πῶς βλέπει τὸν κριτὴν τῶν ἁπάντων Θεόν; καὶ πῶς βλέπει τὴν Παναγίαν Θεοτόκον μὲ ὅλην τὴν δόξαν της; Ἆρά

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

γε, πάτερ μου, μέλλει νὰ ἴδῃ καὶ ἐμὲ ὁ Δεσπότης Χριστὸς καὶ ἡ πανάχραντος αὐτοῦ Μήτηρ μὲ ἱλαρὸν ὄμμα ; Καὶ διὰ νὰ παραδράμωμεν τὰ πολλὰ διὰ τὸ σύντομον, ὁ Εὐθύμιος δὲν ἦτο πλέον διὰ τὸν παρόντα ψευδῆ καὶ πλάνον κόσμον, οὔτε ὁ κόσμος ἦτο ἄξιος νὰ ἔχῃ τοιοῦτον ἐραστὴν τοῦ Χριστοῦ θερμότατον, ὅστις ἔσπευδε νὰ φθάσῃ τὸ συντομώτερον εἰς αὐτὸ τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, τὸν Χριστὸν, τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα.

Εἶτα ἀπελθόντες εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Καφατιανῆς λεγομένης, ἐποίησαν εὐχέλαιον, καὶ ἐκοινώνησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων τῷ σαββάτῳ τοῦ ἁγίου Λαζάρου. Τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν, ἥτις ἦτο ἡ ὑπέρλαμπρος βαϊοφόρος Κυριακὴ, ἀπελθόντες εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, καὶ ἀκούσαντες τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐκοινώνησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγραψεν ὁ Εὐθύμιος πρὸς ἡμᾶς τότε ἰδιοχείρως ἐπιστολὰς ἓξ, τὰς ὁποίας διὰ συντομίαν παρατρέχομεν (α), μολονότι εἰσὶν ἄξιαι θεωρίας καὶ ἀναγνώσεως, ὡς πλήρεις νοημάτων εὐαγγελικῶν καὶ μαρτυρικῆς γενναιότητος. Ἔπειτα ἦλθον εἰς ἓν πλοῖον ἐκ Κεφαλληνίας Ἰωάννου τινὸς Τζάνε, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτοὺς μὲ ἱλαρότητα καὶ εὐμένειαν, ἐπρόσφερεν ἕνα καφφὲν, τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ Εὐθύμιος δὲν ἔπιεν, ἀλλ' εἶπε· τοῦτο ἀδελφοὶ εἰς ἐμὲ εἶναι τύπος τοῦ ποτηρίου τοῦ θανάτου· καὶ εἴθε ὁ πανάγαθος Θεὸς σᾶς μὲν νὰ ἀξιώσῃ τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας, ἐμὲ δὲ νὰ ἐνδυναμώσῃ νὰ ὑποφέρω τὰ ἐπερχόμενα βασανιστήρια· καὶ οὕτως ἔδωκεν ὀπίσω τὸν καφφέν· οἱ δὲ παρεστῶτες ἐδάκρυσαν. Εἶτα σηκωθεὶς πάραυτα ὁ ἀείμνηστος ἐξεδύθη τὰ μοναχικὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρει, καὶ ἐνεδύθη τὰ τουρκικὰ, ἅτινα τῷ εἶχον προετοιμάσει. Τότε καί τις φιλόχριστος χριστιανὸς τῶν παρευρεθέντων, Ἰωάννης ὀνομαζόμενος, ἔδωκε τῷ Εὐθυμίῳ ἓν μεταξωτὸν ὑποκάμισον, καὶ τῷ εἶπε· λάβε τοῦτο,

(α) Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐπισυνάπτονται μετὰ τὸ τέλος τῆς παρούσης βιογραφίας.

ἅγιε τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸ φορέσῃς, καὶ δὲν θέλω νὰ μοὶ τὸ δώσῃς πλέον, εἰ μὴ εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μου. Ὦ πίστεως καὶ εὐλαβείας τοῦ φιλοχρίστου ἀνδρὸς ἐκείνου! Οὕτω λοιπὸν ἐνδυθεὶς ὁ εὐλογημένος Εὐθύμιος τὰ τῶν ἀσεβῶν ἐνδύματα, ἐφαίνετο ὡς ἄλλος τις στρατιώτης εὔζωνος, ὅλος φαιδρὸς καὶ χαίρων, καὶ βαλὼν μετάνοιαν εἰς τὸν συνοδίτην του Γρηγόριον, εἶπεν· εὐλόγησον πάτερ τὸν δοῦλόν σου καὶ ἀδελφὸν, καὶ ὁ Θεὸς, πάτερ, νὰ σοὶ ἀνταποδώσῃ τοὺς μισθοὺς τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον ἐκάμετε, καὶ νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ οὐράνια δωρήματα τῶν κόπων ἡμῶν. Τότε ὁ Γρηγόριος συνετρίβη τὴν καρδίαν, καὶ ἔχυσε ποταμοὺς δακρύων διὰ τὸν ἀποχωρισμόν του· Ὁ δὲ μακάριος Εὐθύμιος τῷ εἶπε· μὴ λυπεῖσαι, πάτερ, καὶ κάμνεις νὰ λυπῆται καὶ ἡ ἐμὴ καρδία, ἀλλὰ παρακάλει τὸν Θεὸν νὰ νικήσω τὸν ἐχθρὸν διάβολον, καὶ νὰ τελειώσω ἀνδρείως τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, τὸν ὁποῖον ὅταν ἀκούσῃς, χαῖρε πλέον καὶ εὐφραίνου ἡ ὁσιότης σου καὶ πᾶς πιστὸς, ὅτι χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι. Οὕτως οὖν ἔπραξεν ὁ ἀείμνηστος Εὐθύμιος, καὶ ἐποίησε τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν μετὰ τοῦ συνοδίτου αὐτοῦ Γρηγορίου καὶ μεθ' ὅλων ὡσαύτως τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ χριστιανῶν, οἵτινες ἵσταντο ἀσκεπεῖς καὶ ἔντρομοι, θαυμάζοντες τὴν τοσαύτην ἀνδρείαν τοῦ Εὐθυμίου καὶ γενναιότητα.

Εἶτα ἐχρίσθη μὲ ἅγιον ἔλαιον τῆς κανδήλας τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Προταϊτίσσης εἰς ὅλους τοὺς ἁρμοὺς καὶ τὰ μέλη του, καὶ λαβὼν τὸν σταυρὸν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τὰ βαΐα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὅπου ἤκουσαν τὴν θείαν λειτουργίαν, ὡς εἴπομεν, καθοπλισθεὶς μὲ τοιαῦτα ὅπλα ἀήττητα, ἐξέβη ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ διεπέρασε μὲ ἀκάτιον εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ μὲ φρόνημα γενναῖον ἔδραμεν, ὡς ἡ ἀσματικὴ νύμφη, ἵνα εὕρῃ τὸν μυστικὸν γλυκύτατον νυμφίον, τὸν ὁποῖον, ὡς τῷ ἐφαίνετο, ἀλλαχοῦ νὰ εὕρῃ δὲν ἠδύνατο, εἰ μὴ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν τυράννων καὶ ἡγεμόνων. Σπεύδων δὲ νὰ φθάσῃ εἰς αὐτὰς, ἔλεγε καθ' ὁδόν· Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστὲ, ὃς εἰς τὴν σωματικὴν πρὸς ἡμᾶς πα-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΠΑΤΕΡΕΣ

ρουσίαν δὲν ἀπεστράφης τὰ μύρα τῆς φιλοθέου πόρνης, αὐτὸς, Δέσποτα, μὴ βδελύξῃ κἀμὲ τὸν ἁμαρτωλόν· ἀλλὰ δέξαι μοι οὐχὶ μύρα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ αἷμά μου, τὸ ὁποῖον τρέχω τώρα νὰ χύσω διὰ τὴν ἀγάπην σου· καὶ, καθὼς εἰς τὴν πόρνην ἐκείνην εὐκόλυνας τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, οὕτω, Δέσποτα, εὐκόλυνον καὶ εἰς ἐμὲ τὴν εἴσοδον εἰς τὰς αὐλὰς καὶ τοὺς οἴκους τῶν ἀθέων τυράννων Ἀγαρηνῶν, ἵνα κηρύξω τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ καταισχύνω τὸν ἀπατήσαντά με διάβολον, καὶ τὴν λεπρώδη αὐτῶν τῶν ἀθέων θρησκείαν. Ταῦτα ἔλεγε μετὰ δακρύων καὶ πόνου καρδίας, ἱκετεύων τὴν πανάχραντον Δέσποιναν ὡς ἐγγυητὴν καὶ μεσίτην του καὶ βοηθὸν ἀπροσμάχητον.

Ἔφθασε τέλος πάντων εἰς τὴν ὑψηλὴν θύραν τοῦ κριτοῦ τῆς ἀνομίας, καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, εἰσῆλθεν ἀφόβως, καὶ ὑπὸ μηδενὸς ἐμποδισθείς, ἐπροχώρησε καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸν τὸν ἐπίτροπον τῶν Ἀγαρηνῶν, τὸν παρ' αὐτοῖς λεγόμενον Βεζύρην, Ῥουσοὺτ πασᾶ, παρακαθήμενον τότε διά τινας κατεπειγούσας τοῦ βασιλείου ὑποθέσεις μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν τῶν ἐν τέλει, καὶ χωρίς τινος συστολῆς ἢ φόβου εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐγώ, ἡγεμών, ἤμην χριστιανὸς ἐκ προγόνων· ταῦτα δὲ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα φορῶ, μοὶ τὰ ἔδωκες σύ· καὶ διὰ νὰ πιστοποιηθῇς ὅτι εἶμαι χριστιανὸς, ἰδοὺ ἕνα σταυρὸν, ὅστις εἶναι σημεῖον, ὅτι μία ἡ ἀληθινὴ πίστις, ἡ τῶν χριστιανῶν· ἰδοὺ καὶ τὰ βαΐα, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ αὐτὰ σημεῖα χριστιανικά· καὶ ἵνα βεβαιωθῇς περισσότερον, ἰδοὺ καταπατῶ τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀνόμου καὶ ἀθέου θρησκείας σου. Καὶ εὐθὺς ἐξέβαλε ἀπὸ τὴν κεφαλήν του τὸ πράσινον σαρίκιον, καὶ τὸ ἔῤῥιψε κάτω ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ τὸ κατεπάτησε· καὶ ἀναθεματίζω, εἶπε, τὸν ἀντίχριστον Μωάμεθ τὸν προφήτην σας. Ὁ δὲ βεζύρης ἐξεπλάγη, βλέπων ἕνα εἰκοσαετῆ νέον, νὰ παῤῥησιασθῇ εἰς αὐτὸν μὲ τόσον θάῤῥος, καὶ νὰ ὑβρίζῃ τὴν θρησκείαν του μὲ τόσην τόλμην, καὶ τὸν προφήτην του νὰ καλέσῃ ἀντίχριστον. Καὶ ἔλεγε πρὸς τοὺς παρισταμένους ὑπηρέτας του μετ' ὀργῆς, διὰ τί ἀφίνουσι νὰ ἐμφανίζωνται εἰς αὐτὸν οἱ τοιοῦτοι. Καὶ διώρισε τὸν πρῶτόν του ὑπηρέτην νὰ ἐξετάσῃ μήπως καὶ ἦτο μεθυσμένος ἢ τρελλός; Οὐχί, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς, πολλὰ καλὰ ἔχω τὰς φρένας μου, καὶ διὰ τοῦτο ὁμολογῶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν μου Θεὸν ἀληθινὸν καὶ ποιητὴν τοῦ παντός· ὁμολογῶ δὲ καὶ ἐμαυτὸν χριστιανὸν, καὶ θέλω νὰ ἀποθάνω διὰ τὴν ἀγάπην του. Μθυσμένος εἶσαι, ἀπεκρίθη ὁ βεζύρης· οὐχί, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς. Τότε ὁ βεζύρης ἐπρόσταξε νὰ βάλωσι τὸν μάρτυρα εἰς φυλακήν. Παραλαβόντες λοιπὸν αὐτὸν οἱ ὑπηρέται τοῦ ἀσεβοῦς, ἔβαλον εἰς μίαν φυλακὴν σκοτεινὴν καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὸ ξύλον τῆς ποδοκάκης, καὶ δύω ἁλύσεις, μίαν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἄλλην εἰς τοὺς πόδας. Μετὰ δὲ ὥραν μίαν ἔφερε πάλιν αὐτὸν ὁ κριτὴς εἰς δευτέραν ἐξέτασιν. Καὶ παρασταθέντα τὸν μάρτυρα ἠρώτησε λέγων· ἦλθες εἰς σεαυτὸν, ἢ μένεις ἔτι εἰς τὴν προτέραν σου πλάνην; Ὁ μάρτυς ἀπεκρίνατο· ἐγὼ σοὶ εἶπον, ὦ ἡγεμών, ὅτι χριστιανὸς εἶμαι, καὶ χριστιανῶν γονέων υἱός, καὶ πιστεύω τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινὸν, ὅστις ἔγινεν ἄνθρωπος διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ μέλλει πάλιν νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα του. Ὁ βεζύρης εἶπεν· ἄφες αὐτὰς τὰς ματαιολογίας, καὶ ἐλθὲ εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσο καὶ πρότερον, διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ ἐμοῦ μεγάλας τιμὰς καὶ πλούτη. Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη· μὴ γένοιτο, ἡγεμών, νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, τὸν γλυκύτατόν μοι Ἰησοῦν, καὶ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἰδικήν σας πίστιν, ἥτις δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ μυθολογίαι καὶ ἀτοπήματα, τὰ ὁποῖα σᾶς τὰ ἐδίδαξεν ἐκεῖνος ὁ ἀντίχριστος Μωάμεθ. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Βεζύρης· ἐὰν δὲν ἀρνηθῇς τὸν Χριστὸν, μέλλω νά σοι κάμω μεγάλας παιδείας. Μὴ γένοιτο, ἐβόησεν ὁ μάρτυς, Χριστὲ βασιλεῦ, νά σε ἀρνηθῶ οὔτε μὲ λόγον οὔτε μὲ ἔργον, καὶ ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποστῶ τὰς σκληροτάτας βασάνους. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ βεζύρης νὰ θέσωσιν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος τὸ σαρίκιον, τὸ ὁποῖον πρότερον ῥίψας εἰς τὴν γῆν κατεπάτησεν. Ὁ δὲ μάρ-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

τυς μηδὲν εἰπὼν, ἐστάθη καὶ τοῦ τὸ ἐφόρεσαν· ἔπειτα λαβὼν αὐτὸ, παρευθὺς τὸ ἔσχισεν εἰς δύο, καὶ τὸ ἐτίναξεν ἐνώπιον τοῦ βεζύρη, λέγων· λάβε ἄνθρωπε τὸ ἰδικόν σου, καὶ ἄφες ἐμὲ νὰ ἔχω τὸ ἰδικόν μου. Τότε ἐθυμώθη ὁ βεζύρης, καὶ ὥρισε νὰ βάλωσι πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν τὸν μάρτυρα, καὶ νὰ τὸν δείρωσι σκληρότατα. Ἤρπασαν οὖν οἱ θηριώδεις ἐκεῖνοι ἄνθρωποι μὲ ὁρμὴν αὐτὸν, καὶ δείραντες ἀνηλεῶς, τὸν ἔβαλαν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ συναχθέντες ἐκεῖ ὡς κόρακες εἰς πτῶμα, ἄλλοι μὲν τὸν ἐφοβέριζον, ἄλλοι δὲ τὸν ἐκολάκευον, ὑποσχόμενοι εἰς αὐτὸν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς παρούσης ματαίας ζωῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ βεζύρης τῷ ὑπέσχετο νὰ τῷ δώσῃ ὅ,τι ἐπεθύμει, ἂν ἤθελε ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς ἔβλεπε τὰς ἀποκρίσεις ἁρμοδίους εἰς ἕκαστον. Μετὰ τρεῖς ὥρας ἄγεται καὶ πάλιν ὁ μάρτυς εἰς ἐξέτασιν. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ κριτής· ἦλθες εἰς μεταμέλειαν, ἢ μένεις ἀκόμη εἰς τὸ πεῖσμά σου; Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν λαμπράν· μία εἶναι, ὦ ἡγεμών, ἡ ἀληθινὴ πίστις, ἡ τῶν χριστιανῶν, καὶ εἷς Θεὸς τρισυπόστατος, ὁ ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως λατρευόμενος καὶ ὑμνούμενος, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, ἡ μία καὶ ἀδιαίρετος φύσις τῆς θεότητος, εἰς τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἐβαπτίσθην, καὶ ἔγινα υἱὸς Θεοῦ κατὰ χάριν, καὶ πῶς λοιπὸν νὰ πιστεύσω εἰς αὐτὸν τὸν ψευδοπροφήτην σας Μωάμεθ τὸν ἀντίχριστον. Εὖγε τῆς ἐλευθεροστομίας σου, γενναῖε τοῦ Χριστοῦ ἀγωνιστά! εὖγε τῆς σῆς μεγαλοψυχίας, τῆς ἐπαξίου οὔτης οὐρανίων ἐπαίνων! Κατὰ ἀλήθειαν, ἀδελφοὶ, κατὰ τὸν Σολομῶντα, ὡς λέων πέποιθε. Τούτους λοιπὸν τοὺς λόγους ὡς ἤκουσεν ὁ τῆς ἀσεβείας προστάτης, ἠλλοιώθη ὅλος ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν τόσην παῤῥησίαν καὶ τόλμην τοῦ μάρτυρος, καὶ ἀπελπισθεὶς ὁλοτελῶς ἀπὸ τὸ ἀκατάπειστον καὶ ἀμετάβλητον τῆς γνώμης του, ὥρισεν ἵνα λάβῃ τὸν διὰ ξίφους θάνατον. Παρέλαβε λοιπὸν αὐτὸν ὁ δήμιος, καὶ θέλων νὰ δέσῃ τὰς χεῖράς του ὄπισθεν, ἐμποδίσθη ἀπὸ τὸν μάρτυρα· καὶ διὰ τί, εἶπε, θέλεις νὰ μοῦ δέσῃς τὰς χεῖρας, ὅστις ἦλθον αὐτόκλητος ὧδε; Διὰ τοῦτο ἐδέθη ὁ Χριστός μου ἀπὸ τοὺς παρανόμους Ἑβραίους κατ' αὐτὰς τὰς ἁγίας ἡμέρας, διὰ νὰ μὲ λύσῃ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, καὶ νὰ τρέχω ἐγὼ χωρὶς δεσμὰ εἰς τὸν θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην του. Ἀπόρησεν ὁ δήμιος εἰς τοῦτο, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν λυτόν. Ἐξῆλθε λοιπὸν ὁ ἀριστεὺς ἀπὸ τὸ ἄδικον ἐκεῖνο καὶ ἄθεον κριτήριον, θαῦμα ἐξαίσιον· διότι οὐ μόνον δὲν ἐδείκνυεν οὐδὲν σημεῖον δειλίας καὶ φόβον θανάτου εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὅλος φαιδρὸς καὶ χαροποιὸς ἐφαίνετο (τοῦτο δὲ οὐ μόνον οἱ ὁμόπιστοι χριστιανοὶ τὸ διηγοῦντο, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως τὸ ἐμαρτύρησαν). Ἐκράτει δὲ εἰς μὲν τὴν δεξιάν του χεῖρα τὸν σταυρὸν, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν εἶχε τὰ βαΐα, καὶ πορευόμενος, ἐφαίνετο ὅτι οὐχὶ εἰς θάνατον ἀπήρχετο, ἀλλ' εἰς νυμφικὸν θάλαμον. Συνέῤῥεε δὲ καὶ πλῆθος χριστιανῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔδιδε καὶ ἐλάμβανε συγχώρησιν.

Ὁ δὲ συνοδίτης του Γρηγόριος, ὅτε ἀπεχωρίσθη τοῦ μάρτυρος ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὡς προείπομεν, μὲ λύπην ἀνείκαστον, καθὼς ἀποχωρίζεται μία μήτηρ φιλόπαις ἀπὸ τὸ τέκνον της ἐν καιρῷ αἰχμαλωσίας καὶ διαρπαγῆς, ὑπέστρεψεν, ὅπου παρέμενε, καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας (διότι τοιαύτην ἐντολὴν ἔλαβε παρὰ τοῦ μάρτυρος, νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, καὶ νὰ προσεύχηται ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς Θεὸν τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, καὶ ὕστερον νὰ ἐξέλθῃ νὰ ἐξετάσῃ περὶ αὐτοῦ, τί ἔγινε)· ἔστειλεν ἕνα φιλόχριστον χριστιανὸν νὰ μάθῃ περὶ τοῦ μάρτυρος. Ἀπερχόμενος δὲ ἐκεῖνος, εἶδε τὸν ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ ἐρχόμενον ὁμοῦ μὲ τοὺς δημίους, οἵτινες φθάσαντες εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, ἐστάθησαν· ἐστάθη δὲ καὶ ὁ μάρτυς κατὰ ἀνατολὰς, καὶ ἐκτείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ηὔξατο· Εὐχαριστῶ σοι, ἔλεγε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, ὅτι με ἠξίωσας νὰ λάβω θάνατον διὰ σὲ καὶ νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην σου· ἀλλ' ἀξίωσόν με, δέομαι, νὰ νικήσω καὶ ἕως τέλους τὸν πονηρὸν διάβολον, καὶ νὰ ἔλθω πρός σε μετὰ χαρᾶς· εἰρήνευσον, Δέσποτα, τὸν κόσμον σου, καὶ κράτυνον τὴν ὀρθοδοξίαν εἰς τέλος· μνήσθητι τῶν γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων μου καὶ παντὸς τοῦ ὀρ-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΡΙΟΥ

θοδόξου πληρώματος, καὶ χάρισαι αὐτοῖς πάντα τὰ σωτηριώδη αἰτήματα καὶ τὴν οὐράνιόν σου βασιλείαν. Ταῦτα εἶπε, καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἠσπάσθη τὸν σταυρὸν, ὃν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ὅλος γεμάτος ἀπὸ φαιδρότητα καὶ θεοχαρίτωτος, ἀφ' ἑαυτοῦ χωρὶς προσταγὴν ἐγονάτισε, καὶ μόνος του ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, εἰς χεῖράς σου παρατίθημι τὸ πνεῦμά μου, εἶπεν. Ἐλθὼν δὲ ὁ δήμιος, καὶ κτυπήσας ἅπαξ, δὲν ἀπέταμε τὴν κεφαλήν· καὶ ὁ μάρτυς, ὢ τῆς θαυμασίας σου γενναιότητος λαμπρότατε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὰ Εὐθύμιε! καλὰ κτύπα, εἶπεν εἰς τὸν δήμιον· καὶ πάλιν ἐκτύπησε δεύτερον, καὶ ἔκοψε μόνον ἓν μέρος κρέατος. Ὕστερον δὲ ἔσφαξε τὸν μάρτυρα ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ὡς πρόβατον, ὁ ἀλιτήριος, διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ προφητεία τοῦ μάρτυρος, ἣν εἶπεν, ὅτι ὡς πρόβατον μέλλουν νὰ μὲ σφάξωσι. Καὶ οὕτως ὁ γενναῖος καὶ ἀήττητος καὶ πανεύφημος Εὐθύμιος ἔτυχε τοῦ ποθουμένου μαρτυρίου καὶ μακαρίου τέλους κατὰ τὴν κβ' τοῦ μαρτίου μηνὸς, τὴν Κυριακὴν τῶν βαΐων, ὥραν ἕκτην τῆς ἡμέρας.

Ὕμνησαν εὐθὺς ἄγγελοι τὸν ἰσάγγελον· ἐκρότησαν μάρτυρες τὸν συμμάρτυρα· εὐφήμησαν ὅσιοι τὸν ὅσιον· ὑπεδέξαντο οὐράνια σκηνώματα τὸν οὐρανόφρονα, καὶ στέφη ἄφθαρτα κατέστεψαν τὴν παναοίδιμον καὶ ἱερὰν ἐκείνην κεφαλὴν τοῦ καλλινίκου, ὁσιομάρτυρος ἁγίου Εὐθυμίου! Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ ἱκανῶς καὶ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, ἣν ἔδειξαν, ὅτε εἶδον καὶ ἤκουσαν πῶς ἐσάλπισεν ὁ ἀθλητὴς τὰ νικητήρια. Πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐσκίρτησαν, καὶ πάντες ὁμοφώνως ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Τὸ δὲ ἀθλητικὸν σῶμα τοῦ μάρτυρος ἵστατο εἰς τὰ γόνατα, χωρὶς νὰ πέσῃ κάτω μὲ ἔκπληξιν τῶν ὁρώντων. Καὶ, ἵνα μὴ καταισχύνωνται περισσότερον οἱ ὑπεναντίοι, ὥθησαν αὐτὸ καὶ τὸ ἔρριψαν χαμαί. Ὁ δὲ φιλόχριστος ἐκεῖνος χριστιανὸς ὑπέστρεψε καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν συνοδίτην τοῦ μάρτυρος Γρηγορίου, ὅσα ἀνωτέρω διηγήθημεν, τὰ ὁποῖα ἀ-

κούσας ἐκεῖνος, ἠλλοιώθη ὅλος ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ὡς ὑπόπτερος ἔδραμε νὰ ἴδῃ τὸν νικητὴν, ὅστις γενναίως ἀθλήσας, ἔστησε τρόπαιον κατὰ τοῦ διαβόλου. Δὲν ἔφυγε δὲ ἐκεῖθεν ἕως τῆς ἐρχομένης τετράδης τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, ἤτις ἦτον ἡ κέ. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, καθ' ἣν ἑορτάζομεν τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου. Τότε ἐσήκωσαν τὸ ἀθλητικὸν ἐκεῖνο σῶμα οἱ δήμιοι (ἐκ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀγοράσει αὐτὸ ὁ συνοδίτης αὐτοῦ Γρηγόριος μὲ κόπον πολὺν καὶ ἔξοδα μεγάλα·) καὶ τὸ ἐκόμισαν εἰς τὸ νησίον τῆς Πρώτης, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Γρηγορίου. Καὶ θαῦμα ἦτο τὸ ζεστὸν αἷμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος. Ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, εἶναι, ὅτι ἡ σεβασμία κάρα τοῦ ἀθλητοῦ, τὴν ὁποίαν λαβὼν ὁ Γρηγόριος, καὶ μετὰ δακρύων ἀσπαζόμενος, ἔλεγε· δός μοι λόγον, ἀδελφὲ περιπόθητε, καὶ ἐραστὰ τοῦ Χριστοῦ προθυμότατε, ἅγιε Εὐθύμιε, καὶ μή με ἀφήσῃς νὰ ὑπάγω πρὸς ἀδελφοὺς μόνος μὲ τόσην λύπην, βαθαὶ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ! ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ὥσπερ ζῶσα, μὲ ἱλαρὸν ὄμμα καὶ χαριέστατον, ἔβλεπε τὸν ἀδελφὸν Γρηγόριον, ὁμοῦ καὶ τοὺς παρεστῶτας, καὶ τοῦτο οὐχὶ μόνον ἅπαξ, ἀλλὰ δὶς ἤνοιξε τὰ ὄμματά του, καὶ ἔβλεπε τοὺς παρεστῶτας φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καθὼς διὰ γραμμάτων ἐφανέρωσαν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεώς τινες φιλόχριστοι καὶ φιλομάρτυρες, τῶν ὁποίων δὲν δυνάμεθα διὰ τὴν ἐντολὴν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν αὐτολεξεὶ τὴν ἰδίαν περικοπὴν τοῦ γράμματος, λέγουσαν οὕτως· « Περὶ τῶν ἀνοιχθέντων ὀφθαλμῶν, ἀμφιβολία οὐδεμία. Αὐτὸς » εἶδον πρῶτος, καὶ οἱ μετ' ἐμοῦ, καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ἀνοι- » γέντας αὐτοὺς χάριεν, καὶ προσηνῶς ὥσπερ ζῶντας ἡμᾶς » ἐμβλέποντας, καὶ οἱονεὶ μειδιῶν ἐμφανίζοντας ὅλον τὸ πρό- » σωπον, καὶ ἅπαντες ἰδόντες, καὶ ὁ ἱεράρχης αὐτὸς ὑπερεθαύ- » μασαν ». Κηδεύσας τοίνυν ὁ καλὸς οὗτος καὶ πιστὸς συνοδίτης Γρηγόριος τὸν μάρτυρα κατὰ τὸ μοναχικὸν ἔθος, ἔθηκεν αὐτοῦ τὸ πάντιμον λείψανον ἔνδον τοῦ σεβασμίου ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, καὶ μὴ εὑρίσκων πλοῖον ἕτοιμον

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

διὰ τὸ ἅγιον Ὄρος, ὑπῆρχεν ἐν ἀγωνίᾳ, καὶ διελογίζετο περὶ τοῦ μαρτυρικοῦ σώματος, ἂν ἠδύνατο τάχα ἐγκαίρως νὰ μετακομίσῃ αὐτὸ εἰς ἡμᾶς. Τρίτη ἦτο τῆς διακαινησίμου καὶ προέφθασεν αὐτὸν ὁ συμπαθέστατος καὶ φιλάδελφος μάρτυς Εὐθύμιος, διαλύων τὴν ἀθυμίαν καὶ λύπην αὐτοῦ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν καθ' ὕπνον ἔδωκεν αὐτῷ, ὅπερεἴτε ἐκ λήθης, εἴτε ἔκ τινος ἄλλης ἀφορμῆς, δὲν εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὁ Γρηγόριος, ἀλλ' ὁ ἀνωτέρω φιλόχριστος γράψας ἡμῖν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ὕστερον, ἐσημείωσεν οὕτως· « Ἐνθυμήθην τὸ ὄ-
» νειρον, ὅπερ εἶδεν ὁ γέρων Γρηγόριος τῇ τρίτῃ τῆς διακαινη-
« σίμου ἐν τῇ κατὰ τὴν Πρίγκιπον νῆσον οἰκίᾳ μας καί μοι τὸ
» εἶπεν· ὅτι ἔχων λύπην καὶ φόβον περὶ τοῦ ἁγίου λειψάνου,
» καὶ ἐλπίδα διὰ νὰ τὸ λάβῃ τότε, εἶδεν αὐτὸν καθ' ὕπνους
» μὲ χαροποιὸν πρόσωπον, ὅστις τῷ εἶπε νὰ μὴ λυπῆται, καὶ
» ὅτι ὁμοῦ ἔχομεν νὰ ὑπάγωμεν κάτω. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μᾶς
» ἐβοήθησεν εἰς ὅλα, θέλει ἀγωνισθῆ καὶ δὲν θέλει τὸ ἀφήσει
» ὀπίσω, καὶ θέλεις λάβει τὸ λείψανον, καὶ θὰ ὑπάγωμεν μαζή.»

Ἔλαβεν οὖν πέρας ἡ ὑπόθεσις αὕτη, μετακομισθέντων πρὸς ἡμᾶς τῶν λειψάνων τοῦ μάρτυρος, καθὼς θέλομεν διηγηθῆ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Καὶ ἄλλο δὲ θαῦμα τελεσθὲν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας παρὰ τοῦ Ἁγίου διηγούμεθα, καθὼς ἐστάλθη ἡμῖν γεγραμμένον ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἄνθρωπός τις Μανουὴλ Μαργαριτὸφ καλούμενος, Ἀγχιαλίτης τὴν πατρίδα, ἔμπορος, ὀρθόδοξος, εἶχε παιδίον χρόνων ἕξ τὴν ἡλικίαν, ὀνόματι Ἰωάννην. Τοῦτο ἀσθενῆσαν βαρέως ἀπὸ λοιμικὴν νόσον, ἔκειτο ἡμέρας ἐννέα ἄῤῥωστον, καὶ τέσσαρας ἀναίσθητον, καὶ ἤδη ἔπνεε τὰ λοίσθια, ἀποφασισμένον παρὰ τῶν συγγενῶν του καὶ ἰατρῶν. Φίλος τις τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, γνωρίζων τὰ κατὰ τὸν μάρτυρα Εὐθύμιον, προέτρεψε τοὺς γονεῖς τοῦ παιδίου νὰ προστρέξωσιν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ μάρτυρος. Οἱ γονεῖς συγκατατίθενται, καὶ ὁ γέρων Γρηγόριος προσκαλεῖται νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὰ μαρτυρικὰ ἱμάτια, ἅ-

περ σταυροειδῶς ἐπιθέσαντες ἐπὶ τοῦ παιδίου, καὶ μετὰ τοῦτο ἐμβαλόντες αὐτὰ εἰς ποτήριον ὕδατος, ἔδωκαν εἰς τὸ παιδίον νὰ πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου. Τὸ παιδίον, εἰ καὶ εἶχε ἱκανὰς ἡμέρας νὰ πίῃ τι, προθύμως ἐδέχθη τὸ προσφερόμενον ὕδωρ, ὅπερ πιὼν ἐγένετο ὑγιές!

Ὁ δὲ συνοδίτης τοῦ ἁγίου Γρηγόριος, εὑρὼν πλοῖον ἁρμόδιον, ἦλθε πρὸς ἡμᾶς ἀγαθὸς ἄγγελος τῆς λαμπρᾶς ὁμολογίας καὶ ἀθλήσεως τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου, κομίσας ἡμῖν ἐκεῖθεν τὰ σύμβολα τῆς πανενδόξου νίκης τοῦ μάρτυρος, τὰς τρίχας τῆς σεβασμίας αὐτοῦ κεφαλῆς, καὶ τὰ αἱματωμένα ἱμάτια πνέοντα εὐωδίαν ἄῤῥητον καὶ οὐράνιον. Ἀλλ' ὦ αἵματα ἐκεῖνα, τὰ λαμπρῶς ἐκχυθέντα, καὶ ἀποπλύναντα τὸ αἶσχος τῆς Χριστοῦ ἀρνήσεως! ὦ αἵματα, τὰ ὁποῖα νεωστὶ ἐπορφύρωσαν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐλάμπρυναν τὸ γένος τῶν ὀρθοδόξων! αἵματα μαρτυρικά, τὰ ὁποῖα εἶναι αἰδέσιμα εἰς τοὺς ἀγγέλους, φοβερὰ εἰς τοὺς δαίμονας καὶ εἰς ἡμᾶς ποθητὰ καὶ ἐραστά· ὦ ἱμάτια, διὰ τῶν ὁποίων ὡς μὲ θώρακα πολλάκις ἀπεκρούσαμεν τὰς καθ' ἡμῶν προσβολὰς τῶν δαιμόνων, καὶ διελύσαμεν τὰς σωματικὰς ἀλγηδόνας καὶ ἀῤῥωστήματα, καὶ ἠγιάσαμεν ἀῤῥήτῳ λόγῳ τὴν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας μολυνθεῖσαν ψυχὴν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου ἐπανέλθωμεν, πρὸς τὸ τέλος ἤδη ἐγγίζοντες. Ἂς διηγηθῶμεν τὸ καθ' ὁδὸν, ἐρχομένου τοῦ Γρηγορίου, τελεσθὲν τοῦ Ἁγίου θαῦμα, ὅπερ καὶ αὐτὸ, καθὼς ἐδόθη ἡμῖν γεγραμμένον, ἀναφέρομεν. « Τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ τοῦ ἀπριλίου μηνὸς ἤλθομεν ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν εἰς Ἄβυδον κάτωθεν τοῦ Τεκὲ, καὶ ἐγὼ ὁ Χριστόδουλος, ὁ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μαύρης θαλάσσης καταγόμενος, ἀπὸ χωρίον Μεσημβρίαν, ἠσθένησα ἐκεῖ βαρέως ἀπὸ ῥῖγος σφοδρὸν καὶ κεφαλόπονον, καὶ ἔλεγον ὅτι τώρα ἀποθνήσκω. Εἷς δὲ μοναχὸς ἰδών με ἐκεῖ πάσχοντα οὕτω, μὲ ἐσυμπόνησε, καὶ λέγει μοι· ἔχε ὑπομονὴν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει δείξει τὰ θαυμάσιά του. Εἶτα μοὶ ἔδωκε νερὸν ἀπὸ τὰ αἱματωμένα πανία, καὶ τὰς τρίχας τοῦ ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΛΑΝΟΥΔΗ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

καὶ πιὼν αὐτὸ, ὦ! μέγας εἶσαι Χριστὲ βασιλεῦ! εὐθὺς ἔγινα ὑγιὴς, καὶ ἦλθον μετὰ τοῦ γέροντος εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ ἐπροσκύνησα τὰ ἱερὰ Μοναστήρια.

Ἡμεῖς ἠκούσαμεν καὶ ἕτερον θαῦμα τελεσθὲν εἰς Κωνσταντινούπολιν τῇ χάριτι τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐρωτήσαντας ἀπεκρίθησαν εἰς ἡμᾶς οὕτω· « Γράφετε εἰς τὸ γράμμα σας διὰ νὰ σᾶς πλη-» ροφορήσωμεν, ποία κόρη, καὶ τίνος θυγάτηρ ἦτον ἡ θερα-» πευθεῖσα διὰ τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου. Σᾶς δηλοποιοῦμεν λοιπὸν, » ὅτι τὸ κοράσιον ἦτον ἐτῶν ἐννέα τὴν ἡλικίαν, θυγάτηρ ἑνὸς » ἰατροῦ Μαρίνου λεγομένου. Ταύτης ὁ ὀφθαλμὸς ἀπὸ τριῶν » ἤδη ἐτῶν ἔπασχεν. Ἐγὼ δὲ ἀπελθὼν, τὸ εἶδον, τὸ ἐσταύρω-» σα μὲ τὰς τρίχας καὶ τὴν ἐσθῆτα τοῦ Ἁγίου, τὰ ὁποῖα μοὶ » ἐδώκατε, καὶ ἔκοψα ὀλίγον ἀπὸ αὐτὰ καὶ τῇ ἔδωκα. Καὶ » μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἡ δούλη εἶπέ μοι χαίρουσα, ὅτι ἰάθη, καὶ » εἶδον καὶ ἐγὼ τὸ κοράσιον ὑγιὲς, καὶ ἐθαυμάσαμεν τὴν χάριν » τοῦ Ἁγίου ».

Ἄλλος τις Ἀντώνιος καλούμενος, τουπίκλην Τοπαλέλης, κάτοικος τῶν Κυδωνιῶν, ἠσθένησε βαρέως ἀπὸ πυρετὸν, καὶ ἦλθον οἱ φίλοι του, ἵνα τὸν ἐπισκεφθῶσι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ Κυριακός τις, ὁ ὁποῖος διηγεῖτο τὸ νεωστὶ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου. Ὁ ἀσθενῶν ἠκροάζετο μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν τὴν διήγησιν, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐλαφρώνετο ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του. Τελειωθείσης δὲ τῆς διηγήσεως τοῦ μαρτυρίου, ἔπαυσε καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ πάσχοντος, ὅστις αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν ὑγιῆ, ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ηὐχαρίστει τὸν Ἅγιον μὲ ἔκπληξιν τῶν ὁρώντων, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐξῆλθε κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ εἰς περίπατον ὅλος ὑγιής. Καὶ τοῦ ῥηθέντος Κυριακοῦ ἓν παιδίον ἄῤῥωστον ἰατρεύθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἁγίου, εἰς ὃν πρὸς εὐχαριστίαν ἀπέστειλε μίαν λαμπάδα. Τὸ δὲ καίκιον, τὸ ὁποῖον συναπεκόμισε τὴν λαμπάδα, ἐλυτρώθη ἀπὸ μεγάλην τρικυμίαν τῆς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀπελπισθέντες οἱ ναῦται, ἐκρέμασαν εἰς τὰ ἄρμενα ὀλίγον ἐκ τοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐγένετο γαλήνη ἐν τῷ ἅμα. Τὸ δὲ

παράδοξον εἶναι, ὅτι πλέον τὸ καίκιον αὐτὸ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Ξηροποτάμου, ἀπήντησε τὸν πολυθρύλλητον στόλον τῶν ἐπαράτων λῃστῶν, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ μικρὸν ἐκεῖνο καίκιον ἐφάνη ὡς μέγα πλοῖον στόλου βασιλικοῦ, καὶ τοσοῦτον ἐφοβήθησαν, ὥστε διεσκορπίσθησαν ἔνθεν κἀκεῖθεν ἅπαντα τὰ πλοῖα τῶν πειρατῶν, τὸ δὲ καίκιον ἔφθασε μετ' ὀλίγον σῶον εἰς τὸν ἀρσανᾶν. Ἐκεῖ ἀφ' οὗ ἔμαθον τὴν ἐξ αἰτίας τοῦ καϊκίου διασκόρπισιν τῶν λῃστῶν, ἀπεκρίθησαν οἱ ναῦται, ὅτι ταῦτα εἶναι θαύματα τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου τοῦ νεομάρτυρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡμεῖς φέρομεν μίαν λαμπάδα, καὶ ἔχομεν καὶ τεμάχιον ἐκ τῶν ἱματίων του, μὲ τὸ ὁποῖον χθὲς ἐλυτρώθημεν ἀπὸ μεγάλην τρικυμίαν.

Ἐὰν ἡ διήγησις ἐξετάθη τοσοῦτον, καί τινες τῶν ἀκροατῶν ἐβαρύνθησαν, ἂς μὴ μέμφωνται· διότι σκοπὸν ἔχω νὰ φέρω εἰς πέρας ἐξηκριβωμένως τὴν διήγησιν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Ἁγίου, τὸ μὲν, ἵνα μὴ κατακριθῶ ὡς ὀκνηρὸς δοῦλος, κρύπτων ὅσα ἔλαβον ἐντολὴν νὰ γράψω· τὸ δὲ, γινώσκων, ὅτι οἱ περισσότεροι, ὡς γνωστοὶ καὶ φίλοι ὄντες τοῦ Ἁγίου, μετὰ χαρᾶς καὶ εὐλαβείας ἀκροάζονται τὴν διήγησιν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ψυχικήν των ὠφέλειαν. Διὰ τοῦτο δὲν νομίζω ἔξω τοῦ σκοποῦ, ἐὰν φέρω εἰς μέσον ἔτι μίαν περικοπὴν γράμματος ἑνὸς σεβασμίου φίλου μου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Λέγει δὲ οὕτως· « Ἐγὼ κατοικῶν ὧδε ἐν τῷ νησίῳ τῆς Πρώτης, ἄλλην βοή-» θειαν εἰς τὴν ἐνόχλησιν τῶν σαρκικῶν μου λογισμῶν, ἐκ » τῶν ὁποίων συνεχῶς κατεκεντούμην, δὲν εὗρον, εἰ μὴ τὴν » ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου καὶ τὸν τάφον τοῦ νεο-» μάρτυρος Εὐθυμίου, καὶ στοχάζομαι ὅτι ἰδιαιτέρα χάρις ἐ-» δόθη εἰς αὐτὸν τὸν Ἅγιον παρὰ Θεοῦ, τὸ νὰ προφθάνῃ καὶ » βοηθῇ τοὺς ἀπὸ τοιοῦτον λογισμὸν ἐνοχλουμένους καὶ πά-» σχοντας. »

Τούτου λοιπὸν τοῦ λαμπροῦ ὁσιομάρτυρος τὰ ἆθλα καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον καὶ τὰ θαύματα διηγηθέντες, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἂς τιμήσωμεν καὶ κροτήσωμεν

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

τὴν μνήμην αὐτοῦ τε καὶ τῶν συνάθλων αὐτοῦ Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, ἐφ' οἷς καυχᾶται τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ ἰδίᾳ ἡ ἱερὰ τοῦ Προδρόμου σκήτη, ἐν ᾗ ἤσκησαν οἱ ἀοίδιμοι· πρὸς οὓς εἶπωμεν· Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ! Περιφρουρεῖτε ἡμᾶς καὶ περισκέπετε, καὶ πρὸς διάβασιν οὐρανίου μακαριότητος καθοδηγεῖτε, ἱκετεύοντες τὴν μακαρίαν καὶ ζωαρχικὴν Τριάδα, ὅπως ἐνταῦθα μὲν χαρίσηται ἡμῖν ζωὴν ἀνώδυνον καὶ χριστιανικήν, ἐξελθοῦσι δὲ τοῦ βίου τούτου εἰρήνην τὴν μόνιμόν τε καὶ ἀστασίαστον ἐν Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα σὺν Πατρὶ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐπιστολαὶ τοῦ ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου, γραφεῖσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει μικρὸν πρὸ τοῦ μαρτυρίου.

Πρὸς Ἀκάκιον.

Εἰς ἅγιον Ὄρος, τῇ 22 μαρτίου 1814.

Τὴν ὁσιότητά σου, ἅγιε πάτερ, καὶ προσφιλέστατε, ἀγαπητὲ γέρον Ἀκάκιε, προσκυνῶ καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν σου δεξιάν.

Ἰδοὺ, πάτερ μου, μὲ τὴν ἁγίαν σου εὐχὴν ἐκίνησα ταύτην τὴν ὥραν διὰ νὰ παρασταθῶ εἰς τὸ βουλευτήριον τῆς ἀσεβείας, ὅπως ἀνακτήσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχασα. Εἴθε ὁ ἅγιος Θεὸς, καὶ ἡ ἁγία Θεοτόκος, καὶ ὁ τίμιος Πρόδρομος, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι νὰ μὲ συνδράμωσιν εἰς τὸν μέγαν τοῦτον ἀγῶνα· διότι ἠξεύρεις, πάτερ μου, τὴν ἀσθένειάν μου, τὸν ὁποῖον εἶχες ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὡς ἔχει ἡ μήτηρ τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱόν. Ἐὰν δὲν ἦσο σὺ, δὲν ἤθελον κατορθώσει τίποτε. Ἀλλὰ, ἁγιώτατέ μου πάτερ, μὲ ποίαν γλῶσσαν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω δι' αὐτὴν τὴν συνδρομὴν, τὴν ὁποίαν ἔκαμες εἰς ἐμὲ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, ὃν ἤθελε νὰ ξεσχίσῃ ὁ αἱμοβόρος λύκος διάβολος! Ἀλλὰ δόξα εἰς τὸ κράτος τοῦ Κυρίου μου, ὅστις καὶ ἀπολωλότα μὲ ἐρρύσατο ἀπὸ τὸν φάρυγγα τοῦ διαβόλου, καὶ μὲ

ἔφερεν εἰς τὸν εὐλογημένον οἶκόν σας, καὶ ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ τὸ ὠφέλιμον τῆς ψυχῆς μου. Εἰς σὲ, πάτερ μου ἁγιώτατε, ἐπληρώθη ἐκεῖνο τὸ προφητικὸν λόγιον τοῦ Κυρίου· « ὁ ἐξάγων ἄξιον ἐξ ἀναξίου, ὡς τὸ στόμα μου ἔσται. » Ἐπληρώθη δὲ δι' ὅσων ἔκαμες εἰς τὸν ἐλάχιστον δοῦλόν σου· διότι, ἂν μοι ἔλειπεν ἡ ἰδική σου συνδρομὴ, δὲν κατώρθωνα τίποτε. Ἰδοὺ σᾶς ἀπονέμω τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν, καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μου καὶ τῆς Θεοτόκου εἴθε νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὰ ἐπερχόμενά μου βασανιστήρια. Εἴθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μᾶς ἔχῃ ἀχωρίστους ἐν τῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι, ὡς ἤμεθα καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τιμιώτατέ μου πάτερ καὶ γλυκύτατε ἠγαπημένε μου αὐθέντα, σήμερον τῇ κυριακῇ τῶν βαΐων, ὡς ὁ Κύριος ὑπήγαινε θεληματικῶς εἰς τὸ ἑκούσιον πάθος, οὕτως καὶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς πηγαίνω εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐπαράτων Ὀθωμανῶν διὰ νὰ ἐξιλεώσω τὴν δικαιοσύνην τοῦ Κυρίου διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου. Εἴθε αἱ ἅγιαί σου εὐχαὶ νὰ μὲ συνοδεύσωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῆς ἀθλήσεως. Ἀμήν.

Ὁ εὐτελέστατος δοῦλός σας Εὐθύμιος μοναχὸς προσκυνῶ.

Πρὸς Ἰάκωβον.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν μηνὶ μαρτίῳ τοῦ 1814.

Εἰς ἅγιον Ὄρος.

Τὴν ὁσιότητά σου, προσφιλέστατέ μοι καὶ ἠγαπημένε μοι ἀδελφὲ καὶ πάτερ μου Ἰάκωβε, ἐν Χριστῷ προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν σου δεξιάν.

Ἦλθεν, ἀδελφέ μου, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, ὅτε μέλλουσι νὰ θερίσωσι τὸν ὥριμον σῖτον. Δειλιῶ καὶ τρέμω, μὴ εἶμαι ἐκ τῶν ἐν τῷ σίτῳ εὑρισκομένων ζιζανίων, περὶ ὧν λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὅτε ἠρώτησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπον· «θέλεις ἐκβάλωμεν αὐτά· ἄφετε, λέγει, αὐτὰ συναυξάνεσθαι, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· συλλέξα-

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

» τε αὐτὰ καὶ βάλετε εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.» Ὁ Κύριος, ὅστις εἶναι πολυέλεος, εἴθε νὰ δεχθῇ καὶ ἐμὲ τὸν ἀντάρτην μὲ τοὺς ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ ὥρᾳ ἐργασαμένους. Ἀλλὰ, ἀδελφέ μου Ἰάκωβε, ποίας εὐχαριστίας νὰ σᾶς δώσω, δι' ὅσας εὐεργεσίας μοὶ παρέσχετε. Ὄντως ἄπορος καὶ ἐλεεινὸς ἤμην, ὅτε μὲ παρελάβετε εἰς τὴν καλήν σας συνοδίαν! Δόξα τῷ ἁγίῳ Θεῷ, ὅστις σᾶς ἐφώτισε εἰς τοῦτο, καὶ ἤνοιξα καὶ ἐγὼ ὀλίγον τὰ ὄμματά μου, ὅστις ἤμην τυφλὸς, καὶ ἀνέβλεψα. Τώρα δὲ, ἀδελφέ μου ἠγαπημένε, παραδίδομαι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀσεβῶν, καὶ σᾶς ἀφίνω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Αἱ δὲ ἅγιαί σας εὐχαὶ εἴησαν μετ' ἐμοῦ. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλός σας προσκυνῶ.

Πρὸς Καλλίνικον.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, μαρτίου 22 τοῦ 1814.

Εἰς ἅγιον Ὄρος.

Τὴν ὁσιότητά σου, ἀγαπητέ μοι καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ Κ. Καλλίνικε, ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν σου δεξιάν.

Μεγάλως εὐγνωμονῶ ὑμᾶς διὰ τὰς πρός με ἀγαθοεργίας σας. Αἱ συμβουλαί σας νομίζω ὅτι δὲν ἔπεσαν εἰς ἀκάνθας, οὔτε εἰς ξηρὰν γῆν. Ἀγαπητέ μοι ἀδελφὲ, νῦν μέλλω νὰ ὁδεύσω ἐκεῖ, ὅπου ἐπεθύμει ἡ ταλαίπωρός μου ψυχὴ, καὶ ἐλπίζω εἰς τὰς ἁγίας σας εὐχὰς, ὅπως καταισχύνω τὸν ἀπατήσαντά με σκολιὸν δράκοντα. Σᾶς ἀφίνω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Παρίσταμαι σήμερον εἰς τὸ παράνομον δικαστήριον. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ μὲ εὐσπλαχνισθῇ, νὰ γίνῃ τέλεως εἰς ἐμὲ τὸν ἀδύνατον. Αἱ δὲ ἅγιαί σας εὐχαὶ ἔστωσαν μετ' ἐμοῦ. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλός σας μοναχὸς προσκυνῶ.

Πρὸς Δοσίθεον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰς ἅγιον Ὄρος.

Τὴν πανοσιότητά σου, περιπόθητέ μοι, καὶ ἠγαπημένε μοι παπᾶ Δοσίθεε, ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν σου. Τὸν ἅγιον γέροντά μου Κύριλλον καὶ Γαλακτίωνα ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν των δεξιάν.

Ἰδοὺ, πάτερ μου, ἁγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε γέρον, μὲ τὰς ἁγίας σου εὐχὰς ἤλθομεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν βασιλεύουσαν, καὶ ἰδοὺ σήμερον τῇ κυριακῇ τῶν βαΐων μὲ τὸν νικηφόρον σταυρὸν παραδίδομαι εἰς χεῖρας τῶν ἀθέων Ἀγαρηνῶν, καὶ ὁ Κύριος εἴθε νὰ γίνῃ τέλεως εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιον καὶ ἐλεεινόν. Ἀλλὰ, τιμιώτατέ μοι πάτερ, μὲ πόσας δοξολογίας νὰ ὑπερυμνήσω τὸν Κύριον διὰ τὰς εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας μοὶ ἐκάματε. Εἴθε νὰ σοὶ τὰς ἀνταποδώσῃ ὁ πολυέλεος Κύριος· διότι σὺ συνήργησας εἰς ὅλας μου τὰς ὑποθέσεις, ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Σᾶς ἀφίνω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Μὲ τὰς ἁγίας σου εὐχὰς τρέχω εἰς τὸ μακελεῖον, ὡς τὸ ἄκακον πρόβατον, ἵνα θυσιάσω ἐμαυτὸν διὰ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν, ὃν θέλω νὰ ἐξιλεώσω διὰ τὸ παράπτωμά μου. Αἱ ἅγιαί σου εὐχαὶ ἔστωσαν μετ' ἐμοῦ. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλός σας προσκυνῶ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΕΘΝΟΛΟΓΙΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΓΕΩΡΓΑΚΑΚΗΔΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ νέου,

ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1814 ἔτος, Ὀκτωβρίου ἡ.

Εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν. Ἦχος ἀ.
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῦ νεομάρτυρος μνήμην δεῦτε φιλέορτοι, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς τε, εὐφημήσωμεν πάντες· οὗτος γὰρ τὰ θράση τῶν ἀσεβῶν, εἰς γῆν ἄρδην συνέτριψε, Θεὸν ὁμολογήσας τρανῶς Χριστὸν, παρ' οὗ νίκης στέφος ἔλαβε.

Σὲ τῇ φρικώδει ἀγχόνῃ μάρτυς Ἰγνάτιε, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες, τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι, παρέδωκαν δι' ἧς περ ἀπὸ τῆς γῆς, τὰ οὐράνια ἔφθασας, ἐν οἷς χορεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ πρεσβεύειν πρὸς Κύριον.

Ὁ ἱερώτατος Ἄθως σὲ ἀνεβλάστησεν, ἡ δὲ τοῦ Κωνσταντίνου μεγαλόπολις ὄντως, ἐτρύγησεν ὡς βότρυν σε νοητὸν, καὶ ὡς ἄνθος πανεύοσμον, καὶ τῷ Χριστῷ νῦν προσήνεγκεν ἀληθῶς, ὥσπερ θῦμα ἱερώτατον.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Ἰγνατίου τοῦ νεομάρτυρος· μιμητὴς γὰρ οὗτος Εὐθυμίου τοῦ πρώτου μεγαλομάρτυρος, συγκληρονόμος τε τῆς οὐρανῶν βασιλείας ἐκείνῳ ἐγένετο· μεθ' οὗ καὶ πρὸς τὸν τοῦ φιλανθρώπου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ θρόνον μετὰ

παῤῥησίας παριστάμενος, δῶρα πλουτοποιὰ, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσιν αὐτὸν, τῶν θείων χαρίτων παρέχει, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Εἰς τὸν στίχον, Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δεῦρο πᾶσα πληθὺς, τῶν χριστωνύμων ὕμνοις, τιμήσωμεν αἰσίως, τὸν μάρτυρα τὸν νέον, ὃν ὁ Χριστὸς ἐδόξασε.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Ἄγχος τῶν ἀσεβῶν, Ἰγνάτιε ἐγένου, τελειωθεὶς ἀγχόνῃ, Χριστοῦ δὲ νέος μάρτυς, ᾧ ὑπὲρ πάντων πρέσβευε.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Εὖχος τῶν ἀσκητῶν, ἀγλάϊσμα μαρτύρων, Ἰγνάτιε ἐδείχθης, πιστῶν τὸ θεῖον κλέος, ἡμῶν δὲ πρέσβυς ἄγρυπνος. Δόξα

Σέλας τρισσοφαὲς, Πάτερ, Υἱὲ, καὶ Πνεῦμα πρεσβείαις Ἰγνατίου τοῦ σοῦ πιστοῦ ἱκέτου, διάσωζε τὴν ποίμνην σου. Καὶ νῦν.

Μήτερ τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τοῦ Ἰγνατίου, τοῦ νέου ἀθλοφόρου, ἡμῖν τοῖς κατακρίτοις, σὸν κτίστην ἱλέωσατε. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Εἰς τὸν μέγαν ἑσπερινόν.
Ἦχος δ'.
Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τοῦ Χριστοῦ κατὰ μίμησιν, ἐπὶ ξύλου ἀνῆρησαι, δι'

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

αὐτὸν θερμότατα ὡς κατάδικος· ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἰσ-
ήλασας, φαιδρὸς εἰς παράδεισον, καὶ τοῦ ξύλου τῆς
ζωῆς, ἐντρυφᾷς ὦ Ἰγνάτιε· ὁ δὲ τάφος σου ἀσθενείας
ἐνταῦθα θεραπεύει, καὶ παντοίας ἀῤῥωστίας, τῶν σὲ
τιμώντων ἐκκρούεται.

Δεννάως Ἰγνάτιε, φῶς ἐν σοὶ ἀνατέταλκεν, οὐχ ὡς
τὸ αἰθέριον συστελλόμενον, περιελίξεσι φύσεως, ἐκ-
λεῖπον πολλάκις τε, καὶ σκοτίζων τὰ ἐν γῇ· ἀλλ' ἐ-
κεῖνο ὡς ἄϋλον, καὶ θειότερον, ἀπειράκις ἀπείρως συ-
στολῆς τε, καὶ παντοίας σκοτομήνης, ταῖς ἀληθείαις
ὑπέρκειται.

Ὡς ὡραῖος καὶ πάγκαλος, ὁ ναὸς οὗτος δείκνυται, ὃν
ἐν πίστει ἤγειραν μάρτυς ἔνδοξε, οἱ ἀδελφοί σοι ἐν
πνεύματι εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ τῶν ὅλων ποιητοῦ
τοῦ στεφάνοις τῆς δόξης σε στεφανώσαντος, τὸν τὴν
πλάνην ἀνδρείως καθελόντα τῶν ἐξ Ἄγαρ καὶ τὴν
κάραν, τὴν τοῦ Βελίαρ συντρίψαντα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστὴρ νεοφανὴς, ἐν τῷ τῆς
ἐκκλησίας στερεώματι, τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου
ἡ σεβάσμιος πανήγυρις, τῶν φιλεόρτων τὰ συστή-
ματα καταυγάζουσα· δεῦτε οὖν πνευματικῶς προς-
είπωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ὑ-
πὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσας στερρότατα· χαίροις τῆς
εὐσεβοῦς πίστεως ἡ ἀνύψωσις, καὶ τῆς πλάνης τῶν
Ἀγαρηνῶν ἡ κατάπτωσις· χαίροις τῶν ὀρθοδόξων
ἁπάντων τὸ ἀγαλλίαμα, καὶ ἡμῶν τὸ ἐξαίρετον καύ-
χημα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου

Χριστοῦ παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν. Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσῃ σε.

Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα Σελ. 8.

Ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλοτέρα ὑπάρχουσα.

Εἰς τὴν λιτήν. Ἦχος β'.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Τὸν λαμπρὸν ἀριστέα τοῦ Χριστοῦ καὶ νεομάρτυρα
Ἰγνάτιον μακαρίσωμεν, ἐπαινοῦντες αὐτοῦ τὴν συν-
τετριμμένην μετάνοιαν, τὸ πρὸς τὸ μαρτύριον διψη-
τικόν τε καὶ πρόθυμον, τὸ πεπαῤῥησιασμένον τῆς ὁ-
μολογίας καὶ εὔτολμον, τὸ ἐν τοῖς ἄθλοις γενναῖον
καὶ ἀκατάπληκτον, καὶ τὸ δι' ἀγχόνης μακάριον τέ-
λος· διὸ καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου δικαίως ἐκομίσατο
στέφανον, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρος τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Ἰγνατίου τοῦ
νεομάρτυρος· μιμητὴς γὰρ οὗτος Εὐθυμίου τοῦ
πρώην μεγαλομάρτυρος, συγκληρονόμος τε τῆς οὐ-
ρανῶν βασιλείας ἐκείνῳ ἐγένετο· μεθ' οὗ καὶ πρὸς τὸν
τοῦ φιλανθρώπου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ θρόνον μετὰ
παῤῥησίας παριστάμενος, δῶρα πλουτοποιὰ ἡμῖν
τοῖς εὐφημοῦσιν αὐτὸν, τῶν θείων χαρίτων παρέχει,
καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ιλ. β'.

Σήμερον πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν ἐπὶ τῇ μνήμῃ
Ἰγνατίου τοῦ νεομάρτυρος· οὗτος γὰρ τὴν τοῦ Χρι-
στοῦ πίστιν ὡς πανοπλίαν θωρακισάμενος, πρὸς πα-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

ράταξιν ἐξῆλθε τῆς τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ ἀσεβείας, καὶ ταύτην ἀνδρικῶς στηλιτεύσας, λέοντα καὶ δράκοντα, ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων τὴν ἰσχὺν κατεπάτησε· τὴν εὐσέβειαν δὲ μετὰ παῤῥησίας ἀνακηρύξας, τὸν δι' ἀγχόνης ὑπήνεγκε θάνατον, καὶ ταύτῃ χρησάμενος ὥσπερ κλίμακι, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν νικηφόρος ἀναβέβηκεν· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. ά.

Γενναῖε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰγνάτιε, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐ βίαι τυραννικαὶ, οὐ θωπεῖαι ἀπατηλαὶ, οὐ μαστίγων ἐπιφοραὶ, οὔτε ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης χωρίσαι ἴσχυσαν· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετὰ Εὐθυμίου καὶ Ἀκακίου τῶν συνάθλων σοι συναγαλλόμενος, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. ά.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ὁ ἐκλαμπρύνας τῷ σεπτῷ μαρτυρίῳ σου· αὐτῆς γὰρ τῶν ἐν αἱρέσει, κατηγορούντων πικρῶς, ὡς μετὰ τὸ σχίσμα οὐδεὶς ἅγιος, υἱὸς αὐτῆς γέγονε, τὸν Χριστὸν κατὰ πρόσοψιν, ὁμολογήσας τῶν ἀθέων θεάνθρωπον, σὺ θεόλημπτε, ἐν ἐσχάτοις νῦν πέφηνας, ἅγιος ἀληθέστατος, καὶ μάρτυς λαμπρότατος, οἰκονομίας ἐνσάρκου, ὁσιομάρτυς Ἰγνάτιε Χριστοῦ· ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητὴς ὁ ἀήττητος· τῆς πλάνης καὶ ἀσεβείας, Ἀγαρηνῶν ὁ πρηστὴρ, τῶν πιστῶν ἁπάντων τὸ ἐγκώμιον, ἀπίστων τὸ ἥττημα καὶ ἀγγέλων τὸ ἥδυσμα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ αἰώνιον ὄνειδος, ἡ κατάργησις τοῦ σατᾶν καὶ ἀπώλεια, θέατρον ὁ γενόμενος, ἡδύ τε καὶ χάριεν, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ ἀγγέλοις, ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, Ὄρους τοῦ Ἄθω ὁ βλαστὸς ὁ θεόφυτος, μαρτύρων καὶ τῶν ὁσίων, ἡ θεία δόξα σαφῶς, καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα· ψυχὴ ὁσίαθλος, ἡ γενναία καὶ πάγκαλος, ἡ ἐν βασάνοις ἀκατάπτωτος μείνασα, καὶ ἀνένδοτος, καὶ θωπείαις ἀνάλωτος· λίθος ἐγκολαπτόμενος, Χριστοῦ διαδήματι· στέφανος δόξης τοῖς πᾶσιν, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου· αὐτὸς ἐκδυσώπει τὸν Χριστὸν ἡμῖν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ, ἐν τῷ ναῷ συνελθόντες τοῦ νεομάρτυρος Ἰγνατίου, τὸν θεῖον τάφον αὐτοῦ, μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου περιπτυξώμεθα, ἵνα τὴν ἐκεῖθεν πηγάζουσαν χάριν καὶ τὸν ἁγιασμὸν ἀρυσώμεθα· μαρτύρων γὰρ οὐ τὰ λείψανα μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τάφοι, πάσης εἰσὶ πεπληρωμένοι ἁγιότητος· καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποψυχῆς βοήσωμεν· ἅγιε Ἰγνάτιε, κακῶ-

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΗ

χημα ἡμέτερον· πάρεσο βοηθὸς ἡμῖν, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, μετὰ τῶν συνάθλων σοι Εὐθυμίου καὶ Ἀκακίου, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Τριπλῷ διαδήματι κατέστεψέ σε Χριστὸς, ἀσκήσεως ἅγιε καὶ μαρτυρίου σαφῶς, Ἰγνάτιε ἔνδοξε, θείας τε παρθενίας, ἣν ἐτήρεις εἰς τέλος. Ὅθεν καὶ ἡ σορός σου τῶν λειψάνων ἐλαύνει, παθῶν καὶ νοσημάτων δεινῶν πάντας τοὺς μώλωπας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Κάθισμα ά.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Εἰδώς σε Ἰγνάτιε πεπυρωμένον σαφῶς, τῷ φίλτρῳ τοῦ κτίστου σου, καὶ δι' αὐτὸν πρὸς ποινὰς, παντοίας τὸ σῶμά σου, ὅλον ἐκδεδωκότα, ὁσιαθλε Θεῖε, πίστει σε μακαρίζω, καὶ προστάτην μου θεῖον, αἰτοῦμαί σε ὑπάρχειν τὸν ἁγιώτατον.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Η μόνη κυήσασα, τὸν ποιητὴν τοῦ παντὸς, ἡ μόνη κοσμήσασα τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου ἄχραντε, ῥῦσαί με τῶν παγίδων τοῦ δολίου Βελίαρ, στῆσόν με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν ἐνδυσωποῦσα ἐκτενῶς, ὃν ἐσωμάτωσας.

Καθίσμα β'. Ἦχος πλ. ά.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Μαρτυρίου τοῖς στίγμασι καλλυνόμενος, καὶ συμπλέξας ἐκ τούτων σειρὰν θεόσοφε, ἀνηνέχθης δι' αὐτῆς πρὸς τὰ οὐράνια· καὶ καταλέλειπται ἡμῖν, ὡς θησαυρὸς πολυτελὴς, Ἰγνάτιε ἡ σορός σου, εὐεξίαν χαριζομένη, ἀποτροπήν τε τῶν παντοίων δεινῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαβριὴλ σοι τὸ χαῖρε τὸ ἐπουράνιον, ἐπὶ γῆς παραδόξως ἐναπεκόμισε· τὸν γὰρ Ἀγγέλων ποιητὴν, ἐν σοὶ σαρκούμενον ὁρῶν, τὸ μελῴδημα χαρᾶς, ἀναμέλπει σοι σεμνὴ, βροτοὺς δι' αὐτοῦ διδάσκων, ὡς σὺ μόνη χαρᾶς αἰτία, πᾶσιν ἀνθρώποις πεφανέρωσαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ψυχίας ἐραστὴν, καὶ σωφροσύνης φυλακὴν, θήκην ἀνδρίας ἀσφαλῆ, καὶ τῶν ὁσίων καλλονὴν, καὶ τῶν μαρτύρων ἀγλάϊσμά σε εἰδότες, πόθῳ ἐκ ψυχῆς εὐφημοῦμέν σε· ἄωτον καλῶν γὰρ κεκτήμεθα, οἱ συνελθόντες σήμερον ἐν πίστει, τῶν σῶν λειψάνων τὴν λάρνακα· χαρίτων ῥεῖθρα, τοῖς προσιοῦσι, ῥέει καὶ γὰρ ἀφθόνως.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γαβριὴλ ἐξ οὐρανοῦ, τὸ χαῖρε κραυγάζει τῇ σεμνῇ, ὅτι συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον Θεόν· ὅθεν Μαριὰμ ἀπεφθέγγετο, ἄνανδρος εἰμὶ καὶ πῶς τέξω υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἑώρακε; καὶ ἑρμηνεύων ἔλεγεν ὁ ἄγγελος, τῇ Θεοτόκῳ καὶ Παρθένῳ· ἐλεύσεταί σοι ἅγιον Πνεῦμα, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σε.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει. Πᾶσα πνοή.
Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.
Ζήτει τῇ ς' τῆς γ' ἑβδομάδος. Ὁ Ν'. Δόξα.
Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Ὁ λαμπρὸς ἀριστεὺς τοῦ Χριστοῦ, καὶ νεομάρτυς Ἰγνάτιος, ὁ πρὸς τὸ μαρτύριον διψητικός τε καὶ πρόθυμος, ὁ πεπαρρησιασμένος τῇ ὁμολογίᾳ καὶ εὔτολμος, καὶ ἐν τοῖς ἄθλοις γενναῖος καὶ ἀκατάπληκτος, ὁ τὸ δι' ἀγχόνης ὑπὲρ Χριστοῦ μακάριον τέλος δεξάμενος, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον παρ' αὐτοῦ κομισάμενος, διὰ παντὸς ἱκετεύει, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Νοός μου τὴν ζόφωσιν, φώτισον θείαις πρεσβείαις σου, καὶ λόγον μοι δώρησαι, μάρτυς Ἰγνάτιε, ὅπως μέλψω σου ἀγῶνας τοὺς γενναίους, καὶ τὰ ὑπὲρ πίστεως ἀνδραγαθήματα.

Τρισσά τε καὶ μέγιστα, ἄρας ἀοίδιμε τρόπαια, κατὰ τοῦ ἀλάστορος, τῇ παρθενίᾳ τῇ σῇ, καὶ ἀσκήσει σου, ἀθλήσει τε ἐνδόξῳ, τοῦτον ἐξενεύρισας, μάρτυς Ἰγνάτιε.

Ἐδόθη Ἰγνάτιε, δῶρον τῷ ὄντι τρισόλβιον, ἡμῖν τοῖς ποθοῦσί σε, ὁ σὸς νεκρὸς ἀθλητά, καὶ κατηύφρανας,

ἡμῶν τὰς διανοίας, τροπαίοις τοῖς νίκης σου, καὶ ἀριστεύμασι.

Θεοτοκίον.

Νοεῖν οὐ δεδύνηται, βρότειος νοῦς παναμώμητε, τὸ μέγα μυστήριον τοῦ θείου τόκου σου· τὸν γὰρ ἅπασαν βαστάζοντα τὴν κτίσιν, ἀγκάλαις ἐβάστασας. Ὢ ξένον ἄκουσμα! Ὠδὴ γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ἀξίως ἐν γῇ καὶ ἐν τῷ πόλῳ, σὲ μάρτυς ἐδόξασε Χριστός, ὡς τοῦτον προδοξάσαντα, διὰ τοῦ μαρτυρίου σου· τοὺς γὰρ αὐτὸν δοξάζοντας, ἀντιδοξάζειν ὑπέσχετο.

Ἰδοὺ εὐωδία γλυκυτάτη, ἰδοὺ εὐωδία μυστική, ἰδοὺ ὀσμὴ οὐράνιος, τάφου νῦν ἐξέρχεται, τοῦ Ἰγνατίου σήμερον. Δεῦτε αὐτῆς ἀπολαύσωμεν.

Ἡμέρα διπλῆς χαρᾶς ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς σοῖς φίλοις ἀθλητά, σὲ φέρουσα ὑπόθεσιν, καὶ πελαγίαν πάντιμον. Δι' ὃ καὶ ἡμεῖς χαίρομεν, διπλῶς ἐν ταύτῃ Ἰγνάτιε. Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως συνέλαβες Παρθένε, ἀκόπως ἐβάστασας ἀγνή, ἀφθόρως δὲ ἐγέννησας Θεὸν τὸν ὑπερούσιον. Ὢ τέρατα παράδοξα! Τίς νοῦς βροτῶν οὐκ ἐξίσταται;

Κάθισμα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὡραιότητα.

Ἰσχὺν τὴν ἄμαχον, Χριστοῦ πανεύφημε, ἔχων κατήσχυνας, ἐχθρῶν παράνοιαν, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ δυσσεβῶν, Ἰγνάτιε μεγαλόφρον· στάδιον διήνυσας μαρ-

τυρίου πανένδοξον, τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας, ζωοδότην παντέλειον· διὸ καὶ ἀμαράντους στεφάνους, χαίρων παρ' αὐτοῦ ἐνεδύσω.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ ἀδιόδευτος πύλη καὶ ἄβατος, ἥπερ διώδευσε, Χριστὸς καὶ ἔδειξε, βατὸν βροτοῖς τὸν οὐρανὸν, τὸν ἄβατον παραβάταις, πύλην μοι διάνοιξον μετανοίας ἀνάγουσαν, πόλιν πρὸς οὐράνιον, καὶ πρὸς θεῖα εἰσάγουσαν, σκηνώματα τὰ ἠγαπημένα, ἔνθα χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Ὠδὴ δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον. Ἦχος δ'.

Ἱλεων ἀπέργασαι ταῖς σαῖς λιταῖς, ἐφ' ἡμῖν τὸν Κύριον ἅγιε, ὅπως ῥυσθέντες αἰωνίζοντος πυρὸς, δόξης ἀξιωθείημεν, οἱ σὲ ἐξαιρέτως ποθήσαντες.

Ῥώμην καὶ τὴν ἔνστασιν τῆς σῆς ψυχῆς, σοῦ οἱ ἀσεβεῖς κατεπλάγησαν· καὶ μετὰ θάμβους ἀνεβόων τὰ ἑξῆς· ὢ οἵας γενναιότητος ἣν παρ' οὐδενὶ ἑωράκαμεν!

Ὅσπερ πλοῦτον ἄσυλον, τὸν σὸν νεκρὸν, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἱερώτατε, οἱ σὲ ποθοῦντες, ἐδεξάμεθα σαφῶς, ὃν περ καὶ νῦν κατέχοντες, χαρᾶς τῆς ἀῤῥήτου πληρούμεθα. Θεοτοκίον.

Πῶς σου ἐξυμνήσω τὸ κάλλος ἁγνή; ἢ πῶς σὲ δοξάσω Θεόνυμφε ἐν λόγοις οὖσαν, θείας δόξης θησαυρόν; Ὅθεν σιγῇ σου δέομαι. Δέσποινά μου ἄχραντε σῶσόν με. Ὠδὴ ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οὐκ ἄνθος νεότητος, οὐ κάλλος δὲ τοῦ σώματος, οὐ

τῶν δωρεῶν αἱ ὑποσχέσεις, ὑπὸ ἀπίστων σοι προτεινόμενα, ἴσχυσαν ψυχῆς σου τὸ στερρὸν σαλεῦσαι ἀήττητε, Χριστομάρτυς Ἰγνάτιε.

Λέοντα καὶ δράκοντα ἐπάτησας Ἰγνάτιε, τῇ γενναιοτάτῃ σου ἀθλήσει, καθάπερ ἔφης πρὸ τῆς ἀθλήσεως, ὥσπερ προφητεύων ἀληθῶς, δύναμιν ζωσάμενος, τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀήττητον.

Ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα, τὸν νοῦν ἄρας Ἰγνάτιε, πάντων κατεφρόνησας τῶν τῇ δε. Ὅθεν ἐβόας τοῖς τυραννοῦσί σε, καὶ ὑπισχνουμένοις δωρεὰς, πάντα ταῦτα πέλουσι ματαιότης, παράνομοι.

Θεοτοκίον.

Διπλῶς ἀναδέδειξαι, σὺ Θεοτόκε πάναγνε, τῷ τε καθ' ὑπόστασιν γεννῆσαι, τὸν Θεὸν Λόγον καὶ τὴν ἀνθρώπινον, φύσιν τὴν ληφθεῖσαν ἀπὸ σοῦ, θεωθῆναι ἄχραντε, ἐξ αὐτῆς τῆς ἑνώσεως.

Ὠδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ναὸς ὁ θεῖος τοῦ μάρτυρος, σκηνὴ ὡς μαρτυρίου γνωρίζεται, ἐν ᾧ ἀπόκειται, ὡς κιβωτὸς ἁγιάσματος, ὁ τῶν αὐτοῦ λειψάνων τάφος πανίερος.

Νοῆσαι νοῦς οὐ δεδύνηται, καὶ γλῶσσα ἐξειπεῖν, ἣν ἀπείληφας, δόξαν ἀοίδιμε· συγκληρονόμος γὰρ γέγονας, Χριστοῦ καὶ κληρονόμος Θεοῦ, ὡς γέγραπται.

Τὰ κρίνα μάρτυς σοι ἤνθησαν, καὶ ἄνθη τῶν καλύκων προέκυψαν τὰ ἐπουράνια. Ἤδη ἐντρύφα Ἰγνάτιε, μετὰ τοῦ Εὐθυμίου θείου συνάθλου σοι.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΣ

Θεοτοκίον.

Τοῦ πάντα κόσμον ποιήσαντος, τὸν μέγαν ἐν μικρῷ κόσμον ἅπαντες, ἀνευφημήσωμεν, τὴν Θεοτόκον ἐν ἄσμασι, τὸ Θαυμαστὸν ἐν πόλῳ καὶ γῇ τεράστιον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν ἐπὶ ξύλου διὰ σὲ κρεμασθέντα, προσεκμιμούμενος Χριστὸν Θεομάκαρ, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἤρθης κρεμασθεὶς ὁ στερρός. Ὅθεν ἀπηγχόνισαι ἐν χερσὶ τὴν εἰκόνα, φέρων παναοίδιμε, καὶ σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ὃν ἐκδυσώπει ἅγιε ἡμᾶς, τοὺς σὲ τιμῶντας σωθῆναι Ἰγνάτιε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ἡ ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ νέου.

» Τὸν Ἰγνάτιον ἄλλον ὡς ἄστρον βλέπω,
» Ἐκ γῆς φαεινὸν εἰς πόλον δι' ἀγχόνης.
Ὅβριμον ὀγδοάτῃ Ἰγνατίου λαιμόν τε πνίξαν.

Ὠδὴ ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ὅλος ἔνθεος, γενόμενος Ἰγνάτιε, τοῖς ἀπειλοῦσί σοι, Ὀθωμανοῖς εὐθαρσῶς, ἐβόας τὰ βάσανα, ἃ μοι προτείνετε, ξίφος; θάνατον, ἀγχόνην οὐδὲν ἥγημαι, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου.

Ἱκεσίαις σου ταῖς θείαις ἐλευθέρωσον, μάρτυς Ἰγνάτιε, τοὺς ὑμνητάς σου ἡμᾶς, ἐκ πάσης κακώσεως ἐν ὅσῳ πνέομεν, καὶ ἐκλείποντας εἰς τὰς μονάς σου πρόσδεξαι, κἂν τὸ αἴτημα ᾖ μέγα.

Δῶρον ἔνθεον, καὶ κέρας Ἀμαλθείας σε, καὶ ὅλβον ἄσυλον, καὶ ἀσφαλῆ θησαυρὸν, καὶ πλοῦτον ἀκένωτον, πᾶν ἀγαθὸν καὶ καλὸν, ἐχαρίσατο, Χριστὸς τοῖς ἀγαπῶσί σε, ὦ Ἰγνάτιε τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Σοῦ πανύμνητε, ταῖς μεσιτείαις ἄνευθεν νόων βροτῶν τε οὐδείς, ἔχει ἐλθεῖν πρὸς Θεόν· σὺ γὰρ μόνη γέγονας κοινὸν μεθόριον, κτιστῆς φύσεως, καὶ τῆς ἀκτίστου πάναγνε. Ὦ πραγμάτων παραδόξων!

Ὠδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Λαμπρὰ ἡ πρὸς ἄθλησιν ὁρμή σου, λαμπρὰ δὲ καὶ ἡ παράστασίς σου γέγονε, λαμπρὰ καὶ ἡ ἄθλησις, λαμπρά τε καὶ τὰ τρόπαια, κατὰ τοῦ πολεμήτορος ἅπερ ἀνέστησας, τοῦ τρόποις ἐν ποικίλοις τρισμάκαρ, πρὸς τὴν ἄθλησίν σου ἐμποδὼν γενομένου.

Ὅλοι ἀσελγεῖς καὶ ὅλοι σάρκες, ὅλοι μεματαιωμένοι ὄντως πέλετε, τοῖς ἀπίστοις ἔλεγες, ἔνδοξε Ἰγνάτιε, καὶ εἰς πῦρ βληθήσεσθε ἂν μὴ πιστεύσητε, Χριστῷ τῷ ἀληθεῖ Θεοῦ Λόγῳ, καὶ ποιητῇ κόσμου ἐάσαντες τὴν πλάνην.

Πατήσας δεινὰς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπατεῶνος τῇ ἀθλήσει σου, ἤρθης πρὸς περίδοξον, ὕψος ἀξιάγαστε, καὶ τῶν ἀγγέλων ἔφθασας, βοῶν τὰ τάγματα· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅλος Γαβριὴλ ὁ θεῖος λάμπων, λαμπρότητι ἀρχαγγελικῶς Θεόνυμφε, σοῦ τῇ ὑπὲρ ἄγγελον ἁγνείας

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

λαμπρότητι, ἀντελαμφθεὶς νενίκηται σὲ ἀσπαζόμενος, καὶ γέγονε βραχὺ ὥσπερ ἄστρον, κρυβὲν τῇ ἐλλάμψει ἀνίσχοντος ἡλίου.

Ὠδὴ θ'. Ἅπας γηγενής.

Ἱεροὶ χοροὶ, Ἀγγέλων ηὐφράνθησαν ἐν τῇ ἀνόδῳ σου, τάγματα μαρτύρων δὲ, φαιδρῶς σκιρτῶντα σὲ ὑπεδέξαντο, εἰς ἑαυτῶν σκηνώματα ὡς ἀθλήσαντα, ψυχῆς γνώμῃ, ἀνδρείᾳ Ἰγνάτιε, καὶ ἀνόμων τὴν πλάνην ἐλέγξαντα.

Στήριγμα πιστῶν, καὶ δόξα καὶ καύχημα μάρτυς Ἰγνάτιε, διὰ τῆς ἀθλήσεως τῆς σῆς εὐείχθης τύπος γενόμενος, αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλεῖν στερρότατα, τῶν δ' ἀπίστων, αἰσχύνη αἰώνιος, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε ἔπαθον.

Ἔχεις ἀληθῶς, ἔχεις τὸν παράδεισον νῦν ὃν ἐπόθησας, ὑπὲρ οὗ ἠγώνισαι, ἔν τε ἀσκήσει καὶ τῇ ἀθλήσει σου. Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς πρέσβευε, τοὺς ἀγαπῶντάς σε, παραδείσου γενέσθαι οἰκήτορας, μετὰ σοῦ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Θεοτοκίον.

Ὑμνοις σε ἀγνὴν, ὑμνῶ τὴν πανύμνητον, ἣν ἡ ἐγκόσμιος καὶ ὑπερκόσμιος, γλῶσσα καὶ πᾶσα πνοὴ γεραίρουσιν, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσασαν τὸν ὑπερύμνητον, ὃν ὑμνοῦσι χιλιάδες χίλιαι, μυριάδες τε μύριαι Ἄγγελοι.

Ἐξαποστειλάριον.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω.

Τὴν σὴν ἀγχόνην ἐκ πόθου προσπτύσσομαι Χριστομάρτυς, δι' ἧς αὐτὸς μὲν ἀνέπτης εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, ἐγὼ δὲ λύσιν καρποῦμαι τῶν νοσημάτων μου πάντων. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Χαρὰ ἡμῖν ἐπέλαμψε, Θείας ἀγαλλιάσεως, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου μάκαρ, Ἰγνάτιε Θεοφόρε· πλουτοῦντες γὰρ τὸν τάφον σου, χαρᾷ καὶ πόθῳ κράζομεν· μάρτυς ἡμᾶς περίσωζε, ἀπὸ παντοίας ἀνάγκης, καὶ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσεν ἡ Θεοτόκος Δέσποινα, βαστάζουσα ἐν ἀγκάλαις, ἀδιαλείπτως πρεσβεύει· ἐπίσπλαγχνον γλυκύτατε ηὐδόκησας μητέρα σου, γενέσθαι με τὴν δούλην σου· τοὺς εἰς ἐμὲ προσφυγόντας, τῆς σῆς ἀξίωσον δόξης.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος νῦν ἐλλαμπόμενος, θεουργικαῖς ἀκτῖσιν, ὦ Ἰγνάτιε θεῖε, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν πανοίδιμον μνήμην καὶ ἐκ ψυχῆς ἀγαπώντων σου τὸ ὄνομα.

Τὴν σὴν ἁγίαν εἰκόνα, νῦν ἀσπαζόμενοι, Ἰγνάτιε θεόφρον, φιλομάρτυρες πάντες, ἐν πίστει προσκυνοῦμεν, καὶ τὴν τιμὴν, ἐπ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, ἀναβιβάζομεν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς καὶ σοφὸς φησι Βασίλειος.

Τὰς ἐνουμένας ἀκτῖνας τῷ Θείῳ πνεύματι τοῦ νοητοῦ ἡλίου, καὶ ἡμᾶς αὐγαζούσας, τοὺς παῖδας τοῦ Χριστοῦ μου, καὶ τοὺς στερροὺς στρατιώτας τῆς πίστεως

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΔΙΟΡΙΣΤΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΟΥ

Εὐθύμιον, Ἰγνάτιον καὶ σεπτὸν ἀνυμνήσωμεν Ἀκάκιον. Δευτεροῦμεν τὸ α'.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Πανηγυρίζει χορεύουσα σήμερον πᾶσα ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐν πνεύματι εὐφημοῦσά σε πίστει, στερρὲ Ἰγνάτιε· καὶ τὸν ἱερόν σου τάφον, ἰατρεῖον κεκτημένη ἄσυλον, παντοίων ἀῤῥωστημάτων, ἀσπάζεται τοῦτον ἐκ πόθου· καὶ τοῖς ἐναντίοις ἐμφαίνουσα τὴν ἐν τούτῳ μαρτυρικὴν θείαν εὔκλειαν, ἐγκαυχωμένη ἐν σοὶ σεμνύνεται. Διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, ἀπαύστως πρὸς Κύριον, ἀεισέβαστε μάρτυς ἀήττητε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ νέου,

ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ᾳωιδ' ἔτος, ὀκτωβρίου ἡ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Καλεῖ πάλιν ἡμᾶς πρὸς νέαν πανήγυριν ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυς Ἰγνάτιος, καὶ ἡμεῖς ὡς θερμοὶ αὐτοῦ ἐρασταὶ ἐμβαίνομεν εἰς τὸ στάδιον τῆς διηγήσεως τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων καὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ἀθλήσεως, ἵνα καὶ τὰς ἐπιταγὰς, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν περὶ τούτου, ἐκπληρώσωμεν, καὶ τοὺς συνελθόντας ἐν Χριστῷ πατέρας πνευματικῶς δεξιωθῶμεν, καὶ τὸ πρὸς τὸν ἅγιον ἰδιαίτερον ἡμῶν ὄφλημα ἐν μέρει ἀποδώσωμεν, διηγούμενοι καὶ εἰς μέσον προβάλλοντες τὰ κατ' αὐτὸν, εἰς δοξολογίαν τοῦ πάντας ἀνθρώπους θέλοντος σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ βίους ἁγίων νὰ συγγράφωμεν οὔτε ἐμάθομεν, οὔτε συνειθίσαμεν, ἐν ᾧ μάλιστα τὸ διεφθαρμένον τῆς ζωῆς ἡμῶν γίνεται εἰς τὰ τοιαῦτα μέγα ἐμπόδιον καὶ κώλυμα, ἐξαιτούμεθα τὴν οὐδένα καταισχύνουσαν ἀόρατον χάριν τῆς αὐτοσοφίας, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ τεθαῤῥηκότες εἰς τὰς ὑμετέρας εὐχὰς, ἀρχόμεθα τῆς διηγήσεως, καὶ προσέχετε.

Οὗτος ὁ νέος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ μάρτυς Ἰγνάτιος κατήγετο ἀπὸ μίαν χώραν τῆς ἐπαρχίας Τουρνόβου Ἐσκῆ Ζαγαρᾶν λεγομένην. Ὁ πατήρ του ἐκαλεῖτο Γεώργιος, καὶ ἡ μήτηρ του Μαρία· οἱ ὁποῖοι μετοικήσαντες εἰς Φιλιππούπολιν, ἔβαλον τὸν ἅγιον, ὀνομαζόμενον τότε Ἰωάννην, νὰ μανθάνῃ τὰ ἱερὰ γράμματα· καὶ τοσοῦτον ἐπρόκοπτεν, ὥστε εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ οὐ μόνον τὰ κοινὰ λεγόμενα γράμματα εἰς γλῶσσαν σλαβωνικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν γραμματικὴν αὐτῶν ἄριστα ἐπαιδεύθη καὶ ἔμαθεν. Ἐπειδὴ δὲ παιδιόθεν ἠγάπα τὴν ἡσυχίαν καὶ μοναδικὴν ζωὴν, ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος Ῥίλαν, εἰς τὸ ἐκεῖ Μοναστήριον, ὑποταχθεὶς εἰς ἕνα αὐστηρὸν γέροντα χρόνους ἕξ. Ἐκεῖ ἐδιδάσκετο τελειότερον τὴν γραμματικὴν, ὑπηρετῶν ἅμα εἰς τὸν ναὸν τῆς μονῆς καὶ ἀναγινώσκων ἄπασαν τὴν ἡμερονύκτιον ἀκολουθίαν, ὑπομένων ἐπὶ πᾶσι μετὰ μεγάλης ἀνεξικακίας τὴν σκληρότητα τοῦ γέροντός του· ὅστις καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν κυριευθεὶς ὁλοκλήρως ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τοῦ θυμοῦ, ἔῤῥιψε μίαν πιστόλαν διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐκ τούτου φοβηθεὶς ἀνεχώρησε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ διατρίβων, ὑπέπεσεν εἰς μεγαλητέρους πειρασμοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ἔπαθεν, ἀλλ' ἔλαβεν ἀφορμὴν ὡς νουνεχὴς καὶ φρόνιμος νὰ ἀναδείξῃ ἑαυτὸν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἅγιον ἀληθέστατον διὰ τῆς πρὸ τυράννων ὁμολογίας τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸς ὁ κατὰ τῶν Τούρκων ἀγὼν καὶ πόλεμος τῶν Σέρβων. Ἐναντίον τούτων συνάγοντες οἱ Τοῦρκοι στρατεύ-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ματα, ἠνάγκαζον καὶ τὸν πατέρα τοῦ ἁγίου νὰ ὑπάγῃ, θέλοντες νὰ τὸν προχειρίσωσι μάλιστα χιλίαρχον, ὡς ἄνδρα μεγαλόσωμον καὶ ἀνδρεῖον. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀποκριθεὶς εἰς αὐτούς· ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάγω ἐναντίον τῶν ὁμοπίστων μου χριστιανῶν, ἐλογχεύθη τὴν δεξιὰν πλευράν, ὡς ὁ Δεσπότης καὶ Θεὸς, καὶ ἐκόπη τότε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῶν μισοχρίστων ἐκείνων ἀγρίων Ἀγαρηνῶν, καὶ τοιουτοτρόπως ἀπεδείχθη μάρτυς τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως ὁ μακάριος ἐκεῖνος καὶ τρισόλβιος πατὴρ τοῦ σήμερον παρ' ἡμῶν ἑορταζομένου ἁγίου. Ἐκεῖνοι δὲ, διὰ νὰ ἐκπληρώσωσι περισσότερον τὸν θυμὸν καὶ τὴν μανίαν των, ἥρπασαν τὴν γυναῖκα καὶ τὰς δύο θυγατέρας της, καὶ διὰ πολλῶν φοβερισμῶν τὰς ἐτούρκισαν. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἰδὼν τότε τὴν τοσαύτην δυστυχίαν τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν, μετασχηματισθεὶς, ἐκρύβη εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς σεβασμίας γραίας. Μαθοῦσα δὲ ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τὴν ἀποκρυβὴν τοῦ Ἰωάννου, ἔστειλάν τινας Τούρκους μίαν ἡμέραν διὰ νὰ τὸν πιάσωσι. Καὶ μὴ γνωρίσαντες αὐτὸν, μολονότι ὁ ἴδιος τοῖς ἀπεκρίθη, ὅτι τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν ἐφάνη εἰς ταῦτα τὰ μέρη, ἀνεχώρησαν. Ἡ δὲ καλὴ ἐκείνη γραῖα ἔστειλε τὸν Ἰωάννην εἰς Βλαχίαν, εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου καὶ γνωρισθεὶς μετὰ τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου, ἐφιλιώθη μετ' αὐτοῦ, ὥστε ἦτο μεταξὺ αὐτῶν περισσότερόν τι τῆς φυσικῆς ἀδελφικῆς σχέσεως καὶ φιλίας. Τοιουτοτρόπως ἡ ὁμοιότης τῶν ἠθῶν συνιστᾷ ζῶσαν ἀγάπην, καὶ διατηρεῖ αὐτὴν διὰ παντὸς ἀπαραμείωτον, ὅτε μάλιστα καὶ τις ἀόρατος χάρις συνδέει ἀμφότερα τὰ μέρη.

Διατρίβων λοιπὸν ἐκεῖ εἰς Βουκουρέστιον, καὶ βλέπων ὅτι κινδυνεύει νὰ περιπέσῃ εἰς τὰς ἐντοπίους παρανομίας καὶ ἀσωτείας, ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος. Διαβαίνων δὲ τὴν χώραν Σούμλαν, εὗρεν ἐκεῖ τὸν φίλον του ἅγιον Εὐθύμιον, ὅστις πρὸ αὐτοῦ εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ Βουκουρέστιον, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Σούμλαν, καθὼς διηγήθημεν εἰς τὴν βιογραφίαν του, ἠρνήθη τὸν Χριστόν. Ἰδὼν λοιπὸν αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐλυπήθη μὲν ὑπερβαλλόντως διὰ τοῦ φίλου του τὴν δυστυχίαν, ἔλαβε δὲ πρόνοιαν νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν, ὅσον τάχιστα, μήπως συμβῇ καὶ

εἰς αὐτὸν κἀνὲν τοιοῦτον ἀπευκταῖον διὰ τὰς τότε ἐκεῖ ἀνωμαλίας τῶν περιστάσεων. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσυλλογίζετο, ἔφθασαν μερικοὶ Τοῦρκοι στρατιῶται, καὶ εὑρόντες αὐτὸν εἰς ὃν ἔμενε τόπον, ἁρπάζοντες καὶ ἐκδύοντες τὰ τῆς οἰκίας του πράγματα, τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του, καὶ νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὑπόσχεσιν, ὅτι γίνεται. Ἐκεῖνοι πεισθέντες εἰς τὸν λόγον του μόνον, ἐφρόντιζον τὴν διαπαγήν. Ὁ δὲ λαβὼν εὐκαιρίαν, ἔφυγε πάραυτα ἐκεῖθεν, καὶ περιπατῶν ἡμέραν καὶ νύκτα ἔφθασεν εἰς Ἐσκῆ Ζαγαρᾶν, κἀκεῖθεν μετά τινος προηγουμένου ἁγιορείτου ἐκ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Γρηγορίου ἦλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ διατρίψας μερικὸν καιρὸν εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν τοῦ Γρηγορίου καὶ μεταβὰς ἀλλεπαλλήλως εἰς διαφόρους μονὰς, τέλος ὑπῆγεν εἰς τὴν σκήτην τῆς ἁγίας Ἄννης, πρὸς τὸν ἀείμνηστον ἐκεῖνον ἄνδρα παπᾶ Βασίλειον, μετὰ τοῦ ὁποίου διά τινα χρείαν ὑπῆγεν εἰς Θεσσαλονίκην. Καὶ ἐπειδὴ τότε ἐμαρτύρησεν ἐκεῖ ὁ ἅγιος ὁσιομάρτυς Δαβὶδ, ἐπυρώθη τοσοῦτον ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης, ὡς εἶδε κρεμάμενον τὸν ἅγιον διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἠθέλησε νὰ μαρτυρήσῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, ἀνίσως δὲν ἐμποδίζετο ἀπό τινα ἄλλον ἀδελφὸν γέροντα, ὅστις ἔλαβεν αὐτὸν τότε παρὰ τοῦ παπᾶ Βασιλείου, καὶ ὑπέστρεψαν εἰς τὴν ἁγίαν Ἄνναν. Ἀσθενήσας δὲ ὁ γέρων οὗτος μετὰ ἡμέρας τινὰς, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Τοῦτον τὸν γέροντα ἐμακάριζεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐγκωμίαζεν ὡς ἐνάρετον, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον καὶ λυπηθεὶς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν τοῦ Καυσοκαλυβίτου σκήτην.

Κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς εἰς ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς σκήτης τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐλθὼν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀδελφῶν τῆς ἁγίας Ἄννης, διηγήθη τὸ μαρτύριον τοῦ νεωστὶ ἀθλήσαντος ἁγίου ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἰωάννης, ἐχάρη καθ' ὑπερβολὴν, καὶ δοξολογῶν τὸν Θεὸν, ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ χαίρηται μόνον αὐτὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἀλλὰ νὰ παραλάβῃ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν συνοδίαν του, καὶ μάλιστα μὲ τὸν ἴδιον τρόπον τοῦ μαρτυρίου. Ἐκ τούτου φλογιζόμενος, ἦλθε καὶ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

εἰς τὴν νέαν σκήτην, καὶ μείνας μερικὰς ἡμέρας εἰς τὴν καλύβην τοῦ γέροντος Κοσμᾶ, ἐγνώρισεν ἐκεῖ παπᾶ Προκόπιόν τινα, παρ' οὗ ὁδηγηθεὶς, ἦλθεν εἰς τὴν σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου πρὸς τὸν πανοσιώτατον πνευματικὸν Νικηφόρον, τὸν γέροντα καὶ ἀλείπτην τοῦ φίλου του ἁγίου Εὐθυμίου· ὅστις μαθὼν τὰ κατ' αὐτὸν, τὸν ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιστασίαν τοῦ πρώτου τῶν ὑποτακτικῶν του, δηλαδὴ εἰς τὸν γέροντα Ἀκάκιον.

Ἐνταῦθα λοιπὸν καταβιβάσας τὰ ἄρμενα τῆς περιπλανήσεως καὶ περιφορᾶς του, καὶ ἐπιῤῥίψας ὡς ἄγκυραν τοὺς λογισμούς του εἰς τὸν λιμένα τῆς ἡσυχίας καὶ καλῆς ὁδηγίας τοῦ γέροντός του, ἠκολούθει μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν κανόνα τοῦ πευματικοῦ του πατρὸς, καὶ ἔκαμνεν αὐτὸν μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ζέσεως, καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν ηὔξανε τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ηὔξανε καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν, ὡς δένδρον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἄρτον μόνον ἐσθίων καὶ ὕδωρ πίνων, ὅσον νὰ ἀπαντᾷ μικρὸν τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως. Τὰς γονυκλισίας ἐξέτεινεν, καὶ κομβοσχοίνια τῶν μικρῶν μετανοιῶν ἐμέτρα μὲ τὸ διάστημα τῶν ὡρῶν, καὶ δὲν ἦτο ἡ ζωή του ἢ ἓν μελέτημα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ἀνεγίνωσκεν ἀείποτε τὸ ἱερὸν Εὐαγέλιον εἰς τὸ σλαβωνικὸν, καὶ πολλάκις τῆς ἡμέρας ἔλεγε τοὺς Οἴκους τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ ἦν μετὰ δακρύων παρεκάλει συνεχῶς νὰ τὸν ἀξιώσῃ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους.

Εἰς τοιούτους τοίνυν ἀγῶνας εὑρισκόμενος, καὶ τοσοῦτον ὑπωπιάζων καὶ δουλαγωγῶν τὸ σῶμά του, ἐφαίνετο πάντοτε φαιδρότατος. Ἦτο δὲ καὶ εἰς ἄκρον φιλότιμος, μὴ θέλων νὰ μένῃ ὀπίσω ἀπὸ κανένα κατορθωτὴν τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' οὐδὲ ἀπὸ τὸν φίλον του τὸν ἅγιον Εὐθύμιον. Διὸ καὶ καθ' ἡμέραν συλλογιζόμενος τὸ ἐκείνου μαρτύριον, ἐσπούδαζε νὰ κάμνῃ, ὅσα ἤκουεν ὅτι ἔκαμεν ὁ ἅγιος Εὐθύμιος, διὰ νὰ ἐμπορέσῃ νὰ σύρῃ καὶ αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν τὴν μαρτυρικὴν χάριν ἐκείνου. Καὶ εἰς ὅσα μὲν ὑπερέβαλεν τὸν ἅγιον, δὲν ἤθελε νὰ τὰ μετρᾷ, ἀλλ' ἐταπεινοφρόνει ὁ θαυμάσιος· εἰς ὅσα δὲ ἔμενεν ὀπίσω, ἠγωνίζετο νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ συνεχῶς παρεκάλει νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ ἀξιωθῇ καὶ τοῦ μαρτυρίου, διὰ νὰ μὴ ἦναι μακρὰν ἀπὸ αὐτόν· ὅστις καὶ ἔτι ζῶν προεφήτευσε περὶ αὐτοῦ, ὡς εἴπομεν εἰς τὸν βίον του, ὅτι μετ' αὐτὸν θέλει ἐλθεῖ καὶ ἄλλος πρὸς τὸν πνευματικόν του πατέρα.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τὰ κατορθώματα καὶ αἱ θεοφιλεῖς πράξεις τοῦ ἁγίου, καὶ ὅσας ἄλλας ἀκόμη ἡμεῖς διὰ τὸ διεφθαρμένον τοῦ νοὸς καὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ περιεργασθῶμεν εἰς αὐτὸν καὶ νὰ καταλάβωμεν. Δὲν ἐφαίνοντο ὅμως αὐτὰ ἀρεστὰ εἰς τὸν ἐχθρὸν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς διάβολον. Διὸ καὶ μὲ πάντα τρόπον ἐσπούδαζε νὰ τὸν περικόψῃ καὶ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ θαυμαστοῦ τούτου τρόπου καὶ δρόμου τῆς ἀρετῆς, τώρα μὲν μὲ τοὺς λογισμοὺς τῆς κοσμικῆς προσπαθείας, τώρα δὲ μὲ τὴν φιλαυτίαν, ἄλλοτε μὲ τὴν φιλοδοξίαν καὶ ἀνυποταξίαν, καὶ ἄλλοτε πάλιν μὲ τὴν φιληδονίαν· διὰ τῆς ὁποίας τοσοῦτον πόλεμον ἔφερεν εἰς αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ ὕστερον, ὥστε μίαν ἡμέραν ἔπεσε κάτω ὡς ἀπὸ τῆς πολλῆς φλογὸς τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας. Ἔπειτα δραμὼν εἰς τὸν ἐπιστάτην του γέροντα Ἀκάκιον, καὶ παρηγορηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ στηριχθεὶς μὲ λόγους θεοφιλεῖς καὶ παραδείγματα ἁγίων ἀνδρῶν, ὡς ἔπρεπεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ κατασπαζόμενος αὐτὴν, παρεκάλει μετὰ δακρύων νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦ τοιούτου πολέμου καὶ τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ διαβόλου. Ἦλθε δὲ εἰς αὐτὸν τότε τῇ χάριτι τῆς Θεομήτορος εὐωδία τις ἄῤῥητος καὶ ἀπερίγραπτος, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνατο νὰ καταλάβῃ πόθεν ἤρχετο, καὶ ἔκτοτε ἔλειψεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ θανατηφόρος τῆς ψυχῆς πόλεμος.

Ὅλους δὲ τοὺς κόπους καὶ τὰ κατορθώματα τῆς ἀρετῆς ἐλογίζετο εἰς οὐδὲν ὁ μακάριος· ἕνα δὲ εἶχε σκοπὸν ἀείποτε καὶ ἐφαντάζετο, τὸ μαρτύριον, περὶ τοῦ ὁποίου συνεχῶς μετὰ δακρύων παρεκάλει τὸν γέροντά του, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν καὶ εὐχὴν νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔδιδεν εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν, ἔμενεν εἰς μεγάλην λύπην πλατυνόμενος εἰς τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως. Ἰδὼν ὅμως μετὰ ταῦτα τὸν πόθον του, ὃν εἶχε, νὰ θανατωθῇ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ κρίνας τὸ πρᾶγμα καλῶς, ὅτι ἦτο θέλημα

ΕΘΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Θεοῦ, ὁ γέρων Ἀκάκιος ἐκούρευσεν αὐτὸν μοναχὸν, μετονομάσας Ἰγνάτιον, καὶ συγκατανεύσας εἰς τὸν σκοπόν του, ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν βασιλεύουσαν κατὰ τὸν πόθον του.

Διορίζεται δὲ παρὰ τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς πάλιν ὁ Γρηγόριος διὰ νὰ ἀπέλθῃ μετ' αὐτοῦ συνοδοιπόρος εἰς τὴν βασιλεύουσαν, καὶ ὡς πρόθυμος καὶ καλὸς ὑποτακτικὸς, δέχεται μετὰ χαρᾶς τὴν προσταγὴν τοῦ γέροντος, καὶ μετὰ τὰς κοινὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἁπάντων τῶν ἐν Χριστῷ πατέρων καὶ ἀδελφῶν τῆς σκήτης, παραλαβὼν τὸ νέον τοῦ Χριστοῦ καλλιέρημα, ὡς ἀρνίον ἄκακον συρόμενον εἰς σφαγὴν, καταβαίνει μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν σεβασμίαν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, καὶ ἀσπασάμενοι τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Πορταϊτίσσης Θεοτόκου καὶ τοὺς ἐν Χριστῷ πατέρας ἐκεῖ καὶ ἀδελφοὺς, καὶ λαβόντες παρ' αὐτῶν εὐχὰς καὶ παρὰ τῆς Θεομήτορος βοήθειαν, ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Λαύραν, καὶ ἐκεῖθεν εὑρόντες πλοῖον, διὰ Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τὴν ιϐ' Σεπτεμβρίου. Μετὰ μεγάλας τρικυμίας, κινδύνους τε καὶ δυσκολίας, τὰς ὁποίας καθ' ὁδὸν ἐδοκίμασαν, ἔφθασαν ἐκεῖ κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, καὶ ἔμειναν εἰς τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς θεοφιλοῦς ἀνδρὸς, ὅστις τοὺς ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς ὡς ἀνθρώπους Θεοῦ.

Ἔμαθον δὲ τότε ὅτι ἦτον ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόχριστος Ἰωάννης ἐκεῖνος, ὅστις ὑπηρέτησε καὶ εἰς τὰ τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου, καὶ ἐχάρησαν μεγάλως. Εὑρόντες δὲ αὐτὸν ἐφανέρωσαν τὸν σκοπόν των, καὶ εὗρον αὐτὸν ἕτοιμον εἰς ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα, τὰ ὁποῖα ἑτοιμάσας ἐκεῖνος ἔφερεν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐστοχάσθησαν ἁρμόδιον ἡμέραν τὴν ἐρχομένην παρασκευὴν, ἵνα παῤῥησιασθῇ εἰς τὸ κριτήριον ὁ Ἰγνάτιος. Καὶ δὴ μεταλαβὼν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἐξεδύθη τὰ ἴδια αὐτοῦ ἱμάτια, καὶ ἐνεδύθη τὰ τουρκικὰ, καὶ ὅλος φαιδρὸς καὶ λαβὼν εὐχὴν παρὰ τοῦ συνοδίτου Γρηγορίου, καὶ ἀντιδοὺς εἰς αὐτὸν, ὡς εἰκὸς, μετὰ πολλὰς συνδιαλέξεις καὶ δάκρυα χωρισμοῦ, ἀναμνήσεις λόγους διεγερτικοὺς πρὸς τὸ μαρτύριον, τὰ ὁποῖα διὰ συντομίαν παρατρέχομεν, ἔτρεχεν ὁ μανιακὸς οὗτος ἐραστὴς τοῦ Χριστοῦ, ὥσπερ τις ἔλαφος διψῶσα, καὶ ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ προῤῥηθέντος Ἰωάννου, ἦλθεν εἰς τὴν ὑψηλὴν λεγομένην Πύλην

τῶν Ὀθωμανῶν· καὶ ἐπειδὴ τότε διά τινας αἰτίας δὲν ἦτο τὸ κατ' αὐτοὺς λεγόμενον Διβάνι, ἐγύρισεν ἄπρακτος μετὰ μεγάλης λύπης. Ἐρωτώμενος δὲ ὑπὸ τοῦ συνοδίτου του Γρηγορίου, πῶς οὕτως ἐτελείωσε σύντομα τὸ ἔργον του, ἀπεκρίθη μὲ τὴν συνειθισμένην του ἁπλότητα· δὲν ἦτον ἐκεῖ, ἀδελφὲ, οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε ὁ βεζύρης· συνέβη δὲ τότε, διά τινας αἰτίας βασιλικὰς, νὰ μὴ γίνῃ Διβάνι, ἕως τῆς ἐρχομένης τρίτης. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τούτων τῶν ἡμερῶν ὑπήγαινεν ἐκεῖ μετὰ χαρᾶς διὰ νὰ παῤῥησιασθῇ, καὶ ἐγύριζεν ἄπρακτος μετὰ μεγάλης λύπης διὰ τὴν ἀποτυχίαν του.

Μαθὼν δὲ εἷς τῶν φιλοχρίστων χριστιανῶν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ γνωρισθεὶς μετὰ τοῦ Γρηγορίου, τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ στείλῃ, τὸν μάρτυρα εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς ἄλλου φιλοχρίστου διὰ νὰ προσευχηθῇ ἔμπροσθεν εἰς μίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου θαυματουργὸν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκεῖνος εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐπείσθη εἰς αὐτὸ ὁ Γρηγόριος, καὶ ἀπέστειλεν ἐκεῖσε τὸν Ἰγνάτιον. Τούτου δὲ προσευχομένου ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἱκετεύοντος μετὰ θερμῶν δακρύων τὴν Θεοτόκον, εἰς τὸ νὰ εὐκολύνῃ τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου του, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔγινε κρότος, καὶ ἐξαίφνης στέφανος λαμπρὸς ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς σεβασμίας ἐκείνης εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, περιεκύκλωνε τὸν Ἰγνάτιον. Καὶ τοῦτο ἐγένετο τρὶς, καθὼς διηγήθησαν, ὅσοι παρετήρουν αὐτὸν κρυφίως. Ὅταν δ' ἐπέστρεψε τὴν πρωΐαν πρὸς τὸν Γρηγόριον, ἔμαθεν ὅτι γίνεται τὴν ἡμέραν ἐκείνην Διβάνι. Πλήρης λοιπὸν χαρᾶς καὶ σπουδῆς ὑπῆγεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ κριτοῦ, καὶ ἐμβὰς, εἶπε μετὰ παῤῥησίας μεγάλης πρὸς αὐτόν· ἐγὼ κριτὰ, ὅταν ἤμην παιδίον ἀνήλικον, βιασθεὶς ἀπὸ σᾶς τοὺς Τούρκους, ἔδωκα λόγον ψιλὸν, ὅτι ἀρνοῦμαι τὴν πίστιν μου, καὶ τώρα ἦλθα ἐδῶ νὰ λάβω τὸν λόγον ἐκεῖνον ὀπίσω, καὶ νὰ κηρύξω τὸν Χριστόν μου Θεὸν ἀληθινὸν καὶ πλάστην μου. Καὶ μὲ τὸν λόγον ἔῤῥιψε κατὰ γῆς τὸ πράσινον σαρίκιον ἀπὸ τὴν κεφαλήν του. Ὁ δὲ κριτὴς βλέπων καὶ ἀκούων ταῦτα, ἀπεκρίθη μετὰ θυμοῦ· ποῖος σὲ ἔφερεν ἐδῶ; καλόγηρος; ἢ κοσμικός; Καὶ ὁ μάρτυς· μόνος μου ἦλθα μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ· καὶ ἐδείκνυε μίαν εἰκόνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΑΔΗ

βοήθειάν του ἔκρυπτεν εἰς τὸν κόλπον του ὁμοῦ μὲ ἕνα σταυρόν. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ κριτής· ἄφες, ἄνθρωπε, τὰς μωρολογίας, καὶ ἐλθὲ εἰς σεαυτόν, στοχασθεὶς ὅτι, ἐὰν ἐμμείνῃς εἰς τὴν ἰδέαν σου ταύτην, θὰ ὑποφέρῃς τρομερὰς βασάνους, καὶ τέλος καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον. Πλὴν νὰ σοὶ δώσωμεν ἡμεῖς πολλὰ δωρήματα, ὥστε νὰ ζήσῃς μὲ αὐτάρκειαν εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν, καὶ νὰ σὲ προβιβάσωμεν καὶ εἰς ἀξιώματα, ἵνα χαίρησαι μὲ ἡμᾶς πάντοτε. Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίνατο· τὰ μὲν δῶρά σου καὶ ἀξιώματα ὡς πρόσκαιρα, τὰ χαρίζω εἰς σὲ τὸν πρόσκαιρον· τὰς δὲ παιδείας καὶ τὸν θάνατον, μὲ τὸν ὁποῖον μὲ φοβίζεις, αὐτὰ δὲν εἶναι εἰς ἐμὲ νέον μήνυμα, ἀλλὰ, πρὸ τοῦ νὰ ἔλθω, τὰ ἠξεύρω, καὶ μάλιστα διὰ τοῦτο ἦλθον, νὰ μὲ θανατώσῃς διὰ τὸν Χριστόν μου, ὅστις εἶναι ὁ μόνος αἰώνιος καὶ ἀθάνατος Θεὸς, τοῦ ὁποίου καὶ τὰ δωρήματα εἶναι αἰώνια, καὶ ἡ βασιλεία του οὐράνιος, ἀνεκλάλητος καὶ ἀσάλευτος· ὁ δὲ ψευδοπροφήτης ὁ ἰδικός σας Μωάμεθ εἶναι διδάσκαλος τῆς ἀπωλείας, καὶ ἀποστάτης Θεοῦ καὶ φίλος τοῦ διαβόλου, καὶ ἡ διδασκαλία του ἦτο σατανική, καὶ σεῖς οἱ μάταιοι τὸν ἐπιστεύσατε, καὶ μέλλετε νὰ κολασθῆτε μὲ αὐτὸν, ἐὰν δὲν πιστεύσητε εἰς τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθῆ Θεόν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ κριτὴς, ἠλλοιώθη ἀπὸ τὸν θυμόν του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, ἔκαμε νεῦμα νὰ ἐκβάλωσιν ἔξω τὸν μάρτυρα· τὸν ὁποῖον πιάσας εἷς τῶν πριστεμένων ὑπηρετῶν, ἔσυρε μετὰ βίας. Ὁ δὲ μάρτυς ἐξαπλώσας τὴν χεῖρά του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἓν ῥάπισμα, καὶ δραμὼν ἔμπροσθεν τοῦ κριτοῦ, ἐγονάτισε, καὶ ἐλέγχων αὐτὸν καὶ τὴν πίστιν του, ἔκλινε τὸν αὐχένα του καὶ τὸν παρεκίνει νὰ τὸν σφάξῃ ὁ ἴδιος. Τότε λαβόντες αὐτὸν οἱ ὑπηρέται βιαστικῶς, ἔβαλον εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὴν ποδοκάκην, καὶ ἀλύσεις σιδηρᾶς καὶ βαρείας περὶ τὸν τράχηλόν του. Φέροντες δὲ καὶ ἐμπαίζοντες, τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του. Ὁ δὲ γενναῖος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ ὑπέφερε τὰ πάντα εὐχαρίστως, καὶ ἔχαιρεν ὅτι βασανίζεται διὰ τὸν Χριστὸν τὸν ὑπερύμνητον, καθὼς ἐχαίροντο καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ὅτε ἐδάρησαν καὶ ἐξεβλήθησαν τοῦ συνεδρίου, διότι ἐκήρυττον τὸν Χριστόν.

Τελειωθέντος λοιπὸν τότε τοῦ Διβανίου, ἔφερεν ὁ κριτὴς τὸν μάρτυρα εἰς ἰδιαιτέραν ἐξέτασιν, καὶ ἐρωτῶν αὐτὸν, ποῖος τὸν ἔφερεν ἐκεῖ, ἤκουσεν ἀπὸ τὸν μάρτυρα· ὁ Κυριός μου Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ ἔφερε. Καὶ ὁ κριτής· ἐλθὲ τέκνον εἰς σεαυτὸν, καὶ μὴ ἦσαι τόσον ἀταπείνωτος! Μέλλεις νὰ δοκιμάσῃς τὰ βασανιστήρια, ὅσα δὲν ἠκούσθησαν, καὶ μὴ ἐλπίζῃς νὰ ἀποτμηθῇς καὶ νὰ λάβωσιν οἱ χριστιανοὶ τὸ αἷμά σου πρὸς ἁγιασμὸν, ἀλλὰ μέλλω νὰ σὲ κρεμάσω. Καὶ ὁ μάρτυς· εἴτε μὲ κόψῃς, εἴτε μὲ κρεμάσῃς, ὦ κριτὰ, εὐεργεσίαν μεγάλην μὲ κάμνεις, καὶ ὅλα τὰ δέχομαι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου μετὰ χαρᾶς. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ κριτὴς, καὶ ἔβαλον τὸν μάρτυρα εἰς μίαν ἀπόκρυφον καὶ σκοτεινὴν φυλακήν. Ὁ δὲ συνοδίτης του Γρηγόριος πληροφορηθεὶς, ὅσα ἡμεῖς ἤδη ἀνωτέρω διηγήθημεν, ἔβρεχε μὲ δάκρυα τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, καὶ μετὰ ζεούσης καρδίας ἱκέτευε τὸν ἀληθέτην Χριστὸν τὸν Θεὸν, νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν μάρτυρα εἰς τὸ νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου του ἐνδόξως καὶ θεοφιλῶς. Ὡσαύτως καὶ ἄλλοι χριστιανοὶ πολλοὶ διένεμον χρήματα ἐλεημοσύνην πρὸς βοήθειαν τοῦ φυλακισθέντος μάρτυρος.

Ἐκεῖ λοιπὸν εὑρισκόμενος ὁ μάρτυς, ὅτι μὲν ἐνόμιζε τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην φυλακὴν ἄλλον παράδεισον δι' αὐτὸν, καὶ τὰς βασάνους τρυφὰς καὶ ἀπολαύσεις, πᾶσα καρδία χριστιανοῦ δύναται νὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ νοῦς θεοφιλὴς νὰ τὸ συμπεράνῃ· ὁποίας δὲ τυραννίας καὶ παιδείας τῷ ἔκαμνον εἰς αὐτὴν οἱ ἀσπλαγχνοι ἐκεῖνοι ὑπηρέται τοῦ διαβόλου, δὲν μᾶς ἔγινε γνωστὸν ἕως τοῦ νῦν, μ' ὅλον ὅτι ἐξετάσαμεν διαφόρους. Ἐκεῖνο δὲ παρὰ πάντων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει χριστιανῶν ἄδεται καὶ πιστεύεται, ὅτι μεγάλας παιδείας ἐδοκίμασεν ὁ μακάριος ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων, καὶ μεγάλην γενναιότητα ἔδειξε, βασανιζόμενος ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας καὶ νύκτας.

Μετὰ δὲ τὰς σκληρὰς ἐκείνας παιδείας καὶ τὰς ἀπατηλὰς κολακείας καὶ ὑποσχέσεις, ἐφάνη ἀκατάσειστος καὶ ἀκατάπειστος ὁ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης καὶ μάρτυς. Εἶτα ἔφερεν αὖθις εἰς ἐξέτασιν ὁ κριτὴς αὐτὸν, καὶ, ὡς εἶδεν αὐτὸν μὲ παῤῥησίαν ἀπαρά-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗ

μιλλον ὁμολογοῦντα τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ καταισχύνοντα τὴν ματαίαν αὐτῶν πλάνην, καὶ τὸν ταύτης διδάσκαλον ὀνομάζοντα δαιμονιώδη, ἀπελπισθεὶς, κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Καὶ εὐθὺς παραλαβόντες αὐτὸν οἱ δοῦλοι τοῦ διαβόλου τὸ ἄκακον ἀρνίον τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, ἔσυρον αὐτὸν πρὸς θάνατον. Ἐκεῖνος δὲ, καίτοι ἐκνενευρισμένος ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ κακοπάθειαν τοῦ σώματος, μ' ὅλον τοῦτο ἐδείκνυεν, ὡς λέγουσιν, μεγίστην προθυμίαν, ἀπερχόμενος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ὡς μέλλων μετ' ὀλίγον νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἐφετῶν, τὸν γλυκύτατόν του Χριστὸν τὸν Θεὸν, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου καὶ κόσμον καὶ τρυφὰς καὶ ἡδονὰς καὶ σῶμα καὶ νεότητα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἑκουσίως παρέδωκε καὶ κατεφρόνησεν ὁ ἀείμνηστος. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον Δακτυλόπορταν λεγόμενον, νομίζων ὅτι μέλλει νὰ ἀποκεφαλισθῇ, ἔκλινε τὰ γόνατα· ὦ τῆς γενναιότητός σου, στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Ἰγνάτιε! καὶ κλίνας τὸν αὐχένα του, παρεκάλει νὰ τὸν θανατώσῃ ὁ δήμιος. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ προσταγὴ ἦτο νὰ κρεμασθῇ, ἀνεβίβασαν αὐτὸν οἱ ἄνομοι ὑπηρέται εἰς τὰ ὑψηλὰ, καὶ σύροντες βιαίως τὸ σχοινίον, ἔπνιξαν τὸν μάρτυρα, κρεμάσαντες αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτως ἐτελειώθη ὁ ἀείμνηστος κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους, ἡμέρᾳ πέμπτῃ, ὥρα ἕκτῃ, καὶ οὕτως ἀπέπτη ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ἀγχόνης ὡς λευκοανθισμένη περιστερὰ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τοιουτοτρόπως παρασταθεὶς εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἔρωτά του, Χριστὸν τὸν Θεὸν, ὥσπερ τις ὡραία καὶ πολύπροικος νύμφη, μὲ πληθὺν πόνων ἀσκητικῶν καὶ ἱδρώτων καὶ ἀγώνων τοῦ μαρτυρίου, καὶ μὲ καλλονὴν μιᾶς ἀληθοῦς ἀφθορίας καὶ παρθενίας, ἐστεφανώθη παρ' αὐτοῦ μὲ τοιοῦτον τριπλοῦν στέφος καὶ διάδημα, καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς νυμφῶνας καὶ θαλάμους, ἵνα χαίρηται πάντοτε μετ' αὐτῶν.

Ὁ δὲ συνοδίτης του Γρηγόριος, μαθὼν τὸ πανένδοξον τέλος τοῦ μάρτυρος, παρ' ὀλίγον ἔχασε τοὺς λογισμούς του ὑπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ τρέχων ὧδε κἀκεῖσε, ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἰδὼν τὸν

μάρτυρα κρεμάμενον, ἐπροσκύνησεν, ὡς συμπεραίνω, αὐτὸν ἀπὸ μακρόθεν, καὶ ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαράν του, πλὴν νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸν δὲν ἠδύνατο, ἐμποδιζόμενος ὑπὸ τῶν φυλασσόντων αὐτὸν στρατιωτῶν ἀπίστων. Ὅθεν καὶ ἔλαβε φροντίδα πῶς νὰ λάβῃ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον. Τοῦτο δὲ μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀγοράσας ἀπὸ τοὺς δημίους ἐκείνους μὲ χρήματα ἱκανὰ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν τῇ ιδ' Ὀκτωβρίου, ὥσπερ τις μυροφόρος ὁλκὰς, ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν καλὸν φόρτον, τὸν θεῖον νεκρὸν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου, τοῦ σήμερον παρ' ἡμῶν τῶν θερμῶν αὐτοῦ ἐραστῶν λαμπρῶς ἑορταζομένου· ἔφερε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ μαρτυρικὰ λείψανα τοῦ προαθλήσαντος ἁγίου Εὐθυμίου, ἅπερ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ νησίου τῆς Πρώτης, εἰς τὸ ὁποῖον διηγήθημεν ὅτι ἐτάφη ὁ ἅγιος Εὐθύμιος πρὸ μηνῶν ἑπτὰ, καὶ ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς τῇ εἰκοστῇ τοῦ αὐτοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ ἱερὸς νεκρὸς καὶ τὰ λείψανα ἐναπετέθησαν ἐν τῷ νεοδμήτῳ αὐτῶν σεπτῷ ναῷ.

Λέγονται δὲ, καὶ παρὰ πολλῶν βεβαιοῦνται περὶ τούτου τοῦ ἁγίου καί τινα παράδοξα καὶ διηγήσεως ἄξια, τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ παρεκλήθημεν καὶ διωρίσθημεν παρά τινων θεοφιλῶν ἀνδρῶν Βυζαντινῶν διὰ γραμμάτων, ἀναφέρομεν αὐτά.

Εἷς θεοσεβὴς χριστιανὸς πρὸ τῆς τελειώσεως τοῦ Ἁγίου ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἓν βαλάντιον μὲ μερικὰ χρήματα διὰ νὰ ἐξοδεύσῃ τάχα εἰς τὰς ἀνάγκας του ἀπὸ αὐτά· καὶ καθ' ἣν ὥραν ἐκρεμάσθη ὁ Ἅγιος (μ' ὅλον ὅτι ἀναμφιβόλως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἔλαβον αὐτὰ οἱ δήμιοι, ἢ οἱ παιδεύσαντες τὸν μάρτυρα), πάλιν, ὢ τοῦ θαύματος! εὑρέθη τὸ βαλάντιον μὲ ὅλα τὰ ἀργύρια εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, τὰ ὁποῖα, καίτοι διανέμων ἐξ αὐτῶν εἰς πολλοὺς πτωχοὺς μὲ ἀφθονίαν, καὶ χωρὶς παρατήρησιν, ἔμενον διὰ πολλὰς ἡμέρας τὰ αὐτὰ, χωρὶς νὰ λείψωσιν ἢ τελειώσωσιν.

Χριστιανός τις ὑπὸ εὐλαβείας κινούμενος, ὅτε ὁ Ἅγιος ἐκρέματο, ὑπῆγε μίαν νύκτα, κοιμωμένων τῶν φυλάκων, καὶ ἀνοίξας τὸν πόδα τοῦ ἁγίου μὲ μίαν βελόνην, ἔβρεξεν ἓν μανδύλιον μὲ τὸ καταῤῥέον αἷμα, καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἰδὼν τὸ μανδύλιον, θεωρεῖ

ΜΑΛΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΛΟΥ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ἕνα σταυρὸν μὲ ἔκπληξιν ἐσχηματισμένον μὲ τὸ αἷμα τοῦ μάρτυρος! Τοῦτο τὸ μανδύλιον μὲ τὸν σταυρὸν εἶδον καὶ ἄλλοι πολλοὶ χριστιανοὶ ἀξιόπιστοι, καὶ ἐθαύμασαν.

Εἰς τὸ κατὰ τὸν Γαλατᾶν εὑρισκόμενον προσκύνημα τοῦ Κύκκου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑπῆγαν μίαν ἡμέραν ἕνα δαιμονιζόμενον καὶ ἕνα παράλυτον· ὁ δὲ μοναχὸς, ὁ ὑπηρετῶν αὐτὸ τὸ προσκύνημα, ἔχων τὸν σκοῦφον, ὃν ἐφόρει ὁ Ἅγιος εἰς τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου του, ἠγορασμένον παρὰ τῶν δημίων, ἔθηκεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας, ἐπικαλούμενος τὸν ἅγιον, καὶ παρευθὺς, ὢ τοῦ θαύματος! εὑρέθη ὁ παράλυτος ὄρθιος, καὶ ὁ δαιμονιζόμενος ὑγιὴς καὶ σώφρων εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ πίστωσιν τῆς ἁγιότητος τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου· οὗ ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις ῥυσθείημεν τῶν δεινῶν, καὶ τύχοιμεν τῆς οὐρανίου βασιλείας, χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Ἀκακίου.

Οὗτος ὁ νέος ὁσιομάρτυς Ἀκάκιος, ὁ ἐν τῷ ἁγίῳ βαπτίσματι πρότερον Ἀθανάσιος κληθείς, κατήγετο ἀπὸ κώμην τινὰ τῆς Μακεδονίας, Νεοχώριον καλουμένην, πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης, γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, οἵτινες πτωχοὶ ὄντες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, μετῳκίσθησαν εἰς τὴν πόλιν Σερρῶν μὲ τὸν Ἀθανάσιον καὶ λοιποὺς ἀδελφούς του, τῶν ὁποίων μεγαλήτερος ἦτο αὐτός. Ἐκεῖ παρέδωκαν τὸν Ἀθανάσιον εἰς ἕνα σκυτοτόμον, χρόνων ὄντα τότε ἐννέα. Παραλαβὼν δ' αὐτὸν ὁ τεχνίτης εἰς τὴν προστασίαν του, ἐνόμιζεν, ὅτι θέλει τὸν διδάξει τὴν τέχνην, ῥαβδίζων αὐτὸν ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως. Τοῦτο μὴ ὑποφέρων ὁ Ἀθανάσιος, καὶ θέλων νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν τυραννίαν αὐτοῦ, ὑπέπεσε δυστυχῶς εἰς τὴν δουλείαν τοῦ νοητοῦ τυράννου διαβόλου, ὅστις, ὡς σκολιὸς ὄφις παρετήρησε νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν ἀνήλικον Ἀθανάσιον κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ σωτηρίου πάθους, τὴν μεγάλην λέγω Παρασκευήν· διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην κινηθεὶς ἀπὸ τὸν ἀνθρωποκτόνον διάβολον ὁ ῥηθεὶς σκυτοτόμος, ἐμάστιξε τὸν Ἀθανάσιον ἀσπλάγχνως πλέον ἢ ἄλλοτε, τόσον, ὥστε οὗτος ἀποκαμὼν ἀπὸ τοὺς δαρμοὺς, ἔφυγε κλαίων καὶ ὀδυρόμενος ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν πληγῶν. Ἦτο δὲ ἑσπέρας. Ὁ πονηρὸς σατᾶν εὗρε τότε καιρὸν ἁρμόδιον τοῦ νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν παῖδα. Ἱστάμεναι πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου αὐτῶν κατ' ἐνέργειαν σατανικὴν βεβαίως δύο Ἰσμαηλίτιδες γυναῖκες, καὶ ἰδοῦσαι τὸν Ἀθανάσιον κλαίοντα, ὡς δῆθεν εὐσπλαγχνισθεῖσαι, ἔλαβον αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀπωλείας. Μετὰ πολλοὺς δὲ παρηγορητικοὺς λόγους, ἢ, ὀρθότερον εἰπεῖν, ἰοβόλους, δοῦσαι εἰς αὐτὸν ἄρτον εἰς βρῶσιν, τῷ προέτειναν αἱ ἐπάρατοι νὰ ἀρνηθῇ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, καὶ νὰ δεχθῇ τὴν μυσαρὰν θρησκείαν τοῦ πλάνου Μωάμεθ. Ὁ δὲ Ἀθανάσιος βεβαρημένος ὢν δι' ἃς εἴπομεν αἰτίας, καὶ νομίσας ἀφρόνως, ὅτι ἐπέτυχε τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν δεινῶν τοῦ ἀσπλάγχνου ἐκείνου σκυτοτόμου, συγκατένευσε νὰ ἐξομόσῃ, φεῦ! Αἱ δὲ μιαραὶ ἐκεῖναι μαινάδες περιχαρῶς ἀκούσασαι, ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ παραλαβοῦσαι αὐτὸν, ἀπήγαγον καὶ προσήνεγκον εἰς τὸν ταμίαν. Ἡγεμόνευε δὲ τότε ὁ Ἰσοὺφ Μπέης· ὃς ἰδὼν τὸν Ἀθανάσιον καὶ ἀκούσας παρὰ τῶν μιαρῶν ἐκείνων γυναίων τὰ κατ' αὐτὸν καὶ τὴν συγκατάνευσιν τῆς ἐξωμόσεώς του, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ δοὺς εὐχαριστίαν ταῖς γυναιξὶ διὰ τὴν ἀπευκταίαν αὐτῶν προσφορὰν, ἔλαβε τὸν Ἀθανάσιον, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν τῆς μεγάλης Παρασκευῆς δοὺς τὴν ἄρνησιν τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ παραχρῆμα, περιετμήθη κατὰ τὸ ἔθος τῶν Μωαμεθανῶν, καὶ ἀντὶ δούλου Χριστοῦ ἔγινε δοῦλος τοῦ σατανᾶ, πατήσας τὸν σταυρὸν καὶ ἀλαλάξας τὴν δυσσεβῆ ὁμολογίαν μὲ τὴν ἔνδειξιν τοῦ δεικτικοῦ δακτύλου τῆς μονάδος. Ταῦτα πάντα διεπράχθησαν τότε, μὴ εἰδότων τι παντελῶς μήτε τοῦ σκυτοτόμου, μήτε τῶν γονέων του. Ὁ δὲ υἱὸς τῆς ἀπωλείας

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΑΔΗΣ

ταμίας θετὸν υἱόν του προσηγόρευσε τὸν ἐξωμότην, καὶ ἦν ὑπεραγαπώμενος παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ τῆς γυναικός του, ἥτις θρῆσκος οὖσα, διὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἰδιάζουσαν κλίσιν ἐνεπιστεύετο αὐτὸν εἰς ὅλα τὰ τοῦ οἴκου, καὶ τῷ ἔδιδεν ὀβολοὺς, ἵνα ἀγοράζῃ κηρία καὶ προσφέρῃ θυσίαν τοῖς δαίμοσι τῷ ἰμάμῃ. Ὁ δὲ ἀνήλικος, ὡς ἐν σκότει διαπορευόμενος καὶ μετὰ ἀσεβῶν αὐλιζόμενος, λαμβάνων τοὺς ὀβολοὺς παρὰ τῆς κυρίας του, τὴν ἀπάτην τῆς ἀσεβείας λογιζόμενος, δὲν ἠγόραζε κηροὺς, ἀλλὰ πλακοῦντας, καὶ τρώγων αὐτοὺς κρυφίως ἔξωθεν τῆς οἰκίας, ἔλεγεν ὅτι ἀπέδωκε τοὺς κηροὺς, ἐμπαίζων τὰ τῆς θρησκείας των καὶ ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ σατανᾶ.

Ἔμεινε λοιπὸν συνοικῶν μὲ τοὺς ἀσεβεῖς χρόνους ἐννέα, ἰσομέτρους τῆς πρώτης εὐσεβοῦς ἡλικίας του. Κατὰ δὲ τὸν δέκατον ὄγδοον χρόνον τῆς ἡλικίας του ὁ πανάγαθος Θεὸς, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτὸν, ὁ προγινώσκων τὸ τέλος ἑκάστου καὶ τὴν σωτηρίαν προνοούμενος, ᾠκονόμησε τὴν καλήν του ἐπιστροφὴν, καὶ ἀφήρπασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ φάρυγγος τοῦ νοητοῦ θηρὸς μὲ τρόπον θαυμάσιον, καὶ ἀκούσατε προσεκτικῶς.

Ἡ κυρία αὐτοῦ ἀκόλαστος οὖσα, τὴν υἱοθετικὴν ἀγάπην, ἣν εἶχε πρότερον εἰς τὸν νέον, προϊόντος τοῦ καιροῦ, καὶ εἰς ἡλικίαν νεανικὴν τοῦ παιδὸς ἐλθόντος, μετέβαλεν εἰς αἰσχρὰν σατανικὴν ἀγάπην ἡ μιαρὰ, καὶ μηκέτι δυναμένη νὰ κρατήσῃ ἑαυτὴν, ἀνεκάλυψε τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά της, τὸν ὅμοιον τρόπον μεταχειρισθεῖσα ὡς ἡ τοῦ Πετεφρῆ ἐκείνου γυνὴ πρὸς τὴν στήλην τῆς σωφροσύνης, τὸν πάγκαλον, λέγω, Ἰωσήφ. Ἀλλ' εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι καθὼς τότε νικητὴν καὶ τροπαιοῦχον τὸν σώφρονα Ἰωσὴφ ἔδειξεν, οὕτως ἐνίσχυσεν ἀοράτως καὶ τὸν νεανίαν τοῦτον νικητὴν τῆς μαινάδος ἐκείνης, τῆς ζητούσης νὰ μοιχευθῇ ὑπ' αὐτοῦ· διότι οὐδ' ὅλως ἠνέσχετο ὁ μακάριος νὰ μιανθῇ ὑπ' αὐτῆς. Ἰδοῦσα δὲ ἐκείνη ὅτι δὲν ἐδέχθη νὰ πληρώσῃ τὴν κακήν της ἐπιθυμίαν, μετέβαλε τὸν ἔρωτα εἰς μῖσος κατ' αὐτοῦ, καθὼς ἡ τοῦ Πετεφρῆ γυνὴ, καὶ

ὀργισθεῖσα ἐσυκοφάντησε τὸν ἄμεμπτον εἰς τὸν ἄνδρα της, ὅτι ἐζήτησε δῆθεν νὰ τὴν μοιχεύσῃ. Τοῦτο ἀκούσας ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ παιδείαν ἢ ἄλλην τινὰ σκληρότητα, εἴτε θεόθεν ὁδηγηθείς, εἴτε ἐννοήσας τὴν συκοφαντίαν, ἀλλ' ἀμέσως ἀπεδίωξεν αὐτὸν τῆς οἰκίας του, ἐάσας αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ ὑπάγῃ, ὅπου ἤθελε.

Τοιαύτης ἐλευθερίας ἐπιτυχὼν ὁ Ἀθανάσιος Θεοῦ προνοίᾳ, καὶ εὐχαριστίας ἀπὸ καρδίας ἀναπέμψας τῷ λυτρωτῇ καὶ σωτῆρι Χριστῷ, εὐθέως χωρὶς ἀναβολῆς καιροῦ ὡδευσε πρὸς Θεσσαλονίκην, καὶ ἦλθε πρὸς τοὺς παμποθήτους γονεῖς του· οἵτινες ἰδόντες αὐτὸν παρ' ἐλπίδα (διότι εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ Σέρρας, ἀφ' οὗ ἤκουσαν τὴν θλιβερὰν εἴδησιν τῆς ἐξωμόσεως τοῦ υἱοῦ των), χαρᾶς ἀφάτου πλησθέντες, καὶ ἀκούσαντες ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ὅτι ἀληθῶς κατέλιπε τὴν μυσαρὰν θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἣν ἐδέχθη ἐξ ἀγνοίας διὰ τὸ ἀνήλικον ἐξαπατηθείς, καὶ ὑπὸ τῆς σκληρότητος τοῦ ἀδιακρίτου ἐκείνου σκυτοτόμου ἀναγκασθείς. Ὑπερηγάσθησαν λοιπὸν ἐπὶ τῇ καλῇ ἐπιστροφῇ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν· οὐ μόνον δὲ οἱ γονεῖς του ἐχάρησαν, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν· « Χαρὰ γίνεται ἐν οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ » μετανοοῦντι. »

Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς τῆς ἐκεῖ διατριβῆς του, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ του· Τέκνον μου φίλτατον, Ἀθανάσιε, γίνωσκε ὅτι ἐδῶ πλέον νὰ μένῃς παρ' ἡμῖν δὲν συμφέρει οὔτε εἰς σὲ οὔτε εἰς ἡμᾶς· διότι, ἐὰν γνωσθῇ εἰς τοὺς ἐδῶ Ἀγαρηνοὺς, κινδυνεύομεν καὶ ἡμεῖς καὶ σύ. Ἄκουσον τὴν συμβουλήν μου, τέκνον, καὶ ἄπελθε εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας τῶν ἁμαρτωλῶν, ἐφωδιασμένος μὲ τὰς εὐχάς μου, καὶ ἐκεῖ ἐξομολογήθητι εἰς πνευματικοὺς πατέρας, καὶ μυρωθεὶς, καθαρίσθητι μὲ τὴν μετάνοιαν. Μάθε, ὅτι, καθὼς ἠρνήθης τὴν πίστιν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἔμπροσθεν τῶν ἀσεβῶν, οὕτως ἀνάγκη πάλιν νὰ ὁμολογήσῃς Θεὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ νὰ λάβῃς θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην του. Ὦ μητρὸς εὐσε-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

βοῦς καὶ θεοφιλοῦς, μὴ ἀγαπώσης τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ της, ἀλλ' ἐπαλειφούσης αὐτὸν εἰς θάνατον, καὶ προκρινούσης τὴν ἀγάπην του Χριστοῦ τοῦ πρὸς τὸν ἐκυτῆς υἱὸν φίλτρου! Ταῦτα ἀκούσας ὁ καλὸς υἱὸς Ἀθανάσιος παρὰ τῆς μητρός του, ὡς νουνεχὴς, περιχαρὴς γενόμενος, μὴ ἀναβαλλόμενος καιρὸν, λαβὼν τὰς μητρικὰς εὐχὰς ὡς ἐφόδιον, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, Θεοῦ βοηθοῦντος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Χελανδαρίου· καὶ μείνας ἐκεῖ ἱκανὸν καιρὸν, διὰ προτροπῆς τῶν πατέρων τῆς αὐτῆς μονῆς, ἀπῆλθεν εἰς τὴν σκήτην τοῦ ἱεροῦ κοινοβίου Ξενοφῶντος πρὸς τὸν τότε πνευματικὸν παπᾶ Νικόλαον· ὅστις ἐξομολογήσας αὐτὸν, τῷ ἀνέγνωσε τὰς διατεταγμένας παρὰ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἱλαστηρίους εὐχὰς, καὶ ἔχρισεν ἑπομένως αὐτὸν τῷ ἁγίῳ μύρῳ, καὶ πάλιν ἀπέστειλεν εἰς Χελανδάριον. Μετὰ δὲ παρέλευσιν ἑνὸς χρόνου ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν σεβασμίαν μονὴν τῶν Ἰβήρων, ἔνθα διέμεινε ἐπὶ μῆνας ἕξ, ὑπηρετῶν ἕνα τῶν προεστώτων· κἀκεῖ ἀκούσας τὰ περὶ τῆς ἀθλήσεως τῶν δύω ὁσιομαρτύρων ἁγίων, Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου, οἵτινες ἠγωνίσθησαν πρῶτον ἀσκητικῶς ἐν τῇ ἄνωθεν τῆς αὐτῆς μονῆς Ἰβήρων κειμένῃ ἱερᾷ σκήτῃ τοῦ τιμίου Προδρόμου παρὰ τῷ πανοσιωτάτῳ ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικῷ Νικηφόρῳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν καλύβην εὑρίσκετο καὶ ναὸς τῶν αὐτῶν νεομαρτύρων, ἔνδον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐνταφιασθῆ καὶ τὸ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως κομισθὲν ἀθλητικὸν σῶμα τοῦ ὁσιομάρτυρος ἁγίου Ἰγνατίου· περὶ τούτων ἀκούσας ὁ Ἀθανάσιος, ἀνεφλέχθη τὴν καρδίαν εἰς μίμησιν αὐτῶν, καὶ ἀνέβη ἐκεῖθεν πρὸς τὸν ἀλείπτην αὐτῶν πνευματικὸν Νικηφόρον. Ἀλλ' ἵνα μὴ γνωσθῇ ἡ ἔλευσίς του εἴς τινα τῶν ἐκ τῆς μονῆς, καὶ προξενήσῃ ταραχὴν, διευθύνθη πάλιν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Χελανδαρίου, καὶ ἐκεῖθεν μετὰ ἡμέρας δέκα ὑπέστρεψεν εἰς τὴν σκήτην τοῦ Προδρόμου, ὅπου καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ εἰρημένος Νικηφόρος, εἰς ὃν καὶ ἐξομολογηθεὶς τὰ κατ' αὐτὸν, εἶπε καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἀθλήσεως τῶν ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου. Ὁ δὲ

πνευματικὸς τῷ προέτεινε τὰς δυσκολίας καὶ τοὺς κόπους, οὓς ἀναποδράστως ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου μαρτυρικοῦ τέλους· καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐπιμένοντα ἐνθέρμως, συγκατένευσε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν καλύβην του, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρώτου τῆς αὐτοῦ συνοδίας ὁσιωτάτου γέροντος Ἀκακίου, ὡς καὶ τοὺς προαθλήσαντας· ὅστις παραλαβὼν αὐτὸν καθωδήγει ἐπιμελῶς εἰς τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ἐξακολουθῶν ἠγωνίζετο νύκτα καὶ ἡμέραν προθύμως, νηστεύων, ἀγρυπνῶν καὶ προσευχόμενος ἀόκνως.

Πλὴν μεθ' ἡμέρας τριακονταπέντε ὁ πονηρὸς ἐξήγειρε κατ' αὐτοῦ λογισμοὺς δειλίας, καὶ σφοδρῶς ἐνοχληθεὶς καὶ ἠττηθεὶς, μὴ ἐξαγγείλας εἰς τὸν πνευματικὸν, μήτε εἰς τὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ Ἀκάκιον τὸν σκοπόν του, ἔφυγε νυκτός. Μὴ προμελετήσας δὲ ποῦ νὰ ὑπάγῃ, ἐβάδιζεν ἐν σκότει τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς Καρυὰς, πλανώμενος εἰς ἀνοδίας καὶ δάση μέχρι τοῦ ὄρθρου· ὅτε διακρίνας ἔμπροσθέν του τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Κουτλουμουσίου, ἔμεινεν ἐν αὐτῇ τὴν νύκτα ἐκείνην. Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἥτις ἦτον ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, συνοδευθεὶς μὲ ἄλλους ἑορταστὰς, ἦλθεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν Σίμωνος πέτρας, καὶ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἀνήγγειλε τῷ ἡγουμένῳ, ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἔγινε παραδεκτὸς, ὡς ἀγένειος ὤν. Εἶτα εἰπόντος αὐτοῦ, ὅτι ἤξευρε τὴν τέχνην τοῦ σκυτοτόμου, συγκατένευσεν ὁ ἡγούμενος καὶ ἔμεινεν ὀλίγας ἡμέρας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτον ἀγένειος, ἐπροξένησε σκάνδαλον εἴς τινα τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν· ὅθεν καὶ ἀπεβλήθη παρὰ τοῦ ἡγουμένου. Πρὶν ὅμως τῆς ἐκεῖθεν ἀποβολῆς του, εἶδε καθ' ὕπνους γηραιόν τινα καὶ σεβάσμιον, εἰπόντα εἰς αὐτὸν νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ, ὅθεν ἀνεχώρησε, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας του ὡς τὸ πρότερον. Ὁ δὲ Ἀθανάσιος ἐρωτήσας αὐτὸν, ποῖος ἦτον, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἦτον ὁ κτίτωρ τῆς μονῆς ταύτης, ἤτοι Σίμων ὁ μυροβλύτης. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἀκούσας, δὲν ὑπήκουσεν, αἰσχυ-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

νόμενος νὰ ἐπανέλθῃ διὰ τὴν ἀπόδρασίν του. Ὅθεν ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ Χελανδάριον· οἱ δὲ προεστῶτες δὲν τὸν ἐδέχοντο διὰ τὴν προτέραν του κρυφίως ἄνευ τῆς εἰδήσεώς των ἀναχώρησιν. Πλὴν σπλαγχνισθέντες, ἐδέξαντο αὐτὸν, διορίσαντες αὐτὸν νὰ μείνῃ ἔξω τῆς μονῆς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὡς κανόνα, ἢ καὶ πρὸς ἀπόπειραν, νὰ σκάψῃ μόνος τὸν ἀμπελῶνα ἐκεῖνον.

Ἐκεῖ λοιπὸν εὑρισκομένου αὐτοῦ καὶ σκάπτοντος, μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἷς τῶν ἐκεῖ προκρίτων ἀσθενήσας, ἔκρινε νὰ ἀποστείλῃ τὸν Ἀθανάσιον εἰς Καρυὰς δι' ἀποκόμισιν ἰατρικῶν. Ἐκεῖνος δὲ μὴ πειθόμενος καὶ ἀντιλέγων, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ, ὅτι σὺ οὕτω φερόμενος, οὔτε Τοῦρκος οὔτε χριστιανὸς εἶσαι. Τοῦτον τὸν λόγον ἀκούσας ὁ Ἀθανάσιος, ἐπληγώθη τὴν καρδίαν, καὶ εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· ἂς ἐπιστρέψω καλῶς, ὅθεν ἐξῆλθον κακῶς. Καὶ μετὰ ἡμέρας τεσσαράκοντα τῆς ἐκ τοῦ πνευματικοῦ ἀναχωρήσεως, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς αὐτὸν πρὸς ἑσπέραν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ πνευματικὸς, τὸν ἠρώτησε, ποῦ ἦτο καὶ πῶς ἦλθε πάλιν. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη μετὰ δακρύων· ἥμαρτον, πάτερ, εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, ὅτι πλανηθεὶς ἀπὸ τὸν διάβολον ἔφυγον, πλὴν εἰς τὸ ἑξῆς δὲν φεύγω. Ὁ δὲ πνευματικὸς οἰκονομικῶς εἶπεν εἰς αὐτὸν μὲ αὐστηρότητα· ἐγὼ πλέον δέν σε δέχομαι, ἀλλ' ὕπαγε εἰς κανὲν μοναστήριον, ἵνα κλαύσῃς τὰς ἁμαρτίας σου, καὶ δυνατὸς εἶναι ὁ Θεὸς νὰ σὲ σώσῃ μὲ τὴν μετάνοιαν καὶ τὰ δάκρυα. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας, προσέπεσε παραχρῆμα εἰς τοὺς πόδας του, καὶ μὲ τὴν ροὴν τῶν δακρύων του τούτους καταβρέχων καὶ κατασπαζόμενος, ἔλεγε· δέξαι με, πάτερ, διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ βοήθειαν τῆς Θεοτόκου καὶ εὐχὰς τῶν νεωστὶ μαρτυρησάντων ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου ἐλπίζω νὰ χαρῆτε καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλόν. Τότε εὐσπλαγχνισθεὶς ὁ πνευματικὸς, εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ τέκνον, ὅτι σὲ δέχομαι, ἀλλὰ πρέπον εἶναι νὰ ὑπακούσῃς εἰς ὅσα ἤθελόν σε προστάξει. Καὶ ταῦτα εἰπὼν εἰς αὐτὸν, προσεκάλεσε τὸν διαληφθέντα γέροντα Ἀκάκιον, καὶ λέγει αὐτῷ· λάβε τὸν Ἀθανάσιον εἰς τὴν ἐπιστασίαν σου, καὶ ἔχε τὴν φροντίδα του ὡς καὶ τῶν πρώην ἁγίων Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου, καθοδηγῶν αὐτὸν εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας. Ὁ δὲ Ἀκάκιος παραλαβὼν αὐτὸν, τὸν περιώρισεν εἰς ἰδιαίτερον οἴκημα, προσδιορίσας εἰς αὐτὸν ἀγῶνας περισσοτέρους τῶν πρώτων, νηστείαν δηλαδὴ ἐκτεταμένην, γονυκλισίας ὑπὲρ τὰς τρεῖς ἥμισυ χιλιάδας τὸ ἡμερονύκτιον, καὶ κομβοσχοίνια ἀμέτρητα, ὥστε εἰς ὀλίγον διάστημα ἡμερῶν εἰς τόσην κατάνυξιν ἔφθασεν, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί του ἔγιναν πηγαὶ δακρύων. Εἰς τοιαύτην λοιπὸν κατάστασιν φθάσας, παρεκάλεσεν ἀκολούθως μὲ πολλὴν θερμότητα νὰ λάβῃ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, τοῦ ὁποίου καὶ ἠξιώθη τῇ τετάρτῃ Κυριακῇ τῶν νηστειῶν, μετονομασθεὶς ἀντὶ Ἀθανασίου Ἀκάκιος. Εἶναι ἀξιοδιήγητος ἡ προφητεία, τὴν ὁποίαν μεθ' ἡμέρας τινὰς εἶπε πρὸς τὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ γέροντα Ἀκάκιον. Ἐρωτηθεὶς δηλαδὴ παρὰ τούτου· ἐὰν σὺν Θεῷ λάβῃς τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ποῦ θέλεις νὰ μείνῃ τὸ λείψανόν σου; εἶπεν· εἰπέ μοι πόσαι ἡμέραι εἶναι ἕως τῆς Ἀναλήψεως; Ὁ Ἀκάκιος τῷ ἀπεκρίθη· τεσσαράκοντα. Ὁ δὲ ἀριθμήσας διὰ τῶν δακτύλων του, εἶπε τῷ Ἀκακίῳ· ἕως τριάκοντα ἡμέρας εἶμαι ἐδώ. Ὁ δὲ Ἀκάκιος μὲ δισταγμὸν τῷ εἶπε· ναί, νὰ ἔλθῃς ἔχεις. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη οὕτως· ἐὰν μὴ ἔλθω, νὰ μὴ μὲ ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μαρτυρήσω. Καὶ πάραυτα τῷ ἔδειξε καὶ τὸν τόπον, ὅπου ἔμελλε νὰ ἐνταφιασθῇ, ἔμπροσθεν δηλαδὴ τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου.

Ὁ δὲ πνευματικὸς αὐτοῦ πατὴρ καὶ οἱ συνάδελφοί του ἐκ τῶν ἀγαθῶν σημείων τῆς ἀσκήσεώς του, ὧν ἔβλεπον, ἐσυμπέραναν, ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου, καὶ ἐνέκριναν νὰ στείλωσιν αὐτὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ τοῦ γέροντος Γρηγορίου, ὅστις καὶ τοὺς προαθλήσαντας ὁσιομάρτυρας Εὐθύμιον καὶ Ἰγνάτιον συνώδευσε. Καὶ δὴ, πλοίου εὑρεθέντος εἰς καλὴν Ἄγραν, ἐπιβάντες, ἀπέπλευσαν κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ ἀπριλίου μηνὸς, καὶ ἀνέμου ἐπιτηδείου πνέοντος, ἔπλεον ὡς ὑπὸ θείου Ἀγγέλου κυβερνώμενοι. Ὁ δὲ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΓΙΩΡΓΗΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

συνοδίτης αὐτοῦ γέρων Γρηγόριος ἐν τῷ πλέειν αὐτοὺς προβλέπων, ὅτι εἰς διάστημα ἡμερῶν δεκατριῶν κατευοδοθήσονται εἰς Κωνσταντινούπολιν, θεόθεν ὁδηγηθείς, προλαβὼν κατώρθωσε τοιοῦτόν τι ἀναγκαῖον πρὸς τὸ τέλος τοῦ θεαρέστου ἔργου. Γνωρίσας δηλ. τὴν χριστιανικὴν διάθεσιν τοῦ πλοιάρχου καὶ εὐλάβειαν καὶ τὸ φιλομόναχὸν τῶν ναυτῶν, ἐξηγήθη εἰς αὐτοὺς μυστικῶς τὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ἀκακίου, κοινολογήσας αὐτοῖς καὶ τὰ, ὅσα ἐμελέτα νὰ ἐκτελέσῃ. Ὅθεν καὶ ὁ πλοίαρχος ζῆλον θεῖον λαβὼν, ὑπεσχέθη τῷ Γρηγορίῳ βεβαίως, ὅτι, ὅταν, Θεοῦ βοηθοῦντος, τελειώσῃ ὁ Ἀκάκιος τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, θέλει ἀγοράσει τὸ μαρτυρικόν του σῶμα ἀπὸ τὸν δήμιον, ὅπως ἤθελε δυνηθῇ, καὶ πάλιν αὐτὸς θέλει μετακομίσει αὐτοὺς εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ὅθεν αὐτοὺς παρέλαβεν. Ὅτε λοιπὸν συνεφωνήθησαν ταῦτα, ἦτον ἡ κγ' τοῦ ἀπριλίου, καθ' ἣν καὶ ἡ μνήμη τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τελεῖται καὶ λαμπρῶς πανταχοῦ παρὰ τῶν εὐσεβῶν πανηγυρίζεται. Ἀπὸ ταύτης λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Θεοῦ συνάρσει καὶ προνοίᾳ, ἤρξατο καὶ τὸ μαρτυρικὸν στάδιον τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἀκακίου· διότι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, δύοντος τοῦ ἡλίου, προσωρμίσθη τὸ πλοῖον εἰς Γαλατᾶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τῇ δὲ νυκτὶ ἐκείνῃ ὅ τε γέρων Γρηγόριος καὶ ὁ Ἀκάκιος εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου ὁλονυκτίως εὐχόμενοι, ὑμνολόγησαν ἐκ καρδίας τὸν εὐοδώσαντα αὐτοὺς Κύριον. Τῇ ἐπαύριον, εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ ἀπριλίου, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ τῆς ἑβδομάδος, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, ἀποβάντες ἐκ τοῦ πλοίου, ἦλθον μετὰ τοῦ πλοιάρχου εἰς ἓν παντοπωλεῖον ὀρθοδόξου τινὸς χριστιανοῦ Καισαρέως γνωστοῦ τῷ Γρηγορίῳ· ὅστις καὶ μόνον ὡς εἶδεν αὐτὸν, περιχαρῶς τούτους ἀποδεξάμενος, φιλοφρόνως ἐξένισεν. Ὁ δὲ πλοίαρχος ὑπέστρεψεν εὐθὺς εἰς τὸ πλοῖόν του. Οἱ δὲ ἔμειναν κεκρυμμένοι εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνο, μηδενὸς γνωρίσαντος τὴν ἔλευσίν των. Παρελθούσης δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ἐπελθοῦσαν νύκτα ἀπεκάλυψεν ὁ γέρων Γρηγόριος εἰς τὸν παντοπώλην τὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ σκοποῦ των.

Ὁ δὲ Ἀκάκιος, καταφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ θείου ἔρωτος, καὶ μὴ

ὑπομένων, ἠνώχλει τὸν Γρηγόριον νὰ παῤῥησιασθῇ, καὶ ἐζήτει τὴν ἄδειαν. Ὁ δὲ γέρων ἐσυμβούλευεν αὐτὸν νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, ἕως νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὴν δὲ ἐρχομένην πέμπτην τῆς ἑβδομάδος τῷ ἔδωκεν ὑπόσχεσιν, ὅτι θέλει τῷ δώσει τὴν περισπούδαστον ἄδειαν, ἵνα ἀπέλθῃ εἰς τὸ μαρτύριον τῷ ἐρχομένῳ σαββάτῳ. Ὁ δὲ χαρᾶς πλησθείς, ἀνέπεμψε δοξολογίας καὶ δεήσεις πρὸς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅθεν τὸ πρωὶ τοῦ σαββάτου ἐκείνου, παραλαβὼν ὁ Γρηγόριος τὸν Ἀκάκιον, ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν θεῖον ναὸν τῆς Θεοτόκου τὸν ἐν Γαλατᾷ, ἔνθα, τῆς ἱερᾶς λειτουργίας τελεσθείσης, ἐκοινώνησεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἱερέως τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Ἀναχωρήσαντες δὲ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐπορεύθησαν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἀποκομίσαν αὐτοὺς πλοῖον καὶ εὑρόντες τὸν περιμένοντα αὐτοὺς πλοίαρχον, ἠρώτησαν αὐτὸν, ἂν εἶχεν ἕτοιμα τὰ ἐνδύματα, καθὼς τὸν παρεκάλεσε νὰ ἑτοιμάσῃ. Ὁ δὲ ἐπαῤῥησίασε Τούρκου τινὸς τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ναυτῶν τὰ ἐνδύματα, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ γέροντος ἐνδύσαντες τὸν Ἀκάκιον, διελογίζοντο μετὰ τίνος συνοδίτου νὰ τὸν ἀποστείλωσιν, ἵνα παῤῥησιασθῇ εἰς τὸ ἀνώτατον κριτήριον τοῦ βεζύρη.

Ταῦτα αὐτῶν διαλογιζομένων καὶ διαπορουμένων, καὶ τοῦ Ἀκακίου ἐκκαιομένου ὑπὸ ζήλου καὶ διὰ τὴν βραδύτητα στενοχωρουμένου, εἷς συμπαρευρισκόμενος αὐτάδελφος τοῦ πλοιάρχου, αὐτόκλητος ἀπεκρίθη· ἐγὼ τὸν δρόμον γνωρίζω, καὶ τὸν φίλτατόν μου Ἀκάκιον ἕτοιμος εἶμαι νὰ ὁδηγήσω ἕως εἰς τὸ προαύλιον τοῦ βεζύρη. Καὶ εὐθὺς λαβὼν τὸν Ἀκάκιον ἐκ τῆς χειρὸς, λέγει εἰς αὐτόν· ἐλθὲ, ἵνα ὑπάγωμεν· καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ ἀκάτιον, ἔπλευσαν πρὸς τὴν πύλην τοῦ κήπου Πασχὲ Καππὶ καλουμένην, καὶ ἐξελθόντες, ὥδευσαν. Ὁ δὲ μακάριος Ἀκάκιος χαίρων ἔτρεχε πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ποθουμένου μαρτυρικοῦ τέλους, προπορευόμενος τοῦ ὁδηγοῦντος αὐτὸν, ὅστις ἔλεγεν αὐτῷ· ἰδοὺ τρέχεις τὴν ποθουμένην σοι ὁδὸν, Ἀκάκιε· ἰδοὺ ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου σου, καὶ μετ' ὀλίγον σὺν Θεῷ ἐκτελεῖς τὸν ἀγῶνα τῆς σῆς ἀθλήσεως, καὶ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

θέλεις φθάσει τὸ μακάριον τέλος, εἰς ὃ ὁ Κύριος ηὐδόκησε καὶ ὡδήγησέ σε καὶ ἐνίσχυσε!

Συμπορευόμενοι οὖν καὶ συνομιλοῦντες, ἐπλησίασαν εἰς τὸ κριτήριον. Τότε ἤρξατο ὁ ὁδηγὸς ἐκεῖνος νὰ λέγῃ τῷ Ἀκακίῳ· ἐνθυμήθητι κἀμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ὅταν παρασταθῇς στεφανηφόρος μετὰ τὸ τέλος εἰς τὸ βῆμα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ μὲ τὴν ἀποτομὴν τῆς ἁγίας σου κεφαλῆς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀκάκιος, ἔπεσεν εὐθὺς εἰς τοὺς πόδας του, κράζων μεγαλοφώνως· ἐγὼ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἠρνήθην ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ βδελυρὸν σημεῖον τῆς περιτομῆς φέρω, καὶ πῶς νὰ τολμήσω νὰ δεηθῶ διὰ τὴν σωτηρίαν σου; Καὶ πῶς ἐγὼ ὁ πάσης χάριτος ἐστερημένος καὶ ἀνάξιος εὐσπλαγχνίας, δύναμαι νὰ παρακαλέσω τὸν Χριστὸν, ζητῶν παρ' αὐτοῦ χάριν καὶ ἔλεος; Καὶ ἄλλα ὅμοια τούτοις ἔλεγε μετὰ δακρύων, καταβρέχων τὴν γῆν μὲ δάκρυα, μηδόλως στοχαζόμενος, ὅτι εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον διέβαινον πλήθη ἀνθρώπων. Ὅθεν ἐφαίνετο εἰς ὅλους τοὺς διαβάτας ἀντικείμενον θαυμασμοῦ. Πιάσας δὲ αὐτὸν ὁ ὁδηγὸς ἐκεῖνος, καὶ μόλις σηκώσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς κλαίοντα καὶ στενάζοντα, ἔφερεν αὐτὸν ἔμπροσθεν τῆς ἔξω πύλης τοῦ Πασᾶ Καππί, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· τοῦτο εἶναι τὸ παλάτιον καὶ ἀνώτερον κριτήριον τῶν Ὀθωμανῶν· ἐδῶ λοιπὸν παῤῥησιασθεὶς, θέλεις ὁμολογήσει τὴν καλὴν καὶ σωτήριον ὁμολογίαν, καὶ ἐδῶ θέλει σοὶ δοθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἑκουσίου θανάτου σου, τὸν ὁποῖον προέκρινας τῆς παρούσης προσκαίρου ζωῆς, ἵνα ἀπολαύσῃς τῆς ἀϊδίου μακαριότητος. Εἴσελθε λοιπὸν ἀτρομήτως εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου σου.

Οὕτω λοιπὸν ὁ μὲν μάρτυς εἰσῆλθεν ἔσω τῆς θύρας τοῦ κριτηρίου, ὁ δὲ ὁδηγὸς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν δρομαῖος καὶ ὅλος ἔμφοβος, ἵνα μὴ γνωσθῇ. Εἰσελθὼν λοιπὸν μὲ θάῤῥος καὶ χαρὰν ἀνέκφραστον ὁ θεῖος Ἀκάκιος ἔνδον τοῦ προαυλίου, ὑπήντησε κατ' ἀρχὰς τὸν δεύτερον θυρωρὸν τοῦ βεζύρη, ὅστις

καὶ γραμματοκομιστὴς παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς καλεῖται. Οὗτος εὐθὺς τὸν ἠρώτησε, ποῖος ἦτο, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἦλθεν ἐκεῖ; Ὁ δὲ γενναῖος Ἀκάκιος ἀφόβως ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίθη· ἐγὼ εἶμαι χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην καταγόμενος. Παιδίον ἐννέα χρόνων τὴν ἡλικίαν ὢν, ἀπατηθεὶς ἀπὸ σᾶς, ἠρνήθην τὸν Χριστὸν καὶ Θεόν μου ἀφρόνως, καὶ ὑπετάχθην εἰς τὸν ἀντίχριστον διάβολον, λατρεύσας αὐτὸν καὶ τὸν πρόδρομον αὐτοῦ Μωάμεθ, καὶ ἔλαβον τὴν μιαρὰν σφραγῖδα τῆς περιτομῆς. Μετὰ δὲ παρέλευσιν χρόνων ἐννέα, ἦλθον εἰς τὰς φρένας μου, καὶ γνωρίσας τὴν πλάνην, ἣν ἔπαθον, καὶ πληροφορηθεὶς καλῶς ἀπὸ τὰ μιαρά σας ἔθιμα καὶ δεισιδαιμονίας τῆς πεπλανημένης θρησκείας σας τὴν ἀπάτην, ὑπέστρεψα πάλιν ἐκ καρδίας εἰς τὴν πατροπαράδοτον καὶ ἁγίαν πίστιν μου, καὶ ἐγνώρισα τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν, καὶ τὴν παναγίαν καὶ ὁμοούσιον Τριάδα, καὶ πιστεύω εἰς Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, τρία πρόσωπα καὶ ὑποστάσεις, μίαν δὲ φύσιν καὶ οὐσίαν, ἡνωμένην οὖσαν καὶ ἀχώριστον θεότητα, καὶ Θεὸν ἕνα ὁμολογουμένην καὶ πιστευομένην, τὸν μόνον Θεὸν ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, τῶν τε ὁρωμένων καὶ νοουμένων κτισμάτων. Ἀρνοῦμαι δὲ ὅλην τὴν πλάνην καὶ δυσσέβειαν τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ ὁμολογῶ καὶ κηρύττω τρανῶς, ὅτι εἶμαι ὀρθόδοξος χριστιανὸς καὶ ὀρθοδόξων γονέων γέννημα, βεβαπτισμένος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τῆς ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Ταῦτα εἰπὼν μεγαλοφώνως, ἥρπασε τὸ ὁποῖον ἐπίτηδες ἐφόρει σαρίκιόν του, καὶ ῥίψας αὐτὸ κατὰ γῆς, τὸ κατεπάτησε καὶ ἔπτυσεν εἰς αὐτὸ, χλευάζων τὴν ἀνόητον αὐτὴν πλάνην. Ὁ δὲ πυλωρὸς ἀνελπίστως ταῦτα ἀκούσας, καὶ θυμωθεὶς, ὥρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ αὐτὸν ἀνηλεῶς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ὥρα δὲν ἐσυγχώρει νὰ παῤῥησιασθῇ τότε εἰς τὸν βεζύρην, βαλὼν ἁλύσεις εἰς τοὺς πόδας τοῦ μάρτυρος, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Τὴν δὲ ἐρχομένην νύκτα αὐτός τε καὶ ἄλλοι μεταξὺ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΕΝΤΡΟ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

αὐτῶν πρῶτοι καὶ ἐπίσημοι ἐλθόντες, ἐκολάκευον τὸν μάρτυρα κατ' ἀρχὰς μὲ λόγους ἡμέρους καὶ μὲ ὑποσχέσεις ἀναριθμήτους λαμπρῶν δώρων, ἁρμοδίων, ὡς ἐκεῖνοι οἱ ἄφρονες ἐνόμιζον, εἰς τὴν νεάζουσαν ἡλικίαν τοῦ ἀθλητοῦ, σπουδάζοντες νὰ τὸν ἀπατήσωσι καὶ ὑποσκελίσωσιν. Ὡσαύτως καὶ ὅλοι οἱ ἐν τῷ κριτηρίῳ ἐκείνῳ διατρίβοντες Ἀγαρηνοὶ παντοίοις τρόποις ἐσπούδαζον, εἰ δυνατὸν, νὰ μεταβάλωσι καὶ σβέσωσι τὸν ἔνθεον αὐτοῦ πόθον καὶ ἔρωτα, καὶ νὰ κατακρημνίσωσιν αὐτὸν πάλιν εἰς βόθυνον ἀπωλείας τῆς πεπλανημένης καὶ στυγερᾶς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ! Ὁ δὲ μάρτυς οὐδὲν ἄλλο ἐλάλει, εἰ μὴ τὸ γλυκύτατον ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ λαμπρᾶς φωνῆς ἐπεκαλεῖτο, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ χαράξας καθ' ὅλον του τὸ σῶμα, ἐφαίνετο ὅτι ἔμενε στερεὸς, ὡς ἄκμων, καὶ ἀμετάβλητος. Τότε οἱ μιαροὶ ἰδόντες, ὅτι μὲ τὰς κολακείας των οὐδὲν κατώρθουν, ἠπείλουν αὐτὸν καὶ ἐῤῥάβδιζον, καὶ μὲ ἄλλας βασάνους διαφόρους ἀσπλάγχνως αὐτὸν ἐπαίδευον. Ὁ δὲ μάρτυς, ὡς ἄλλου πάσχοντος, ὑπέμενεν ἀνδρείως, καὶ ἐφαίνετο φαιδρὸς, ὡς ἂν μὴ ἔπασχε, τό τε πρόσωπόν του ἐφαίνετο λαμπρότερον καὶ χαριέστατον. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀθλητικὸν αὐτοῦ σῶμα ἀβλαβὲς καὶ ἀπλήγωτον παντελῶς ἔμεινεν ἐκ τῶν διαφόρων βασάνων καὶ πληγῶν, ἃς ἔλαβε, καὶ οὕτω διέμεινεν ἕως τῆς τετάρτης ὥρας τῆς Κυριακῆς· διότι κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἔλυσαν αὐτὸν οἱ ὑπηρέται ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἀλύσεως, καὶ ἔφερον αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ μεγάλου ἡγεμόνος· ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν, τί ἔπαθε καὶ ἀρνεῖται τὴν ἀληθινὴν αὐτῶν πίστιν καὶ τὴν ἀποστρέφεται, καὶ πάσχει θεληματικῶς, νέος ὢν τὴν ἡλικίαν καὶ ὡραῖος, καὶ ἀγχίνους εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀληθῆ θρησκείαν των, καὶ ὅτι ἐκ τῶν φαινομένων χαρακτήρων του καὶ σημείων σεμνῶν συμπεραίνεται, (ἔλεγεν ἀπατηλῶς) ὅτι ἦτο νουνεχὴς καὶ φρόνιμος.

Ὁ δὲ Ἀκάκιος εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς θωπείας καὶ κολακείας καὶ τὰ σοφίσματα ἀνταπεκρίθη ἀπτοήτως· ἐγὼ, ὅτε ἤμην χρόνων ἐννέα, ἀπατηθεὶς, ἠρνήθην τὴν ὀρθόδοξον καὶ ἀληθινὴν πίστιν

τοῦ Χριστοῦ μου· ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν πάλιν ἐννέα χρόνων ἦλθον εἰς τὰς φρένας μου, καὶ ἐγνώρισα ὅτι μία μόνη εἶναι ἡ ἀληθινὴ καὶ ἀψευδὴς πίστις, ἡ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν· καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον ἐδῶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἵνα ὁμολογήσω ἔμπροσθέν σου καὶ ὅλων τῶν παρεστώτων ὑπηρετῶν σου τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἐσταυρωμένον, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ ἔγινεν ἄνθρωπος τέλειος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀχώριστος διαμένων τῷ πατρὶ βεβαιότατα, καὶ μετ' αὐτοῦ συνδοξαζόμενος ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ συμπροσκυνούμενος· καὶ ἵνα διὰ τῆς ἐκχύσεως τοῦ αἵματός μου ἐκπλύνω τὸ πανάθλιον σῶμά μου ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς ἀρνήσεως, ἐλευθερωθεὶς ἐκ τῆς βδελυρᾶς περιτομῆς τῆς ἀκροβυστίας μου, καὶ μείνω ἀκατάκριτος· διότι, καθὼς καὶ σὺ προεῖπες, ἔχω φυσικὴν ἀγχίνοιαν τοῦ νὰ γνωρίζω τὸν ἀληθῆ καὶ μόνον Θεὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον μετὰ βεβαίας πληροφορίας καὶ πεπαῤῥησιασμένης φωνῆς ὁμολογῶ καὶ κηρύττω Θεὸν παντοδύναμον, ἵνα κατὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν ἀκατακρίτως ἀπέλθω εἰς τὴν βασιλείαν του. Ὁ δὲ ἡγεμὼν, ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, μολονότι ἤκουσε τὴν λαμπρὰν ὁμολογίαν τοῦ μάρτυρος, διὰ τῆς συνήθους του ὅμως μεγαλοπρεπείας καὶ ἀλαζονείας, προσποιηθεὶς, ὅτι τάχα ἀταράχως καὶ ἀοργίστως ἤκουσε ταῦτα, ἐπέταξεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας, τοὺς εἰς τοιαύτην ὑπουργίαν διωρισμένους, νὰ ὑπάγωσι τὸν μάρτυρα ὡς κατάδικον εἰς τὸν διωρισμένον κριτὴν τῆς πόλεως, παραγγείλας αὐτοῖς, ἵνα, ἀφ' οὗ λάβωσι τὴν ἔγγραφον ἀπόφασιν τοῦ θανάτου του, παραδώσωσιν αὐτὸν εἰς τὸν δήμιον, ὅπως ἀποκεφαλισθῇ ἀφεύκτως τῇ ἐπαύριον. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἀπεφασίσθησαν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τοῦ μάρτυρος.

Ὁ δὲ σεβάσμιος γέρων Γρηγόριος προλαβόντως παρεκάλεσε πολλοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐξετάσωσι καὶ μάθωσι λεπτομερῶς, ὅσα ἂν ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸν Ἀκάκιον, πρὸς πληροφορίαν αὐτοῦ. Ὅθεν μαρθόντες ἐκεῖνοι ἀκριβῶς τὰ ὅσα ἐγράψαμεν ἀ-

νωτέρω, κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς ἦλθον ἀπὸ Πόλεως εἰς Γαλατᾶν, καὶ εὑρόντες τὸν Γρηγόριον, διηγήσαντο λεπτομερῶς ἅπαντα. Ὁ δὲ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτοῦ χαρᾶς, ἐνθουσιασθεὶς τῷ πνεύματι, ηὐχαρίστησεν ὁλοψύχως τὸν Κύριον διὰ τὰ χαροποιὰ εὐαγγέλια. Ἐν ἐκείνῃ δὲ τῇ νυκτὶ διελογίζετο ἀναπολῶν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ Ἀκακίου, καὶ ἔκρινεν εὔλογον νὰ κάμῃ τρόπον, ὡς ἤθελε δυνηθῇ, νὰ τῷ πέμψῃ τὸν ἐπουράνιον ἄρτον, τὸ πανάγιον σῶμα καὶ ἄχραντον αἷμα τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα κοινωνήσῃ ἐσχάτως. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ πάλιν τὸν ὁδηγήσαντα ἀδελφὸν τοῦ προειρημένου πλοιάρχου, ἵνα τὸν ἀποστείλῃ. Καὶ τὸ πρωὶ πορευθεὶς εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, παρεκάλεσε τοὺς ἱερεῖς νὰ τῷ δώσωσι μερίδα τοῦ ζωοποιοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀξιωθεὶς ταύτης τῆς αἰτήσεως, λαβὼν μετὰ πάσης εὐλαβείας τὴν μερίδα τοῦ ἡγιασμένου ἄρτου, κατησφαλισμένην εἰς ἀρτοφόριον, ἐκάλεσε τὸν προειρημένον ἐκεῖνον φιλόχριστον ἄνδρα, καὶ διὰ θερμῶν δεήσεων ἔπειθεν αὐτὸν νὰ τὰ κομίσῃ εἰς τὴν φυλακήν. Ὁ δὲ, καίτοι φοβούμενος νὰ βαστάξῃ καὶ μεταφέρῃ τὰ ἅγια, πλὴν γινώσκων, τί ἔμελλε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἅγιον, ὑπακούσας, ἔλαβε τὸ ἀρτοφόριον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐμβὰς εἰς πλοιάριον καὶ διαπεράσας, ἀπήρχετο εἰς τὴν φυλακήν. Φθάσας δὲ ἐκεῖ, Θεοῦ εὐδοκίᾳ πάντως, εἰσῆλθεν ἀνεμποδίστως· διότι οἱ φύλακες περισσότεροι ὄντες τῶν τεσσαράκοντα ἐκ διαφόρων ταγμάτων, διωρισμένοι πρὸς φύλαξιν τῆς φυλακῆς, εὑρέθησαν τότε τρώγοντες. Διὰ τοῦτο καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶδε τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν εἰσερχόμενον εἰς τὴν φυλακήν. Κατὰ ἄγνοιαν ὅμως ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐξώτερον δεσμωτήριον, ἔνθα φυλάττονται οἱ χρεωστοῦντες δάνεια, καὶ μὴ ἔχοντες νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τοὺς δανειστάς. Παρατηρῶν δὲ ἔνθεν κἀκεῖθεν, μήπως ἴδῃ τὸν ἅγιον, μὴ γινώσκων, ὅτι εἶναι καὶ ἄλλη φυλακὴ διὰ τοὺς εἰς θάνατον καταδίκους, ἠπόρει τί νὰ κάμῃ. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ δοῦλος τοῦ παντοπώλου, ὅστις εἶχεν ἄδειαν νὰ εἰσέρχηται εἰς τοὺς φυλακισμένους τρίτον τῆς ἡμέρας, ὕδωρ αὐτοῖς κομίζων, ἠρώτησε

αὐτὸν λέγων· τί ζητεῖς, φίλε, καὶ ἦλθες ὧδε; Ἐκεῖνος τῷ ἀπεκρίθη· μήπως ἤκουσας νὰ φέρωσί τινα ἐνταῦθα, θέλοντα νὰ μαρτυρήσῃ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· μάλιστα· ἐκεῖνον ζητεῖς νὰ ἐνταμώσῃς; ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ, ἵνα τὸν ἴδῃς ἀπὸ τὸ παράθυρον. Καὶ λοιπὸν ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὸν Ἀκάκιον, ὄντα ἐκεῖ δεδεμένον εἰς μίαν γωνίαν μὲ ἁλύσεις τέσσαρας, καὶ τοὺς πόδας του εἶχον κεκλεισμένους εἰς τὸ ξύλον τῆς ποδοκάκης, καὶ τῷ λέγει· οὕτως ἐπρόσταξεν ὁ βεζύρης νὰ φυλάττηται εἰς τὴν φυλακήν· γίνωσκε ὅμως ὅτι ἄλλος, ἔξω ἀπὸ ἐμέ, δὲν συγχωρεῖται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν φυλακήν· διὰ τοῦτο, εἴ τι θέλεις νὰ εἴπῃς αὐτῷ, εἰπέ μοι, καὶ ἐγὼ ἐμβὰς, ἀναφέρω τοὺς λόγους σου. Τότε λοιπὸν ἐκεῖνος, ἰδὼν, ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ μόνος οὐδὲν, παρέδωκε τὸ ἀρτοφόριον εἰς τὸ παιδίον, γνωρίσας, ὅτι ἦτον ὀρθόδοξος χριστιανὸς, καὶ τῷ ἐφανέρωσεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Ἀκάκιον, ὅτι ὁ γέρων Γρηγόριος, ὁ πνευματικός σου πατὴρ, ἀποστέλλει σοι τοῦτον τὸν ζωοπάροχον θησαυρὸν, καὶ δέεται ὑπὲρ σοῦ θερμῶς τοῦ Θεοῦ, ἵνα σε ἐνδυναμώσῃ. Τὸ δὲ παιδίον λαβὸν τὸ ἀρτοφόριον, καὶ εἰσελθὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὅπου ὁ μάρτυς ἐφυλάττετο, πλησιάσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐξ ὀνόματος αὐτὸν φωνῆσαν, τῷ ἔδωκεν εἰς χεῖρας τὸ ἀρτοφόριον καὶ τῷ ἀνήγγειλε τὰς παραγγελίας τοῦ γέροντος, καὶ κατὰ πάντα τρόπον αὐτὸν παρηγόρησε καὶ ἐστερέωσεν. Ὁ δὲ μάρτυς Ἀκάκιος, μολονότι ἦτο δεδεμένος μὲ τὰς ἁλύσεις, καὶ οἱ πόδες του ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ ξύλον, καὶ αἱ χεῖρες ἐσφιγμέναι, ὡς ἐδύνατο ὅμως, ἀνοίξας τὸ ἀρτοφόριον, καὶ τὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάντα θεῖον ἄρτον ἰδὼν, καὶ πανευλαβῶς προσκυνήσας, ἐκοινώνησεν αὐτοῦ, καὶ εὐχαριστήριον δοξολογίαν τῷ δοτῆρι Θεῷ ἐκ ψυχῆς προσανέπεμψε, καὶ εὐχηθεὶς εἰς τὸ παιδίον πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, παρεκάλεσεν αὐτὸ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πνευματικόν του πατέρα ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτὸν, καὶ ὅτι ἠξιώθη καὶ τοῦ παμποθήτου ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ θανάτου. Ἐξελθὸν δὲ τὸ παιδίον ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ εὑρὸν τὸν κομίσαντα τὴν ἁγίαν μερίδα, καὶ ἐγχειρίσας εἰς αὐτὸν κενὸν τὸ ἀρτοφό-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΑΚΑΡΙΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

ριον, ἀνέφερε καταλεπτῶς καὶ ὅλους τοὺς λόγους τοῦ μάρτυρος. Ἐκεῖνος δὲ περιχαρὴς γενόμενος, ὅτι καὶ εἰς αὐτὸ ἐτελείωσε τὴν αἴτησιν τοῦ γέροντος, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν ταχέως, καὶ νὰ ἀναφέρῃ τῷ γέροντι ὅ,τι κατώρθωσε· διότι περιέμενεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν πληροφορίαν περὶ τῆς τοῦ μάρτυρος καταστάσεως.

Ἀλλά τί τάχα συνέβη εἰς αὐτὸν τὸν καλὸν κομιστήν; Ἐπειδὴ καὶ ὑπάρχει ἀξιοθαύμαστον, ἄξιον εἶναι νὰ τὸ διηγηθῶμεν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅτε μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν, ὡς εἴπομεν, οὐδεὶς τῶν φυλάκων αὐτὸν ἐθεώρησε. Τοῦτο δὲ ἦτο τῆς θείας προνοίας, διὰ νὰ ἀξιωθῇ ὁ μάρτυς τῆς θείας μεταλήψεως. Ὅτε δὲ ἐξήρχετο, μόλις εἶχε προβῆ ὀλίγα βήματα, σπεύδων νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς, ἰδόντες αὐτὸν οἱ φύλακες, ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ ξύλοις καὶ ῥοπάλοις τύπτοντες αὐτὸν καὶ διὰ τῶν ποδῶν καταλακτίζοντες ἀσπλάγχνως, ἔκραζον συμφώνως καὶ βαρβαρικῶς, ἐρωτῶντες καὶ λέγοντες· πῶς ἐτόλμησας, ἄπιστε, καὶ ἐμβῆκες εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἡμεῖς δέν σε εἴδομεν; Ἐκεῖνος δὲ ἄλλα ἀντ' ἄλλων ἀπεκρίνατο. Ἀλλὰ κατὰ θείαν θέλησιν ἐλυτρώθη ἀπὸ τῆς ἐπικινδύνου ἐκείνης θέσεως, καὶ ἀπομακρυνθεὶς τῆς φυλακῆς, ἔχων ὅλον του τὸ σῶμα πληγωμένον ἀπὸ τοὺς ῥαβδισμοὺς, ἐστάθη εἰς ἓν μέρος τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, καὶ ἐστοχάζετο ἐκεῖνα, ἅπερ ἐδοκίμασε, καὶ ἐκ ποίων θανατηφόρων πληγῶν καὶ κινδύνων ἐλυτρώθη, καὶ ἐνταὐτῷ ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται πόνους πικροτάτους εἰς ὅλον του τὸ σῶμα. Πλὴν, ἂν καὶ εἰς τοιαύτην κακὴν κατάστασιν εὑρίσκετο, ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος καὶ ἡ ταραχὴ τῆς καρδίας του ἔπαυσαν διὰ τῆς ἀναμνήσεως τῶν βασάνων καὶ θλίψεων τοῦ μάρτυρος. Συλλογιζόμενος δὲ, τί ἆρά γε τέλος ἤθελε λάβει ὁ ἅγιος, ἐξαίφνης εἶδε, καὶ ἰδοὺ πλῆθος Ἀγαρηνῶν κατερχόμενον, ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν θεῖον Ἀκάκιον ὡς κατάδικον, ἔχοντα δεδεμένας τὰς χεῖράς του ὄπισθεν, κρατούμενον ὑπὸ τῶν βασανιστῶν, οἵτινες ἔτρεχον μὲ ταχύτητα τὴν ὁδὸν, ὑβρίζοντες τὸν μάρτυρα καὶ πτύοντες εἰς τὸ ἱερόν του πρόσωπον καὶ ῥαβδίζοντες αὐτὸν, βρύχοντες ὡς λέοντες κατ' αὐτοῦ. Ταῦτα βλέπων ὁ φιλόχριστος ἐκεῖνος, ἐστοχάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ ὄπισθεν αὐτῶν.

Ὅθεν καὶ μακρόθεν ἠκολούθει αὐτοῖς, ἕως ὅτου ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆς κατα δίκης, Δακτυλόπορταν καλούμενον, τουρκιστὶ δὲ Παρμὰκ καππὶ, εἰς τὸν τρίτον λόφον τῆς ἑπταλόφου πόλεως εὑρισκόμενον, ἔνθα παραγενόμενος ὁ ὁσιομάρτυς Ἀκάκιος, καὶ ἀγνοῶν ὅτι ἐκεῖ ἔμελλε νὰ ἀποτμηθῇ καὶ νὰ λάβῃ τὸ μακάριον τέλος, ἤκουσεν ἐξαίφνης παρὰ τοῦ δημίου· γονάτισον, ἄπιστε. Ταύτην τὴν φωνὴν ἀτρόμως ἀκούσας, κλίνας τὰ γόνατα μὲ γενναιότητα καὶ τὴν ἁγίαν του κεφαλὴν, εἶπε μεγαλοφώνως εἰς τὸν δήμιον· κατένεγκε τὴν σπάθην ἀνδρείως καὶ κόψε τὸν λαιμόν μου, καὶ μὴ λυπηθῇς καθόλου. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐφώνει ὁ ἀθλητὴς, κατενεγκὼν ἐκεῖνος τὴν σπάθην καὶ κτυπήσας κατὰ τοῦ τραχήλου, ἀπέταμε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ κεφαλήν. Καὶ ἐνταὐτῷ στρατιαὶ ἀγγέλων παρέλαβον τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν, καὶ ἀνήγαγον εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ὅσοι δὲ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἠξιώθησαν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὸν μαρτυρικὸν τοῦ ἁγίου θάνατον, εἶδον ὀφθαλμοφανῶς τὰ τελεσθέντα, καὶ θαυμάσαντες, ἐδόξασαν τὸν Κύριον τὸν ἐνδυναμώσαντα καὶ στεφανώσαντα τὸν ὁσιομάρτυρα Ἀκάκιον. Οὗτοι διηγήθησαν, ὅτι ὁ ὁσιομάρτυς Ἀκάκιος δὲν ἐφάνη σκυθρωπὸς, οὐδὲ τεταραγμένος, οὐδὲ ἔμφοβος ἕως εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν, καθ' ἣν τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἔταμον, οὐδὲ ἔφαγεν, οὐδὲ ἔπιεν, ἀφ' ἧς ὥρας ἐξῆλθε τοῦ πλοίου, ἕως οὗ ἀπεκεφαλίσθη, πλὴν τῆς ἁγίας κοινωνίας τῶν ἀχράντων μυστηρίων, τῶν ὁποίων δὶς ἠξιώθη νὰ κοινωνήσῃ ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν. Ἐτελείωσε δὲ τὸ μαρτυρικὸν αὐτοῦ στάδιον τῇ πρώτῃ τοῦ μαΐου μηνὸς κατὰ τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν δέκατον ἕκτον ἔτος, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος δευτέραν, ὥραν πέμπτην.

Ἀφ' οὗ δὲ ταῦτα πάντα διεπράχθησαν, καὶ ἐμηνύθησαν τῷ γέροντι Γρηγορίῳ παρὰ τοῦ προειρημένου φιλοχρίστου αὐτα-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΙΩΤΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

δέλφου τοῦ πλοιάρχου, τοῦ συνοδεύσαντος καὶ συγκινδυνεύσαντος τῷ μάρτυρι, ὁ γέρων Γρηγόριος ἐδόξασε τὸν Θεὸν ὁλοψύχως, τὸν ἐνδυναμώσαντα καὶ ἐμψυχώσαντα εἰς τὸ μαρτύριον τὸν αὐτοῦ ὁσιομάρτυρα. Ἐπομένως ἔλαβε φροντίδα εἰς τὸ νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ μαρτυρικὸν λείψανον. Ὅθεν μετὰ σπουδῆς παρεκίνησεν εἰς τὸ τοιοῦτον θεάρεστον ἔργον τοὺς φιλοχρίστους παντοπώλας τοῦ Γαλατᾶ, οἵτινες προθύμως δεξάμενοι τὴν τοιαύτην φροντίδα ὡς ψυχωφελεστάτην, μετὰ μυρίους ἀγῶνας καὶ προσπαθείας, πληρώσαντες ἱκανὰ γρόσια, ἔλαβον τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου (διότι κατὰ ἔθος ἔπρεπε νὰ μένωσι τὰ πτώματα τρεῖς ἡμέρας) τὴν ἄδειαν νὰ σηκώσωσιν ἐκεῖθεν τὸ ἅγιον σῶμα τοῦ μάρτυρος, καὶ μεταφέρωσιν αὐτὸ ἕως εἰς τὸ Κοντοσκάλιον, ἔνθα καὶ πολλοὶ χριστιανοὶ συνηθροίσθησαν, ἵνα συνοδεύσωσι τὰ ἱερὰ λείψανα ἄχρι τῆς νήσου Πριγκήπου. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσωσιν οὗτοι ἐκεῖ εἰς τὸ Κοντοσκάλιον, ὁ ὁσιώτατος γέρων Γρηγόριος πληρώσας τοὺς πλοιάρχους, τοὺς ὁποίους ἐσυμφώνησεν ἵνα μετακομίσωσιν εἰς τὴν Πρίγκηπον τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος, ἔφθασε πρῶτος τῶν ἄλλων ἐκεῖ, ὅπου καὶ ἓξ πλοιάρια μισθωμένα περιέμενον αὐτὸν, εἰς ἓν τῶν ὁποίων ἐμβάς, παρεκάλεσε τοὺς κομίσαντας τὸ μαρτυρικὸν σῶμα καὶ ἔθηκαν αὐτὸ, εἰς ὅπερ εἰσῆλθε καὶ αὐτός. Τότε λοιπὸν ὁ γέρων Γρηγόριος κατησπάζετο τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ περιποθήτου τέκνου αὐτοῦ, καὶ μετὰ θερμῶν δακρύων αὐτὸ κατέβρεχε, λέγων μεγαλοφώνως· ἐνίκησας, ἐνίκησας τὸν ἀνθρωποκτόνον διάβολον, θεόφρον Ἀκάκιε· τοὺς δὲ κωπηλάτας ἐπρόσταξε νὰ κωπηλατῶσι προθύμως. Ἐμβάντων δὲ καὶ εἰς τὰ ἄλλα πλοιάρια τῶν ὅσοι εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ ἐμβῶσι, καὶ ἀκολουθούντων τὸ πλοιάριον τὸ φέρον τὸ μαρτυρικὸν σῶμα, διευθύνθησαν ἅπαντες εἰς τὴν προδηλωθεῖσαν νῆσον Πρίγκηπον, τῆς ὁποίας τὸ ἀκρωτήριον διαπεράσαντες, εἶδον πλησίον τῆς ἀκτῆς τὴν περιμένουσαν λέμβον τοῦ πλοίου τοῦ μετακομίσαντος αὐτόν τε τὸν Γρηγόριον καὶ τὸν μάρτυρα, Ἀκάκιον ἐκ τοῦ ἁγίου Ὄρους εἰς Κωνσταντινούπολιν. Φθάσαντες οὖν ἐκεῖ, καὶ τὸ ἅγιον λείψανον ἐκβαλόντες εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἔχοντες θήκην προητοιμασμένην ἐν εἴδει λάρνακος, ἀπέθηκαν ἐν αὐτῇ τὸ πολύαθλον ἱερὸν σῶμα τοῦ μάρτυρος, καὶ ἀμέσως ἐνέβαλον τὴν θήκην εἰς τὴν λέμβον τοῦ πλοίου, κἀκεῖθεν ἀναχωρήσαντες, σπουδαίως κωπηλατούντων τῶν ναυτῶν, ὥρᾳ πέμπτῃ τῆς νυκτὸς κατέλαβον τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἕτοιμον νὰ ἀποπλεύσῃ καὶ περιέμενεν αὐτοὺς κατέμπροσθεν τοῦ Τοπχανᾶ. Ἐμβάντες λοιπὸν εἰς τὸ πλοῖον ἅπαντες, εὐχαρίστους δοξολογίας ἀνέπεμπον τῷ Θεῷ τῷ ἐνεργοῦντι τοιαῦτα παράδοξα. Τούτων δὲ ὑμνολογούντων τὸν Κύριον, ἐσείετο τὸ πλοῖον ἐκ τῆς σφοδρότητος τοῦ πνέοντος βορρᾶ. Ὁ δὲ πλοίαρχος ἰδὼν τὸν καιρὸν ἁρμόδιον εἰς ἀναχώρησιν, ἐβόησε παῤῥησίᾳ εἰς ὅλους τοὺς ἐκεῖ· Ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς ἐποίησεν εἰς ἡμᾶς τὸ ἔλεος αὐτοῦ διὰ ἀγάπην τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἀκακίου, ὅστις διὰ τὸ πανάγιον αὐτοῦ ὄνομα ὑπέμεινε τὸν θάνατον, καὶ μὲ πληροφορεῖ ἡ ἐντεῦθεν ἀναχώρησις. Τότε οἱ εἰς προσκύνησιν τοῦ ἁγίου ἐλθόντες καὶ ἤδη ἔσω τοῦ πλοίου εὑρισκόμενοι, ἐξῆλθον διὰ τῶν ἀκατίων· ὁ δὲ πλοίαρχος ἐπέταξε τοῖς ναύταις νὰ λύσωσι τὰ σχοινία, καὶ νὰ ἑλκύσωσιν ἐκ τῆς θαλάσσης τὴν ἄγκυραν· καὶ τούτων ἄνευ ἀναβολῆς τελεσθέντων, ἐκπλεύσαντες, τῇ χειρὶ Κυρίου ἰθυνόμενοι, κατευωδώθησαν αἰσίως εἰς τὸ ἁγιώνυμον Ὄρος κατὰ τὴν ἐννάτην τοῦ μαΐου, καὶ προσωρμίσθησαν πλησίον τῆς καλῆς Ἄγρας παρὰ τὴν παραλίαν τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἰβήρων, ἔνθα εὑρίσκεται τὸ ἁγίασμα τῆς Θεοτόκου Πορταϊτίσσης. Κἀκεῖθεν ἀναβιβάσαντες τὸ ἅγιον λείψανον εἰς τὴν τῆς αὐτῆς μονῆς σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐκόμισαν εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅπου καὶ τοὺς ἀγῶνας ὁ μάρτυς ἐτέλεσεν. Ἐκεῖ εὐλαβῶς αὐτὸ ἐνεταφίασαν ἔνδον τοῦ παρεκκλησίου, τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῶν προαθλησάντων δύω ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου καὶ Ἰγνατίου τιμωμένου, ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, εἰς τὸν αὐτὸν τόπαν δηλαδὴ, ἔνθα ὁ ἴδιος μάρτυς προεφήτευσεν εἰς τὸν ἀλείπτην καὶ ἐπιστάτην αὐτοῦ γέροντα Ἀκάκιον, ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς σκήτης προπεμπόμενος εἰς τὸ μαρτύριον.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Τὸ ἔνδοξον τοίνυν τέλος τοῦ ὁσιομάρτυρος τούτου Ἀκακίου εὐλαβῶς, ὦ ἀκροαταί, ἀκούσαντες, ἀναπέμψωμεν καὶ ἡμεῖς εὐχαριστηρίους ὕμνους καὶ δοξολογίαν τῷ Σωτῆρι Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἐνισχύσαντι αὐτὸν, ὥστε ἐνώπιον τῶν ἀσεβῶν τυράννων λαμπρᾷ τῇ φωνῇ νὰ ἀνακηρύξῃ καὶ Θεὸν ἀληθῆ ὁμολογήσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ δι' ἀγάπην αὐτοῦ θάνατον περιχαρῶς ὑπομείνῃ. Εἴθε ταῖς εὐπροσδέκτοις αὐτοῦ ἱκεσίαις καὶ εὐπαρρήσιάστοις δεήσεσι τύχοιμεν τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ σὺν αὐτῷ ἀξιωθείημεν τῆς οὐρανίου βασιλείας· χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐπιστολὴ τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Ἀκακίου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 27 ἀπριλίου ᾳωιζ'.

Πανοσιώτατέ μοι καὶ πνευματικέ μου πάτερ, προσκυνῶ καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν σου δεξιάν.

Τὸ παρόν μου ταπεινὸν γράμμα δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλο τι, εἰ μὴ εἰς τὸ νὰ ζητήσω τὴν εὐχήν σας καὶ νὰ σᾶς γνωστοποιήσω καὶ τὴν αἰσίαν ἄφιξίν μας, ὅτι μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὰς ἁγίας σας εὐχὰς κατευωδώθημεν εἰς τὴν βασιλεύουσαν τῇ 24 τοῦ ἀπριλίου μηνός. Ἐλπίζω εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μὲ τὰς ἰδικάς σου θερμὰς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεις, καὶ τῶν συναδέλφων μου, νὰ λάβῃ τέλος ἡ ὑπόθεσίς μας. Τοὺς συναδέλφους μου πολὺ τοὺς παρακαλῶ καὶ τοὺς χαιρετῶ νὰ μή με λησμονήσωσιν. Ὅταν ἀκούσητε τὸ τέλος μου, νὰ εὐχαριστήσητε τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν Θεοτόκον, καὶ νὰ δοξολογήσητε ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ψυχῆς. Διὰ τοὺς κόπους, οὓς ἐδοκιμάσατε ἕως τῆς σήμερον δι' ἐμὲ, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, μόνον ὁ ἐπουράνιος βασιλεύς μου νὰ σᾶς ἀντιβραβεύσῃ ἐν τῇ βασιλείᾳ

τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας εἴθε νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Κύριος ἵνα συγκατοικήσωμεν ὁμοῦ. Ὁμοίως καὶ ὅσοι ἀκόμη συνέδραμον καὶ ἐβοήθησαν εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον, εἴθε νὰ λάβωσι τὸν μισθὸν ἀπὸ τὸν ἐπουράνιον βασιλέα μου. Ὅλους τοὺς ἁγίους πατέρας τῆς σκήτης μας εὐλαβῶς προσκυνῶ, τὸν διδάσκαλόν μου γέροντα Ὀνούφριον καὶ τοὺς συναδέλφους μου γέροντας Ἀκάκιον, Ἰάκωβον καὶ Καλλίνικον. Χαιρετίσματα καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον Γαβριήλ. Προσκυνήματα καὶ εἰς τὸν παπᾶ Ἀγαθάγγελον, ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν του. Τὸν παπᾶ Δοσίθεον μετὰ τοῦ γέροντός του καὶ τῆς συνοδίας του προσκυνῶ, ὡς καὶ τὸν γειτονά μας τὸν Νεόφυτον μὲ τὴν συνοδίαν του. Ἀσπάζομαι ὁμοίως καὶ τὸν γέροντα Μιχαὴλ μὲ τὴν συνοδίαν του.

Ταῦτα γράφω ὡς ἐν συντόμῳ, πάτερ καὶ πνευματικέ μου. Αὔριον λοιπὸν παρασκευῇ τῇ 28 ἀπριλίου μέλλω νὰ κινήσω εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως, καὶ αἱ ἅγιαί σας εὐχαὶ εἴθε νὰ μὲ δυναμώσωσιν. Ἀμήν.

Ἐλάχιστος

ΑΚΑΚΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Ὀνουφρίου,

τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1818, ἰανουαρίου 4.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ. Ἦχος πλ. δ'.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε, τὴν τῶν τυράννων ὀφρὺν καὶ τὸ θράσος τοῖς ἄθλοις σου, ἀνδρικῷ φρονήματι, καὶ ψυχῆς γενναιότητι, θείᾳ συνάρσει, εἰς γῆν κατέρρηξας, καὶ θεοπνεύστοις λόγοις ἀνύψωσας, Χριστὸν θεόσοφε, τὸν ἐνανθρωπήσαντα ὑπὲρ ἡμῶν, ὃς σε διαδήματι, διττῷ κατέστεψε.

Χριστῷ τεχθέντι Ὀνούφριε, μάγοι Περσῶν βασιλεῖς,

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΟΡΙΣΤΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

νεύσει θείᾳ προσήνεγκαν, χρυσὸν, σμύρναν, λίβανον, σὺ δὲ μάρτυς πανθαύμαστε, ἀντὶ χρυσοῦ μὲν βίου λαμπρότητα, ἀντὶ δὲ σμύρνης, σώματος νέκρωσιν, ἀντὶ λιβάνου δὲ, ὡς Θεῷ παρέδωκας τὴν σὴν ψυχὴν, θυσίαν πανεύοσμον, καὶ ὁλοκάρπωμα.

Τὰ τοῦ Σωτῆρος γενέθλια, ἐπιτελέσας σεπτῶς, θεοφόρε Ὀνούφριε, εἶτα δι' ἀθλήσεως, τὰ ἐν γῇ θεοφάνεια, προλαβὼν μάρτυς εἰς τὰ οὐράνια, ἤρθης ἐν δόξῃ, καὶ κατεσκήνωσας, ἔνθα σοι δέδοται, καθορᾷν τρανότερον διηνεκῶς, τὴν θείαν ἐμφάνειαν, μακαριώτατε.

Δάκρυσι πρώην ἀπέσμηξας, τὴν σὴν ψυχὴν ἱερῶς, καὶ ἀγῶσιν ἀσκήσεως, εἶτα δι' ἀθλήσεως, ἐλαμπρύνθης Ὀνούφριε, καὶ τῶν αἱμάτων τοῖς θείοις ῥεύμασι, σαυτὸν φοινίξας, ὅλον ἐπέχρωσας, καὶ στέφος εἴληφας, ἐκ Θεοῦ ἀκήρατον, ὡς ἀριστεύς, τροπαιοῦχος ἔνδοξε, ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Δόξα. Ἦχος ά.

Ἀπορράγεις τοῦ κόσμου, καὶ προκαθαρθεὶς ἐν ἀσκήσει, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος ἀξιάγαστε Ὀνούφριε, θεῖος ὅλος ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα. Προσθεὶς δὲ τῇ ἀσκήσει, τὴν ὑπὲρ πίστεως ἄθλησιν, διττὸν εἴληφας παρὰ Χριστοῦ τὸ στέφος, σὺν τοῖς ὁσίοις καὶ τοῖς μάρτυσι δοξαζόμενος, καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προσόρτιον.
Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δεῦρο πᾶσα πληθὺς, τῶν χριστωνύμων ὕμνοις τιμήσωμεν αἰσίως, τὸν μάρτυρα τὸν νέον, ὃν ὁ Χριστὸς ἐδόξασε.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Δεῦτε ὁ μελισσὼν, Χριστοῦ τῶν ἀθλοφόρων, τοῦ ὑμετέρου σύμπνου, τὴν μνήμην Ὀνουφρίου, φαιδρῶς συνεορτάσατε.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Δράμωμεν καὶ ἡμεῖς, τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη, σὺν κρότοις Ὀνουφρίου, τελέσαι τοῦ οἰκείου, προστάτου τὴν πανήγυριν. Δόξα καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τοῦ Ὀνουφρίου, τοῦ θείου ἀθλοφόρου, ἡμῖν τοῖς κατακρίτοις, τὸν κτίστην ἱλεώσατε. Τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνήρ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος ά. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Λαμπρά σου τὰ τρόπαια σοφὲ, ἅπερ ἀνεστήλωσας, κατὰ τῆς πλάνης Ὀνούφριε, λαμπρὰ ἡ ἄθλησις, λαμπρός σου ὁ βίος, καὶ λαμπρὸν διάδημα, Χριστὸς ὁ ζωοδότης προέτεινε, τῇ σεβασμίᾳ σου, κορυφῇ ἣν ἀσπαζόμενοι, μετὰ πόθου, πιστῶς σε γεραίρομεν.

Τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον ἐν σοὶ, φαεινὲ Ὀνούφριε, τῆς τρισηλίου θεότητος, νῦν ἀνατέταλκεν, ἐν τοῖς οὐρανίοις, καὶ λαμπρόν σε ἔδειξεν, Ἀγγέλων ταῖς χο-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ρείαις φῶς δεύτερον, ὡς κατὰ μέθεξιν, θεωθέντα ἀξιάγαστε, τῇ ἐκχύσει τοῦ σεπτοῦ σου αἵματος.

Διένειμας πλοῦτον τὸν φθαρτὸν, τοῖς πτωχοῖς καὶ ἔδραμες, καθάπερ λέων τοῖς σκάμμασι, στερρὲ Ὀνούφριε, τοῖς τοῦ μαρτυρίου, καὶ γυμνὸς ἐπάλαισας, σατὰν τῷ ἀποστάτῃ καὶ ἔστησας, λαμπρὸν τὸ τρόπαιον, κατ' αὐτοῦ καὶ νίκην ἤγειρας, τῇ δυνάμει Χριστοῦ θαρσυνόμενος.

Τὸ ξίφος σοι γέγονε σοφὲ, κλίμαξ πρὸς οὐράνια, καὶ θεῖα μάρτυς σκηνώματα, ἔνθα ἡ ἄῤῥητος χαρμονὴ καὶ τέρψις, ὁ Θεὸς Ὀνούφριε, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἔνθα οἱ Ἄγγελοι, μελῳδοῦσι τὸ τρισάγιον, τῇ Τριάδι ἐκ πόθου μακάριε.

Ἕτερα τοῦ ἁγίου προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Προεόρτιον ἄγοντες, τῆς Χριστοῦ νῦν βαπτίσεως, σὲ λαμπρὰν ὄντως πανήγυριν εὕρομεν· διὰ Χριστὸν καὶ γὰρ ἔδραμες, μαρτύρων τοῖς σκάμμασι, μετὰ πόθου ἀθλητὰ τὴν πάντιμον κάραν σου, ἐκμιμούμενος, τὸν τὴν κάραν Προδρόμῳ κεκλικότα, καθυπέκλινας τῷ ξίφει, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε.

Ὁδὸν πρότερον ἔδραμες, τῆς ἀσκήσεως ἔνδοξε, ἀθλητὰ Ὀνούφριε καθαιρόμενος, θείῳ καρδίας ἐν πνεύματι, τὸ δεύτερον αὖθις δὲ, μαρτυρίου ἐν ὁδῷ, ὁλοψύχως προσέδραμες, ὁσιόαθλε, δι' αὐτῆς κληρωσάμενος τὴν ἄνω, τοῦ Κυρίου βασιλείαν, καὶ τὴν χαρὰν τὴν ἀνέκφραστον.

Οὐκ ἐν τύποις καὶ χρώμασι, ζωγραφῶν τὸν θεάνθρωπον, Ἰησοῦν Ὀνούφριε ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ προσώπῳ πρὸς πρόσωπον, αὐτοῦ τὸ γλυκύτατον, θεωρῶν νῦν ἀληθῶς, τὴν ἐκεῖθεν πηγάζουσαν, αἴγλην ἄστεκτον, προσλαμβάνων πλουσίαν τοῖς τιμῶσι, τὴν σεβάσμιόν σου μνήμην, μετοχετεύεις παναθύμαστε.

Τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου, ἐτησίως πανένδοξε, πειρασμῶν ἐκλύτρωσαι ταῖς πρεσβείαις σου, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε, καὶ πάσης κακώσεως, καὶ δυσώπησον Χριστὸν, δι' ὃν μάρτυς ἐνήθλησας, ὅπως εὕρωμεν, ἱλασμὸν ἐν ἡμέρᾳ τῇ τῆς δίκης, καὶ κολάσεως ῥυσθῶμεν, καὶ τῆς ζωῆς ἐπιτύχωμεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τετρωμένος τὴν καρδίαν, τῷ θείῳ πόθῳ Χριστοῦ, καὶ τῷ αὐλῷ πυρὶ τὴν ψυχὴν, τοῦ πρὸς αὐτὸν διαπύρου πεπυρωμένος ἔρωτος, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, κοινωνὸς γενέσθαι ἐπεπόθησας μακάριε· διὸ καὶ εἰς ἄνδρα φθάσας τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, τῇ ἐκπληρώσει τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, Θεὸν τέλειον τὸν αὐτὸν, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, ἐν τελείῳ φρονήματι ὡμολόγησας, ὃν ἀτελείᾳ φρενῶν ἐξηρνήσω Ὀνούφριε καὶ σφαγιασθεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἑκουσίως, τὸ στέφος ἐκομίσω τῆς νίκης, καὶ παῤῥησίαν ἔχεις πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἰωάννη βαπτιστὰ, ὁ ἐν μήτρᾳ γνωρίσας με τὸν ἀμνὸν, ἐν ποταμῷ μοι διακόνησον, μετὰ Ἀγγέλων μοι λειτούργησον· ἐκτείνας ἄψαι τῇ παλάμῃ τῆς κο-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ρυφῆς μου τῆς ἀχράντου· καὶ ὅταν ἴδῃς τὰ ὄρη τρέμοντα, καὶ τὸν Ἰορδάνην ἐπαναστραφέντα, σὺν τούτοις βόησον· ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν δόξα σοι.

Εἴσοδος. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Τὰ ἀναγνώσματα. Ζήτει ἔμπροσθεν σελ. 8.
Εἰς τὴν λιτήν. Ἦχος ά.

Ἔπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ λόγου. Ὅρα αὐτόθι.

Τοῦ ἁγίου ἰδιόμελον. Ἦχος ά.

Ἀποβραγεὶς τοῦ κόσμου, καὶ προκαθαρθεὶς ἐν ἀσκήσει, ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἀξιάγαστε Ὀνούφριε, θεῖος ὅλος ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα, προσθεὶς τῇ ἀσκήσει, τὴν ὑπὲρ πίστεως ἄθλησιν, διττὸν εἴληφας παρὰ Χριστοῦ τὸ στέφος, σὺν τοῖς ὁσίοις καὶ μάρτυσι δοξαζόμενος καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς θαυμαστοὶ οἱ ἀγῶνές σου, πάτερ καὶ τὰ παλαίσματα! σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς, τὴν φύσιν ἐνστησάμενος βιάσασθαι, τοὺς πάντας ἐν τούτῳ ὑπερηκόντισας· ἑβδομάδας γὰρ ἡμερῶν ἐν ἀσιτίᾳ διήνυσας, καὶ ῥεῖθρα δακρύων ἀείῤῥοα ἔβλυσας, καὶ ἐπὶ τέλους ἀϋλώσας σαυτὸν ἐν τοῖς σκάμμασι, στρατιώτης ἐπάξιος τῆς ὑπερθέου ἀνεδείχθης Τριάδος, ἣν ἐκμειλίσσασθαι ἡμῖν μὴ διαλίπῃς ὑπερθύμαστε Ὀνούφριε.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, πνευματικὴν χορείαν συγκροτήσωμεν, καὶ τὸν ἀθλοφόρον τοῦ Χριστοῦ, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, Ὀνούφριον τὸν ἔνδοξον· σήμερον γὰρ ὡς ἑωσφόρος ἀνέτειλε, καὶ καταφωτίζει τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν μνήμνην αὐτοῦ τὴν σεβάσμιον. Ὁ αὐτός.

Θεοπρεπεῖ πολιτείᾳ, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε, σεαυτὸν ἐγγυμνασάμενος, θεοστεφεῖ μαρτυρίᾳ, τὸν βίον σου ἐστεφάνωσας, καὶ ἐπεσφράγισας ἀοίδιμε, καὶ δι' ἀμφοῖν εὐδοκιμήσας, διπλοῦν τὸ στέφος ἐκ ζωηφόρου δεξιᾶς ὑπεδέξω. Παῤῥησίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἔπρεπε τῇ σῇ ὁσιότητι, πῦρ ζήλου θεϊκοῦ ἐν καρδίᾳ τρεφούσῃ, καὶ πάντα πόνον ἀσκήσεως διὰ τοῦτο στεγούσῃ, καὶ τὸ τοῦ ζήλου διάπυρον παῤῥησιάσασθαι· ὅθεν τῇ Χριστοῦ ἀγάπῃ πυρποληθείς, τοὺς ἀνόμους στερῤῥῶς διήλεγξας, καὶ τὴν εὐσέβειαν τρανῶς ἀνεκήρυξας, καὶ μάρτυς τῆς ἀληθείας ἐδείχθης, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε. Διὸ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, παῤῥησίαν ὡς ἔχων, τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Ὁ αὐτός.

Λευκάνας ὑπὲρ χιόνα, τοῖς κρουνοῖς τῶν δακρύων σου, τὸν τῆς ψυχῆς σου χιτῶνα Ὀνούφριε, αὖθις ὡς πορφύραν βασιλικὴν τοῦτον ἔβαψας, τῇ σῇ ἀθλήσεως αἵματι, ὁσιομάρτυς Ὀνούφριε. Ὅθεν διττῶς στεφθεὶς ὡς νικητὴς, παρὰ Χριστοῦ τοῦ βασιλέως ἀοίδιμε, εἰσῆλθες εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ πρὸς τὸν ποθούμενον κατέπαυσας, ἡμῖν ἐξαιτούμενος ἱλασμὸν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Ἦχος πλ. ά.

Τίς ἐπαξίως τὰ γέρα τῶν ἀρετῶν σου διηγήσεται, ὁ-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗ

σιομάρτυς Ὀνούφριε; ἢ τίς τὴν καρτερίαν τοῦ μαρτυρίου σου ἀποφθέγξαιτο; ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ἠρίστευσας. Δεῦτε οὖν φιλαθλοι θερμῶς συνελθόντες, ᾄσμασιν ἐπαξίοις αὐτὸν ὑμνήσωμεν, λέγοντες· χαίροις ἀοίδιμε, ὁ τὴν πλάνην τῶν δυσσεβῶν τορῶς στηλιτεύσας, καὶ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν Θεὸν προαιώνιον ἀνακηρύξας Ὅθεν τὴν κάραν ἀποτμηθεὶς ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀπολαμβάνεις τὴν ἀμοιβὴν τῶν καμάτων σου. Ἀλλὰ πρέσβευε δεόμεθα, δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, ἱλασμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Νεκρώσας τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα δι' ἀσκήσεως, τὴν ψυχὴν ἐζώωσας πάτερ Ὀνούφριε, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, καὶ ὅλον ἐθέωσας παναοίδιμε, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ τετραμήνου ἐγκλεισμοῦ, ὑπὲρ χαίρων πρὸ τοῦ αὐτομολῆσαι ὑπέστης, τὸ πλάτος σοι χοροστατεῖν ἐδόθη τοῦ οὐρανοῦ· ἀντὶ δὲ τῆς ἀεννάου ροῆς τῶν δακρύων, χαρὰ ἡ διηνεκὴς καὶ ἀνέκφραστος, ἡ τρυφή σοι τοῦ παραδείσου· ἀντὶ δὲ τῶν ἐπιτεταμένων νηστειῶν καὶ λοιπῆς ἀσκήσεως μισθὸν ἐκομίσω, τῷ Θεῷ ἐν δόξῃ παρίστασθαι· καὶ τελευταῖον ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀοιδίμου θανάτου, τὸ συζῆν αὐτῷ καὶ συμβασιλεύειν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἱκέτευε οὖν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν κατακρίτων, τὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα, ὅπως ἵλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Προεόρτιον.

Δεῦτε τῇ διανοίᾳ ἀπίωμεν πιστοὶ πρὸς τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου, δεῦτε προϋπαντὴν τελέσωμεν καθαρᾷ

τῇ καρδίᾳ, τῆς ἐνδόξου ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἰδοὺ γὰρ παραγίνεται πρὸς Ἰορδάνην, βάπτισμα αἰτῶν ὁ ἀναμάρτητος, ἵνα καθάρῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ. Θερμῶς οὖν βοήσωμεν, τοῦ φωτισμοῦ σου ἀξίωσον ἡμᾶς, εὐχαῖς τῆς Θεοτόκου, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Προσόμοια. Ἦχος πλ. ά.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς, ἀγωνισμάτων θείοις ὅπλοις Ὀνούφριε, νηστείαις δακρύων ῥείθροις, καὶ προσευχαῖς ἱεραῖς, κλίσεσι γονάτων ἀγρυπνίαις τε νεκρώσει τοῦ σώματος, ὁπλισάμενος ὅσιε, καὶ πᾶσαν θείαν, πανοπλίαν τοῦ πνεύματος, ἐνδυσάμενος, καὶ ἀθλήσας στερρότατα, τροπαιά τε ἀράμενος λαμπρὰ ἀξιάγαστε, κατὰ τῆς πλάνης γενναίως καὶ τὸν Χριστὸν μόνον Κύριον, ἁπάντων κηρύξας, καὶ Σωτῆρα, ὃν εὐχαῖς σου ἡμῖν ἱλέωσον.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, τῆς Βουλγαρίας ὁ σεπτὸς γόνος ἔνδοξε, τοῦ Ἄθωνος θρέμμα θεῖον, τῶν μοναχῶν καλλονή, ἀθλητῶν ἡ δόξα καὶ εὐπρέπεια, ὁσίων Ὀνούφριε, καὶ πιστῶν μέγα στήριγμα, τῆς Ἐκκλησίας, βάσις ὄντως ἡ ἄσειστος, νοῦς ὁ ἔνθεος, καὶ ψυχὴ ἡ θεόληπτος, κήρυξ ὁ διαπρύσιος, Χριστοῦ τῆς θεότητος, ὁ καθαιρέτης τῆς πλάνης, τῶν ἀσεβούντων ὁ ἔλεγχος, ὁ ἔφορος Χίου, ἣν ἡγίασας ἐκχύσει τῇ τῶν αἱμάτων σου.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΣ

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ φερωνύμως τὸν νοῦν, ἔχων Ὀνούφριε Θεόθεν φρουρούμενον, ὁσίων νέα προσθήκη, καὶ ἀθλητῶν ποθεινή, αὔξησις τρισμάκαρ ὁ Θεόσοφος, τῆς πίστεως πρόμαχος, καὶ τῆς πλάνης ὁ ἔλεγχος, ὁ τὴν σοφίαν καὶ τὸ στόμα Θεόσδοτον, πρὸς Χριστοῦ λαβών, ὥς φησιν ἡ ὑπόσχεσις, ᾧπερ οἱ ἀντικείμενοι, οὐδόλως δεδύνηνται, τὰς ἑαυτῶν φληναφίας, καὶ τὰ τῆς πλάνης ληρήματα, ἀντειπεῖν οἱ λῆροι· Χριστὸν ἔσχες γὰρ λαλοῦντα ἐν σοὶ μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐν πίστει τῇ πρὸς Θεὸν, γνῶσιν θείαν λαβών, ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν πρὸς αὐτὸν, ἀγάπην κτησάμενος, ἐν τῇ ἀγάπῃ δὲ, εἰς τὴν ἐν ἀρεταῖς τελειότητα φθάσας, μισθὸν ἐκομίσω τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος, ὡς ἐπόθεις τρισμάκαρ Ὀνούφριε, καὶ κοινωνὸς γενέσθαι τῶν Χριστοῦ παθημάτων κατηξιώθης, ᾧ πρεσβεύων μὴ διαλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν μακαρίαν σου ἄθλησιν. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἔρχεται πρὸς Ἰορδάνην Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπὸ Ἰωάννου, καί φησι πρὸς αὐτόν· ἐγὼ χρείαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρός με; οὐ τολμῶ ὁ χόρτος προσψαῦσαι τῷ πυρί· σύ με ἁγίασον Δέσποτα, τῇ θείᾳ ἐπιφανείᾳ σου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος ά.

Χορὸς Ἀγγελικός.

Δακρύων τῇ ῥοῇ, πιεσμῷ τῆς νηστείας, εὐχῇ διηνεκεῖ, καὶ γονάτων τῇ κλίσει, Ὀνούφριε πανθαύμαστε, παννυχίοις τε στάσεσι, πῦρ τὸ ἄϋλον, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, ἐν καρδίᾳ σου, ὁσιομάρτυς ἀνήφθη, διὸ θανεῖν ἔσπευσας. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Ὄρθρον.

Μετὰ τὴν ά στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος ά.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὀρθρίζοντες τοὺς σοὺς, εὐφημοῦμεν ἀγῶνας, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, οὓς ὑπέστης γενναίως, Ὀνούφριε πανθαύμαστε, ἐν ἀσκήσει βλιβόμενος, κακουχούμενος, καὶ ὑποτάξαι τὸ χεῖρον, σπεύδων ὅσιε, τῷ κρείττονι καὶ τὴν σάρκα, δουλῶσαι τῷ πνεύματι.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἰδοὺ παραγίνεται πρὸς Ἰορδάνην Χριστὸς, φωνεῖ τῷ προδρόμῳ τε· δεῦρό με βάπτισον, τὸν πᾶσαν καθαίροντα κόσμου τὴν ἁμαρτίαν, ποταμίοις ἐν ῥείθροις· ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα, κορυφήν μου πρὸς θείαν, χειρὸς γὰρ τὸ παράπτωμα ἦλθον ἰάσασθαι.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν. Θείας πίστεως.

Θανεῖν ἔδοξας, ὁσιομάρτυς, τοῖς παράφροσι, καὶ ἐλογίσθη, ἡ σὴ πρὸς Κύριον ἔξοδος κάκωσις, καὶ ἡ πορεία ἡ σὴ πρὸς οὐράνια, τοῖς ματαιόφροσι μάταιον σύντριμμα, ἀλλ' εἰρήνη σοι, ἡ Θεία Θεόθεν δέδοται, ἡ πάντα νοῦν Ὀνούφριε ὑπερέχουσα. Δίς.

Προεόρτιον. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν βασιλέα τοῦ παντὸς καὶ δεσπότην, ἐπὶ τὸ βά-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΙΑΔΡΑΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗΣ

πτισμα πιστοὶ καθορῶντες, θεοπρεπῶς ἐρχόμενον ὑμνήσωμεν αὐτὸν, τρίβους καρδιῶν ἡμῶν, εὐτρεπίσωμεν πόθῳ, σπίλους ἀποπλύνοντες, τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων· ἰδοὺ γὰρ σῶσαι γένος τῶν βροτῶν, ἐν Ἰορδάνου ροαῖς παραγέγονε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν συλλόγῳ παραστὰς, τῶν δυσσεβῶν Ἀγαρηνῶν, ἀνεκήρυξας Χριστὸν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον τρανῶς, δημιουργόν τε τοῦ σύμπαντος καὶ δεσπότην, καὶ ἤλεγξας αὐτῶν τὴν δυσσέβειαν, εὐτόλμως ἀθλητὰ γενναιότατε, καὶ ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθης, τῇ ψήφῳ πάντων Ὀνούφριε· διὸ τὸ στέφος, τῆς ἀφθαρσίας, πρὸς Χριστοῦ ἐκομίσω. Δίς.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ὁ μέγας βαπτιστὴς, τοῦ Κυρίου ἀγάλλου· ἐπέστη γὰρ Χριστός, ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι. Τρέμεις ὡς ὑπηρέτης· ὁ γὰρ δεσπότης κεφαλὴν κλίνει σοι, ἅψαι τῆς θείας κάρας, τοῦ ἁπτομένου χειρὶ τὰ σύμπαντα, καὶ εὐδοκίᾳ σώζοντος Θεοῦ, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ ἀ ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον· Εἶπεν ὁ Κύριος, πᾶς, ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα. Ταῖς τοῦ ὁσιάθλου πρεσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς.

Μεταστὰς ἀπὸ τῆς γῆς, εἰς τὰ οὐράνια ἀνηνέχθης,

θεῖε ἀθλητὰ, Ὀνούφριε κλεινὲ, αἰτούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κανόνες τρεῖς, ὁ προεόρτιος μετὰ τῶν εἱρμῶν εἰς ἓξ, καὶ τοῦ Ἁγίου κανόνες δύο εἰς ἡ.

Ὁ κανὼν τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ὕμνοις σε μέλπω, Ὀνούφριε σὺν πόθῳ.

Εἰς δὲ τὴν θ'. Ἰακώβου.

Ὠδὴ ἁ. Ἦχος ἁ. Χριστὸς γεννᾶται.

Γυμνοῦντι πόθῳ τὴν μνήμην σου, τὴν θείαν καὶ φωσφόρον Ὀνούφριε, τὴν φωτιστικὴν τοῦ πνεύματος, χάριν μοι δωρηθῆναι αἴτησαι νῦν, ἔχων παῤῥησίαν θεομάκαρ πρὸς Χριστὸν ὡς ὁσίαθλος.

Μισήσας κόσμον Ὀνούφριε, ἐκέρδησας Χριστὸν, εἰδὼς ἄριστα, πᾶσαν κοσμικὴν ἀπόλαυσιν, ἐχθρὰν πρὸς Θεὸν εἶναι, τὸν δὲ αὐτὸν, προκρίνοντα πάντων, κληρονόμον ἀληθῶς αὐτοῦ γινόμενον.

Ναὸς ἐγένου θεόληπτε, Θεοῦ πανευπρεπὴς δι' ἀθλήσεως, στερρὲ ἀθλητὰ Ὀνούφριε, τὴν φωσφόρον χαρμονικῶς, μνήμην ἐκτελοῦμεν, τῶν πταισμάτων ἱλασμὸν ἀντιλαμβάνοντες.

Ὁσίων Ἄθω ἀγλάϊσμα, καὶ νέων ἀθλητῶν σεμνολόγημα, ἐδείχθης σοφὲ Ὀνούφριε, ὅθεν σὲ εὐφημοῦμεν ὡς νικητὴν, κράζοντες συμφώνως· τοὺς τιμῶντάς σε νυνὶ σῶζε πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ παρθένος συνέλαβεν ἀσπόρως τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως, ὥσπερ Ἡσαΐας ἔφησε, τέτοκε δὲ ἀφθόρως

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

Θεὸν σαρκὶ, οὗπερ, καὶ καλεῖται, νῦν τὸ ὄνομα μεγάλης βουλῆς ἄγγελος.

Ἕτερος. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Δεῦτε πιστοὶ, ἅπαντες οἱ φιλομάρτυρες, ἐν ἐγκωμίων ἄνθεσι τὸν οὐρανόφρονα, καταστέψωμεν πόθῳ Ὀνούφριον τὸν Θεῖον ὁσιομάρτυρα.

Ἀπορραγεὶς, τῆς κοσμικῆς ματαιότητος, καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων σου ἀναλαβόμενος, ἠκολούθησας χαίρων, κατ' ἴχνος τοῦ Δεσπότου σοφὲ Ὀνούφριε.

Πόθος Χριστοῦ, τὴν σὴν ψυχὴν παναοίδιμε, κατέσχεν ὁ οὐράνιος, καὶ ἔρως ἔνθεος, ἀνεφλέξατο ὅλην, διὸ ὑπὲρ αὐτοῦ σὲ θανεῖν κατέπεισε. Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σὲ ὑμνούντων δυσώπησον, τὸν σαρκωθέντα πάναγνε ἐκ τῶν ἀχράντων σου, καὶ τιμίων αἱμάτων, ῥυσθῆναι ἐκ πταισμάτων, καὶ νοσημάτων πικρῶν. Καταβασία.

Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα.

Ὠδὴ γ'. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σήμερον ἐν ὕμνοις, ὁ πολύτλας τιμάσθω Ὀνούφριος, Θεὸν τιμήσας ἐναρέτῳ, πολιτείᾳ καὶ στέφος, διπλοῦν παρ' αὐτοῦ δεξάμενος, ὡς ὁσίαθλος πέλων Χριστοῦ. Ὦ διπλοῦ χαρίσματος!

Σάλπιγξ οὐρανία, ἀνεδείχθη ἡ εὔλαλος γλῶσσά σου, ἀνακηρύττουσα ἐν μέσῳ συνεδρίου ἀνόμων, Χριστὸν τὸν Θεὸν Ὀνούφριε, καὶ ἀσεβούντων τὴν πλάνην τορῶς, μάρτυς διελέγχουσα.

Γίληφας τὴν χάριν, πᾶσαν νόσον ἰᾶσθαι Ὀνούφριε, ἐν τῇ προσπτύξει σῶν λειψάνων, καὶ σεπτῆς σου εἰκόνος· διὸ θεράπευσον δέομαι, τὰ τῆς ψυχῆς μου καὶ σώματος χαλεπὰ, πάθη τὰ ὀλέθρια. Θεοτοκίον.

Μήτηρ καὶ παρθένος, ἐχρημάτισας μόνη Θεόνυμφε· ὥσπερ γὰρ ἔμεινεν ἄτρεπτος, μετὰ σάρκωσιν πάλιν, Θεὸς ὁ ἐκ σοῦ φορέσας με, οὕτω καὶ σὲ μετὰ τόκον τηρεῖ, πάλιν ἀειπάρθενον.

Ἄλλος. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Γυμνοῦμέν σου ᾠδαῖς τοὺς τῆς ἀσκήσεως, ἀγῶνας Ὀνούφριε κατὰ χρέος, οὓς διήνυσας πανεύφημε, καὶ τοὺς πόνους, τῆς θείας σου ἀθλήσεως.

Μεθόριον τῶν δύω πάτερ ὅσιε, Χριστοῦ τοῦ σαρκωθέντος ἡ σὴ ὑπάρχει, Θεία μνήμη πανηγύρεων, ἑκατέρωθεν ἔχουσα τὴν εὔκλειαν.

Σὺν Βηθλεὲμ καὶ Ἰορδάνῃ φιλομάρτυρες, τὴν Χίον ὀψώμεθα διανοίᾳ, ἐν ᾗ στίλβει θείᾳ χάριτι, Ὀνουφρίου τὸ αἷμα τὸ σεβάσμιον. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν κοινὴν παρηγορίαν πανάμωμε, τῆς ἡμετέρας φύσεως πάντες δοξάζομεν, χεῖλος ἓν γεγονότες, καὶ συμφωνίαν μίαν ἀποτελέσαντες.

Καταβασία. Ἰσχὺν ὁ διδούς.

Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀντίχριστον πλάνην ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ δεξάμενος τὸν Χριστὸν ἠρνήσω τὸν Σωτῆρά σου, φεῦ τοῦ σοῦ δεινοῦ πταίσματος!, ἐν ᾧ τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὄφεως

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΔΡΥΜΑ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΜΠΕΝΑΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

πέπτωκας, τοῦ ἀρχεκάκου πάντως, τοῦ σὲ κατασπάσαντος, ἀλλὰ παραχρῆμα, νεύσει Θείᾳ ἠγέρθης, εἰς πίστιν τὴν ὀρθόδοξον, τὸν Θεὸν ἱλεούμενος, τοῦ λαβεῖν τὴν συγχώρησιν, διὰ βίου ὅσιε παντὸς, ἐνθέοις ἔργοις παμμακάριστε, ὃν καὶ τῇ σῇ ἀθλήσει, ἐνδόξως ἐδόξασας.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ὁ μέγας βαπτιστὴς, τοῦ Κυρίου ἀγάλλου· ἐπέστη γὰρ Χριστὸς, ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι· τρέμεις ὡς ὑπηρέτης· ὁ γὰρ Δεσπότης κεφαλὴν κλίνει σοι· ἅψαι τῆς Θείας κάρας, τοῦ ἁπτομένου χειρὶ τὰ σύμπαντα, καὶ εὐδοκίᾳ σώζοντος Θεοῦ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ὠδὴ δ'. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί.

Ἐπίκηρον δόξαν καὶ τιμὴν, κατέλιπες Ὀνούφριε, καὶ συνεσταύρωσας τῷ κτίστῃ σου, πρὸς τοὺς τυράννους στερρῶς ἀντικαθιστάμενος καὶ ἐκτμηθείς σου τὴν κάραν τὴν ἱερὰν, ὡς θῦμα Θεῷ, τέλειον προσήχθης εὐάρεστον.

Λύμην ἀχλυόεσαν παθῶν, Ὀνούφριε ἐξήρανας, διὰ νηστείας καὶ δεήσεως, καὶ ἤρθης πρὸς οὐρανούς, μαρτυρίου στίγμασι, ὡς ὡραϊσμένος ἐν δόξῃ, ἱκέτευε ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε ἅγιε.

Πάντες οἱ πιστοὶ χαρμονικῶς, ὑμνοῦμέν σε Ὀνούφριε, ὡς ἀντιπάλων καταισχύναντα, τὸ θράσος τὸ δυσμενὲς, ἀπτοήτῳ χάριτι, Χριστοῦ τοῦ Δεσπότου τῶν ἁπάντων, ὃν ἐκδυσώπει ἀεὶ, ὑπὲρ τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ ἐπὶ τόκον ὑετὸς, καὶ ὥσπερ σταγὼν στάζουσα, ἐπὶ γῆν κόρη καταβέβηκεν, ὁ λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ σῇ Θείᾳ μήτρᾳ ὅλον τὸν Ἀδὰμ ἀνακαινίσαι, βουλόμενος ὡς Θεός. Δόξα τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

Ἄλλος, Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὁ Δεσπότης Ὀνούφριε, ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ περιετμήθη, σὺ ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ ἐτμήθης τὴν κάραν σου.

Ζῶν ἐγένου θεόληπτος ταῖς ἀρεταῖς, καὶ θεοφόρος μάκαρ, εἶτα δι' ἀθλήσεως μάρτυς ἔνδοξος.

Γενηθήτωσαν ἄλαλα, τὰ κατὰ σοῦ λαλοῦντα ἀνομίαν, χείλη τῶν ἀφρόνων, μάρτυς Ὀνούφριε.

Θεοτοκίον.

Χειμαζόμενον κλύδωνι, βιωτικῶν, ἐξάρπασον Παρθένε, πρὸς τὸν σὸν λιμένα καθοδήγησόν με.

Καταβασία. Ἀκήκοε, Κύριε, φωνῆς σου.

Ὠδὴ ε'. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ὁσίως τὸν πόθον, σοφὲ πρὸς Θεὸν, ἐσχηκὼς ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθωνος, ἐξήσκησας Ὀνούφριε νηστείαις προσευχαῖς, εἶτα τοῦ μαρτυρίου, πρὸς ἀγῶνας θεόφρον, δραμὼν ὑπερήθλησας, τοῦ σοῦ δεσπότου ἀξιάγαστε.

Σὲ πάντες προστάτην, πλουτοῦμεν σοφὲ, πρὸς Χριστὸν, ὃν δυσώπει δωρήσασθαι, συγγνώμην παραπτώσεων καὶ πάντων δυσχερῶν, λύσιν καὶ σωτηρίαν, Ὀνούφριε ὡς μάρτυς, ἵνα πόθῳ ἐνδόξε, τὴν θείαν μνήμην σου γεραίρωμεν.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

Ὀφρὺν ἀσεβούντων, μεγάλην σοφὲ, καταβέβληκας μάρτυς σὺν ῥήμασιν· ἐν λόγων γὰρ ἁπλότητι ἐκήρυξας Χριστὸν, μόνον Θεὸν τῶν ὅλων, διὸ καὶ ἀπετμήθης, κεφαλὴν καὶ τὸ στέφος, τὸ ἀμαράντινον ἀπείληφας. Θεοτοκίον.

Γμνοῦμέν σε κόρη, παρθένε ἁγνὴ, ὡς μητέρα Θεοῦ ὑπερένδοξον, δοξάζοντες τὸν τόκον σου ὡς μόνον κραταιὸν, ῥυσάμενον τοὺς πάντας, ἐξ ᾅδου κενεώνων, ὅνπερ ἀεὶ ἱκέτευε, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς Δέσποινα.

Ἄλλος. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ἐν κατανύξει ψυχῆς, καὶ τῆς καρδίας συντριβῇ πρότερον, καὶ ταπεινῷ φρονήματι πάτερ, ζητήσας ἐκ Θεοῦ, ἔτυχες τοῦ πόθου, καὶ ἤθλησας ὅσιε.

Φρενοβλαβεῖς ἀληθῶς, οἱ διὰ δόξαν τὴν κενὴν λέγοντες, σὲ ἀθλητὰ τμηθῆναι τὴν κάραν· τῷ θείῳ γὰρ Χριστοῦ, Ὀνούφριε πόθῳ, θανεῖν πάντως ἔσπευσας.

Στέφει τῆς νίκης λαμπρᾷ, σὺ κατεστέφθης ἀθλητὰ ἔνδοξε, καὶ χειρὸς διάδημα κάλλους, ἐδέξου τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἔννομος μάρτυς, ὑπάρχων Ὀνούφριε.

Θεοτοκίον.

Τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἁγνὴ φέρουσα, τοῦτον ἡμῖν, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, εὐίλατον δίδου, τοῖς νῦν ἐκ καρδίας, πρὸς σὲ καταφεύγουσιν.

Καταβασία. Ἰησοῦς ὁ ζωῆς χορηγός.
Ὠδὴ ς'. Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Φάσγανον σοφὲ, σὴν κάραν ἐχώρισε, τοῦ σώματός

σου, καὶ πρὸς οὐράνια, νῦν σκηνώματα, ἀνέπτης σὺν μαρτύρων χορεύων χοροῖς, παριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ Ὀνούφριε, ὅνπερ ἐκδυσώπει ἄφεσιν, τῶν πταισμάτων ἡμῶν τοῦ δωρεῖσθαι.

Ῥίπτεται βυθῷ, θαλάσσης τὸ σῶμά σου, μετὰ τὴν τομὴν στερρὲ Ὀνούφριε, τὸ δὲ πνεῦμά σου, πρὸς οὐράνια ἀνῆλθεν ἁγίων σκηναῖς, μεθ' ὧν συναγαλλόμενος ἱκέτευε σοφὲ, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε, ψυχικὴν σωτηρίαν δωρήσασθαι.

Ἱλεων ἡμῖν τὸν μόνον φιλάνθρωπον, λιταῖς σου σεπταῖς μάρτυς ἀπέργασαι, ὁσιόαθλε, ὦ Ὀνούφριε, τοῦ Ἄθω ῥόδον τερπνὸν, ὅπως πόθῳ σου τὴν ἄθλησιν τελῶμεν σοφὲ, ὃν περ ὁ Χριστὸς ἐδόξασε, δι' αὐτὸν ὡς ἀθλήσαντα στερρότατα.

Θεοτοκίον.

Ἔστη μέχρι σοῦ, Παρθένε ὁ θάνατος· ζωὴν γὰρ Χριστὸν ἐκυοφόρησας, τὸν δωρούμενον, καθαρῶς εἰς αὐτὸν τοῖς πιστεύουσι, τὴν ἀθάνατον καὶ θείαν ἀγαλλίασιν. Τοῦτον Παναγία αἴτησας, λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ἄλλος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐμφραγήτω τοῦ ᾅδου Ὀνούφριε, τὰ βλάσφημα στόματα τὰ ἀνοιγόμενα, κατὰ τῆς θείας δόξης σου, ἣ θεόθεν ὡς μάρτυς δεδόξασαι.

Τὸν προτόκριτον Πέτρον μιμούμενος, ἔσπευσας Ὀνούφριε ἀναπαλαίσασθαι τὴν ἥτταν ἀξιάγαστε, ἣν ὑπέστης, ἀθλήσας στερρότατα.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΤΣΙΜΗΤΡΟΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Ιακώβῳ τῷ Πέρσῃ συνάπτει σε, ἅμα παγχαρίῳ τε τοῖς θείοις μάρτυσι, καὶ Μείρακι Ὀνούφριε, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ μέλπεισε.

Οὐρανόθεν Ὀνούφριε ἔπιδε, τοὺς ἀνευφημοῦντάς σου τὴν θείαν ἄθλησιν, πίστει καὶ πόθῳ ἔνδοξε, καὶ ἑκάστῳ ἀπόδος τὰ πρόσφορα. Θεοτοκίον.

Ομβροφόρε νεφέλη Θεόδροσε, τὴν ἐγκεκαυμένην ψυχήν μου τῷ καύσωνι τῆς ἁμαρτίας δρόσισον, καὶ χειμάρρου τρυφῆς αὐτὴν πότισον.

Καταβασία. Ἡ φωνὴ τοῦ λόγου.

Κοντάκιον. Ἡ παρθένος σήμερον.

Η λαμπρά σου ἄθλησις, ἀποτομή τε ἡ θεία, τοῦ Χριστοῦ συνέδραμε, τοῖς ἱεροῖς γενεθλίοις, ὤρθη δὲ καὶ σὺν τοῖς θείοις θεοφανείοις, ἔχουσα ὁσιομάρτυς Χριστοῦ θεόφρον, ἑκατέρωθεν τὴν δόξαν, λαμπρὰν εἰκότως Ὀνούφριε ἀθλητά. Ὁ οἶκος

Τὸν ἐν ἀσκήσει πρότερον, καὶ ἐν ἀθλήσει ὕστερον, διαπρέψαντα Ὀνούφριον τὸν Θεῖον, δεῦτε ὦ φιλόχριστοι καὶ φιλομάρτυρες, εὐφημήσωμεν, θαυμάζοντες αὐτοῦ τὰ ἔνθεα κατορθώματα, τὴν τοῦ κόσμου φημὶ ἀποταγὴν, τὴν ἐν Χριστῷ ὑποταγὴν, καὶ ἐκκοπὴν τοῦ ἰδίου θελήματος, τὰ ἀείῤῥυτα δάκρυα, τὰς ἐπιτεταμένας ἐν ἡμέραις τε καὶ νυξὶ νηστείας, τὰς ἐκτενεῖς προσευχὰς, καὶ παννυχίους στάσεις, τὴν τῆς καρδίας συντριβὴν, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνείκαστον κατάνυξιν καὶ ταπείνωσιν, δι' ὧν μισθὸν ἐκομίσατο τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος, ὡς ἐκ πόθου παρὰ Χριστοῦ ἐζήτει, ταῦτα φημὶ θαυμάζοντες, καὶ περικροτοῦντες, βοήσωμεν αὐτῷ, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σὲ πιστῶς εὐφημούντων, καὶ τιμώντων Ὀνούφριε ἀθλητά.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ δ' τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ὀνουφρίου τοῦ νέου.

Χριστὸν ποθήσας Ὀνούφριος ἐκθύμως,
Θνήσκει δι' αὐτὸν τῷ ξίφει χαίρων ὅλος·
Ὀνούφριον τετάρτῃ Ἀθωνίτην ἔκτανε χαλκός.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις.

Ὠδὴ ζ'. Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ.

Σὺ μάρτυς δεινὴν πλάνην ἀπλανέσι, διδαχαῖς Ὀνούφριε, καταλιπὼν θείᾳ στολῇ, ἀφθαρσίας καθωράϊσαι, καὶ Χριστοῦ τοῖς ἀθληταῖς συνηριθμήθης βοῶν· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Υδρεύσει αἵματός σου μάρτυς, δυσσεβῶν ὠμότητα ἀπέπνιξας, δεινῶν τὸ σφοδρὸν μὴ πλήξας ἔνδοξε, ἀλλ' ἀνδρείως, ἐνεγκὼν σοφὲ ἐκραύγαζες· ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νιφάδας ἀσεβείας, καὶ κρυμὸν τῆς ἀπιστίας ἔλυσας, ἐν τῇ θερμότητι τοῦ σοῦ, θείου ζήλου, ὦ Ὀνούφριε, καὶ ἐθάλφθης τῇ πυρώσει θείου πνεύματος, ἀναβοῶν ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Πύλην τοῦ οὐρανοῦ σε, θείαν γέφυραν ἀγνὴ καὶ κλίμακα, κατανοοῦμεν οἱ πιστοὶ, δι' ἧς μόνος καταβέβηκεν, ὁ ἐπὶ πάντων Θεὸς καὶ ἡμᾶς ὕψωσεν, εἰς οὐρανοὺς, ἀπὸ γῆς δι' εὐσπλαγχνίαν.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

Ἕτερος. Εἰκόνος χρυσῆς.

Εὐχὴ ἐκτενεῖ, καὶ καρδίας συντριβὴ καὶ ταπεινώσει, ροαῖς δακρύων παναοίδιμε, θεόθεν ἥτεις Ὀνούφριε, τὸ ἀξιωθῆναι κηρύξαι, ὃν ἐξηρνήσω θεάνθρωπον, καὶ τῆς ἐφέσεως τυχών, προσῳκειώθης αὐτῷ.

Ὀστέα τὰ σὰ, ταῖς σαρξί σου θεοφόρε ἐκολλήθη, ἀπὸ φωνῆς σου πρὸς τὸν Κύριον, καὶ στεναγμοῦ τῆς καρδίας σου, καὶ ἐκτεταμένης νηστείας, τὰ σὰ ἠσθένησαν γόνατα, τοῦ θεοπάτορος Δαυὶδ, ζήλῳ θεράπων Χριστοῦ.

Προσέσχε ταῖς σαῖς, ἐκ καρδίας θερμοτάτης ἱκεσίαις, Χριστὸς Ὀνούφριε μακάριε, ὁ ψυχοσώστης ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ τοῦ ἐφετοῦ μαρτυρίου, σὲ κατηξίωσε ψάλλοντα, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ὡραίαν στολὴν, σωτηρίαν ἐντολῶν διὰ βαπτίσματος, ἀμφιεσάμενος ἀπημαύρωσα, δι' ἀμελείας ὁ δείλαιος, νῦν δέ σοι προστρέχω παρθένε, τὸν χιτῶνα αἰτούμενος, τῆς σωφροσύνης διὰ σοῦ, πάλιν ἐνδύσασθαι.

Καταβασία. Νέους εὐσεβεῖς.

Ὠδὴ ἡ. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Οἱ τῶν μοναστῶν χοροὶ τοῦ ὄρους Ἄθω, γεγηθότες ὑμνοῦμεν τρισμάκαρ, τὴν σεπτήν σου ἄθλησιν, δι' ἧς μάρτυς εἰς οὐρανοὺς, ἀνελήλυθας Ὀνούφριε γηθόμενος. Διό σε εὐφημοῦντες ἀναμέλπομεν, εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θρόνος ὡς Θεοῦ ἐδείχθης ἀθλοφόρε, τὸ πανάγιον τούτου, κηρύττων ὄνομα Ὀνούφριε, ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν, καὶ τυράννων μισοχρίστων παῤῥησίᾳ πολλῇ. Διὸ καὶ νομίμως ἐκτελέσας σου, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν στέφανον εἴληφας, τῆς δικαιοσύνης ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου.

Ὦ τῆς λαμπρᾶς εὐκλείας, ἧς ἐτέτυχες Χριστὸν πλουτήσας· ἀνθ' ὧν καταλέλοιπας σὺ γήϊνων τε καὶ τερπνῶν, καὶ ἐξέχεας τὸ αἷμά σου τὸ ἅγιον, νοὸς σεῤῥοτάτου καθαρότητι, καὶ ψυχῆς εἰλικρινείᾳ παμμακάριστε. Ὅθεν σὲ τιμῶμεν, τελοῦντές σου τὴν μνήμην. Θεοτοκίον.

Ἰασαι τὰ ἕλκη τῆς ψυχῆς μου κόρη, θεομῆτορ δυσωπῶ ὁ τάλας, καὶ τὸν νοῦν μου, ζωηφόροις ἐνεργείαις τῇ πρεσβείᾳ σου· ὅπως ὑμνῶ σε μέλπων σοι, εὐλογοῦμεν τὸν ἄφραστόν σου τόκον, καὶ σὲ κατὰ χρέος γεραίρομεν παρθένε.

Ἕτερος. Τὸ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἔχων Χριστὸν καταφυγὴν, κράτος θεῖον, καὶ βοήθειαν καὶ σθένος, ἀπτοήτως παρέστης ἐν συνεδρίῳ πολλῶν, κηρύντων αὐτοῦ τὴν θεότητα, τοῦ σύμπαντος Δεσπότου, ὑπὲρ οὗ ὡς ὕδωρ ἐξέχεας τὸ αἷμα.

Αὐθημερὸν μάρτυς Χριστοῦ, τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου ἀθλοφόρε, διανύσας ἀνῆλθες εἰς οὐρανίου μονὰς, στολὴν περικείμενος ἔνδοξε, ἐκ τῶν σῶν πανσέπτων αἱμάτων φοινιχθεῖσαν.

Ζωῆς μετέχεις σὺ νυνὶ, τῆς ἀλήκτου καὶ τρυφῆς τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

ἀνεκφράστου, ἐν ἀφθάρτοις θαλάμοις, τοῖς οὐρανίοις συνὼν, τοῖς ὁσίων τάγμασι ὅσιε, καὶ τοῖς τῶν μαρτύρων, Ὀνούφριε, ὡς μάρτυς. Θεοτοκίον.

Ἀθανασίας διαυγῆ, ἐπιστάμεθα πηγὴν Θεοτόκε, ὡς τεκοῦσαν τὸν Λόγον τοῦ ἀθανάτου Πατρὸς, τὸν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Μυστήριον παράδοξον.

Ὠδὴ θ'. Μυστήριον ξένον ὁρῶ.

Τοῦ Ἁγίου. Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου.

Ἰδε φωταυγὴς πανήγυρις, ὁσιοάθλου ὄντως πᾶσιν ἐξέλαμψε, καταυγάζουσα, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, μοναστῶν τε, καρδίας εὐφραίνουσα. Προσέλθωμεν προθύμως, αὐτοῦ εἰκόνα ἀσπαζόμενοι.

Ἀνω θεϊκῆς λαμπρότητος, κατηξιώθης ἀθλοφόρε Ὀνούφριε, καὶ φωτίζεις νῦν, ἱερωτάταις λαμπρότησι, τοὺς τελοῦντας τὴν εὔσημον μνήμην σου καὶ πόθῳ προσκυνοῦντας, τὴν πανσεβάσμιον εἰκόνα σου.

Κλέος μοναστῶν τοῦ Ἄθωνος, καὶ τῶν μαρτύρων ἀνεδείχθης Ὀνούφριε. Διὸ ἀφ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν τὴν σκοτόμαιναν, σαῖς πρεσβείαις ἀπέλασον ἅγιε, τελούντων σου τὴν μνήμην καὶ μακαριζόντων σε πόθῳ.

Ὄφθης Χίου νήσου καύχημα, ὡς ἐν αὐτῇ ἀθλήσας καὶ τὸ αἷμα ἐκχέας σου καὶ νῦν οὐρανοὺς, περιπολεῖς ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ πάντων τῶν πόθῳ τελούντων σου,

τὴν μνήμην τὴν φωσφόρον, ἐκδυσωπῶν Χριστὸν Ὀνούφριε.

Ῥήματι ἀνόμων ἔστηκας, ἐν ἀπτοήτῳ ἀθλοφόρε φρονήματι, καὶ ἐκήρυξας, τοῦ Ἰησοῦ τὴν θεότητα, καὶ κεφαλὴν ἀπετμήθης Ὀνούφριε, καὶ στέφει οὐρανίῳ κατεκοσμήθης ἀξιάγαστε.

Ὁρμῷ γαληνῷ προσώρμισαι, ἀπαλλαγεὶς ἐκ τρικυμίας Ὀνούφριε, καὶ τοῦ κλύδωνος, τῆς ἀσεβείας καὶ ἱστασαι τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ ἀγαλλόμενος, ὃν ἀεὶ ἐκδυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Γῆφος τὸ τοῦ μυστηρίου σου, κατανοῆσαι Κόρη πάντα ἀδύνατον, οὐ μόνον βροτοῖς, ἀλλὰ καὶ νόων στρατεύμασι· τὸν Θεὸν γὰρ πάντα ποιήσαντα, βουλήσει ἐκ μὴ ὄντων, ὑπεραῤῥήτως ἐσωμάτωσας.

Ἄλλος. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Τοῖς εὐφημοῦσί σε πίστει, καὶ ὑμνοῦσί σε πόθῳ, λιταῖς σου εὐπροσδέκτοις πρὸς Θεὸν, δίδου ἡμῖν τῶν ἐν βίῳ παντὶ, παῤῥησίαν ὡς ἔχων, Ὀνούφριε δεινῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ εἰρήνην βαθεῖαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν.

Τοὺς μοναστὰς καὶ μιγάδας, περιέπων καὶ σώζων, μὴ παύσῃ ὑμνοῦντάς σε πιστῶς, καὶ τοὺς ἐν κόσμῳ τιμῶντας τὴν σὴν, πανσεβάσμιον μνήμην, φρουρῶν μὴ διαλείπῃς ἀθλητὰ, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐχαῖς σου Ὀνούφριε μακάριε.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

Τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης, τὸ οὐράνιον μάκαρ, ὃ ἔνδον τῆς ἁγίας σου ψυχῆς, παραδόξως ἀνήφθη τὸ πρὶν, καθαρθεῖσαν ἀξίως, δυσώπησον καὶ πάντων τῶν ποτὲ, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀρνησαμένων ἅψασθαι.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ γαστρί σου σκηνώσας, ἐκ γαστρὸς πρὸ αἰώνων, πατὴρ ὅνπερ ἐγέννησεν υἱόν, τέλειος γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ πηγὴν χαρισμάτων, σὲ θεομῆτορ ἔδειξεν ἡμῖν, τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι, τὴν ἄφραστόν σου γέννησιν.

Καταβασία. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τοῦ ἀθλοφόρου σήμερον, καὶ ὁσίου τὴν μνήμην, πάντες πιστοὶ τιμήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς τε καὶ ὕμνοις, βοῶντες αὐτῷ ἐκ πόθου· Ὀνούφριε γενναιόφρον, ἱκέτευε ὃν ἔστερξας, καὶ ἐκήρυξας λόγον δοῦναι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν καὶ ῥυσθῆναι, κολάσεως μελλούσης τε, καὶ τυχεῖν βασιλείας.

Ἕτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὁσιομάρτυς Κυρίου, Ὀνούφριε ἀθλοφόρε, τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὑμνοῦμεν, καὶ εὐλαβῶς ἐκτελοῦμεν, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην, τῆς σῆς λαμπρᾶς μαρτυρίας.

Προεόρτιον ὅμοιον.

Ὁ ἐκ πατρὸς ἀχρόνως, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθείς, Υἱὸς καὶ σάρκα φορέσας, ὑπερφυῶς ἐκ γυναικὸς προέρχεται βαπτισθῆναι, εἰς ἀναγέννησιν κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστῶμεν στίχους ἓξ καὶ ψάλλομεν προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Τὰ δὲ προεόρτια ψάλλονται ἐν τοῖς ἀποδείπνοις.

Ἦχος ἀ. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Πανεύφημε μάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητὰ Ὀνούφριε, δέξαι τὸν πόθον τὸν ἔνθεον, τοῦ σὲ δοξάσαντος, ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις, καὶ τῶν πρὸς τὴν ἄθλησιν, τὴν θείαν ἀλειψάντων σε ἄριστα καὶ τὴν ἀντάμειψιν, ταῖς εὐχαῖς σου ταῖς πρὸς Κύριον, ἀθλοφόρε, ἀπόδος ἐπάξιον.

Θεῷ παριστάμενος νυνὶ, ἔνδοξε Ὀνούφριε, καὶ θείας δόξης πληρούμενος, ὁσίων τάγμασι, καὶ μαρτύρων θείων, μάκαρ συνταττόμενος, μνημόνευε ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σου, τὴν θείαν ἄθλησιν, καὶ μορφῆς σου, τὴν ἐμφέρειαν προσκυνούντων, ἐκ πόθου καὶ πίστεως.

Μετὰ τὴν τῆς κάρας ἐκτομὴν, ἐν θαλάσσῃ ἔρριπται, τῶν δικαστῶν τῇ ὠμότητι, τὸ θεῖον λείψανον, τὸ σὸν ἀθλοφόρε, σὺν τοῖς λύθροις ἅπασι, μὴ φερόντων ὁρᾶν προσκυνούμενον, ὑπὸ πιστῶν λαῶν. Ἀλλ' ὁρῶντες ἀσπαζόμεθα, τῆς μορφῆς σου, τὸ θεῖον ἐκτύπωμα.

Ἕτερα προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε ἐκ τῶν ὧδε τῶν φθαρτῶν, πρὸς τὰ διαμένοντα μάκαρ ἀπεξεδήμησας, τότε τὰ οὐράνια τάγματα ἔδραμον, καὶ μαρτύρων ὁ σύλλογος, μετὰ τῶν ἁγίων, πάντων ἡ ὁμήγυρις, θεῖος κατάλογος, ἦλθον εἰς ἀπάντησιν μάρτυς, τῆς καθαρωτάτης ψυχῆς σου, ἀξιομακάριστε Ὀνούφριε.

Ὅλος ἐν ἐκστάσει προσκυνῶ, σοῦ τὸν ἱερὸν χαρα-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

κτῆρα καὶ περιπόθητον. Δίδου οὖν μοι ἴασιν, ταῖς σαῖς λιταῖς πρὸς Θεόν, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ ἴθυνον ἔτι, βίον τὸν ἄπαντα, πρὸς τρίβους τῶν ἀρετῶν, ἅγιε Ὀνούφριε μάρτυς, γνήσιε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου καὶ τῆς θλίψεώς μου παραμύθιον.

Πάσης ἐπηρείας πονηρᾶς, πάσης ψυχοφθόρου τε βλάβης ἡμᾶς ἀπάλλαξον, ἅγιε Ὀνούφριε ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν, τῶν σοὶ προσφευγόντων καὶ ἀσπαζομένων σου γονυκλιτῶς καὶ θερμῶς, τύπον τῆς εἰκόνος σου θεῖον, τὸν θαυματουργὸν καὶ ὡραῖον καὶ τὸν τῶν δαιμόνων ἀποτρόπαιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Σθένος θεῖον, ἐκ τῆς τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἐνδυσάμενος κοινωνίας, ἀπτοήτως παρέστης, καὶ τὸν Χριστὸν ἔχων λαλοῦντα ἐν σοί, θαρσαλέως ἐξήλεγξας τὴν δυσώνυμον ἀσέβειαν, ἐν συλλόγῳ ἐκ τυράννων πολλῶν, ὑφ' ὧν τὴν κάραν αὐθημερὸν ἐκτμηθείς, συνήφθης Ὀνούφριε τῷ Χριστῷ, καὶ συζῇς αἰωνίως, δοξάζων τὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ Ἁγίου ᾠδὴ γ' καὶ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἐφεσίους· Ἀδελφοὶ ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ. Ζήτει τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον· Εἶπεν ὁ Κύριος, πάντα, ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι. Ζήτει ὀκτωβρίου 13 Κάρπου καὶ Παπύλου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁσιομάρτυρος Ὀνουφρίου,

τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ᾳωιή, ἰανουαρίου δ'.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Πάντοτε βέβαια ἀξιοθαύμαστος ὑπῆρξεν ἡ ἀνδρεία, ἡ μεγαλοψυχία καὶ καρτερία τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ ὁ πρὸς τὸν Χριστὸν διάπυρος ἔρως, καὶ ἡ ἀσύγκριτος ἀγάπη των πρὸς αὐτόν· (τίς δὲν τὸ ὁμολογεῖ, καὶ παῤῥησίᾳ δὲν τὸ κηρύττει;) κατ' ἐξοχὴν ὅμως καὶ κατ' ἐξαίρετον τρόπον θαυμαστὴ φαίνεται καὶ εἶναι ἡ μεγαλοψυχία καὶ ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν θερμοτάτη ἀγάπη τῶν νέων τούτων τοῦ καιροῦ μας μαρτύρων. Ἀλλὰ διατί τάχα φαίνεται τοιαύτη; ἔξοχος δηλαδὴ καὶ ἐξαίρετος; διότι τώρα εἰς τὰς ἡμέρας τὰς ἐδικάς μας τὰς πονηρὰς, εἰς τὰς ὁποίας Δαβιτικῶς « ἐκλέλοιπεν ὅσιος » ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐσβέσθη ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη, ἡ ἀρετὴ κατεφρονήθη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ πίστις καὶ ἡ εὐλάβεια ἔλειψε, καὶ σχεδὸν κινδυνεύει νὰ χαθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς θρηνῶν ποτε ἐβόα ὁ προφήτης Μιχαίας, λέγων· « οἴμοι ψυχὴ, » ὅτι ἀπώλετο εὐσεβὴς ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ὁ κατορθῶν ἐν ἀν- » θρώποις οὐκ ἔστι »· τώρα, ὅτε ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ πανταχοῦ βασιλεύει ἀσέβεια καὶ ἀδιαφορία πρὸς τὰ θεῖα· ὅτε πᾶσα ἀνομία ἐπλήρωσε τὴν γῆν, κῶμοι, μέθαι, ἀκόλαστοι διασκεδάσεις, ἀθέτησις ἀναιδὴς τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ὕβρεις καὶ βλασφημίαι εἰς τὸν ὕψιστον Θεόν· εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας, λέγω, ταύτας, καὶ εἰς τοὺς χαλεποὺς καιροὺς τούτους, καθ' οὓς κατὰ τὴν πρὸς Τιμόθεον προφητείαν τοῦ θείου Παύλου· « οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν φί- » λαυτοι, φιλάργυροι, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, φιλήδονοι μᾶλλον » ἢ φιλόθεοι (Τιμ. Β'. γ'. 4.) » καὶ ὅσα ἄλλα ἀπαριθμεῖ ἐκεῖ ὁ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

κτῆρα καὶ περιπόθητον. Δίδου οὖν μοι ἴασιν, ταῖς σαῖς λιταῖς πρὸς Θεόν, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ ἴθυνον ἔτι, βίον τὸν ἄπαντα, πρὸς τρίβους τῶν ἀρετῶν, ἅγιε Ὀνούφριε μάρτυς, γνήσιε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου καὶ τῆς θλίψεώς μου παραμύθιον.

Πάσης ἐπηρείας πονηρᾶς, πάσης ψυχοφθόρου τε βλάβης ἡμᾶς ἀπάλλαξον, ἅγιε Ὀνούφριε ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν, τῶν σοὶ προσφευγόντων καὶ ἀσπαζομένων σου γονυκλιτῶς καὶ θερμῶς, τύπον τῆς εἰκόνος σου θεῖον, τὸν θαυματουργὸν καὶ ὡραῖον καὶ τὸν τῶν δαιμόνων ἀποτρόπαιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ζθένος θεῖον, ἐκ τῆς τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἐνδυσάμενος κοινωνίας, ἀπτοήτως παρέστης, καὶ τὸν Χριστὸν ἔχων λαλοῦντα ἐν σοί, θαρσαλέως ἐξήλεγξας τὴν δυσώνυμον ἀσέβειαν, ἐν συλλόγῳ ἐκ τυράννων πολλῶν, ὑφ' ὧν τὴν κάρα αὐθημερὸν ἐκτμηθείς, συνήφθης Ὀνούφριε τῷ Χριστῷ, καὶ συζῇς αἰωνίως, δοξάζων τὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ Ἁγίου ᾠδὴ γ' καὶ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος πρὸς Ἐφεσίους· Ἀδελφοὶ ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ. Ζήτει τοῦ ἁγίου Εὐσταθίου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον· Εἶπεν ὁ Κύριος, πάντα, ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι. Ζήτει ὀκτωβρίου 13 Κάρπου καὶ Παπύλου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁσιομάρτυρος Ὀνουφρίου,

τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ᾳωιή, ἰανουαρίου δ'.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Πάντοτε βέβαια ἀξιοθαύμαστος ὑπῆρξεν ἡ ἀνδρεία, ἡ μεγαλοψυχία καὶ καρτερία τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ ὁ πρὸς τὸν Χριστὸν διάπυρος ἔρως, καὶ ἡ ἀσύγκριτος ἀγάπη των πρὸς αὐτόν· (τίς δὲν τὸ ὁμολογεῖ, καὶ παῤῥησίᾳ δὲν τὸ κηρύττει;) κατ' ἐξοχὴν ὅμως καὶ κατ' ἐξαίρετον τρόπον θαυμαστὴ φαίνεται καὶ εἶναι ἡ μεγαλοψυχία καὶ ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν θερμοτάτη ἀγάπη τῶν νέων τούτων τοῦ καιροῦ μας μαρτύρων. Ἀλλὰ διατί τάχα φαίνεται τοιαύτη; ἔξοχος δηλαδὴ καὶ ἐξαίρετος; διότι τώρα εἰς τὰς ἡμέρας τὰς ἐδικάς μας τὰς πονηρὰς, εἰς τὰς ὁποίας Δαβιτικῶς « ἐκλέλοιπεν ὅσιος » ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐσβέσθη ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη, ἡ ἀρετὴ κατεφρονήθη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ πίστις καὶ ἡ εὐλάβεια ἔλειψε, καὶ σχεδὸν κινδυνεύει νὰ χαθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς θρηνῶν ποτε ἐβόα ὁ προφήτης Μιχαίας, λέγων· « οἴμοι ψυχὴ, » ὅτι ἀπώλετο εὐσεβὴς ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ὁ κατορθῶν ἐν ἀν- » θρώποις οὐκ ἔστι »· τώρα, ὅτε ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ πανταχοῦ βασιλεύει ἀσέβεια καὶ ἀδιαφορία πρὸς τὰ θεῖα· ὅτε πᾶσα ἀνομία ἐπλήρωσε τὴν γῆν, κῶμοι, μέθαι, ἀκόλαστοι διασκεδάσεις, ἀθέτησις ἀναιδὴς τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ὕβρεις καὶ βλασφημίαι εἰς τὸν ὕψιστον Θεόν· εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας, λέγω, ταύτας, καὶ εἰς τοὺς χαλεποὺς καιροὺς τούτους, καθ' οὓς κατὰ τὴν πρὸς Τιμόθεον προφητείαν τοῦ θείου Παύλου· « οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν φί- » λαυτοι, φιλάργυροι, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, φιλήδονοι μᾶλλον » ἢ φιλόθεοι (Τιμ. Β'. γ'. 4.) » καὶ ὅσα ἄλλα ἀπαριθμεῖ ἐκεῖ ὁ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Ἀπόστολος· εἰς τοὺς τοιούτους χαλεποὺς καιροὺς, λέγω, οἱ πανεύφημοι καὶ ἀξιύμνητοι οὗτοι νεομάρτυρες, ἐνώπιον τῶν ἀσεβεστάτων καὶ μισοχρίστων τυράννων παῤῥησιαζόμενοι μὲ φρόνημα ἀκατάπληκτον καὶ μὲ γενναιότητα πανθαύμαστον, ἄλλοι μὲν ἀθλοῦσι διὰ νὰ φυλάξωσι τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν καὶ ἀγάπην, ἄλλοι δὲ, ὅσοι ἀπὸ κἀμμίαν αἰτίαν ἐξώμοσαν τὸ πανάγιον καὶ προσκυνητὸν αὐτοῦ ὄνομα, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην ἠθέτησαν, ἀθλοῦσι διὰ νὰ μὴ ἀσεβήσωσι, καὶ ἄλλοι, διὰ νὰ εὐσεβήσωσιν, ὁμολογοῦντες καλῶς τὴν θείαν πίστιν, ἣν κακῶς ἠρνήθησαν πρότερον. Ἐγίνετο τοῦτο καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους· ἀλλ' ἡ διαφορὰ ἀναμεταξὺ τῶν παλαιῶν ἐκείνων καὶ τῶν νέων τούτων μαρτύρων εἶναι μεγάλη· ἐπειδὴ τότε ὑπῆρχον πλεῖστα παραδείγματα τοιαῦτα, καὶ ἄνδρες δηλαδὴ καὶ γυναῖκες ἦσαν εἰς τὰ μαρτύρια, καὶ νέοι καὶ γέροντες, καὶ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, καὶ πλούσιοι καὶ πένητες, σοφοὶ καὶ ἀγράμματοι, παντὸς γένους καὶ καταστάσεως ἄνθρωποι. Λοιπὸν τὰ τόσα παραδείγματα ἐκεῖνα ἐθέρμαινον τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ἴδιον ζῆλον, καὶ παρεκίνουν εἰς τὴν ἰδίαν μίμησιν. Τώρα δὲ τὰ παραδείγματα ἔλειψαν· διότι ποῦ ζῆλος; ποῦ ἡ μίμησις; Οἴμοι! ὅλον τὸ ἐναντίον γίνεται. Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν ἐποχῇ ἐὰν ἤθελέ τις εὑρεθῇ, ὅστις μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον τῆς πίστεως, μὲ τὴν αὐτὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν αὐτὴν ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα παῤῥησιάζεται εἰς τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον, καὶ ἀποθνήσκει τοσοῦτον προθυμότατα διὰ τὸν Χριστὸν, δὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ θαυμαστὸς καὶ ἄξιος μυρίων ἐπαίνων; Τοιοῦτος ὑπῆρξε κατὰ ἀλήθειαν ὁ γενναιόφρων καὶ οὐρανόφρων Ὀνούφριος· ὅστις διὰ ἕνα μόνον λόγον, ὃν εἶπεν ἐν τῇ ἀφροσύνῃ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, δὲν εὐχαριστήθη νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεὸν μὲ τὴν ἄρνησιν τοῦ κόσμου, μὲ τὸ σήκωμα τοῦ εὐαγγελικοῦ σταυροῦ, μὲ τοὺς πόνους καὶ θλίψεις τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὴν ὑπακοὴν, λέγω, τὴν ἐκκοπὴν τοῦ ἰδίου θελήματος, τὰ ἀένναα δάκρυα, τὰς ἐπιτεταμένας νηστείας, τὰς ἀμετρήτους γονυκλισίας, τὰς ὁλονυκτίους στάσεις, ἀλλὰ τρωθεὶς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὰ γλυκύτατα

βέλη τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης, καὶ πυρποληθεὶς τὴν ψυχὴν, ὦ γνώμης ἀγαθῆς! ὦ προαιρέσεως θαυμασίας! ἀπὸ τὸ ἄϋλον πῦρ, ὅπερ ἦλθε βαλεῖν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν γῆν τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, ὥρμησεν ἑκουσίως ἐπὶ τὸ μαρτύριον, παρεστάθη αὐτόκλητος ἐνώπιον τῶν ἀντιχρίστων τυράννων, καὶ φερωνύμως φρουρούμενος τὸν νοῦν ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, καὶ στόμα ἔχων καὶ σοφίαν, ἣν ὁ Χριστὸς ὑπέσχετο εἰς τοὺς θείους μάρτυρας (Λουκ. κά. 15), ἐκήρυξε παῤῥησίᾳ Θεὸν τοῦ σύμπαντος τὸν Χριστόν· ἤλεγξεν ἀφόβως τὴν ἀντίχριστον πλάνην, καὶ τέλος πάντων ἀντὶ μέλανος μὲ τὸ ἴδιον αἷμά του ὑπέγραψε καὶ ἐβεβαίωσε τὴν πεπαῤῥησιασμένην ὁμολογίαν τῆς θείας του πίστεως, καὶ μὲ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀοίδιμον θάνατον τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην θαυμασίως ἀπέδειξε. Τούτου τοῦ καλλινίκου μάρτυρος, ὦ εὐσεβεῖς φιλομάρτυρες, ἔρχομαι νὰ διηγηθῶ οὐ μόνον τὸ μαρτυρικὸν τέλος, τὸ ὁποῖον οἱ ἀξιωθέντες νὰ ἴδωσιν, ὑπερθαυμάζουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν πρότερόν του βίον καὶ τὴν ἀσκητικήν του πολιτείαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ πᾶς τις, ὅτι δὲν ὥρμησεν ἀλόγως εἰς τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγὴν, ἀλλὰ μετὰ λόγου καὶ διακρίσεως, μετὰ συμβουλῆς πνευματικῶν πατέρων, καὶ διδασκάλων. Ἄρχομαι δὲ ὅθεν εἶναι καὶ πρέπον καὶ σύνηθες ἄρχεσθαι.

Οὗτος λοιπὸν ὁ θεῖος Ὀνούφριος κατάγεται ἀπὸ τὸν μέγαν Τούρναβον, ἀπὸ χωρίον Κάμπροβα λεγόμενον, χριστιανῶν γονέων υἱός. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Δέτζιο, ὕστερον διὰ τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος τῶν μοναχῶν μετονομασθεὶς Δανιήλ· ἡ δὲ μήτηρ του ἐκαλεῖτο Ἄννα. Ἦσαν δὲ πλούσιοι καὶ ἐπίσημοι τῆς κώμης ἐκείνης. Γεννήσαντες δὲ τὸν υἱὸν τοῦτον, τὸν ὠνόμασαν εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα Ματθαῖον. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθημάτων, τὸν ἤγαγον εἰς σχολεῖον, καὶ ἐμάνθανε βουλγαρικὰ γράμματα. Ὀκτὼ ἢ ἐννέα χρόνων ὄντα, ἔτυχε νὰ τὸν δείρωσιν οἱ γονεῖς του, καὶ αὐτὸς λυπημένος, εἶπε λόγον ἐνώπιον τῶν ἐκεῖ εὑρεθέντων Τούρκων, ὅτι θέλει νὰ τουρκίσῃ. Καὶ ἂν οἱ γονεῖς του δὲν ἤθελον

προφθάσει μὲ τρόπους ἐπιτηδείους νὰ τὸν ἁρπάσωσιν ἀπὸ αὐτούς, ἤθελον ἐξάπαντος τὸν τουρκίσει. Ἔμεινε λοιπὸν χριστιανὸς, καθὼς καὶ πρότερον ἦτο, χωρὶς νὰ κάμῃ πεπαρρησιασμένην ὁμολογίαν τῆς ἀντιχρίστου θρησκείας, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ περιτομήν. Πῶς δὲ ἐνόμισαν τὸ πρᾶγμα οἱ γονεῖς του διὰ τὴν ἀτελῆ ἡλικίαν τοῦ παιδὸς, καὶ πῶς ἔκριναν τὸ κακὸν, ὅπερ ἔκαμε καὶ ἔπαθε, καὶ ποίαν διόρθωσιν τῷ ἔκαμαν, ἀγνοῶ. Ὅταν ὅμως ἦλθεν εἰς ἡλικίαν καὶ διέκρινε τοῦ κόσμου τὰ πράγματα, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἦλθεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἔμεινεν εἰς ἓν μοναστήριον Σερβικὸν Χιλιανδάριον καλούμενον, καὶ ἐκεῖ διατρίψας χρόνους ἱκανοὺς, ἐκρίθη ἄξιος χειροτονίας, καὶ ἐχειροτονήθη ἱεροδιάκονος. (Ἴσως δὲν ἐξωμολογήθη τὴν τῆς πλάνης ὁμολογίαν, ἢ ὁ πνευματικὸς δὲν τὸ ἔκρινε κώλυμα· διότι περιτομὴν δὲν ἔλαβε, διὰ λόγου δὲ μόνον ψιλοῦ εἶπεν, ὅτι ἤθελε νὰ γίνῃ Τοῦρκος). Ἀπὸ Ματθαίου δὲ μετωνομάσθη Μανασσῆς. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τοὺς θείους Πατέρας, ὅσον ὁ ἄνθρωπος προκόπτει εἰς τὴν ἀρετὴν, τοσοῦτον ταπεινοῦται, καὶ τὰ παραμικρά του ἁμαρτήματα ὡς μεγάλα τὰ νομίζει καὶ μετανοεῖ δι' αὐτά· διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος οὗτος Μανασσῆς, προκόπτων εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ἐξετάζων ἀπ' ἀρχῆς τῆς ζωῆς του τὰς πράξεις, ἐσυλλογίσθη καὶ τὸ μέγα πτῶμα τῆς διὰ λόγου ἀρνήσεως, καὶ τὸ τοῦ καλλινίκου μάρτυρος Βαρλαὰμ εἰς νοῦν θέμενος, ὅστις ἐβάσταζε τὰ ἀναμμένα κάρβουνα, τὰ ὁποῖα ἔβαλεν ὁ τύραννος μὲ λιβάνι εἰς τὴν παλάμην του, ἕως οὗ ἐκάη ὅλη, διὰ νὰ μὴ ῥίψῃ τὸ λιβάνι εἰς τὸν βωμὸν, καὶ νομισθῇ ὅτι ἐθυσίασεν εἰς τὰ εἴδωλα, αὐτὰ λέγω συλλογιζόμενος, καὶ μάλιστα τὴν δεσποτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· «Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, » ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ » ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀν» θρώπων, ἀρνήσομοι κἀγὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ πατρός » μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς »· εἶχε διὰ ταῦτα πάντα ἀδιάλειπτον καὶ παντοτινὸν φόβον, μήποτε δὲν κάμῃ ἱκανοὺς τοὺς καρποὺς τῆς μετανοίας διὰ τὴν παιδικήν του ἐκείνην ἄρνησιν,

καὶ ἀρνηθῇ αὐτὸν ὁ Χριστὸς ἔμπροσθεν τοῦ οὐρανίου πατρός.

Ὅθεν καὶ μολονότι ἠγωνίζετο νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεὸν νὰ τοῦ συγχωρήσῃ τὸ ἁμάρτημα τῆς ἀρνήσεως, ὅμως ποτὲ δὲν εἰρήνευον οἱ λογισμοί του. Ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο φόβος, ὕστερον ἔγινε πόθος καὶ ἔφεσις πολλὴ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ λάβῃ μαρτυρικὸν θάνατον· πόθος, αὐξάνων ὁσημέραι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Φοβούμενος δὲ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, ἐδέετο τοῦ Σωτῆρος, ἐὰν ἦτο θέλημά του ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον, νὰ τοῦ στερεώσῃ καλῶς τὸν λογισμὸν τοῦτον, καὶ μὲ τὴν θείαν του χάριν νὰ ἐνισχύσῃ τὴν θέλησίν του, καὶ νὰ τῷ δώσῃ δύναμιν, ἵνα τὸν ὁμολογήσῃ Θεὸν τέλειον, ποιητὴν πάντων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεώς του. Τοῦτο ἐπόθει, τοῦτο πάντοτε ἐφαντάζετο ὁ μακάριος. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὸν Σολομῶντα, «λογισμοὶ θνητῶν » πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν», διὰ τοῦτο ἐφανέρωσε τὸν σκοπόν του καὶ ἐζήτησε συμβουλὴν πνευματικὴν, ἣν καὶ ἔλαβε, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ συλλογισθῇ καλῶς καὶ νὰ μὴ ὁρμήσῃ ἀλόγως εἰς τοιοῦτον φοβερὸν ἀγῶνα. Ὑπήκουσεν ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ ἠγωνίζετο εἰς τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας. Ἀλλ' ὅτε ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον ὁ ὁσιομάρτυς Ἰγνάτιος, τότε πλέον ἐθερμάνθη ἡ καρδία του, καὶ ὁ πόθος του ηὔξησε, ὡς καὶ τὸ τοῦ ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου μαρτύριον πρότερον εἶχε φλέξει αὐτόν. Ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὁποῖον ἀνῆψε λαμπρὰν φλόγα τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης καὶ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου, ἦτο τὸ τρίτον μαρτύριον τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἀκακίου, καὶ νὰ ὑπομένῃ πλέον δὲν ὑπέφερε.

Πλὴν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους μεγάλην φρόνησιν ἔδειξεν ὁ εὐλογημένος. Ὅθεν χωρὶς νὰ κοινολογήσῃ τὸν σκοπόν του εἰς ἄλλους, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἱερὰν Σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου, πρὸς τὸν σεβασμιώτατον πνευματικὸν καὶ ἐμπειρότατον εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ εἰς αὐτὸν ἀπεκάλυψεν ὅλον του τὸν πόθον. Διότι αὐτὸς ἦτον ὁ ἀλείπτης, ὁ ἑτοιμάσας εἰς τὸ μαρτύριον καὶ τοὺς

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

ἄλλους τρεῖς προτέρους ὁσιομάρτυρας, τὸν Εὐθύμιον, λέγω, Ἰγνάτιον καὶ Ἀκάκιον. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν πνευματικὸν Νικηφόρον παρεκάλεσε θερμῶς νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν καλύβην του διὰ νὰ τὸν ἑτοιμάσῃ, καθὼς ἔκαμε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ πνευματικός· σὲ δέχομαι, πλὴν πρῶτον σοὶ λέγω, ὅτι ἄλλος τις νὰ μὴ ἔχῃ εἴδησιν ἀπὸ τοὺς ἔξωθεν· δεύτερον δὲ, ὅτι τοιαύτην δοκιμὴν καὶ ἑτοιμασίαν πρέπει νὰ κάμῃς, ὥστε πρὸ τοῦ μαρτυρίου νὰ ἀγωνισθῇς, ὡσὰν νὰ ἦσαι εἰς τὰ βάσανα τοῦ μαρτυρίου· καὶ ἂν στέργῃς τοιουτοτρόπως, σὲ δέχομαι. Στέργω, ἀπεκρίθη μετὰ χαρᾶς ὁ μακάριος. Καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν εἰς τὸ κελλίον του, καὶ διατάξας τὰ πράγματά του μὲ φρόνησιν, ἐμοίρασεν, ὅσα χρήματα εἶχεν, ἐλεημοσύνην· ἔδωκε καὶ εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπου ἦτον ὁ κατὰ σάρκα πατήρ του, ἱκανὰ χρήματα διὰ νὰ τρέφηται. Εἶτα προσποιηθεὶς, ὅτι ἀπέρχεται εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ τοιουτοτρόπως λαβὼν πάντας καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα του, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ῥηθέντα πνευματικὸν κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἣν εἶχον, ὅτις ἐδέχθη αὐτὸν καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς ἓν οἰκίδιον παράμερον ξεχωριστὸν, καὶ τῷ ἔδωκεν ἐντολὰς, πῶς νὰ διάγῃ καὶ πῶς νὰ ἀγωνίζηται, μόνος μόνῳ Θεῷ προσευχόμενος. Διώρισε δὲ καὶ ἕνα ἀδελφὸν νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα του. Παρήγγειλε δ' αὐτῷ, νὰ μὴ συνομιλῇ μήτε νὰ συναναστρέφηται μέ τινα.

Ὧδε ὅμως παρακαλῶ, ἀκροαταὶ, νὰ δώσητε τὴν πρέπουσαν προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα· διότι κατὰ ἀλήθειαν ἄξια προσοχῆς κατορθώματα ἔχει νὰ διηγηθῇ ὁ λόγος. Ἐκλείσθη ὁ μακάριος εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀγωνιστήριον, καὶ ἤρχισε τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας· καὶ κατ' ἀρχὰς διήνυσεν ἡμέρας τεσσαράκοντα νηστεύων, ὁτὲ μὲν ἡμέρας τρεῖς ὁμοῦ, ὁτὲ δὲ δύω, καὶ ἔτρωγεν ἄρτον ἕως δράμια τριάκοντα, καὶ ἔπινεν ὀλίγον ὕδωρ, καὶ οὐδὲν ἄλλο· μαγείρευμα δὲ εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς δοκιμῆς του δὲν ἐγεύθη ἐκτὸς σαββάτου καὶ κυριακῆς. Ἐποίει δὲ γονυκλιτὰς μετανοίας χιλιάδας τέσσαρας τὸ ἡμερονύκτιον, ἢ, τὸ ἐλάχιστον, τρεῖς χιλιάδας καὶ πεντακοσίας· προσκυνή-

ματα δὲ κομβοσχοινίου ἀναρίθμητα. Ἡ προσευχὴ ἦτο ἀδιάλειπτος καὶ ἄπαυστος εἰς τὸ στόμα του καὶ εἰς τὸν νοῦν του. Τὸ πένθος, ἡ συντριβὴ καὶ ἡ κατάνυξις ἦσαν ἀχώριστα ἀπὸ τὴν καρδίαν του. Οἱ ὀφθαλμοί του ἔγιναν δύω κρουνοὶ δακρύων ἀένναοι. Ἀγρυπνίαι παντοτιναί. Τὸ μέγα του ἐντρύφημα καὶ ἡ παρηγορία ἦτον ἡ ξηροφαγία καὶ ὀλιγοφαγία. Εἰς τέσσαρας μῆνας ὁλοκλήρους δύω ὁκάδας σταρίδος ἐτρύφησε· τὰς δὲ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐπέρασε μὲ τριήμερον νηστείαν καὶ διήμερον, ὡς εἴπομεν. Ὅθεν ἐνεκρώθη τὸ σῶμά του, καὶ δύναμις πλέον δὲν τῷ ἔμεινε νὰ ἐκτελῇ τοὺς σωματικοὺς κόπους. Ἡ δὲ πνευματικὴ διάκρισις τοῦ γέροντός του τῷ ἐμετρίαζε τὴν πολυήμερον νηστείαν, αὐτὸς δὲ ἐγίνετο κατὰ πάντα ὑπήκοος.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐδοκιμάσθη οὕτως ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ εἰς διάστημα μηνῶν τεσσάρων, τότε ἐξήφθη εἰς αὐτὸν ἡ φλὸξ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης, καὶ ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου. Ὅθεν ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ ἔγινε μεγαλόσχημος μοναχὸς, καὶ ἀπὸ Μανασσῆ μετωνομάσθη Ὀνούφριος· αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖόν του ὄνομα. Μετὰ δὲ τοῦτο, μὲ τὴν βουλὴν καὶ γνώμην καὶ εὐλογίαν τοῦ γέροντός του πνευματικοῦ Νικηφόρου καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἁγίας συνοδίας ἐκείνης, ἀπεφασίσθη νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ μαρτυρικὸν στάδιον. Καὶ ἐπειδὴ, κατὰ τὴν Γραφὴν, ἀγαθοὶ οἱ δύω ὑπὲρ τὸν ἕνα, διὰ τοῦτο ὁ διακριτικὸς γέρων πνευματικὸς τῷ ἔδωκε συνοδίτην, συνεργὸν καὶ συμβοηθὸν ἕνα του ὑποτακτικὸν, Γρηγόριον ὀνομαζόμενον Πελοποννήσιον, ἔμπειρον ὄντα καὶ συνετὸν καὶ σεβάσμιον, ὅστις ἔγινε συνοδίτης καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀθλησάντων τριῶν ὁσιομαρτύρων εἰς Κωνσταντινούπολιν, Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου.

Λαβόντες λοιπὸν καὶ συστατικὰ γράμματα ἀπὸ σεβάσμια ὑποκείμενα τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ ἐφοδιασθέντες, ἐκίνησαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Χίον, ὅπου ἔμειναν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου τὰ γράμματά των ἐστύσταιναν. Ἐκεῖ δὲ εὑρόντες πάντα,

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΟΡΗΣ

ὡς ἐπόθουν, ἐδόξασαν μεγάλως τὸν Κύριον, καὶ τὴν θείαν αὐτοῦ πρόνοιαν ἐμεγάλυναν· παρέμειναν δὲ ἐκεῖ ἡμέρας ἑπτὰ ἐν ἡσυχίᾳ, προσευχῇ, καὶ νηστείᾳ καὶ δάκρυσι, καὶ τῇ μεταλήψει τῶν ἀχράντων μυστηρίων κατατρυφῶντες. Ἦτο δὲ ἡμέρα σαββάτου, ὅτε ἐκεῖ ἦλθον, καὶ περιέμενον τὴν ἐρχομένην παρασκευὴν, ὡς ἡμέραν τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ Χριστοῦ, ἵνα παῤῥησιασθῇ εἰς τὸ κριτήριον τῶν ἀσεβῶν, καὶ ὁμολογήσῃ τὴν καλὴν ὁμολογίαν, καὶ γίνῃ κοινωνὸς τῶν δεσποτικῶν παθῶν. Δὲν εἶναι ἔξω τοῦ προσήκοντος νὰ προσθέσωμεν, ὅσα μᾶς διηγήθησαν φιλαλήθως οἱ φιλομάρτυρες ἐκεῖνοι, οἵτινες τὸν ἐδέχθησαν εἰς τὴν Χίον, καὶ τὸν περιεποιήθησαν πρὸ τῆς ἀθλήσεως· « ἦλθεν, εἶπον, κατὰ τὴν κέ δεκεμβρίου, » ἡμέραν σαββάτου, μὲ τὸν σεβασμιώτατον γέροντα Γρηγό- » ριον, ὅστις ἔδωκε τὰ γράμματα, καὶ διηγήθη διὰ στόματος » τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐλεύσεώς των »· ὁ δὲ Ὀνούφριος ἐσιώπα, καὶ δὲν ἐσήκωνε τὴν κεφαλήν του νὰ ἴδῃ τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἐδάκρυεν ἀκατάπαυστα, καὶ παρεκάλει μόνον νὰ τῷ συνεργήσωσι μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις εἰς τὸν Θεὸν, λέγων, ὅτι ἦτον ἁμαρτωλότερος πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνάξιος τῆς κλήσεως τῶν χριστιανῶν.

Ὅλας δὲ τὰς ἑπτὰ ἐκείνας ἡμέρας καὶ νύκτας, καθ' ἃς διέτριψαν ἐκεῖ, ἔμειναν κεκλεισμένοι εἰς ξεχωριστὸν οἴκημα μὲ τὰς συνήθεις ἀδιαλείπτους προσευχὰς καὶ γονυκλισίας καὶ προσκυνήσεις κομβοσχοινίων. Ὅτε δὲ ἀπέκαμνεν ἐκ τῶν ἀγώνων, ἡ ἄνεσίς του ἦτο ἀνάγνωσις νέων μαρτύρων. Τὸ ἑσπέρας μόνον ἅπαξ ἔτρωγον ὀλίγον τι. Οὔτε ἐλαίας ἔτρωγον, οὔτε τι ἄλλο προσφάγιον, οἶνον δὲ ἢ σίκερα οὐδόλως ἐγεύοντο. Μίαν δὲ νύκτα, ἀφ' οὗ ὁ μακάριος ἐκοπίασε πολλὰ, ἐκάθισε, καὶ ἥρπασεν αὐτὸν ὕπνος λεπτὸς, καὶ τῷ ἐφάνη εὐθὺς, ὅτι ἦλθεν ἓν τάγμα ἱερέων καὶ ἀρχιερέων, καὶ ἓν τάγμα στρατιωτῶν, καθὼς φαίνονται οἱ ζωγραφισμένοι ἅγιοι μάρτυρες, καὶ σταθέντες ἔμπροσθέν του, ἐλθὲ, τῷ εἶπον, διότι ὁ βασιλεὺς σὲ ζητεῖ. Αὐτὸς δὲ ἐτρόμαξε, καὶ, τί μὲ ζητεῖ ὁ βασιλεύς; εἶπε· ποῖος ἄνθρωπος εἶμαι ἐγὼ, καὶ πῶς εἶμαι ἄξιος νὰ παρασταθῶ εἰς τὸν βασιλέα; παρακαλῶ σας, ἀφήσατέ με. Οὐχὶ, τῷ εἶπον ἐκεῖνοι, ἀνάγκη νὰ παρασταθῇς, μόνον μὴ ἀργοπορῇς. Ἀπῆλθε λοιπὸν συνοδευόμενος μὲ τὰ δύω ἐκεῖνα ἱερὰ τάγματα, καὶ ἦλθον εἰς τόπον φαιδρὸν, πλατύτατον, καὶ εἶδε τὸν βασιλέα ἐπὶ θρόνου, καὶ πεσὼν προσεκύνησεν αὐτόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς στραφεὶς πρὸς τοὺς παρεστῶτας, εἶπεν· ὁ τόπος αὐτοῦ εἶναι ἕτοιμος, καὶ τῷ ἔδειξεν ἄλλον τινὰ τόπον φωτεινότατον. Ταῦτα ἰδὼν ἐξύπνισε, καὶ ἔχαιρεν, εὐχαριστῶν τὸν βασιλέα Χριστὸν, ὅστις τὸν ἐπροσκάλει, καὶ ἐδέετο τοῦ μεγάλου Βασιλείου (διότι ἡ νὺξ ἐκείνη ἦτο τῆς ἁγίας αὐτοῦ μνήμης) νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κοινωνήσῃ εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἠσθάνετο ὁ μακάριος Ὀνούφριος θείαν ἐνέργειαν καὶ θέρμην πνευματικὴν εἰς τὴν καρδίαν του. Τὴν ἐπομένην νύκτα τῷ ἔλειψεν ἡ θέρμη ἐκείνη ἐπί τινα ὥραν, καὶ αὐτὸς ὅλος ἔμφοβος καὶ ἔντρομος διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θείας χάριτος, εἶπε πρὸς τὸν Γρηγόριον· πάτερ, τὸ πῦρ ἐσβέσθη, καὶ δὲν καίει ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ὢ τί ἔπαθον, ὁ ἄθλιος! Ὁ Γρηγόριος τῷ ἀπεκρίθη· ἐρωτᾷς τί ἔπαθες; ὑπερηφανεύθης, καὶ διὰ τοῦτο ἔλειψεν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀπὸ σοῦ, καὶ θέλεις γίνει παίγνιον τῶν δαιμόνων καὶ λύπη τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ αἰσχύνη τῶν ἀνθρώπων. Ἀλοίμονον εἰς ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον! κρίμα εἰς τοὺς κόπους μου καὶ εἰς τὰς καλὰς ἐλπίδας τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες, ἀντὶ νὰ σὲ ἀκούσωσι νέον μάρτυρα, μέλλουν νὰ σὲ ἀκούσωσι ἐκ δευτέρου ἀρνησίχριστον! Δὲν ἔρχεσαι ταλαίπωρε εἰς σεαυτόν;

Ὧδε ἀφίνω ἕκαστον νὰ συλλογισθῇ, ποίαν διάθεσιν ἔλαβεν ὁ μάρτυς, καὶ εἰς ποῖον βάθος ταπεινώσεως ἐβυθίσθη. Πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα· ἔπειτα ἐστάθη εἰς προσευχὴν μετὰ δακρύων πολλῶν, καὶ ἕως ὅτου ἠσθάνθη τὴν συνειθισμένην θέρμην, δὲν ἔπαυσεν. Ἀλλ' οὐδὲ ὁ γέρων ἔπαυσε τὴν προσευχὴν, ἕως ὅτου ὁ μάρτυς μὲ ταπεινὴν φωνὴν τοῦ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗ

εἶπε· πάτερ, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, καλὰ εἶμαι τώρα. Ἀλλ' ὁ γέρων ἦτο πάντοτε προσεκτικὸς, γινώσκων τὰς μηχανὰς τοῦ ἐχθροῦ. Ὅθεν τὸ πρωὶ ἐπρόσταξεν αὐτὸν, ἵνα βάλῃ μετάνοιαν εἰς τοὺς παρευρεθέντας καὶ ἀσπασθῇ τοὺς πόδας των, ζητῶν τὰς εὐχάς των μὲ ταπεινοφροσύνην.

Εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Γρηγόριος ἦτο ἐμπειρότατος, ὡς ἀλείπτης γενόμενος τεσσάρων ὁσιομαρτύρων. Μετεχειρίσθη αὐστηρότητα καὶ τρόπον ἐπιτήδειον διὰ νὰ τὸν φυλάξῃ ἀπὸ πάντα λογισμὸν κενοδοξίας καὶ ὑπερηφανίας, καὶ ἀναβιβάσῃ αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἡ Ἐκκλησία, ἥτις ἦτο εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην, εἶχε κύκλῳ ἁγίας εἰκόνας πολλὰς, καὶ μάλιστα νέων μαρτύρων. Ἐκεῖ ἐκλείσθη ὁ μάρτυς τὴν ἡμέραν ἐκείνην μόνος, καὶ ἐποίει ἐνώπιον ἑκάστης εἰκόνος μὲ κομβοσχοίνιον προσκυνήσεις καὶ μετανοίας. Ἀπὸ ὑπερβολὴν δὲ ἐξάψεως καὶ συντριβὴν τῆς καρδίας του ἐξέπεμπεν ἐνίοτε φωνὰς γοεράς. Ὁ δὲ Γρηγόριος ἀκούσας τὴν ὥραν ἐκείνην, δὲν τὸν ἐμπόδισε· διότι ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτον ὅλος ἐνθουσιασμένος καὶ θεόληπτος· ὕστερον ὅμως μετεχειρίσθη τὴν προτέραν του αὐστηρότητα, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἄκουσον τοῦ Κυρίου λέγοντος· « Μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου ». Διατί λοιπὸν σὺ, κενόδοξε καὶ ὑπερήφανε, κράζεις εἰς τὴν προσευχήν σου, οὐχὶ δι' ἄλλο τι βέβαια, εἰ μὴ διὰ νὰ σὲ ἐπαινέσουν πῶς εἶσαι εὐκατάνυκτος· ἔχασες λοιπὸν πάλιν τὸν κόπον σου, ταλαίπωρε· σὲ ἠπάτησε τὸ πνεῦμα τῆς ὑπερηφανίας. Ὁ δὲ κατ' ἀλήθειαν μιμητὴς τοῦ ταπεινοῦ καὶ πράου Χριστοῦ, ἔσατο, βλέπων χαμαὶ, δακρυῤῥοῶν, καὶ μὲ ταπεινὴν φωνὴν ἔλεγεν· ἥμαρτον, πάτερ, συγχώρησόν μοι, καὶ δέου τοῦ Θεοῦ, ἵνα με λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου. Μὲ τοιούτους λοιπὸν ἀγῶνας καὶ τοιαύτας μεθοδείας τοῦ γέροντος κατήργησε πάσας τὰς μηχανὰς τοῦ διαβόλου, καὶ πρὸ τοῦ μαρτυρικοῦ ἀγῶνος ἔφθασεν εἰς τὰ μέτρα τῆς ἁγιότητος. Τί τὸ ἐντεῦθεν; Ὁ Κύριος τῇ πέμπτῃ ἑσπέρας ἐτέλεσε τὸν μυστικὸν δεῖπνον, καὶ μετέδωκεν εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητὰς τὸ ἅγιόν του

σῶμα, καὶ τὸ τίμιόν του αἷμα εἰς βρῶσιν καὶ πόσιν ζωῆς αἰωνίου, καὶ παρεδόθη εἰς τὸ ἑκούσιον πάθος. Ὡσαύτως καὶ ὁ μιμητὴς τοῦ πάθους αὐτοῦ Ὀνούφριος, τὴν ἑσπέραν τῆς πέμπτης προετοιμασθεὶς, προσηύχετο ὅλην τὴν νύκτα διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν θυσίαν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά του. Καὶ πρῶτον μὲν τοῦ ἐξυράφισε τὰ γένεια ὁ γέρων Γρηγόριος καὶ ὅλας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Εἶτα ἔλαβεν ἅγιον ἔλαιον ἀπὸ ὅλας τὰς κανδήλας τῶν ἁγίων εἰκόνων τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, καὶ ἤλειψε σταυροειδῶς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του, ὅπου ἐχρίσθη ἐν τῷ βαπτίσματι μὲ τὸ ἅγιον μύρον, καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην διῆλθον προσευχόμενοι. Μετὰ δὲ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὄρθρου, ἐπροσκύνησε καὶ ἠσπάσθη λείψανα πολλῶν ἁγίων, ἐν οἷς ἦσαν καὶ νέων μαρτύρων. Ἐζήτησε δὲ καὶ τὸν ἐσταύρωσεν ὁ ἐφημέριος μὲ αὐτὰ ὅλα τὰ λείψανα. Ἔπειτα προσκυνήσας καὶ ἀσπασάμενος τὰς ἁγίας εἰκόνας, ἐκοινώνησε μὲ προηγιασμένον θεῖον ἄρτον, καὶ φορέσας τὰ προητοιμασμένα Ἀγαρηνῶν φορέματα, ἐξῆλθε, σκοτίας οὔσης, μὲ ὁδηγὸν (διότι ἄλλοτε εἰς τὴν Χίον δὲν ἦλθεν) ἕως μερικὸν δρόμον, καὶ οὕτω μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐφάνη ὁ τοῦ φωτὸς υἱὸς Ὀνούφριος βαδίζων πρὸς τὴν πόλιν καὶ μηδενὸς γινώσκοντος τίς ἦτο. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, τὸ καλούμενον Βουνάκη, ἀπήντησε φοῦρνον, καὶ ὢν κρυωμένος πολλὰ, εἰσῆλθε καὶ ἐθερμάνθη, καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν χριστιανὸν φουρνάρην ἐφανέρωσε τὸν σκοπόν του. Ὁ δὲ χριστιανὸς τῷ ἔδειξε τὸν τόπον καὶ ἠγόρασε παπούτζια κόκκινα· ὁ δὲ παπουτζῆς, Ἀγαρηνὸς ὢν καὶ ἐμήρης, βλέπων καὶ τὸν Ὀνούφριον μὲ τὸ πράσινον εἰς τὴν κεφαλὴν, τῷ ὡμίλησε φιλικῶς, ὡς νὰ τὸν ἤξευρε καὶ πρότερον· λαβὼν δὲ τὰ παπούτζια ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν. Ἄλλος δέ τις Ἀγαρηνὸς εἶπεν εἰς τὸν παπουτζῆν ἐμήρην· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φαίνεταί μοι νὰ ἦναι τεπτῆλι, καὶ δὲν εἶναι ἰδικός μας· ὁ δὲ ἐμήρης ζηλώσας, τῷ εἶπε· σιώπα· κρίμα, κρίμα· μὴ σὲ καύσῃ ὁ Θεός· δὲν βλέπεις τὸ πράσινον; Ὁ δὲ μάρτυς ἦλθε πάλιν εἰς τὸν φοῦρνον· ὁ δὲ καλὸς ἐκεῖνος χριστιανὸς, μὲ ἀφορμὴν ὅτι

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΕΝΤΡΟ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΛΟΓΙΣΜΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΡΓΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

ἐπώλει πλακοῦντας καὶ σιμίτια, περιήρχετο μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ὑπῆγε καὶ ἐπροσκύνησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ἁγίας Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος. Εἰς ὅλον δὲ τὸν δρόμον ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην. Εἶτα ἐζήτησεν ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἐπίτροπον τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον, καὶ λαβὼν ἄδειαν, ἀπῆλθε καὶ ἐμοίρασεν ἐλεημοσύνην. Ἐκεῖθεν ἐξελθὼν, ἀπήντησε τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου τῆς Κεχαριτωμένης καλούμενον, καὶ εἰσελθὼν ἐπλήρωσε καὶ τοῦ ἔψαλαν παράκλησιν· αὐτὸς δὲ προσκυνήσας καὶ ἀσπασάμενος τὰς ἁγίας εἰκόνας ἐξῆλθε, καὶ ἀμέσως ἀπῆλθεν εἰς τὸν Μεχκεμὲν, καὶ ἀναβὰς ἐζήτει τὸν κριτήν. Οὗτος δὲ, καλούμενος Μουζούρμπασης, ἠρώτησε τί τὸν ἤθελεν. Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίθη· ἔχω ἀγωγὴν περί τινος· ὁ δὲ Μουζούρμπασης τὸν ἠρώτησεν, ἂν εἶχε φετφάν· διότι πρῶτον ἔπρεπε νὰ ἐκβάλῃ τοῦτον, καὶ ἔπειτα νὰ ἀναφερθῇ. Τοῦτο δὲ ὅλον ἔγινε κατὰ θείαν οἰκονομίαν, ὥστε ἡ ὁμολογία τοῦ μάρτυρος νὰ γίνῃ λαμπρὰ ἔμπροσθεν πολλῶν ἀσεβῶν. Διὰ τοῦτο ηὐδόκησεν ὁ Κύριος καὶ ἀπεβλήθη τὸ πρῶτον· διότι ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ του, ἦλθε πάλιν εἰς τὸν φοῦρνον, καὶ λαβὼν μὲ τὴν δεξιάν του τὸν σταυρὸν, ὃν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ, ἀκούμβησεν εἰς τὸ μέτωπόν του, καὶ ἔκλαυσεν ὥραν ἱκανήν. Συνέκλαιε δὲ καὶ ὁ χριστιανὸς ἐκεῖνος ἀπὸ συμπάθειαν, καὶ τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ ὑπάγῃ πάλιν εἰς τὸν Μεχκεμὲν, πλὴν νὰ μὴ εἴπῃ εἰς τοὺς ἄλλους μηδὲν, ἀλλὰ εὐθὺς νὰ σηκώσῃ τὸ παραπέτασμα, καὶ νὰ παρασταθῇ ἀμέσως εἰς τὸν κριτήν.

Κινήσας λοιπὸν, ἐποίησεν, ὡς ὡδηγήθη, καὶ ἀπελθὼν ἐπαῤῥησιάσθη. Ἔτυχε δὲ τότε τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ ἦσαν συνηθροισμένοι ὅλοι οἱ ἀγάδες. Καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ οὕτως· Ἐγὼ πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἔλαβον μίαν πληγὴν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ ἔκτοτε μέχρι τοῦ νῦν περιῆλθον τόπους πολλοὺς καὶ διαφόρους, πλὴν τὴν πληγήν μου νὰ τὴν θεραπεύσω δὲν ἠδυνήθην. Οἱ ἰατροί μοι εἶπον, ὅτι, ἐὰν δὲν ὑπάγῃς εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐπληγώθης, ἡ πληγή σου δὲν θεραπεύεται. Διὰ τοῦτο ἦλθον πάλιν ἐδῶ διὰ νὰ τὴν ἰατρεύσω. Ὁ δὲ καδὴς τὸν ἠρώτησε, ποία ἦτο ἡ πληγή του, καὶ τί ἐζήτει ἀπὸ αὐτούς. Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη· ἡ πληγή μου εἶναι αὕτη· ἐγὼ μικρὸν παιδίον ὢν, ἀπὸ ἀγνωσίαν μου ἠρνήθην τὴν πίστιν τὴν χριστιανικήν, καὶ ὡμολόγησα τὴν ἰδικήν σας· πλὴν ποσῶς δὲν τὴν ἐλάτρευσα, ἀλλὰ πάντοτε χριστιανικῶς διεβίουν, ἐπειδὴ εἰς χριστιανικοὺς τόπους εὑρισκόμην. Ὅτε ὅμως ἦλθον εἰς ἡλικίαν, ἐγνώρισα τὸ κακὸν, ὅπερ ἔκαμα, ἀρνηθεὶς τὴν ἁγίαν μου πίστιν, καὶ θεωρῶν αὐτὸ ὡς πληγὴν θανάσιμον τῆς ψυχῆς μου, ἐγύρισα πολλοὺς τόπους διὰ νὰ τὴν ἰατρεύσω μὲ τὴν μετάνοιαν, παρακαλῶν τὸν Χριστὸν καὶ Θεόν μου, τὸν ποιητήν μου καὶ πλάστην, νὰ μοὶ συγχωρήσῃ τὸ ἁμάρτημα. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἡσύχασαν οἱ λογισμοί μου, στοχαζομένου τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματος, τὸ ὁποῖον ἔπραξα, ἀρνηθεὶς τὴν πίστιν μου τὴν ἀληθινὴν, καὶ ὁμολογήσας τὴν ἰδικήν σας τὴν ψευδῆ. Τώρα λοιπὸν ὁμολογῶ παῤῥησίᾳ ἔμπροσθεν ὑμῶν πάντων, ὅτι εἶμαι χριστιανὸς, καὶ ἀρνοῦμαι καὶ ἀναθεματίζω τὴν πίστιν σας. Καὶ ἐνταυτῷ ἐκβαλὼν τὸ πράσινον σαρίκιον, τὸ ὁποῖον ἐφόρει, τὸ ἔῤῥιψεν ἔμπροσθέν των. Ἐκεῖνοι δὲ ἰδόντες τὸ τοιοῦτον τόλμημα, ἔμειναν ἄφωνοι. Εἷς δὲ ἐμήνης, φιλότιμος ζηλωτὴς τῆς θρησκείας του, πρὶν ὁμιλήσῃ ἄλλος τις, εἶπεν εἰς τὸν μάρτυρα· τί πράττεις ἄνθρωπε; λάβε καὶ βάλε εἰς τὴν κεφαλήν σου αὐτὸ τὸ ἅγιον πρᾶγμα. Ὁ δὲ μάρτυς ἀκούσας, ὅτι τὸ λέγει ἅγιον, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τούτου, ἐξευτέλισε καὶ ἐξουδένωσεν αὐτὸ, λαλήσας πολλὰ καὶ κατὰ τοῦ Μωάμεθ, καθὼς ὕστερον ὁ καδὴς εἶπεν εἰς ἕνα οἰκιακόν του χριστιανὸν, ὅσα οὔτε στόμα δύναται νὰ τὰ εἴπῃ, οὔτε αὐτίον νὰ τὰ ἀκούσῃ. Ὅθεν ὅλοι ἐξεβόησαν· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ζήσῃ πολλὴν ὥραν, καὶ εὐθὺς διέταξαν νὰ τὸν βάλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὴν ποδοκάκην, ἕως δευτέρας διαταγῆς. Καὶ οὕτως ἐκβληθέντα ἔξω ἐῤῥάπισαν αὐτὸν καὶ διαφόρως ἐκάκωσαν, ἄχρις οὗ ἦλθεν ὁ ἀστυνόμος μετὰ τεσσάρων κληρήρων, οἵτινες παραλαβόντες αὐτὸν, ἔφερον εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μουσελίμη, καὶ ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὸ τομπροῦκι εἰς τέσσαρα μάτια. Μετ' ὀλίγον δὲ ἔβαλον αὐτὸν εἰς τρία. Αὐτὸς δὲ ὁ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΑΔΗΣ

μακάριος ἐκάθητο καὶ ἐπροσκύνει. Τότε καί τις Ἀγαρηνὸς τῷ εἶπεν ὕβρεις τινάς. Ἄλλην δὲ παιδείαν δὲν τῷ ἔκαμον εἰς τὴν φυλακήν. Χριστιανοί δέ τινες εἰς τὴν φυλακὴν τὸν ἠρώτων τὸ ὄνομά του καὶ τὴν πατρίδα του. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἦτο ἀπὸ τὸν μέγαν Τούρναβον, καὶ ὅτι ὠνομάζετο Ματθαῖος. Δὲν εἶπε δὲ τὸ Ὀνούφριος, διὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑποψίαν ὅτι ἦτο μοναχός, καὶ ζητηθῇ ἀπὸ ποῖον μοναστήριον ἦτο, καὶ ποῦ εὑρίσκετο, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Χίον.

Ἐξελθόντες οἱ ἀγάδες ἀπὸ τὸ τζαμίον, καὶ πάλιν συνομιλήσαντες, ἔλαβον καὶ τὴν γνώμην ἑνὸς ἐξορίστου πασᾶ, ὅστις εὑρέθη ἐκεῖ, καὶ ὅλοι ἐκ συμφώνου τὸν ἀπεφάσισαν εἰς θάνατον. Εὐθέως λοιπὸν διώρισαν καὶ τὸν ἔφερον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ συντόμως τὸν ἠρώτησαν μὲ ὀλίγους λόγους. Καὶ ἐπειδὴ ἡ γνώμη του ἦτον ἀμετάθετος, διέταξαν νὰ ἀποκεφαλισθῇ καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Διώρισαν δὲ, καὶ τὸ χῶμα, ὅπου ἤθελε στάξει τὸ αἷμα τοῦ μάρτυρος, νὰ τὸ ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν· νὰ μὴ συγχωρηθῇ δὲ εἰς μηδένα χριστιανὸν νὰ λάβῃ τι ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ σώματος. Τούτων οὕτως ἀποφασισθέντων, ἐξέβαλον αὐτὸν ἀπὸ τὸν Μεχχεμέν. Νομίζων δὲ ὁ μάρτυς ὅτι ἐκεῖ πλησίον ἔμελλον νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν, ἤθελε νὰ γονατίσῃ. Οἱ δὲ δήμιοι τὸν ἐξεμάκρυναν ὡσεὶ λίθου βολὴν, καὶ ἔλεγον αὐτῷ νὰ γονατίσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀπῆλθεν παρακάτωθεν, ἔνθα προαπεκεφαλίσθη καὶ ὁ ἅγιος μάρτυς Μάρκος, (ἠρώτητε πρότερον, καὶ ἤξευρε τὸν τόπον ἐκεῖνον), καὶ ἐκεῖ ἐγονάτισεν. Εὐθὺς δὲ ἐκτύπησεν αὐτὸν μὲ τὴν μάχαιραν ὁ μάγειρος τοῦ Μουσελίμη, ἥτις εἰσεχώρησεν εἰς τὸν λαιμόν του ἕως τρία ἢ τέσσαρα δάκτυλα. Ὁ δὲ μάρτυς κλίνας τὴν κεφαλὴν, ἔπεσε χαμαὶ χωρὶς νὰ ταράξῃ κανὲν μέλος του. Ἄλλος δὲ πάλιν πλαγίως ἱστάμενος τῷ ἔδωκεν ἄλλας δύω πληγὰς καὶ τὸν ἐτελείωσεν. Ταῦτα πάντα ἔγειναν ἐντὸς πέντε ὡρῶν. Συνέδραμε δὲ πολὺ πλῆθος χριστιανῶν, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, καὶ ἐθεώρουν τὴν ἁγίαν ἀποτομὴν τοῦ μάρτυρος, μολονότι δὲν ἔφθασε νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν πόλιν.

Ἐτελείωσε δὲ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου ὁ νέος οὗτος ὁσιομάρτυς Ὀνούφριος κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1818 ἰανουαρίου 4, ἡμέρᾳ παρασκευῇ, ὥρᾳ ἐννάτῃ, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 32. Πάντες ἐθαύμασαν τὴν φρόνησίν του καὶ τὴν ἀνδρείαν του. Διηγοῦνται δ' ὅτι τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον πρότερον ἐκ τῶν ἀγώνων ἦτο νενεκρωμένον, ἔλαβε μετὰ τὸ μαρτύριον οὐρανίαν τινὰ φαιδρότητα καὶ χάριν.

Οἱ χριστιανοὶ θεαταὶ μεγάλως ἔχαιρον δι' αὐτὸν, εὐχαριστοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν διὰ τὴν λαμπρὰν νίκην τοῦ Ὀνουφρίου. Πάντες δὲ ἐσκόπουν νὰ λάβῃ ἕκαστος μέρος τι τῶν μαρτυρικῶν ἀγαθῶν, ἢ αἷμα, ἢ τρίχας, ἢ φόρεμα, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς προλαβόντας μάρτυρας Μάρκον καὶ Ἄγγελον ἔλαβον. Ἀλλ' ὅτε εἶδον παρ' ἐλπίδα, ὅτι πρὶν ἢ ἐκκενωθῇ τὸ αἷμά του εἰς τὴν γῆν, ἐσήκωσαν οἱ ἄπιστοι τὸ ἅγιον λείψανον, διὰ νὰ τὸ ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅλοι ἐσκυθρώπασαν ἀπὸ τὴν λύπην των· ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν τυράννων εὐθὺς τὸ ἔβαλον εἴς τινα σπυρίδα (ζεμπίλιον), καὶ, διὰ νὰ μὴ στάξῃ εἰς τὴν γῆν τὸ αἷμα, ἔβαλον τὴν σπυρίδα εἰς ἓν καδίον. Πρὸς τούτοις ἔσκαψαν καὶ τὸ αἱματωμένον χῶμα, ὅπου ἔπεσε τὸ μαρτυρικὸν σῶμα, καὶ ὅπου ἀλλοῦ ἔσταξε τὸ μαρτυρικὸν αἷμα, καὶ ἐγέμισαν δύο σπυρίδας, καὶ ὅλα ὁμοῦ τὰ ἔβαλον εἰς μίαν λέμβον, καὶ οὔτε κἂν χριστιανοὺς ἀχθοφόρους ἔβαλον νὰ σηκώσωσι τὸ ἅγιον λείψανον, ἀλλὰ Τοῦρκοι τὸ ἐσήκωσαν. Ὁ δὲ διδάσκαλος τῆς πλάνης ἔκραζε μετὰ ζήλου καὶ ἀγανακτήσεως· φυλαχθῆτε, φυλαχθῆτε, μὴ τύχῃ καὶ λάβῃ τις ἐξ ὑμῶν τίποτε ἀπὸ ἐπάνω του· διότι ὁ τοιοῦτος κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ χριστιανὸς θέλει ἀποθάνει. Καὶ τόσον καλῶς ἐφύλαξαν οἱ ἐπάρατοι τὴν παραγγελίαν του, ὥστε οὐ μόνον τίποτε δὲν ἔλαβον ἀπὸ ἐπάνω του, ἀλλὰ καὶ τὴν λέμβον, εἰς ἣν ἔθηκαν τὸ ἅγιον λείψανον, ἀφ' οὗ τὸ ἔῤῥιψαν εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ἔπλυναν, ἵνα μὴ τὴν ἀσπάζωνται οἱ χριστιανοὶ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ ἱερὸν λείψανον.

Ἕως ὧδε τελειώνει ἡ διήγησις τοῦ μαρτυρίου τοῦ καλλινί-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

κου ὁσιομάρτυρος Ὀνουφρίου. Τί δὲ ἔγινε τὸ ἅγιον λείψανον, καὶ ποῦ κατήντησε, κἀνὲν βέβαιον δὲν ἐξεύρομεν νὰ εἴπωμεν. Μόνον δοξάζομεν τὸν ἅγιον Θεὸν, τὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μάρτυσι δοξαζόμενον, καὶ τὸν φίλον αὐτοῦ τὸν μάρτυρα Ὀνούφριον τιμῶμεν, καὶ ἐτησίως ἑορτάζομεν, καὶ πρέσβυν αὐτὸν πρὸς Θεὸν ἔχομεν ἀνεπαίσχυντον, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντα.

Οὗτος εἶναι, ὦ εὐσεβεῖς καὶ φιλόχριστοι καὶ φιλομάρτυρες ἀδελφοί, ὁ ἀσκητικὸς βίος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Ὀνουφρίου· αὕτη εἶναι ἡ εὐαγγελικὴ αὐτοῦ πολιτεία· τοῦτο εἶναι τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριόν του· τοῦτο εἶναι τὸ μακάριον καὶ δεδοξασμένον τέλος του. Παιδιόθεν, ὡς ἠκούσατε, ἐδόθη εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς· μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν ἐφύλαξε τοὺς κανόνας τοῦ μοναδικοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας του, ἥτις τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸ ὕψος τῆς θείας ἀγάπης· ἡ δὲ θεία ἀγάπη τὸν ἔφερεν εἰς τὴν τελειότητα καὶ εἰς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρικὸν θάνατον· καὶ ὁ θάνατος τὸν ὕψωσεν εἰς τῆς οὐρανίου δόξης τὸ μεγαλεῖον καὶ ὕψος. Τώρα τί σᾶς φαίνεται ; Περὶ ἑνὸς τοιούτου νέου, ὅστις κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἀσκητῶν, καὶ πνευματικῶν διακριτικῶν, καὶ ἐναρέτων διδασκάλων, καὶ σοφῶν περὶ τὰ θεῖα ἀρχιερέων καὶ πατριαρχῶν τὴν ζωήν του διῆλθεν εὐαγγελικῶς, καὶ ἔφθασεν εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, εἶναι δίκαιον, ἄνθρωποι δεδουλωμένοι εἰς τὰ ἄλογα πάθη τῆς σαρκὸς νὰ ἀποτολμῶσι νὰ λέγωσιν ὅτι ὥρμησεν ὡς ἄλογον ζῶον εἰς τὸ μακελεῖον! Περὶ ἀνθρώπου, ὅστις ἦτο πλήρης ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως ἕως τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ θανάτου του, νὰ ἀποτολμῶσι οἱ ματαιόφρονες νὰ φλυαρῶσι, λέγοντες, ὅτι διὰ κενοδοξίαν ἀπέθανε! Τοῦτο εἶναι βέβαια μεγάλη ἀπάτη τοῦ διαβόλου, ὅστις εὑρίσκει σκεύη πονηρὰ, καὶ κατοικῶν εἰς αὐτὰ λαλεῖ διὰ τῶν στομάτων αὐτῶν ὡς ὄφις, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ μὲν, ἐὰν δυνηθῇ, ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι πόθον ἔνθεον νὰ μαρτυρήσωσι καὶ νὰ στεφανωθῶσι, κἀμὴ δὲ νὰ ψυχρανθῶσιν

οἱ πιστοὶ καὶ νὰ μὴ τιμῶσι τούτους τοὺς ἀηττήτους ἀθλητὰς ὡς μάρτυρας.

Ἡ Ἐκκλησία ὅμως τοῦ Χριστοῦ ἀνέκαθεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρχαιότητά της ἐδέχθη, καὶ δέχεται πάντας τοὺς δι' οἱανδήποτε αἰτίαν ἀρνηθέντας τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, εἶτα μετανοήσαντας, καὶ ὁμολογήσαντας αὐτὴν ἐνώπιον τῶν τυράννων καὶ ἀποθανόντας ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς μάρτυρας τιμῶσα αὐτοὺς, καὶ μὲ ἐτησίους ἑορτὰς δοξάζουσα, καὶ μὲ ἐπινικίους ὕμνους γεραίρουσα αὐτούς. Οὕτω δοξάζει καὶ ἑορτάζει τὸν ἀρνητὴν τὸ πρότερον καὶ ὕστερον ἐνδοξότατον μεγαλομάρτυρα, Ἰάκωβον τὸν Πέρσην. Ναὶ, ἐν τῷ Συναξαριστῇ ἀναγινώσκεται τῇ ιά δεκεμβρίου ἡ ἄθλησις τοῦ μάρτυρος Μείρακος τοῦ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Κομνηνῶν βασιλέων Κωνσταντινουπόλεως, τῶν Ἀγαρηνῶν κρατούντων κατακτητικῶς τὴν Αἴγυπτον, ἀρνησαμένου τὸν Χριστὸν καὶ εἶτα μαρτυρήσαντος, οὗτινος ἡ ἁγία κάρα θαύματα πολλὰ ἐτέλεσε φυλαττομένη ὑπὸ τῶν ἐκεῖ πιστῶν.

Σὺν αὐτοῖς λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοὶ, τοῖς τε παλαιοῖς καὶ νεοφανέσιν ἁγίοις μάρτυσιν, ἃς ἑορτάζωμεν εὐλαβῶς, καὶ δοξάζωμεν ἐτησίως μὲ ἐπινικίους ᾠδὰς καὶ ὕμνους, ὡς ὄντως ὄντα θεῖον καὶ ἅγιον μάρτυρα, τὸν νέον τοῦτον ἀθλητὴν καὶ καλλίνικον ὁσιομάρτυρα Ὀνούφριον· « Ὅτι ἡ πρὸς τοὺς ἀγα- » θοὺς τῶν ὁμοδούλων τιμὴ ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοι- » νὸν Δεσπότην εὐνοίας, » κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον. Καὶ αὖθις κατὰ τὸν αὐτόν· « μακάρισον ὅσιον τὸν μαρτυρήσαντα, ἵνα » γένῃς μάρτυς τῇ προαιρέσει, καὶ ἐκβῇς χωρὶς διωγμοῦ, « χωρὶς πυρὸς, χωρὶς μάστιγος, τῶν αὐτῶν ἐκείνοις μισθῶν » ἠξιωμένος. » Ἂς μακαρίσωμεν λοιπὸν, ἃς ἐγκωμιάσωμεν, ἃς δοξάσωμεν γνησίως τὸν ὁσιομάρτυρα Ὀνούφριον, διὰ νὰ γένωμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν προαίρεσιν μάρτυρες, καὶ νὰ λάβωμεν τοὺς ἰδίους μισθοὺς παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ζωοποιῷ, συνανάρχῳ καὶ συναϊδίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 26.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου,

ἀθλήσαντος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ᾳωζ, ἐν τῇ θεοσώστῳ πόλει τῶν Κυδωνιῶν.

Ἑσπέρας εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχους ἡ, καὶ ψάλλομεν στιχ. προσόμοια. Ἦχος ά.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Σήμερον χεῖρας κροτοῦσα ἄγει φαιδρὰν ἑορτὴν, Κυδωνιέων πόλις, καὶ λαμπρύνεται πᾶσα, τὴν μνήμην ἐκτελοῦσα χαρμονικῶς, Γεωργίου τοῦ μάρτυρος, ὃν ἐνεγκοῦσα ἡ Χίος δῶρον αὐτῇ, δι' ἀθλήσεως προσήνεγκε.

Ἐν κριτηρίῳ παρέστης μάρτυς Γεώργιε, Θεὸν ἀνακηρύττων, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου· ἐπεὶ δὲ ἀπειλαί τε καὶ αἰκισμοὶ, τυραννικοί σε οὐκ ἔπτηξαν, καθυπεβλήθης δεσμούμενος ἐν φρουρᾷ, τὸν Χριστὸν ἐξιλεούμενος.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες ἐκκαθαρθέντες παθῶν, καὶ ἀρετῶν ἐνθέων, ἀστραπαῖς φαιδρυνθέντες, ὑμνήσωμεν ἀξίως τοῦ ἀθλητοῦ, τὰ σεπτὰ ἀγωνίσματα· ὁ γὰρ ἐν πίστει ἀθλήσας τῇ καθαρᾷ, καθαροὺς τοὺς ὑμνῳδοὺς ἐκζητεῖ.

Αἰκιζομένου βασάνοις μάρτυς τοῦ σώματος, καὶ λύθροις τῶν αἱμάτων, περιῤῥαντιζομένου, τρυφὴν μεγίστην ἔχειν τε καὶ χαρὰν, τοῖς τυράννοις ἐδείκνυσο, καὶ ὃν ἠρνήσω ἀνάγκῃ καλυπαχθεὶς, ὡς Θεὸν αὐτὸν ἐκήρυξας.

Ὅτε ἐπέστη ἡ ὥρα τοῦ κομισθῆναί σε, ἐν τόπῳ καταδίκης, τότε δή σου τὸ γόνυ, κλίνας πυροβόλῳ καὶ τῇ σφαγῇ, σεαυτὸν παραδέδωκας, Κυδωνιέων δὲ ἔδαφος τὸ κλεινὸν, ἐφοινίχθη τοῖς σοῖς αἵμασι.

Καθάπερ θῦμα εὐώδες σὺ προσαγόμενος, διὰ σφαγῆς τῷ κτίστῃ, ἀνεβόας τρισμάκαρ, δέσποτα Χριστέ μου δέξαι κἀμὲ, τὸν διὰ σὲ μελιζόμενον· Κυδωνιέων λαοῖς δὲ ἐκδυσωπῶ, ὃς πλουσίως τὰ ἐλέη σου.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἐρωτι τρωθεὶς Γεώργιε Νυμφίου τοῦ νοητοῦ, τὰς φυσικὰς δυνάμεις ὑπερηκόντισας, καὶ πλήρης γεγονὼς τῆς χάριτος, ἀνθρωπίνην ἅπασαν ἀπώσω δειλανδρείαν· σὺ γὰρ οὐκ ἐθέλουσαν τὴν ψυχὴν, διαζευχθῆναι τοῦ σώματος, τῇ φυσικῇ συγγενείᾳ, τῇ ἰσχύϊ τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ πάντων Θεοῦ, ὑπεριδοῦσαν τοῦτο, ταύτην ἀποκατέστησας· διὸ φασγάνοις τυραννικοῖς ἀνηλεῶς κατετέμνετο, καὶ κεφαλὴ δίχα διηρεῖτο· αὐχήν τε στάχυς καθάπερ πικρῶς κατεθερίζετο· σοῦ δὲ ἡ ἀδαμάντινος καὶ γενναία ψυχὴ, ὕμνους προσάδειν τῷ Θεῷ, τοὺς καταλλήλους οὐκ ἔλειπε τοῦτον ἐκδυσωποῦσα, ὅν περ καὶ νῦν πανεύφημε, μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀγγέλοις συνιστάμενος, ἱκέτευε ἐκτενῶς χάριν εὑρεῖν καὶ ἔλεος, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΙΚΤΩΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΑΔΗΣ

Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ' Αναγνώσματα.

Ζήτει σελίδα 8.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἰδιόμελα, ἦχος ά.

Τῶν ἀθλητῶν τὸν ζηλωτὴν, καὶ ὁμόφρονα τῶν μαρτύρων, τὸ καύχημα τῆς Χίου, καὶ τῶν Κυδωνιῶν ἐξαίρετον ἐγκαλλώπισμα, τὸ νεόβλαστον ἄνθος τοῦ παραδείσου τοῦ μυστικοῦ, τὸ εὐωδίας πληρῶσαν Χριστοῦ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τῶν αὐτοῦ μυριπνόων ὀδμῶν πρὸς ἀπόλαυσιν σήμερον συγκαλέσαν πάντων εὐσεβῶν τὰ συστήματα, Γεώργιον τὸν νεομάρτυρα, οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν· οὗτος γὰρ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενος, καρτερῶς τὰ τῆς νίκης ἤγειρε τρόπαια, καὶ παρέστηκε στεφηφορῶν, Χριστῷ τῷ ἀγωνοθέτῃ, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τῇ σφαγῇ σου ἅπαντας τοὺς εὐσεβοῦντας ἁγιάσας, εἰς ὕψος οὐράνιον μετεκομίσθης ἀθλητὰ, δόξης τοῖς εὐσεβέσιν, οὕτω νικῶντας τοὺς χριστομάρτυρας. Ἐν ἀσθενείᾳ γὰρ σαρκὸς, τὸν ἐπ' ἀνδρείᾳ καυχώμενον ἐχθρὸν, ὥσπερ στρουθίον παιζόμενον, εὐμαρῶς καταβάλλουσιν. Ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τῶν σῶν ὑμνῳδῶν, τοῦ πολυπλόκου Βελίαρ τὰ ἔνεδρα πόρρω ποιησάμενος, ἀντιλαβοῦ Νεομάρτυς, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅτε καιρὸς τῆς ἀπὸ γῆς ἐκδημίας σου, Γεώργιε μάρτυς νεύσει θείᾳ ἐφέστηκε, τότε ἔσπευσας ἀποθέσθαι

τὴν παχύτητα τοῦ σοῦ σαρκίου, καὶ διελθεῖν ἀκωλύτως τὴν στενοτάτην διόδευσιν. Διὰ τοῦτο τὸ γεῶδες σκῆνος δι' ἀθλήσεως καταλεπτύνας, κοῦφος ὡς ὑπόπτερος πρὸς θαλάμους τοὺς οὐρανίους ἀνέδραμες, καὶ ταῖς τῶν μαρτύρων συνήφθης χοροστασίαις. Διὸ σοῦ δεόμεθα καὶ ἡμεῖς, μὴ ἐλλείπῃς ἀθλητὰ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τὴν τριάδα δυσωπῶν, βαρβαρικῆς τυραννίδος, ῥύσασθαι τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Ἀπόστιχα στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὦ τῆς μακαρίας σου ψυχῆς, τῆς ἀξιωθείσης συνεῖναι, τοῖς τῶν ἀγγέλων χοροῖς, Θρόνον τοῦ δεσπότου σου περικυκλούντων φρικτῶς, τοὺς στεφάνους κατέχοντος τοὺς ἀμαραντίνους, δι' ὧν σου κατέστεψε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν, ὅτι ἐν τῷ βήματι ἔστης, καὶ καρτερῶς ἠγωνίσθης, ἵνα καταβάλῃς τὸν ἀντίπαλον.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Δούλων ἀπωκίσθης αἰσθητῶς, τῶν καταφιλούντων ἐν πίστει, Χιοπολῖτα τὴν σὴν, κάραν τὴν σεβάσμιον, τὴν θριαμβεύσασαν, κατὰ τῶν ἀντιπάλων σου, τῶν ἄνω καὶ κάτω, καταπαλαισάντων σοι, τυραννικοῖς αἰκισμοῖς· πᾶσι δὲ πιστοῖς αἰτουμένοις, καὶ πανηγυρίζουσιν ἅμα, νέμουσαν ἀντίληψιν τὴν ἔνθεον.

Στιχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Μὴ ἐγκαταλίπῃς ὀρφανοὺς τοὺς ἐπικηδεύσαντας μάκαρ, σῶμα τὸ σὸν εὐλαβῶς, Θήκην τῶν λειψάνων σου

ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

ἀσπαζομένους θερμῶς, τοὺς ἐν γῇ καὶ τοὺς πλέοντας, τοὺς πόρρω καὶ πέλας, καὶ τοὺς ἀγρυπνοῦντάς σοι ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, ἵνα ἐκτελῶσι τοὺς ὕμνους, καὶ δοξολογῶσι προθύμως, μνήμην σου τὴν ἔνθεον Γεώργιε. Δόξα. Ἦχος δ΄.

Εὐφραίνονται ἐν Κυρίῳ, Κυδωνιεῖς ἅπαντες, τὴν μνήμην σου ἐκτελοῦντες, Χιοπολῖτα Γεώργιε· οἴονται γὰρ δικαίως, ἀπολαβεῖν παρὰ Θεοῦ βραβεῖον καὶ στέφανον· ὅτι ἐν βαρβάροις αἰῶσι, τοὺς Ἕλληνας σοφοὺς κατεστήσατο, κήρυκας ἐνθέρμους τῆς τρισηλίου μιᾶς Θεότητος· ἣν ἱκετεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος ά. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πληθὺς Κυδωνιέων ἐν ᾠδαῖς εὑρημήσωμεν, ἡμῶν τὸν πολιοῦχον, καὶ τῆς Χίου τὸ καύχημα, τῆς πίστεως πρόμαχον Θερμὸν, Γεώργιον ὁπλίτην τὸν σεβρόν· ἐπλάκη γὰρ γενναίως τῷ δυσμενεῖ, καὶ τοῦτον κατηκόντισεν. Ὅθεν ἐν οὐρανοῖς στεφηφορῶν, μάρτυσι συναγάλλεται, καὶ ἡμῖν ἐξευμενίζεται, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε.
Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν ά στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος ά.
Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν νέον ἀθλητὴν, καὶ ὁπλίτην Κυρίου, στεφάνοις λογικοῖς, καταστέψωμεν πάντες, Γεώργιον τὸν ἔνδοξον, καὶ αὐτῷ ἐκβοήσωμεν, σῶζε φύλαττε, τὴν σε γεραίρουσαν πόλιν, καὶ ψυχαῖς ἡμῶν, ἁμαρτημάτων τὴν λύσιν, πρεσβείαις σου δώρησαι.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου παρθένε, παρθένος ἀληθῶς ἐν τῷ τόκῳ παρθένε, παρθένος ἀειπάρθενος μετὰ τόκον διέμεινας, καὶ παρθένον σε, ὁμολογοῦμεν παρθένε, καὶ ἐλπίζομεν ἐν σοὶ παρθένε σωθῆναι, παρθένων τὸ καύχημα.

Μετὰ τὴν β΄ στιχ. Κάθισμα. Ἦχος γ΄.
Τὴν ὡραιότητα.

Ὅτε τῷ Ἔρωτι, τῷ τοῦ Κυρίου σου, ὡς βλέπει τέτρωσαι, μάρτυς Γεώργιε, παλινδρομῆσαι ἐν κλαυθμοῖς, πρὸς ὃν ἠρνήσω ἔσπευσας· ὅτε δὲ τῷ βήματι, τῶν ἀνόμων παρέστηκας, τότε τὴν κατάπτυστον, ἐβδελύξω δυσσέβειαν, καὶ ξίφει ἐκτμηθείς σου τὴν κάραν, πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ παράδεισος διηνθισμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε πανύμνητε. Τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρί σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμᾶς θείαις χάρισιν. Ὅθεν ἅπαντες Θεοῦ ἀληθῶς μητέρα σε, κηρύττομεν ἀεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ΄.
Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ ἑκουσίως.

Ὁ ὡραιότατος βλαστὸς ὁ τῆς Χίου, ὁ ἀπανθήσας ἀπαλὸς πρὶν ὑπάρχων, τῆς ἀσεβείας καύσωνι δεινῷ καυματισθείς, ἴδε νῦν ἐξήνθησεν, εὐσεβείας τὸ ἄνθος, αἵματι ἀθλήσεως, ἀρδευθεὶς ἐξαισίως, καὶ εὐωδίας ἔπλησεν ἡμᾶς, ὃν ἐπαξίως τιμήσωμεν ᾄσμασι.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΔΡΥΜΑ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δὲ τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγήσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀγαθὴ, τούτων μοι πάντων τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'. Ὠδὴ ά.

Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε.

Τριὰς ἁγία, καὶ μονὰς ὑπέρθεε, ἡ φωτουργεία πηγὴ, ἐξ ἧς πᾶσα δόσις, ἀγαθὴ κατέρχεται, φώτισον τὴν καρδίαν μου, τοῦ ἀξίως ὑμνεῖν, τὸν ὑπὲρ σοῦ ἐναθλήσαντα, μάρτυρα τὸν νέον Γεώργιον.

Τοῦ Γεωργίου ὀπαδὸς γενόμενος, μάρτυς Γεώργιε, τοῦ τροπαιοφόρου, οὗπερ καὶ τοῖς ἴχνεσι, θερμῶς κατηκολούθησας, καὶ ἐνήθλησας ὄντως ὑπὲρ Χριστοῦ καρτερώτατα, τούτου καὶ τῆς δόξης ἠξίωσαι.

Ὁ ἐν τῇ Χίῳ γεννηθεὶς τὸ πρότερον, τὸ κατὰ σάρκα νυνὶ, δεύτερον ἐν πόλει, Κυδωνιῶν ἤθλησε, καὶ ἐγεννήθη πνεύματι, διὰ τοῦ μαρτυρίου. Ὅθεν ἀξίως ἐν ᾄσμασι, τοῦτον ἑορτάσαι σπουδάσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ Θεοτόκον σε κηρύττειν ἄχραντε, πάσης αἱρέσεως, ἀποτροπὴν φέρει. Σάρκα γὰρ γενόμενον, ἀναλλοιώτως τέτοκας, τὸν ἐπέκεινα φύσει, Θεογεννήτωρ τῆς κτίσεως, Λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν ἀΐδιον.

Ὠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Τὸν τῶν μαρτύρων μιμητὴν, καὶ ἀθλητὴν τοῦ Κυρίου, ἐπαξίως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς, Γεώργιον τὸν μάρτυρα, τὸν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσαντα.

Τοὺς τὴν σεπτήν σου ἑορτὴν, κατ' ἔτος ἐπιτελοῦντας, ἐκ παντοίων πειρασμῶν καὶ κινδύνων, διαφύλαξον ἡμᾶς, ἀτρώτους ὦ νεόαθλε, συμπρεσβευτὴν ὡς ἔχων, τὸν μέγαν ὄντως Γεώργιον. Θεοτοκίον.

Ῥάβδον βλαστήσασαν Χριστὸν, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, καὶ χρυσοῦν θυμιατήριον πάντες, σὲ γινώσκομεν ἁγνὴ, θείας οὐσίας φέρουσαν, ἐν ἀγκάλαις κόρη, θεοχαρίτωτε ἄνθρακα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. ά.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν ἀγγέλων αἱ τάξεις πᾶσαι ἐξέστησαν, τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη ὑπερεθαύμασαν, καὶ συμμορία δυσμενῶν ἀσάρκων ἔφριξεν, ὅτε τυράννοις παρεστὼς, καὶ Χριστὸν ὁμολογῶν, ἠρέθισας ὥσπερ θῆρας, ἀνηλεῶς τὸ σῶμα, κατασπαράξαι μάρτυς Γεώργιε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολυτρόπως Παρθένε Χριστὸν παρώργισα, διανοίᾳ καὶ λόγῳ, ἔργοις καὶ πράξεσι, καὶ πτοοῦμαι τὸ ἐκείφρικτὸν κριτήριον· ἀλλὰ προφθάσασα ταχὺ, ἐκλύτρωσαί με τῶν δεινῶν, τῇ μητρικῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ πρὸς Θεὸν παῤῥησίᾳ, τὸν σὸν ἱκέτην Θεογεννήτρια.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Ὠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Σὲ ἀληθῶς μέγαν προστάτην ὁ Κύριος, ἡμῖν πᾶσιν, ὄντως ἐδωρήσατο, σὺν τῷ γενναίῳ τε καὶ σοφῷ, Θείῳ Γεωργίῳ, ὦ νεομάρτυς Γεώργιε· διὸ τὴν πόλιν ταύτην, ἐκ παντοίας ἀνάγκης, δυσωποῦμεν λιταῖς σου περίσωζε.

Σὺ ἀληθῶς τῆς Χίου βλάστημα γέγονας, ἀλλ' ἡ πόλις αὕτη σε ἐκτήσατο, μέγαν αὐτῆς ὑπερασπιστὴν, καὶ θερμὸν προστάτην, ὡς ἐν αὐτῇ ἐναθλήσαντα, καὶ ὑπὲρ τοῦ Κυρίου ὡς ἀρνίον σφαγέντα, ὃν ἡμῖν ἐξιλέωσον Ἅγιε.

Δεῦρο πληθὺς πᾶσα πιστῶν καὶ φιλομάρτυς, τὴν τοῦ νέου μάρτυρος πανήγυριν, ἐπιτελέσωμεν ψαλμικῶς, ἅπαντες ἐν ταύτῃ πνευματικῶς εὐφραινόμενοι· καὶ γάρ τινος δικαίου, ἐγκωμιαζομένου, οἱ λαοὶ γραφικῶς εὐφρανθήσονται.

Θεοτοκίον.

Δαβιτικῆς ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας τὸν παμβασιλεύοντα, καὶ πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ πατρὸς, Λόγον ἀπορρήτως, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμψαντα, ἐγέννησας Παρθένε. Θεοτόκον διό σε, καὶ ὡς μητέρα τοῦ κτίστου δοξάζομεν.

Ὠδὴ έ. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἵνα τῶν αἰωνίων ὄντως ἀγαθῶν κληρονόμος ὑπάρξειας, οὐκ ἐφείσω μάκαρ τοῦ ἰδίου Γεώργιε σώματος, ἀλλ' αὐτῷ προθύμως, καὶ τὴν ψυχὴν συναπολέσω, ὡς τὸ πρὶν ὁ Χριστὸς ἀπεφήνατο.

Τῶν μαρτύρων ἐγένου, σὺ ἀκαταγώνιστος, ἔνδοξε σύναθλος, καὶ τοῦ μαρτυρίου, τὸν ἰσότιμον στέφανον εἴληφας. Ὅθεν τῇ τριάδι παρεστηκώς σὺν τούτοις μάκαρ, ὑπερεύχου ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τῆς πατρίδος ἐγένου, πόθῳ μετανάστης, Θεόφρων Γεώργιε, ἵνα ἀπολαύσῃς ὅπερ θεῖον ἀπώλεσας βάπτισμα· ὃ καὶ ἐνεδύσω, Θείᾳ προνοίᾳ τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦ μαρτυρίου νεόαθλε. Θεοτοκίον.

Στρατηγίαι τῶν ἄνω, Πάναγνε δυνάμεων σὲ μακαρίζουσι· γενεαὶ δὲ πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων ἀξίως δοξάζουσι· διὰ σοῦ γὰρ μόνης οἱ ἐπὶ γῆς τοῖς οὐρανίοις, συναφθέντες ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Ὠδὴ ς'. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῆς Χίου μάκαρ ἐκφὺς, Χριστοῦ θεράπων ἐτύγχανες, ἐν χριστουπόλει δ' αὐτῇ νέος ὢν ἐξέκλινας· τούτῳ δ' αὖθις ὕστερον, ἐν ταῖς Κυδωνίαις, ὑπετάγης δι' ἀθλήσεως.

Εἰ καὶ τὸ πρὶν τὸν Χριστὸν ἠρνήσω, φεῦ! ἐν νεότητι, ἐν ἡλικίᾳ δ' ἐλθὼν, αὖθις ὡμολόγησας, καὶ υἱὸν τοῦ ἅπαντας, σώζειν δυναμένου, Θεοῦ τοῦτον ἀνεκήρυξας.

Ὡς παῤῥησίας τυχὼν πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, σφαγιασθεὶς ὡς ἀμνὸς, ὑπὲρ τούτου Ἅγιε, ὑπὲρ τῆς τιμώσης σε, πόλεως δυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι πάσης θλίψεως. Θεοτοκίον.

Κλῆσίς σου ἀληθῶς, ψυχῶν ὑπάρχει καθάρσιον,

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

καὶ ῥυπαρῶν λογισμῶν, ἔφυ ἱλαστήριον, καὶ φυγαδευτήριον, πονηρῶν δαιμόνων, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.
Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὡς ἀρνίον ἄκακον, πρὸς τὴν σφαγὴν ἠκολούθεις, τὸν αὐχένα ἔκλινας, ἐθελουσίως τῷ ξίφει. Ἄνωθεν ὁ στεφοδότης στέφει τὴν κάραν, πλήθη δὲ Κυδωνιέων λαμπροφοροῦντες, ἐκτελοῦσι τὴν σὴν μνήμην, χιοπολῖτα γενναῖε Γεώργιε. Ὅμοιον.

Ἑωσφόρος ἔλαμψεν, ἐν τοῖς ἐσχάτοις αἰῶσι, ἡ σεπτή σου ἄθλησις, Γεώργιε νεομάρτυς, ἅπαντας καταφωτίζουσα ὀρθοδόξους· πίστει τε καὶ ἐν ἀγάπῃ σοι προσιόντας, καὶ θερμῶς ἀναβοῶντας, σὺ εἶ μαρτύρων Χριστὲ ἀγαλλίασμα.

Ὁ οἶκος.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ ἅπαντες τὸν τοῦ Χριστοῦ νεομάρτυρα Γεώργιον, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς ἑορτάσωμεν, καὶ φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν· οὗτος γὰρ ὁ ἀοίδιμος, ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ὑπάρχων, ἐκβιασθεὶς ἠρνήθη, φεῦ, τὸν Χριστόν· οὐκ ἐνέμεινε μέν τοι ἐν τῇ ἀπιστίᾳ ὡς νουνεχής, ἀλλὰ γνωρίσας τὴν ἑαυτοῦ ἀπάτην, ἔζη ὀρθοδόξως, φρονῶν τὰ ἡμέτερα, καὶ διάγων χριστιανικῶς· διαβληθεὶς δὲ παρά τινος ὡς ἐξωμότης, ἤχθη εἰς ἐξέτασιν, καὶ μὴ θελήσας ἀρνήσασθαι τὴν εὐσέβειαν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν. Διὸ τοὺς μὲν ἀγγέλους ηὔφρανε, τοὺς δὲ δαίμονας ἤσχυνε, καὶ ἡμᾶς ἐκίνησε κράζειν· σὺ εἶ μαρτύρων Χριστὲ ἀγαλλίαμα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κς'. τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου. Στίχοι.

» Γεωργίῳ μάχαιρα πρόξενος τέλους,
» Αὕτη δὲ τούτῳ πρόξενος καὶ τοῦ στέφους,
» Γεωργίου ἐκκαιεικάδι τάμεν αὐχένα χαλκός.

Ὠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Τὴν κάραν ἐτμήθης σου, ὥσπερ ἀρνίον ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ μαρτύρων ἐδείχθης ὅλβος ἀοίδιμε Θεοπόθητος, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀνακράζεις γηθόμενος· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἁπάντων ἠλόγησας, σὺ τῶν τοῦ βίου τερπνῶν πανόλβιε, καὶ σαρκὸς τῆς ἰδίας, ὁμοῦ καὶ κόσμου καὶ κοσμοκράτορος. Νῦν δὲ βοᾷς ἐκτενῶς πρὸς τὸν Κύριον· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Χριστὸν ὡμολόγησας, πάντων ἀνθρώπων ἐνώπιον, διὰ τοῦτο αὐτός σε, τοῦ οὐρανίου πατρὸς ἐνώπιον, ὁμολογήσει ἀγγέλων παρόντων σοι, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ πρὶν ἀπεφήνατο. Θεοτοκίον.

Νῦν πάντα πεπλήρωται, φωτὸς τοῦ Θείου διὰ σοῦ Πάναγνε· σὺ γὰρ πύλη ἐφάνης, δι' ἧς τῷ κόσμῳ Θεὸς ὡμίλησε, καταφωτίζων τοὺς πίστει κραυγάζοντας· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ὑμῶν.

Ὠδὴ ἡ. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Τὸ ἱερόν σου λείψανον, ἐν τῇ πόλει κατάκειται, τῶν Κυδωνιέων τῇ κατὰ τὴν ἔφεσιν, ἐν ᾗ καὶ ἐνήθλησας, καὶ ἀνῃρέθης διὰ Χριστόν, καὶ τοῦ μαρτυρίου ἐνεδύσω τὸ σέφος· καὶ νῦν ἐν παῤῥησίᾳ, ἱκετεύοις ἀπαύ-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΝΤΩΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

στως, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν ἱεράν σου μνήμην.

Ὁ μέγας ἐν τοῖς μάρτυσι τῶν πιστῶν ὁ θερμότατος, ὁ τροπαιοφόρος, πρέσβυς τε Γεώργιος, σὲ νῦν ὡς συνώνυμον, προσεκαλέσατο ἐν χαρᾷ, οἴκῳ τῷ αὐτοῦ, τῷ παμμεγίστῳ καὶ θείῳ, ἐν ᾧ καὶ ἀνεκλήθη, τὸ ἱερόν σου σῶμα, ἵν' ἅμα δυσωπῆτε, ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου.

Ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσητε, δυσωπεῖν τὸν φιλάνθρωπον, ὅπως οἰκτειρήσῃ πάντας ἡμᾶς ἅγιοι, Γεώργιοι ἔνδοξοι, ἡ καρτερόφρων θεία δυάς, τοὺς χαρμονικῶς, καὶ γηθοσύνως τελοῦντας, ὑμῶν τὴν θείαν μνήμην, τὴν σεπτὴν καὶ ἁγίαν, καὶ πᾶσι συγχωρήσῃ, ὡς μόνος ἐλεήμων. Θεοτοκίον.

Ἄλλην ἐκτός σου Δέσποινα, βοηθὸν οὐκ ἐπίσταμαι, πλήν σου πρὸς Θεόν, καταλλαγὴν οὐ κέκτημαι, ἐλέησον ἄχραντε, ἐμὲ τὸν ἀπολλύμενον, διὰ τὰς ἀθεμίτους μου πράξεις, καὶ σῶσόν με βοῶντα· χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἐξέστησαν ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ, καὶ δαιμόνων αἱ φάλαγγες ἔφριξαν, ὅτι σαυτὸν, ἔδωκας ἑκούσιον εἰς σφαγὴν, καὶ ἀπεκτάνθης Ἄγιε· ὅθεν ἡμεῖς πάντες περιχαρῶς, δοξάζομεν ἀπαύστως, τὸν σὲ ἐνισχυκότα, Χριστὸν τὸν εὔσπλαγχνον Θεὸν ἡμῶν.

Εὐφραίνου καὶ σὺ πόλις Κυδωνιῶν, καὶ ἀγάλλου εὐθύμως τῷ πνεύματι, ὅτι ἐν σοὶ, ὁ μάρτυς ἀνηρέθη ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ ἡγιάσθης ἅπασα, αἵμασι τοῖς τού-

του τοῖς ἱεροῖς· διὸ καὶ ἀνευφήμει, καὶ ἑόρταζε τοῦτον, ὡς ὑπὲρ σοῦ ἀεὶ πρεσβεύοντα.

Τὴν μνήμην σου τελοῦντες τὴν ἱεράν, ἱκετεύομεν πάντες οἱ δοῦλοί σου, τοὺς τῇ σορῷ, τῶν θείων λειψάνων σου ὡς εἰκὸς, ἀπαύστως προσερεύοντας, καὶ ἀσπαζομένους εἰλικρινῶς, διάσωσον ἐκ πάσης, δαιμόνων ἐπηρείας, καὶ τὴν εἰρήνην ἡμῖν βράβευσον.

Θεοτοκίον.

Τὸν πάντων βασιλέα καὶ ποιητὴν, συλλαβοῦσα Παρθένε ἐκύησας, καὶ νῦν ἰδού, οἷά περ βασίλισσα δεξιᾷ, τούτου ἀεὶ παρίστασαι· ὅθεν δυσωπῶ σε ἀριστερᾶς, μερίδος λύτρωσαί με, ἐν ὥρᾳ τῇ τῆς δίκης, καὶ δεξιοῖς προβάτοις σύνταξον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πλάρναξ τῶν λειψάνων σου, τῶν σῶν ἀγώνων τράπεζαν, Γεώργιε νῦν τιθεῖσα, ἡμᾶς καλεῖ ἐντρυφῆσαι· διὸ συνευφραινόμεθα, καὶ πιστῶς ἐξαιτούμεθα, στῆθι φρουρὸς τῶν δούλων σου, καὶ ἄγρυπνος εὐσεβείας προστάτης καὶ ἀντιλήπτωρ.

Ἕτερον. Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσ.

Χριστὸς ἐμοὶ παράκλησις ἐν ταῖς λύπαις, Χριστὸς ἐμοὶ ἀντίληψις ἐν βασάνοις, Χριστός μοι δοτὴρ τῶν ἀντιδόσεων, ἀποκειμένων μάρτυσι· διὸ τῷ ξίφει τμηθήτω ἡ κεφαλὴ ἀνεβόα. Θεοτοκίον.

Παρθένος σὺ κατὰ φύσιν, σὺ πρὸ τοῦ τόκου, παρθένος ὑπὲρ φύσιν αὖθις ἐν τόκῳ, παρθένος ὑπὲρ ἔννοιαν,

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ

διετηρήθης Δέσποινα, διὸ παρθένους ἐκ πάντων, παθῶν σοὺς δούλους συντήρει.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἦχος ά.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Συνωνυμήσας τῷ πάλαι μεγαλομάρτυρι, Γεώργιε τρισμάκαρ, ἀθλητὰ γενναιόφρον, ἐνήθλησας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, ἐν ψυχῆς γενναιότητι, ἀποσκοπῶν τῶν βασάνων τὰς ἀμοιβάς, καὶ τὰ γέρα τῆς ἀθλήσεως.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος νῦν ἐλλαμπόμενος, ταῖς νοηταῖς ἀκτῖσι, νεομάρτυς Κυρίου, Γεώργιε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων σου, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην, καὶ ἐν ᾠδαῖς, εὐφημούντων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον, καλῶς διήνυσας, ἀποτμηθεὶς τὴν κάραν, ἀθλοφόρε Κυρίου, λοιπὸν ἀπόκειταί σοι ἐν οὐρανῷ ὁ ἀκήρατος στέφανος, ὃν σοι παρέξει Γεώργιε ὁ Χριστὸς ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασι, Χιοπολῖτα Γεώργιε, σὺν ταῖς τῶν ἁγίων χορείαις, τὸ πνεῦμά σου αἰωνίως ἀγάλλεται· λαμπρῶς δὲ καὶ τὰ πανιερά σου λείψανα, ἐν τῇ Κυδωνιέων κώμῃ διατηρούμενα τιμᾶται, καὶ πανταχοῦ τὸ σεπτόν σου ὄνομα ὑμνεῖται, καὶ δοξάζεται Χριστὸς, ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν ᾠδὴ γ'. καὶ ς'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ μεγάλου Γεωργίου. Κοινωνικὸν, Εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάρια.

Ἐνδοξος ἐν μάρτυσιν ὁ κλεινὸς, Γεώργιος ὤφθη, τοῖς ἀρχαίοις, σὺ δ' ἐν τοῖς νῦν Γεώργιε νέε, ὁμώνυμε ἐκείνῳ, καὶ σύσκηνε, διό σε τιμῶμεν ἅπαντες.

Τοὺς μετ' εὐλαβείας τὰ ἱερὰ, λείψανά σου μάρτυς, προσκυνοῦντας σαῖς πρὸς Θεὸν, ἱεραῖς πρεσβείαις, φρουρῶν μὴ διαλείπῃς, νεομαρτύρων κλέος, Θεῖε Γεώργιε.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου.

Οὗτος ὁ νέος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς νήσου Χίου. Ὁ πατήρ του κατήγετο ἀπὸ ἓν χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου, Πιθυοῦς καλούμενον. Ὠνομάζετο δὲ αὐτὸς Παραυκευᾶς, ἡ δὲ μήτηρ του Ἀγγεροῦ, ἡ ὁποία ἀποθανοῦσα, ἄφησε τὸν Γεώργιον νήπιον, ἕως ἐννέα μηνῶν. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἄλλων ἐννέα μηνῶν ἐνυμφεύθη πάλιν ὁ πατήρ του, καὶ ἐδόθη τὸ παιδίον εἰς τὴν ἐπίσκεψιν καὶ ἀνατροφὴν τῆς μητρυιᾶς του, ὃν τότε μηνῶν δέκα ὀκτὼ, καὶ οὕτως ἀνετράφη, γνωρίσας ὡς μητέρα τὴν μητρυιάν.

Ὅταν ἔφθασε πλέον εἰς ἱκανὴν ἡλικίαν, τὸ ἔδωκαν εἰς ἕνα τεχνίτην, Βισεντζῆ τὸ ὄνομα, τὴν τέχνην λεπτουργὸν, διὰ νὰ μάθῃ τέχνην. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐκτίσθη καὶ ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τὰ Ψαρὰ, καὶ προσεκλήσθη ὁ Βισεντζῆς αὐτὸς διὰ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

νὰ τεχνουργήσῃ τὰ τέμπλα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰ Ψαρὰ, ἐπῆρε καὶ τὸ παιδίον, καὶ ἐδούλευεν ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων ὁ Γεώργιος, ἐγνωρίσθη καὶ ἐφιλιώθη μὲ ἄλλους, καὶ ἀναχωρήσας χωρὶς γνώμην καὶ εἴδησιν τοῦ διδασκάλου του, ἐταξείδευσε μὲ αὐτοὺς εἰς τὴν Καβάλλαν. Πλὴν καθὼς ἡ φυγή του ἀπὸ τὰ Ψαρὰ ἔγινε μὲ παιδικὴν ἀφροσύνην, οὕτως καὶ εἰς τὴν Καβάλλαν ἄγνωστα καὶ ἀνόητα ὡς παιδίον ἐπέρασε. Μίαν ἡμέραν παρακινηθεὶς μὲ ἄλλα ναυτόπαιδια, ὑπῆγεν εἰς ἕνα κῆπον, καὶ ἔκλεψαν καρπούζια· ἀλλ' ἀπελθὼν ὁ κηπουρὸς, ἐπρόφθασε καὶ ἐπίασε μόνον τὸν Γεώργιον, καὶ δὲν ἠξεύρω πῶς διὰ τόσην μικρὰν ζημίαν τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν κρίσιν. Ἐκεῖ δὲ φοβηθεὶς ὡς παιδίον μικρὸν, ἐξώμοσε φεῦ! καὶ ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐδέχθη τὴν κρατοῦσαν ἀντίχριστον πλάνην. Καὶ μετὰ ταῦτα παρέλαβεν αὐτὸν εἰς ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους Ἀγαρηνοὺς, καὶ τὸν εἶχε μαζή του μερικὸν καιρὸν, καὶ αὐτὸς πάλιν τὸν ἔδωκεν εἰς ἄλλον.

Αὐτὰ μὲν ἔπαθεν ὁ Γεώργιος· οἱ δὲ γονεῖς καὶ συγγενεῖς του δὲν εἶχον καμμίαν εἴδησιν, οὔτε ποῦ εὑρίσκετο, οὔτε τί ἔπαθεν. Ἀλλ' ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἰδοὺ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν λιμένα τῆς Χίου ἓν πλοιάριον φορτωμένον καρπούζια, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκβαίνει ἀπὸ αὐτὸ ὁ Γεώργιος. Τυχὼν δὲ ἐκεῖ εἷς του συγγενὴς, τὸν εἶδε, τὸν χαιρετᾷ μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην, ἔπειτα ἀκούει νὰ τὸν λέγωσιν οἱ ἄλλοι Ἀχμέτην. Ἐξέστη ὁ ἄνθρωπος ἀκούσας τοῦτο, καὶ ἠλλοιώθη ἡ ὄψις του. Τί εἶναι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἀκούω; τὸν λέγει. Αὐτὸς ὅμως ἀπόκρισιν δὲν ἔδωκεν, ἀλλὰ τότε μὲν ὑπέστρεψεν μὲ σιωπὴν εἰς τὸ πλοῖον· ἄλλην δὲ φορὰν εὑρὼν εὐκαιρίαν, ἦλθε μόνος εἰς τὸν πατρικόν του οἶκον, ἀλλὰ, κακῇ τύχῃ, δὲν εὑρῆκε τὸν πατέρα του, ἐπειδὴ ἔλειπεν εἰς ταξείδιον. Ὅθεν ἐγύρισε πάλιν εἰς τὸ πλοῖον, χωρὶς νὰ λάβῃ καμμίαν διόρθωσιν, καθὼς ἤλπιζε, καὶ μὲ τὸ ἴδιον πλοῖον, ἐφ' οὗ ἦλθεν, ἀνεχώρησε πάλιν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς τὴν Χίον μὲ ἄλλο πλοῖον, καὶ μὲ χριστιανικὰ φορέματα. Καὶ ὑπῆγε τότε καὶ ἐντάμωσε τὸν πατέρα του. Ἔκλαιε, λέγουσιν, ὁ πατήρ του, ὅταν τὸν εἶδε, καὶ, καλλήτερα εἶχα τὸν θάνατόν σου, ἔλεγε, παρὰ νὰ σὲ ἴδω εἰς τοιαύτην ἀθλιότητα, καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ἀοιπὸν τί τὰ μετὰ ταῦτα; Τὸν εἶχε μερικὰς ἡμέρας, ἕως ὅτου νὰ ἴδῃ πῶς νὰ τὸν οἰκονομήσῃ. Ἐντοσούτῳ γνωρίζων ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ πλέον τὸ παιδίον μέσα εἰς τὴν Χίον, μετὰ βουλῆς καὶ γνώμης τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς, τὸ ἔβαλε μέσα εἰς τὸ πλοῖόν του (διότι ἡ ναυτικὴ ἦτον ἡ τέχνη του), καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τόπον ἀγνώριστον καὶ ἀκίνδυνον· τὸ ἔφερε, λέγω, εἰς τὰς Κυδωνίας, καὶ ἐκεῖ τὸ παρέδωκεν εἰς ἕνα καλὸν χριστιανὸν, ὅστις μαθὼν τὸ συμβὰν εἰς τὸ παιδίον, τὸ ἔστειλε καὶ εὑρίσκετο ἔξω εἰς ἓν του ὑποστατικὸν διὰ τὸ ἀκίνδυνον. Ἦτο δὲ τότε τὸ παιδίον δέκα χρόνων ἡλικίας.

Ταῦτα ἐπληροφορήθημεν ἀκριβῶς παρὰ τῶν συγγενῶν καὶ γειτόνων τοῦ Γεωργίου καὶ παρὰ τοῦ σεβασμιωτάτου καὶ πνευματικοῦ ἱερομονάχου καὶ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας του (εἶναι δὲ ἡ ἐνορία του ἡ Παναγία ἡ ἐπιλεγομένη ὁδηγήτρια). Τὰ δὲ ἑξῆς, πῶς δηλαδὴ ἐπέρασεν εἰς τὰς Κυδωνίας, καὶ πῶς ἐπολιτεύθη, καὶ πῶς τελευταῖον ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, θέλομεν τὰ ἱστορήσει, καθὼς μᾶς τὰ ἔγραψεν ἐκεῖθεν ἀπὸ τὰς Κυδωνίας εἷς γνωστὸς ἡμῖν, ἐλλόγιμος καὶ φιλομάρτυς, καὶ καθὼς ἄλλοι τινὲς ἐκεῖ τυχόντες διηγήσαντο.

Εὑρίσκετο, ὡς εἴρηται, εἰς τὸ ὑποστατικὸν τοῦ καλοῦ ἐκείνου χριστιανοῦ, μὲ ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην εἰς αὐτὸν, καὶ πολλὰ πιστὸς καὶ φρόνιμος ἦτον εἰς τὴν δούλευσίν του, καὶ πολλὰ σεμνὸς καὶ εὔτακτος ἐφαίνετο καὶ ἦτον εἰς ὅλα του τὰ κινήματα, καὶ ἔργα καὶ λόγια.

Ἐπέρασε λοιπὸν οὕτω καλῶς καὶ χριστιανικῶς πολιτευόμενος, δουλεύων τὸν χριστιανὸν ἐκεῖνον χρόνους πολλούς. Φθάσας δὲ εἰς τὸν εἰκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἐξεθάρρησε πλέον, καὶ ἦλθε μέσα εἰς τὴν πόλιν τῶν Κυδωνιῶν, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἔμεινεν ἐκεῖ ἀφόβως, καὶ ἐγνωρίσθη σχεδὸν μὲ ὅλους τοὺς ἐντοπίους, καὶ ἐφιλιώθη μὲ πολλούς. Ἔπειτα προσεκολλήθη καὶ εἰς μίαν γερόντισαν

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

γυναῖκα, καὶ τὴν εἶχεν ὡς παραμάναν του, βοηθὸν εἰς τὰς χρείας του. Ὁ πατήρ του ὅμως (μᾶς διηγεῖται ὁ ῥηθεὶς πτευματικὸς τῆς ἐνορίας του) πάντοτε ἔκλαιε καὶ ἀνεστέναζε διὰ τὸ ἄδηλον τέλος τοῦ υἱοῦ, καὶ ποτὲ εἰρήνην δὲν εἶχεν ὁ λογισμός του. Ὅθεν μίαν φορὰν, ἀπὸ συμβουλῆς τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς, ὑπῆγε νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὸ πλοιάριόν του, νὰ τὸν βάλῃ εἰς ἓν μοσχοβιτικὸν πλοῖον, καὶ νὰ περάσῃ εἰς μέρη ἄφοβα. Πλὴν δὲν ὑπήκουσεν ὁ υἱὸς, λέγων ὅτι ἐκεῖ, ὅπου εὑρίσκετο, δὲν εἶχε φόβον, ἐπειδὴ οὐδεὶς εἶχε τούτου εἴδησιν· μὲ τὸν καιρὸν ὅμως ἐξεθάρρησε, καὶ ἐφανέρωσεν εἰς τὴν γραῖαν ἐκείνην τὴν παραμάναν του τὸ ἀπόκρυφον τῆς ἀρνήσεώς του.

Ἦλθεν ἔπειτα καιρὸς νὰ ἀῤῥαβωνισθῇ μίαν κόρην. Ἀλλ' οἱ συγγενεῖς της ἐξετάσαντες τὴν γραῖαν ἐκείνην τὴν παραμάναν του, καὶ μαθόντες τὸ ἀπόκρυφον τῆς ἀρνήσεώς του, δὲν ἔδωκαν τὴν συγκατάθεσίν των. Ἦλθεν ἔπειτα καιρὸς νὰ ἀῤῥαβωνισθῇ μὲ μίαν ἄλλην κόρην, καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς πάλιν ἐξετάσαντες τὴν γραῖαν, ἔμαθον παρ' αὐτῆς μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ μυστήριον ἐκεῖνο. Πλὴν διὰ τὰ ἄλλα καλὰ, τὰ ὁποῖα εἶχεν ὁ νέος, δὲν τὸν παρήτησαν, ἀλλ' ἔγινεν ὁ ἀῤῥαβών, καὶ οἱ γάμοι ἑτοιμάζοντο νὰ τελειωθοῦν.

Ἀλλὰ τί ἀκολουθεῖ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ; Εἷς ἀδελφὸς τῆς ἀῤῥαβωνιστικῆς του ἐσκανδαλίσθη μαζή του, διότι τοῦ ἐζήτει τὰ δάνεια, τὰ ὁποῖα εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν πρότερον. Ὅθεν ὑπῆγεν ὁ ἄθλιος, καὶ τὸν ἐπρόδωκεν εἰς τὸν ἀγᾶν τοῦ τόπου, ὅτι εἶναι Τοῦρκος. Τὴν προδοσίαν ταύτην μαθόντες τινὲς φίλοι τοῦ Γεωργίου, τοῦ ἔδωκαν τὴν εἴδησιν, καὶ τὸν ἐσυμβούλευον καὶ τὸν παρεκίνουν νὰ φεύγῃ τὸ γρηγορώτερον ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἢ κἂν νὰ κρυφθῇ πρὸς καιρὸν, διὰ νὰ μὴ πιασθῇ, φοβούμενοι τὸ ἄδηλον τῆς ἐκβάσεως. Αὐτὸς ὅμως ὁ μακάριος φαίνεται ὅτι εἶχε καὶ προτήτερα ἐλέγχουσαν τὴν συνείδησιν διὰ τὸ πτῶμα τῆς ἀρνήσεως· ὅθεν οὔτε ἔφυγεν οὔτε ἐκρύφθη, ἀλλ' ἔμεινεν εἰς τὸ φανερὸν, καὶ καμμίαν δειλίαν δὲν ἐδείκνυεν. Ἦλθεν ἡ ὥρα, καὶ ἐστάλησαν οἱ ὑπηρέται τοῦ κριτοῦ νὰ τὸν φέρωσι σιδηροδέσμιον εἰς τὸ κριτή-

ριον. Ὁ δὲ Γεώργιος, βλέπων αὐτοὺς, ἐγνώρισεν ὅτι δι' αὐτὸν ἤρχοντο. Λοιπὸν, πρὶν ἐκεῖνοι νὰ πλησιάσουν, ὥρμησεν αὐτὸς πρὸς ἐκείνους, καὶ θεληματικῶς παρεδόθη εἰς χεῖράς των, καὶ αὐτοὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸν κριτὴν ὡς κατάδικον. Τὸν ἐρωτᾷ ὁ κριτής· διατί ἐτόλμησας νὰ ἀφήσῃς τὴν ἰδικήν μας πίστιν, καὶ νὰ ἀκολουθήσῃς πάλιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἠρνήθης πρότερον; Ἀποκρίνεται ὁ μάρτυς μὲ ἀφοβίαν· οὔτε τὴν πίστιν μου ἠρνήθην, οὔτε τὴν ἰδικήν σας ἐδέχθην, ἀλλὰ παιδίον μικρὸν ὄντα, μὲ ἐβίασαν νὰ τὴν δεχθῶ, πλὴν ἐγὼ τὴν γνώμην μου ποτὲ δὲν τὴν ἤλλαξα, ἀλλὰ πάντοτε χριστιανὸς ἤμην, καὶ χριστιανικῶς ἔζησα· τὴν δὲ ἰδικήν σας θρησκείαν πάντοτε ἐμίσουν, καθὼς καὶ τώρα τὴν μισῶ καὶ τὴν ἀποστρέφομαι, καὶ παντελῶς δὲν τὴν δέχομαι.

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ μάρτυρος μὲ γενναιότητα καὶ ἐλευθεροστομίαν, μετέβαλεν ὁ κριτὴς τὴν ἀγριότητα εἰς ἡμερότητα, καὶ τὸν λέγει· Εἰπέ μας, ὦ ἄνθρωπε, τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔλαβες, ὅταν ἔγινες μωαμεθανός; Καὶ τοῦτο ἦτο δόλος, διὰ νὰ κάμῃ τάχα τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς των, λέγων τὸ τουρκικόν του ὄνομα. Τὸ ὄνομά μου, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς, εἶναι Γεώργιος, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα μέλλω νὰ ἀποθάνω. Εἰπέ μας, τὸν λέγει πάλιν, εἰπέ μας τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ ἀρνῆσαι τὴν πίστιν μας, καὶ κατὰ ἀλήθειαν δὲν μᾶς βαρυφαίνεται αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ὡς ἄγνωστος νέος ἔκαμες· ἀλλὰ μάλιστα θέλομεν σὲ τιμήσει μεγάλως, καὶ εἰς ὅλους ἡμᾶς θέλεις εἶσθαι ἀγαπητός· ἐὰν δὲ παρακούσῃς, γνώριζε καλῶς, ὅτι θέλεις λάβει σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον. Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη πρὸς ταῦτα· Τὸ ὄνομά μου τὸ ἠκούσατε· ὀνομάζομαι Γεώργιος, καὶ Γεώργιος θέλω καὶ ποθῶ νὰ ἀποθάνω. Δὲν ἀποθνήσκεις μὲ καλὸν θάνατον, τοῦ εἶπεν ὁ κριτὴς, ἀλλ' ἐγὼ θέλω σὲ θανατώσει μὲ κακὸν θάνατον· Θανάτωσέ με, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς· μὲ χαρὰν δέχομαι τὸν θάνατον· καὶ παρευθὺς ἔδωκε προσταγὴν ὁ κριτὴς νὰ φυλακισθῇ ὁ μάρτυς· ὃ καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐγένετο.

Ἡ ὀγδόη ἦτο τοῦ νοεμβρίου μηνὸς, ὅτε ἐφυλακίσθη, καὶ ἔμεινεν εἰς τὰ δεινὰ τῆς φυλακῆς ὁ μακάριος ἡμέρας δέκα ἑπτά. Καὶ αὐτὸς μὲν ὁ ἀοίδιμος ἔχαιρε καθ' ὑπερβολὴν, καὶ πνευματικῶς

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΑΣΗΣ

ηὐφραίνετο, πάσχων ὑπὲρ Χριστοῦ. Ὁ δὲ εὐσεβὴς καὶ φιλομάρτυς τῆς πόλεως λαὸς μετὰ θερμῶν δακρύων ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ καὶ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ ἵνα τελειώσῃ τὸν θεῖον δρόμον τοῦ μαρτυρίου, καὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν φυλακὴν μὲ ὅποιον τρόπον ἠδύναντο οἱ εὐλογημένοι τὸν παρηγόρουν, καὶ μάλιστα εἷς εὐλαβὴς ἐντόπιος, ὅστις κατὰ θείαν οἰκονομίαν εὑρέθη μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἔχων εἴδησιν γραμμάτων, καλὴ συνοδία τοῦ ἔγινεν, καὶ ἱκανὴν παρηγορίαν ἐλάμβανεν ἀπὸ αὐτὸν εἰς τὰ δεινὰ ἐκεῖνα τῆς φυλακῆς, ἐπειδὴ εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας πολλὴν ἐνόχλησιν τοῦ ἔδιδον οἱ Ἀγαρηνοὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, φοβερίζοντες νὰ τοῦ κάμωσιν εἴδη βασάνων, καὶ τελευταῖον νὰ τὸν θανατώσωσι μὲ σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον. Τέλος πάντων τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ νοεμβρίου ἠκούσθη, ὅτι ἐδόθη πλέον ἡ ἀπόφασις νὰ θανατωθῇ. Λοιπὸν οἱ χριστιανοὶ τοῦ γράφουν τὴν εἴδησιν, καὶ ὅτι, ἂν ἤθελε νὰ κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἔχουν τὸν τρόπον νὰ τοῦ κάμωσιν αὐτὴν τὴν δούλευσιν. Ταῦτα τὰ δύω καλὰ ἀκούσας ὁ μακάριος μάρτυς, ἤγουν τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον καὶ τὴν ἁγίαν κοινωνίαν, τὸ ἐφόδιον τοῦ οὐρανίου δρόμου, ὑπερεχάρη καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ εὐχαρίστησεν ἐκείνους, οἵτινες ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ.

Ἦλθεν ἔπειτα ὁ πνευματικὸς τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἐξωμολογήθη καὶ ἐκοινώνησε μετὰ κατανύξεως καὶ χαρᾶς, καὶ, καθὼς ὅταν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, εὐθὺς ὅλα τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα γυρίζουν τὴν νύκτα διὰ τὴν τροφὴν, φεύγουν καὶ κρύπτονται, οὕτως οἱ πονηροὶ καὶ βλάσφημοι λογισμοὶ, οἵτινες δεινῶς τὸν ἠνώχλουν, καὶ νὰ κοιμηθῇ τελείως δὲν τὸν ἄφινον, ἔφυγον ἀπὸ τὴν φαντασίαν του, διωχθέντες ἀπὸ τὴν θείαν χάριν τοῦ νοητοῦ ἡλίου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἡσύχασεν ὁ νοῦς του, καὶ εἰρήνευσεν ἡ καρδία του καὶ ἐκοιμήθη ἀτάραχα. Ὁ ἄλλος ἐκεῖνος χριστιανὸς, ἰδὼν ὅτι ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἐκοινώνησεν, ἥσυχα καὶ εἰρηνικὰ, τὸ περιειργάσθη καλῶς, καὶ τὸ πρωΐ, ἤγουν τὸ ἑξημέρωμα τῆς εἰκοστῆς πέμπτης, τὸν ἐρωτᾷ μὲ ἀπορίαν· Ἀδελφὲ, τί εἶδα ἀπόψε εἰς σέ; σὺ τόσας νύκτας δὲν ἐκοιμήθης ποτὲ ἥσυχα, καὶ πῶς τὴν νύ-

κτα ταύτην, ὅτε μάλιστα ἔλαβες τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, ἐκοιμήθης τόσον ἥσυχα καὶ γλυκά; Διότι, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς, τὰς ἄλλας νύκτας δὲν μὲ ἄφινον ἥσυχον οἱ σατανικοὶ λογισμοὶ, ἀλλὰ τὴν νύκτα ταύτην φαίνεται ὅτι τοὺς διεσκόρπισεν καὶ τοὺς ἐδίωξεν ἡ χάρις τῶν ἁγίων μυστηρίων, καὶ ἦτο εἰς μεγάλην εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν ὁ νοῦς μου καὶ ἡ καρδία μου· ὅθεν ἐκοιμήθην, ἐπειδὴ ἤμην τόσας νύκτας ἄγρυπνος.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ καλὸς ἐκεῖνος χριστιανὸς, τὸν ἐνηγκαλίσθη, καὶ ἀπὸ δάκρυα περιῤῥεόμενος, τὸν κατεφίλησε, λέγων μὲ θρηνώδη καὶ διακεκομμένην φωνήν· Ἀδελφέ μου, σὺ αὔριον ἐξάπαντος μέλλεις νὰ παρασταθῇς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, διὰ νὰ λάβῃς τοὺς μισθοὺς τῶν ἀγώνων σου καὶ τὸν ἄφθαρτον στέφανον τῆς ἀθλήσεώς σου, καὶ τότε, παρακαλῶ σε, ἐνθυμήσου καὶ ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν, καὶ μεσίτευσον εἰς αὐτὸν νὰ συγχωρήσῃ τὰ ἁμαρτήματά μου, καὶ νὰ μὴ μὲ στερήσῃ τῆς θείας του δόξης, ἀλλὰ νὰ μὲ ἀξιώσῃ, καθὼς τώρα σὲ βλέπω μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, οὕτω νὰ σὲ βλέπω χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος καὶ μέσα εἰς τὸν παράδεισον.

Ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς εἰκοστῆς πέμπτης, καὶ ἔφθασεν ἡ ἑσπέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο ἡ ἀπόφασις νὰ ἀποκεφαλισθῇ ὁ μάρτυς. Λοιπὸν οἱ φιλομάρτυρες διδάσκαλοι καὶ οἱ ἱερεῖς ἔκαμαν ἀπόφασιν νὰ ψάλλωσι ἀγρυπνίαν τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπὲρ ἐνισχύσεως καὶ ἐνδυναμώσεως τοῦ νεομάρτυρος. Τούτου ἀκουσθέντος, συνήχθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἤρχισεν ἡ ἀκολουθία κατὰ τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτὸς μετὰ κατανύξεως μεγάλης, καὶ πάντες μετὰ θερμῶν δακρύων ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ποῖος ἠδύνατο τὴν νύκτα ἐκείνην νὰ σταθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ μέσα εἰς τὴν οἰκίαν του; Ἄλλοι ἦσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἄλλοι εἰς τὴν ἀγορὰν ἔξωθεν τοῦ κριτηρίου, καὶ ὅσον παρήρχετο ἡ νὺξ, τοσοῦτον τὸ πλῆθος συνήγετο εἰς τὴν μακαρίαν θεωρίαν τῆς ἀποτομῆς τοῦ θείου μάρτυρος, καὶ ἄλλοι περιέμενον μὲ ἀνημμένην καρδίαν νὰ ἴδωσι θριαμβεύουσαν τὴν δύναμιν τοῦ σταυροῦ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῆς σαρκὸς τοῦ μακαρίου Γεωργίου. Τόσον ἦτο

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΟ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΕΡΓΙΑΔΗΣ

τὸ συναχθὲν πλῆθος, ὥστε ἔφερε φόβον εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς νὰ ἐκβάλωσιν ἔξω τὸν μάρτυρα, μήπως καὶ κάμῃ ὁ λαὸς κανὲν ἄτοπον ὅρμημα. Λοιπὸν ἔκαμαν πρῶτον μίαν δοκιμὴν, διὰ νὰ καταλάβουν τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ· ὅθεν ἐξελθόντες ἔπεσαν ἔξαφνα μέσα εἰς τὸ πλῆθος δύω ξεσπαθωμένοι, καὶ τὸ διεσκόρπισαν. Εἰς τὸν διωγμὸν ἐκεῖνον ἄλλος ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ἔχασε φανάρι, ἄλλος φόρεμα, ἄλλος παπούτζια, ἄλλοι ἐπάτησαν ἄλλους, καὶ ἄλλοι ἐπατήθησαν ἀπὸ ἄλλους. Καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ χριστιανοὶ οὕτω κακῶς ἐδιώχθησαν καὶ διεσκορπίσθησαν· οἱ δὲ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ψάλλοντες, ἔφθασαν εἰς τὴν λιτήν. Ἀλλὰ, τῶν τροπαρίων ψαλλομένων, συνεβουλεύοντο οἱ ἱερεῖς πῶς νὰ μνημονεύσουν τὸν Γεώργιον, τάχα ὡς ἄνθρωπον ἁπλοῦν ἔτι, ἢ ὡς μάρτυρα τέλειον νὰ τὸν συντάξουν μὲ τοὺς μάρτυρας, καὶ ἐφάνη εὔλογον νὰ μὴ ζητήσουν τὴν πρεσβείαν καὶ ἱκεσίαν αὐτοῦ μετὰ τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ νὰ δεηθῶσι πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἵνα τελειώσῃ τὸ μαρτύριον.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ λιτὴ, τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, ἰδοὺ φθάνει δρομαίως ὁ ἀπεσταλμένος καὶ διωρισμένος νὰ βλέπῃ ἀπὸ κρυπτὸν μέρος τί γίνεται κατὰ τοῦ μάρτυρος, καὶ φωνάζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· τετέλεσται· καὶ εἰς μερικοὺς ἐψιθύριζε καὶ μὲ ποῖον τρόπον ἐτελειώθη. Τότε πλέον τίς δύναται νὰ παραστήσῃ μὲ λόγον τὴν πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τοῦ χριστωνύμου λαοῦ; Ποῖος νὰ ἑρμηνεύσῃ τὰ ἀφανῆ σκιρτήματα τῶν καρδιῶν του ἀπὸ τὴν χαράν; Λέγει ὁ Σολομὼν, ὅτι, « καρδίας εὐφραινομένης, πρόσωπον θάλλει »· ἀλλ' ἐδὼ φιλομάρτυρες ἀκροαταὶ, δὲν ἠκολούθησεν οὕτως, ἀλλ' εὐφραινομένων καὶ ἀγαλλομένων τῶν καρδιῶν τῶν χριστιανῶν, οἱ ὀφθαλμοί των ἐφαίνοντο πηγαὶ δακρύων, καὶ τὰ πρόσωπά των κατεβρέχοντο ἀπὸ κατανύξεως δάκρυα διὰ τὴν κατ' ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων νίκην τοῦ καλλινίκου ἀθλητοῦ Γεωργίου, καὶ μάλιστα ὅτε ἤκουσαν τότε παρευθὺς τὴν χαριεστάτην ἐκείνην φωνὴν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου. Καὶ οὕτω καλῶς καὶ θεοφιλῶς ἐτελειώθη ἡ ἀγρυπνία ἐκείνη, ἐν τῇ νυκτὶ τῆς εἰκοστῆς ἕκτης τοῦ

νοεμβρίου, ὁμοῦ μὲ τὸ καλὸν καὶ θεοφιλὲς μαρτυρικὸν τέλος τοῦ καλοῦ καὶ λαμπροῦ ἀριστέως Γεωργίου.

Τί τὸ ἐντεῦθεν; Ἐξημέρωσεν ἡ εἰκοστὴ ἕκτη, καὶ αἱ καρδίαι ὅλων σχεδὸν τῶν ἀνθρώπων τῆς πόλεως εἰς δύω καλὰ καὶ σωτήρια ἐμερίσθησαν· δηλαδὴ εἰς τὸ νὰ μάθουν ἀκριβῶς μὲ ποῖον τρόπον καὶ μὲ ποῖα βάσανα ἐτελειώθη ὁ μάρτυς, καὶ εἰς τὸ νὰ λάβουν τίποτε ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν χάριν· ὃ καὶ ἐγένετο· καὶ ἄλλος ἔλαβε χῶμα βρεγμένον μὲ τὸ μαρτυρικὸν αἷμα, ἄλλος ἔβαφε βαμβάκι, ἄλλος ἔπερνε φόρεμα, καὶ ἕκαστος ὅ,τι ἠμπόρεσεν ἥρπασεν εἰς ἁγιασμόν του ἀπὸ τὸν μάρτυρα. Τὸ δὲ μακάριον τέλος του οὕτω πως ἠκολούθησεν.

Ἀφ' οὗ ἐκεῖνοι οἱ δύω ξεσπαθωμένοι Ἀγαρηνοὶ διεσκόρπισαν τὸ πλῆθος, ὡς εἴρηται, τότε προστάζει ὁ κριτὴς ἕνα ὑπηρέτην Ἀγαρηνὸν καὶ ἕνα χριστιανὸν, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦτο ὑπηρέτης τοῦ κονακίου, νὰ τὸν ἐκβάλουν ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ νὰ τὸν ὑπάγουν δέσμιον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ὁ μάρτυς εὐθὺς παρεδόθη, καὶ ὡς ἀρνίον ἄκακον ἐφέρετο μὲ σιωπὴν εἰς τὴν σφαγὴν, καὶ μόνον, ὅπου ἤθελε καταλάβει χριστιανοὺς, ἐζήτει συγχώρησιν· διότι εἰ καὶ πρῶτον ἐσκορπίσθησαν, μετὰ ταῦτα ὅμως ἐγύρισαν πολλοὶ, καὶ ἦσαν εἰς τὰ πλησίον ἐργαστήρια.

Ἐδὼ ἀπαγομένου τοῦ μάρτυρος εἰς τὴν σφαγὴν, ἠκολούθησεν ἓν ἀστεῖον καὶ διηγήσεως ἄξιον. Ὁ χριστιανὸς ὑπηρέτης τοῦ ἁγᾶ, θεόθεν βέβαια ἐμπνευσθεὶς, λέγει πρὸς τὸν μάρτυρα· Ἀδελφὲ Γεώργιε, ἰδοὺ τὰ ἅρματά μου, λάβε τα καὶ φόρεσέ τα σὺ, καὶ μεῖνε εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ ἁγᾶ, καὶ νὰ δεθῶ ἐγὼ εἰς τὸν τόπον τὸν ἰδικόν σου, καὶ εἶμαι πολλὰ πρόθυμος νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὺς τοὺς λόγους μὲ ποίαν διάθεσιν καὶ γνώμην τοὺς εἶπεν ἐκεῖνος, ἕκαστος δύναται νὰ τὸ καταλάβῃ. Τοὺς εἶπε βέβαια διὰ νὰ τὸν προθυμοποιήσῃ περισσότερον, καθὼς καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸν ἐπροθυμοποίησεν, καὶ φλόγα θείου ἔρωτος ἀνῆψε μέσα εἰς τὴν καρδίαν του. Ὅθεν παρευθὺς τοῦ ἀπεκρίθη, λέγων· ὄχι, ἀδελφὲ, ὄχι· σὺ ὁ ἀνεύθυνος ἔχεις πόθον νὰ ἀποθάνῃς ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ ἐγὼ ὁ ὑπεύθυνος νὰ μὴ ἀποθάνω; Πῶς δύναται νὰ γείνῃ

τοῦτο; Ἐγὼ ὁ ἀρνητὴς τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔτρεχε μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς του ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν δήμιον, λέγων καὶ ἀδιακόπως τὸ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλὸν, ἕως ὅτου ἔφθασεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης.

Ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἦλθε καὶ ὁ κριτὴς μέ τινας ἄλλους, καὶ ὅλοι αὐτοὶ παρεστάθησαν ἐμπρὸς εἰς τὸν μάρτυρα τάχα διὰ νὰ τὸν τρομάξουν· ἀλλ' αὐτὸς νομίζων αὐτοὺς ὡς ψωραλέους κύνας, παντελῶς δὲν ἐφοβήθη. Λοιπὸν ἐπρόσταξε μὲ θυμὸν τὸν μάρτυρα ὁ κριτὴς νὰ γονατίσῃ εἰς τὴν γῆν, καὶ παρευθὺς ἐγονάτισεν. Ἔρχεται ὁ δήμιος, στέκει ἐμπρός του διὰ νὰ φανῇ φοβερὸς, κρατεῖ εἰς τοὺς ὀδόντας του μίαν μεγάλην μάχαιραν, καὶ μὲ τὰς χεῖράς του ἓν τουφέκι σηκωμένον καὶ ἕτοιμον, καὶ ὅλοι οἱ παρεστῶτες Ἀγαρηνοὶ ἔλεγον εἰς τὸν μάρτυρα νὰ μετανοήσῃ, νὰ μείνῃ εἰς τὴν πίστιν των, ἀλλ' ὁ μάρτυς μεγαλοφώνως ἔλεγεν· ὄχι, ὄχι, χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. Καὶ ταῦτα εἰπόντος τοῦ μάρτυρος, τοῦ ἔρριψεν ὁ δήμιος τὸ τουφέκι πρὸς ταῖς πλάταις, καὶ εὐθὺς ἄναψε τὸ φόρεμά του, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ἐκτύπησε, καὶ τὸ αἷμα ἐπήδα ἔξω ἀπὸ τὴν πληγὴν, ὡς ἀπὸ σωλῆνα, καὶ αὐτὸς ἔμεινε γονατιστὸς, ἀκίνητος, ὡς νὰ μὴ ἔπαθε τίποτε. Τοῦτο βλέπων ὁ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος δήμιος, τοῦ ἐφώναζε μὲ ἀγριωτάτην φωνήν· Κύψε κάτω τὴν κεφαλήν· καὶ ἱκανὴν ὥραν ἔστεκε κυπτὸς, προσμένων τὸ κτύπημα τῆς μαχαίρας. Ὁ δὲ τύραννος ἀφήσας τὸ τουφέκι, ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὴν μάχαιραν, καὶ ἔπειτα δὲν ἠξεύρω ἢ ἀπὸ ἀνεπιτηδειότητα, ἢ ἀπὸ σκληρότητα διὰ νὰ τὸν βασανίσῃ, ἐκτύπησεν εἰς τὸ κόκκαλον τοῦ λαιμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ τόσον ἐμπήχθη ἡ μάχαιρα μέσα εἰς τὸ κόκκαλον, ὥστε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν ἕλκων τὴν ἔβγαλεν. Ἀλλ' ὁ μάρτυς πάλιν δὲν ἔπεσεν, ἀλλ' ἔστεκεν ὡς τὸ πρότερον γονατιστὸς, ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐνέπηξε τὴν ἰδίαν μάχαιραν ὀλίγον παρακάτω, καὶ πάλιν μὲ βίαν καὶ δύναμιν ἔσυρε, καὶ τὴν ἔβγαλεν· ὁ δὲ μάρτυς ἔμεινεν εἰς τὰ γόνατα πάλιν, καὶ δύναμιν εἶχεν ἀκόμη καὶ ἔλεγε τὸ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ. Μετὰ ταῦτα

σπογγίσας ὁ ἀλιτήριος τὴν μάχαιραν, τὴν ἄφησε παράμερα, ἔπειτα κτυπήσας μὲ τὸν πόδα του εἰς τὰ ὄπισθεν τοῦ μάρτυρος, τὸν ἔρριψε πρηνῆ· ἔπειτα γονατίσας ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ πιάσας αὐτὸν ὡς ἀρνίον ἀπὸ τὴν σιαγόνα, τοῦ ἐχάραξε τὸν λαιμὸν ὥραν ἱκανὴν, μὲ ἕνα παραμάχαιρον, μὲ ἀνήκουστον σκληρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν, καὶ ἔβλεπες νὰ πίπτουν εἰς τὴν γῆν τὰ κρέατα ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ μάρτυρος, ὡς πίπτουν πριονίσματα ἀπὸ πριονιζόμενον χλωρὸν ξύλον. Καὶ οὕτως μετὰ ὥραν πολλὴν μὲ μεγάλην βάσανον τὸν ἀπεκεφάλισε. Καὶ ἦτο κατὰ ἀλήθειαν παράδοξον, ὅτι ἕως τῆς ἐσχάτης του ἀναπνοῆς εἶχεν εἰς τὸ στόμα τὸ σωτήριον ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς παναγίας αὐτοῦ μητρός. Ἐτελείωσε δὲ τὸν καλὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου ὁ καλλίνικος οὗτος ἀθλητὴς εἰς τοὺς χιλίους ὀκτακοσίους ἑπτὰ χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, νοεμβρίου 25, ἕως 22 χρόνων ἡλικίας. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐπρόσταξεν ὁ κριτὴς νὰ τὸ ρίψουν εἰς ἓν νησάκι, καθὼς μᾶς ἔγραψαν ἐν ἀρχῇ· ὕστερον ἐμάθομεν, ὅτι τὸ ἔχουν ἐνταφιασμένον μέσα εἰς τὸ ἅγιον βῆμα τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἰς τὰ δεξιὰ τῆς ἁγίας τραπέζης, ἐπειδὴ ἔγεινε καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν μαρτύρων βάσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τελείωσις, κατὰ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ᾄσμα τὸ λέγον· «Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις»· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ ΙΣΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου.

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἡ σεβάσμιος μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως, ἡμᾶς συναγαγοῦσα, εὐφημῆσαι προτρέπει, τὰ τρόπαια τοὺς ἄθλους καὶ τὰς λαμπρὰς, ἀριστείας ἐν ἄσμασιν, ἐν τῇ παρούσῃ ἑσπέρᾳ καὶ τῇ νυκτὶ, ἀξιάγαστε Θεόδωρε.

Ἰσχύϊ θείᾳ νομίμως τὸν δρόμον ἤνυσας, τοῦ θείου μαρτυρίου, καὶ τὴν πίστιν βεβαίαν, ἐτήρησας παμμάκαρ πρὸς τὸν Χριστὸν, καὶ τὸ στέφος Θεόδωρε, ὡς καρτερῶς ἐναθλήσας ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸ ἀκήρατον ἀπείληφας.

Κανόνες μέθοδοι τέχναι, τῶν ἐγκωμίων σοφὲ, ἡττῶνται τῷ μεγέθει, τῶν λαμπρῶν σου ἀγώνων, Θεόδωρε στερρόφρον οὓς ἀνδρικῶς, καὶ γενναίως ὑπήνεγκας, καὶ δυσμενῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, ἐθριάμβευσας τὴν δύναμιν.

Πδέα κόσμου, καὶ κόσμον πάντα κατέλιπες, Θεόδωρε ἐμφρόνως, Μωϋσέως τῷ ζήλῳ, καὶ γὰρ τὴν κακουχίαν τῶν ἡδονῶν, ἀθλοφόρε προείκρινας, καὶ τὸ θανεῖν ὑπὲρ πίστεως ἢ τὸ ζῆν, ὡς ὁ Παῦλος προετίμησας. Δόξα. Ἦχος δ'.

Φαιδρῶς τὸν λαμπρὸν ἀστέρα τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρον, καὶ στερρὸν ἀθλοφόρον, ἑορτάσωμεν πιστοὶ, ὑπὲρ γὰρ τῆς εὐσεβείας καλῶς ἀγωνισάμενος, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἐπαξίως ἀπείληφε, καὶ τῷ Θεῷ νῦν μετὰ παῤῥησίας μαρτυρικῆς παριστάμενος, πρεσβεύειν ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν στίχ. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ὀλλυται ὁ ἐχθρὸς βέλει τῆς καρτερίας, τῆς σῆς Χριστοῦ ὁπλῖτα, Θεόδωρε γενναῖε, ὁ σοῦ κατακαυχώμενος.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ῥείθροις προκαθαρθεὶς, δακρύων ὡς ὁ Πέτρος, Θεόδωρε ἐγένου, συμμέτοχος ἐκείνῳ, Χριστοῦ παθῶν μακάριε. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ.

Ὄντως δῶρον Θεῷ, ἐπάξιον προσήχθη, Θεόδωρος ὁ θεῖος, καὶ κόσμῳ διανέμει, θεοπαρόχους χάριτας.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὑπέρθεε τριὰς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τῆς Θεοτόκου, καὶ ταῖς τοῦ Θεοδώρου, θέωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἀπολυτίκιον ἦχος ά. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῷ Θεῷ ὥσπερ δῶρον φερωνύμως Θεόδωρε, δι' ἀθλήσεως πόνων προσηνέχθης πολύτιμον, καὶ ἄμωμον θῦμα καὶ δεκτὴ, παμμάκαρ ἐγένου προσφορά· ὅθεν πόθῳ συνελθόντες, τοὺς σοὺς ἀγῶνας ἐν ὕμνοις γεραίρομεν, καὶ δόξαν προσάγομεν Θεῷ, τῷ θαυμαστῶς σε ἐνισχύσαντι, κατ' ἐχθρῶν ὁρωμένων καὶ ἀοράτων πολύαθλε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν σίχ. ἡ. Νικοδήμου Μοναχοῦ ἦχος ά. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παμμάκαρ Θεόδωρε Χριστὸν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας, καὶ δι' αὐτὸν τὴν εὐπάθειαν, σαρκὸς ἐμίσησας, νεότητα κάλλος, καὶ τρυφὴν τὴν ῥέουσαν, καὶ χαίρων τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· διὸ τὴν μνήμην σου, τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν, τὸν σωτῆρα Χριστὸν μεγαλύνοντες. Δίς.

Παμμάκαρ Θεόδωρε ῥοαῖς, τῶν σεπτῶν αἱμάτων σου, Λευϊαθὰν τὸν ἀρχέκακον, τὸν σὲ ἀδικήσαντα, ἐβύθισας ὄντως, καὶ τοῖς θείοις ἄθλοις σου, τελείᾳ ἀφανείᾳ παρέδωκας. Χριστὸν, ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Παμμάκαρ Θεόδωρε ἡμῖν, ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας, νεοφανὴς, τὴν σκοτόμαιναν τῆς πλάνης ἅπασαν, τὴν καταχυθεῖσαν, εἰς τὰ τοῦ κόσμου πέρατα, ἀκτῖσι τοῦ λαμποῦ μαρτυρίου σου, λύων πανεύφημε, καὶ φωτίζων τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ θερμαίνων πρὸς πόθον τοῦ κτίσαντος. Δίς.

Μωσέως τῷ ζήλῳ ἀθλητὰ, ἔνδοξε Θεόδωρε, τρυφὴν ἐάσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ἐν βασιλείοις, καὶ πνεύσας ἀπείληφας, τὴν ἐν τοις οὐρανοῖς αἰωνίζουσαν, πόνοις ἀθλήσεως, καὶ ὑπόδειγμα μιμούμενος, Ἰακώβου τοῦ Πέρσου μακάριε.

Παμμάκαρ Θεόδωρε Θεὸν, ἵλεων ἀπέργασαι, ἡμῖν ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, τοῖς ἑορτάζουσι, τὴν πανιέρου σου, καὶ ἁγίαν ἄθλησιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν σὴν ἀνάλυσιν, δι' ἧς ἀπείληφας, τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώνων σου, σὺν ἀγγέλοις ἀεὶ ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ Θεοδώρου, τοῦ νέου μάρτυρος· ὁμωνυμήσας γὰρ οὗτος Θεοδώρῳ τῷ πάλαι μεγαλομάρτυρι, τῇ μιμήσει τοῦ μαρτυρίου, καὶ συνώνυμος ἀληθῶς ἐκείνῳ ἐγένετο· ὅθεν ὡς ἐπώνυμος τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν τοῖς αὐτὸν εὐφημοῦσι, δῶρα πλουτοποιὰ τῶν θείων χαρίτων παρέχει, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπερ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Ζήτει σελ. 8. Εἰς τὴν λιτήν, Ἦχος ά.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ μάρτυς Θεόδωρε, ὁ τὸν Χριστὸν δοξάσας ἐν τοῖς τιμίοις σου μέλεσιν. Εἰ γὰρ καὶ πρὸς καιρὸν αὐτοῦ ἐχωρίσθης διὰ τῆς ἀρνήσεως, ἀλλὰ τούτῳ πάλιν ἡνώθης διὰ τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐπὶ τῇ πίστει πεπαῤῥησιασμένης ὁμολογίας· προσθήκη δὲ τῆς ἑνώσεως, ἡ τῶν αὐτοῦ παθῶν καὶ τοῦ θανάτου ὁμοιότης, καὶ κοινωνία σοι γέγονε· δι' ἧς τούτῳ, ὡς κεφαλῇ μέλος ἐπὶ πλεῖστον συνήφθης, καὶ συνημμένος ἔσῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, δόξης τῆς αὐτῷ πρεπούσης συναπολαύων· ὅθεν ὡς παῤῥησίαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. ά.

Γενναῖε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρε, ἐπαξίως εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην σου· σὲ γὰρ οὐ βίαι τυραννι-

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΝΤΩΡΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

καὶ, οὐ θωπεῖαι ἀπατηλαὶ, οὐ μαστίγων ἐπιφοραὶ, οὐ στρέβλωσις κεφαλῆς, οὐκ ὀφθαλμῶν ἔξωσις, οὐκ ὀδόντων ἐκρίζωσις, οὔτε ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης χωρίσαι ἴσχυσαν· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς μετὰ Ἰακώβου, καὶ Μείρακος, καὶ τῶν λοιπῶν μαρτύρων συναγαλλόμενος, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε. Ἦχος πλ. ά.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὴν τῶν ἐξ Ἄγαρ ἀπελέγξας δυσσέβειαν, καὶ πίστιν Χριστῷ παμμάκαρ, ἀνακηρύξας ψυχῆς, ἐν ἀνδρικωτάτῳ παραστήματι· ὁ νοῦν τὸν ἀρχέκακον, καὶ τὰ τούτου στρατεύματα, λύπης πληρώσας· τῶν ἀγγέλων δὲ τάγματα, πλήσας ἅπαντα, θυμηδίας καὶ τέρψεως· οἷς καὶ συναυλιζόμενος, γενναῖε Θεόδωρε, αἴτησαι πᾶσι τοῖς πόθῳ, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου, ἡμῖν δωρηθῆναι ἴλασμὸν ἁμαρτημάτων καὶ μέγα ἔλεος.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις τῆς καθ' ἡμᾶς γενεᾶς, στήριγμα μέγα ἀθλοφόρε Θεόδωρε· ὁ πάντων ἐξομοσάντων, ὑπογραμμὸς ἀληθής· ὁ πολλὰς βασάνους διὰ Κύριον, ὀδόντων ἐκρίζωσιν, καὶ ὀμμάτων τὴν ἔξωσιν, καὶ τοῦ προσώπου, ὑπομείνας τὴν στρέβλωσιν, καὶ τὸν θάνατον, χαρμοσύνως δεξάμενος· δόξα καὶ ἐγκαλλώπισμα, πιστῶν ὁ γενόμενος, τῶν δὲ ἀπίστων αἰσχύνη, καὶ ἀτιμία αἰώνιος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, ὁ ἐν χωρίῳ τῆς χαρᾶς διαιτώμενος, χαρίτων τῶν ἀκηράτων, τῷ πεπλησμένῳ ἀεί· ὅπου τῶν Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα, χαρᾷ τερπνῇ χαίρουσι· καὶ δικαίων τὰ πνεύματα, γελῶσιν ὄντως, τὸν μακάριον γέλωτα, καὶ ἐμπίπλανται, χαρμονῆς τε καὶ τέρψεως· ὅπου ὁ χαριέστατος, Χριστὸς ὁ Θεάνθρωπος, πᾶσι τὰς χάριτας νέμει, τοῖς ὁλοψύχως ποθήσασιν, αὐτὸν καὶ παρέχει τὴν χαρὰν τῆς ἀϊδίου μακαριότητος. Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἐθαυμαστώθη Χριστὲ τὸ κράτος τῆς δυνάμεώς σου, καὶ πάλαι καὶ νῦν· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ σοῦ νεομάρτυρος Θεοδώρου· ἰδοὺ γὰρ οὗτος ὁ κατὰ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀσθενής τε καὶ ἄνανδρος, τὴν ἄμαχον ἰσχύν σου περιφραξάμενος, ἀνδρείως εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως ἤλατο· καὶ βασάνους ὑπομείνας, αἳ κάμπτουσι καὶ τὸν ἀλκιμώτατον, τὸν δυνατὸν ἐν κακίᾳ ὡς ἀσθενέστατον στρουθίον καταπεπάτηκεν· ὅθεν πάντας ἐγείρει εἰς δόξαν τοῦ σοῦ παντοδυνάμου ὀνόματος, τοῦ ἀπαύστως δοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις σου.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Ἀπολυτίκιον. Ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν. Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν ά στιχ. Κάθισμα. Ἦχος ά.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀδάμας ὡς στερρὸς, ὡς ἀκλόνητος πύργος, ὡς ἄκμων ἀκαμπὴς, προσβολὰς τῶν βασάνων, ὑπήνεγκας

Θεόδωρε, καὶ οὐδ' ὅλως εἰσδέδεξαι, τὴν δυσσέβειαν· τὴν δὲ ὀρθόδοξον πίστιν, ἀνεκήρυξας, ἐν τῷ σταδίῳ γενναίως· διό σε γεραίρομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία ἡ τὰς τρεῖς, ἀνηκούστους ἐνώσεις, ἐνώσασα φρικτῶς, παρθενίαν καὶ τόκον, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, πίστιν τε τὴν πιστεύουσαν, τοῖς ξενίζουσι, τούτοις καρδίαν ἀνθρώπου· ἡμᾶς ἕνωσον, τῇ τοῦ Υἱοῦ σου ἀγάπῃ, καὶ σῶσον Πανύμνητε.

Μετὰ τὴν 6' στιχ. Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸ πῦρ ἀγαπήσεως, τῆς πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν, ἐν βάθει καρδίας σου ἔχων σοφὲ τὸ γλυκύ· μὴ φέρων τὴν φλόγα δὲ, ἔσπευσας διαβῆναι, πρὸς αὐτὸν ἀθλοφόρε, θᾶττον διὰ θανάτου, καὶ βασάνων ποικίλων. Καὶ νῦν Χριστῷ ἑνωθεὶς ἔστης τοῦ πόθου σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι, Δέσποινα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν· καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε, λῦσον τὰς περιστάσεις, τοῦ παρόντος αἰῶνος· πράϋνον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὁπλιζομένων ἄχραντε κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ

Διαφυγὼν τὸν σὲ πειράζοντα μάρτυς, καὶ μαρτυρίου σου τὸ ἔργον τελέσας, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητὸν, ὥσπερ πρώην ἔλεγες, καὶ νῦν ἔστης

τοῦ πόθου, δόξης ἐμφορούμενος, καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου· ἧς ἐκδυσώπει πάντας μετασχεῖν, τοὺς τὴν σὴν μνήμην, τελοῦντας Θεόδωρε.

Ἕτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὴν φθαρτὴν υἱότητα, τοῦ ἐπιγείου, βασιλέως ἔλιπες, μάρτυς Θεόδωρε σοφῶς· καὶ νῦν υἱὸς ἐχρημάτισας, ἐν ἀληθείᾳ Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ λιμὴν ἀχείμαστε τῶν ναυαγούντων ἐν δεινοῖς, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης με, καὶ τρικυμίας παθῶν ἐλευθέρωσον.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ ά ἀντίφ. τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ. Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον μαρτυρικὸν, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου..

Εἰς τὸ, Ἐλεῆμον ἐλέησόν με. Ἦχος πλ. β'.

Παριστάμενος τῷ Θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπορρεούσης δόξης καὶ φωτοχυσίας ἐμπιπλάμενος, μάρτυς Θεόδωρε, αἴτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κανὼν εἷς τῆς Θεοτόκου, οἷον βούλει, εἰς ς'.

Καὶ οἱ κανόνες τοῦ Ἁγίου, εἰς ζ'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς,

Ὕμνον προσάδω Θεοδώρῳ τῷ νέῳ

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. δ'. Ἀμαρτηλάτην Φαραώ.

Γυμνον προσάδειν τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου, ἐπιποθοῦντί

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

μοι νῦν, χάριν ἐν τῷ λόγῳ, καὶ λόγον ἐν χάριτι, δίδου μάρτυς Θεόδωρε, ὡς ἂν μέλψω ἀξίως, ταύτην καὶ χάριν δωρήσωμαι, τοῖς ἀκροωμένοις καὶ ψάλλουσι.

Μείνας ἐν τόπῳ, ἡσυχίας ἔνδοξε, μάρτυς Θεόδωρε, εἰς αἴσθησιν ἦλθες, τοῦ κακοῦ οὗ πέπονθας, καὶ τὴν ψυχήν σου βέλεσι, κατανύξεως βάλλεις, καὶ θείου φόβου ἀοίδιμε, κλαίων καὶ πικρῶς ὀδυρόμενος.

Νέων μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ τὴν ἄθλησιν, καὶ τὰ μαρτύρια, σὺ ἀναγινώσκων, συνεχῶς Θεόδωρε· καὶ ἐξαιρέτως ἄθλησιν, Πολυδώρου τοῦ νέου, εἰς πόθον ἦλθες καὶ ἔρωτα, τοῦ διὰ Χριστὸν μαρτυρῆσαί σε.

Θεοτοκίον.

Ὄμματα ὥσπερ, τῆς παιδίσκης βλέπουσιν, ἀεὶ κυρίας αὐτῆς, εἰς τὰς χεῖρας οὕτω, τὰ ὄμματα βλέπουσιν, ἡμῶν ἀγνὴ τῶν δούλων σου, εἰς τὰς χεῖρας ἀπαύστως, σοῦ τῆς Κυρίας τῆς κτίσεως, ἕως ἂν ἡμᾶς οἰκτειρήσειας.

Ἄλλος. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Πόνημα Μιχαὴλ Εὐμορφοπούλου.

Γμνῆσαι προθυμουμένῳ σήμερον, τὴν θείαν ἄθλησιν, καὶ τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας τοῦ κλεινοῦ ἀθλοφόρου σου Κύριε, ἁμαρτημάτων ἄφεσιν, καὶ φωτισμὸν Χριστὲ παράσχου μοι.

Μετάγνωσιν ἀληθῆ Θεόδωρε, ἐφ' οἷς περ ἔπραξας, δακρυρροῶν σὺ ἔδειξας πικρῶς, διὰ τοῦτο καὶ δύνα-

μιν, παρὰ Χριστοῦ ἀπείληφας, εἰς τὸ νικῆσαι τὸν ἀντίπαλον.

Γπάρχων ἐν βασιλείοις ἔνδοξε, Χριστὸν ἠθέτησας, τῇ τοῦ νοὸς κουφότητι τοῦ σοῦ, καὶ σατᾶν δολιότητι· εἰς σεαυτὸν δ' ἀνέδραμες, ὑπὲρ Χριστοῦ στερρῶς τ' ἐνήθλησας. Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τόκον ἄφθορος, διαμεμένηκας, τὸν δι' ἡμᾶς ὀφθέντα ἐπὶ γῆς, ὑπὲρ λόγον κυήσασα, ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευε, φωταγωγῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψῖδος.

Νέον ῥόδον ἐφάνης, κοκκοβαφὲς εὔοσμον, ἐν καιρῷ χειμῶνος ἀνθῆσαν τῆς νῦν ψυχρότητος, τῆς καθ' ἡμᾶς γενεᾶς, ὄψιν καὶ ῥῖνα εὐφραίνων, ἡμῶν τῶν ποθούντων σε μάρτυς Θεόδωρε.

Πολὺν πόλεμον ἔσχες, καὶ πειρασμοὺς ἔνδοθεν, ἐν τοῖς λογισμοῖς σπειρομένους ὑπὸ τοῦ δράκοντος, μάρτυς Θεόδωρε· ἀλλὰ σταυροῦ τῇ δυνάμει, ἅπαντας διέλυσας διὰ τῆς πίστεως.

Ῥώμην θείαν πλουτήσας, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἔνδοθεν, τὴν τοὺς ἀσθενεῖς δυναμοῦσαν καὶ ἐνισχύουσαν, μάρτυς Θεόδωρε· καὶ ἀσθενὴς ὢν τὸ σῶμα, ἐνευρώθης ἔνδοξε πρὸς τὸ μαρτύριον. Θεοτοκίον.

Ὁ μὲν σκῦλα εὑρίσκων, καὶ θησαυρὸν τέρπεται· ἐγὼ δὲ εὑρὼν Θεοτόκε σὸν θεῖον ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σου, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις, χαίρω ὀνομάζων σε καὶ ἀσπαζόμενος.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ & ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣ

Ἄλλος. Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.

Ἐπείπερ ἔγνως, ἐν τῇ Χίῳ ἀδύνατον εἶναί σε, τὸν ἐχθρὸν καταβαλεῖν, ὑφ' οὗ τὸ πρὶν ἐξηπάτησαι, τὴν Λέσβον κατέλαβες, τοῦτον τρωσόμενος.

Ἰδοὺ ἑβόας, τῷ τυράννῳ σοὶ δίδωμι σήμερον, τὴν ψευδῆ καὶ μυσαρὰν, πίστιν ἣν πάλαι μοι ἔδωκας, κηρύττω δὲ ἄντικρυς, ἣν εἶχον πρότερον.

Συνθανομένῳ, τῷ τυράννῳ τίς οὗτος; ἀντέλεγον, οἱ ὄντες περὶ αὐτὸν, ἄφρων ὑπάρχει, σὺ δ' ἔφησας, Χριστοῦ δοῦλος πέφηνα, οὐχὶ δ' ἀνόητος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τεκοῦσαν, τὸν Θεὸν Θεοτόκε δοξάζομεν, τῷ γεννήματι τῷ σῷ, προσηγορίαν ἁρμόζοντες, καὶ κλῆσιν κατάλληλον, πάναγνε Δέσποινα.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Μάρτυρος.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ.

Καθάπερ ἔμπορος ἐκ φερων ἠλλάξω, τῶν ἐπιγείων τὰ οὐράνια Μάρτυς· καὶ τὴν ζωὴν τὴν πρόσκαιρον λιπὼν ὦ ἀθλητὰ, εὗρες τὴν αἰώνιον, καὶ τὴν ἄπειρον μάκαρ, βραχυτάτου αἵματος, βασιλείαν ὠνήσω, καὶ σὺν χοροῖς εὐφραίνῃ ἀθλητῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου Θεὸν ἱλεούμενος.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε. Ὠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς.

Σὺ μὲν πυκνῶς, καταφιλῶν οὐ διέλιπες, τὰς ὁσίας χεῖρας ὦ Θεόδωρε, καὶ ταῖς ῥοαῖς δακρύων τῶν σῶν,

κατέβρεχες πόδας, τοῦ συνοδίτου σοι γέροντος, εὐχαριστῶ σοι πάτερ, δι' ἐμὲ ἀνακράζων, ὅτι κόπον τοσοῦτον ὑπέμεινας.

Ἀλλ' ἐκ ψυχῆς, ὁ συνοδίτης σοι ἔλεγε· Παῦσε τέκνον, καὶ μὴ ταῦτα λέγε μοι· καὶ γὰρ εἰ σὺ, ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἀθλῆσαι ἐπείγῃ, πῶς οὐκ ἐγὼ ἀγαπήσω σε; ἀπόστηθι οὖν λύπης, καὶ τῶν θρήνων ἀπόσχου, καὶ δειλίαν ἀπέλασον ἅπασαν.

Δύω ὁμοῦ, σύ τε κἀκεῖνος ὃν ἔσχηκας, συνοδίτην, ἔνδοξε Θεόδωρε, τῇ τῆς ψυχῆς, ὀδύνῃ πικρᾷ, συνείχεσθε ὅλως, μὴ στέγοντες τὴν διάζευξιν· δακρυρροοῦντες ἄμφω, συνθρηνοῦντες ἀλλήλοις, ἕως οὗ ἀπ ἀλλήλων διέστησε. Θεοτοκίον.

Ὦ Μαριὰμ, γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα· σὺ ἐν μέσῳ, Θεοῦ τε ἀνθρώπων τε, πᾶσα τὸν μὲν, ἀνθρώπου υἱόν, εἴργασαι Παρθένε, τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἀνέδειξας, υἱοὺς Θεοῦ διό με, ἀποκήρυκτον ὄντα, τῷ Θεῷ υἱοποίησον ἄχραντε. Ἄλλος. Ἐπαρθέντα σε.

Οὐδὲν δέδοικα ἑβόας, γενναιοφρόνως, τὰς παρ' ἡμῶν δεινοὶ, ἀπειλουμένας βασάνους, Χριστὸς γάρ μοι δύναμις, ᾧ κράζω γηθόμενος, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βεβλημένον σὲ θεόφρον τῆς εἱρκτῆς ἔνδον, τῶν ἀσεβῶν πλεῖστοί τινες εἰσελθόντες, δεινῶς μὲν ἐμάστιζον, ἐγέλων δὲ κράζοντες, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐλθέ σοι ἔλεγον πάλιν οἱ ἀσεβοῦντες, ἐπὶ τὴν πίστιν

τὴν ἡμῶν· ἡμεῖς δ' ἀντὶ ταύτης χρήματά σοι δίδομεν ἀξίαν καὶ ἔπιπλα, πίστιν τὴν ἡμῶν προτιμήσαντι.

Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχήν μου φαρμαχθεῖσαν τοῖς ἰοβόλοις, τῶν ἐναντίων δήγμασι, δραστικῷ φαρμάκῳ, πρεσβειῶν θεράπευσον, Χριστὲ τῆς τεκούσης σε, καὶ τοῦ ἱεροῦ ἀθλοφόρου σου. Ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Θείῳ ἔρωτι μάρτυς, τῷ τοῦ μαρτυρίου δεινῶς συνεχόμενος, πρὸς Χριστὸν ὑπάγω, πρὸς Χριστόν μου πορεύσομαι ἔλεγε· καὶ ταχὺ τελέσω, ἔργον ὃ ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἵνα θᾶττον σατᾶν λυτρωθήσωμαι.

Εὐθαρσεῖ παῤῥησίᾳ, ἤλεγξας ἀπίστους παμμάκαρ Θεόδωρε· καὶ ψευδοπροφήτην τὸν αὐτῶν ἀρχηγὸν ἀνεκήρυξας, καὶ θρησκείαν τούτου, πλάνην ὠνόμασας πανσόφως, καὶ παρέδως αὐτὴν ἀναθέματι.

Ο κριτὴς ἐξεπλάγη, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συνεδρεύοντες ἅπαντες· ἀκούοντες τούτων, καὶ ψυχῆς τὸ ἀνδρεῖον παράστημα, βλέποντές σου μάρτυς, τίς οὗτος ἔλεγον ὑπάρχει; πρὸς ἀλλήλους ὁρῶντες σὺν θαύματι.

Θεοτοκίον.

Δόξα αὕτη σοι μόνη, πάντων τῶν ἀνθρώπων Παρθένε δεδώρηται, λογισμῶν φανῆναι, σαρκικῶν ἀνωτέραν πανάχραντε, ὅθεν ὡς Παρθένος, καὶ ἠγεμὼν παρθενευόντων, παρθενεύειν κἀμὲ ἐνδυνάμωσον.

Ἄλλος. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριέ μου φῶς, καὶ σοφία στήριγμα, ἐν σοὶ θαῤῥῶν κἀγὼ Σῶτερ τὰς ποινὰς ὑπομένω, ἐβόα ὁ Θεόδωρος.

Μιμούμενος σοφὲ, τὸν Σατῆρα καὶ Κύριον, τὸν ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καὶ αὐτὸς τῇ ἀγχόνῃ, μετέωρος ἐκρέμασο.

Οὐκ ἴσχυσαν σοφὲ, τῆς ψυχῆς σου τὸ εὔτονον, σαλεῦσαι οἱ τυραννοῦντες· ἐπὶ πέτραν γὰρ ὄντως Χριστοῦ τεθεμελίωτο. Θεοτοκίον.

Σῶσόν με ὁ Θεὸς, ὡς φιλάνθρωπος σῶσόν με, δεήσεσι τῆς ἀῤῥάστως, σὲ τεκούσης Παρθένου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου.

Ὠδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὡς ἄγριοι αἱμοβόροι λέοντες, καὶ ὡς λύκοι οἱ ἀπόγονοι Ἄγαρ, σοὶ τῷ Χριστοῦ, ἐφορμῶντες ἀρνίῳ, ὤθουν ἐλάκτιζον ἔδαιρον, καὶ ἤκιζον παντοδαπῶς, καὶ εἱρκτῇ σε ἐποίησαν ἔγκλειστον.

Ῥαβδίζουσαι ὡς ἀσκὸν τὸ σῶμά σου, ἀπενάρκησαν δημίων αἱ χεῖρες· σὺ δ' ὡς τρυφὰς, τὰς πληγὰς ἐλογίζου, καθάπερ πάσχοντος ἄλλου Θεόδωρε· καὶ ἔψαλλες χαρμονικῶς, Θεοτόκου ᾠδὴν χαριστήριον.

Ὡς ἔλαφος ἡ διψῶσα ἔσπευδες, ψαλμικῶς ἐπὶ πηγὰς μαρτυρίου, ὅθεν θερμῶς, τί βραδύνετε, ἔφης, ὦ δικασταὶ καὶ οὐ θᾶττόν με κτείνετε; ἑνοῦντές με πρὸς τὸν Χριστὸν, τὸν Θεὸν καὶ δεσπότην καὶ πλάστην μου.

Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου καὶ μαστοὺς ὦ Δέσποινα, τῷ Υἱῷ σου

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΟΡΗΣ

μεσιτεύουσα δεῖξον· μίξον τοῖς σοῖς, τὰ ἐκείνου Παρθένε, σταυρὸν καὶ λόγχην καὶ σπόγγον καὶ κάλαμον, καὶ οὕτως ἱλέωσαι αὐτὸν, ἐφ' ἡμῖν τοῖς πολλὰ ἁμαρτήσασιν. Ἄλλος. Ἐβόησε προτυπῶν.

Ἐπήκουσεν, ὁ τῶν ὅλων δεσπότης καὶ Κύριος, τοῦ δικαίου, Γεωργίου τὴν δέησιν ἔνδοξε, δι' ὅπερ σοι τοῦτον, τῇ εἱρκτῇ συγκλεισθῆναι ηὐδόκησε.

Μιμούμενος τὸν ἐν Σμύρνῃ Ἀλέξανδρον ἔνδοξε, καὶ τὸν Θεῖον ἐν Ἐφέσῳ Πολύδωρον ἤθλησας, διὰ τοῦτο πάντες εὐφημοῦμέν σε μάρτυς Θεόδωρε.

Ὡς ἔμαθεν ὁ Γεώργιος, μάρτυς Θεόδωρε, ἐν εἱρκτῇ διατρίβοντα, τρόπον ἐνόησε, δι' οὗπερ ἐμβαίνει, καὶ ποιεῖ πρὸς ἀγῶνας θρανέστερον. Θεοτοκίον.

Ἁγνοίας σε, καθαρὸν εὑρηκὼς ἐνδιαίτημα, ἐν γαστρί σου, καθαρὸς ὁ Δεσπότης ἐσκήνωσεν, ἐκκαθάραι θέλων, τῶν ἀνθρώπων Παρθένε τὸ φύραμα.

Κοντάκιον, ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἡ καινή σου ἄθλησις, ὡς ἑωσφόρος, φαεινὸς ἀνέτειλε, καὶ συνεκίνησεν ἡμᾶς, Χριστὸν δοξάσαι Θεόδωρε, τὸν σὲ ἐν ἄθλοις στερρὸν ἀναδείξαντα. Ὁ οἶκος.

Μετανοίας τελειοτάτης καὶ ὁλοκαρδίου ὑπόδειγμα σεαυτὸν, πᾶσι τοῖς ἀρνησιχρίστοις προέθηκας μάρτυς, Θεόδωρε· μεταγνοὺς γὰρ πικρῶς ἐφ' ᾧ πέπονθας πτώματι, πάντων τῶν τῇδε καλῶν κατεφρόνησας, βασιλικὴν υἱότητα, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ κάλλος σώματος, καὶ ζωῆς αὐτῆς τὸ περισπούδαστον χρῆμα, εἰς οὐδὲν λογισάμενος· ὅθεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ μαρτυρίου ἀνδρείως ἀποδυθεὶς, καὶ βασάνους πολυειδεῖς ὑπομείνας, μετὰ παῤῥησίας Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξας, τὸν σὲ ἐν τοῖς ἄθλοις στερρὸν ἀναδείξαντα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιζ'. Μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Θεοδώρου.

Στιχ. Ὕμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ.
Χριστοῦ ἀθλητῇ, ἐνδίκως ἁρμοστέος.
Βῇ δὲ ἐς Οὐλύμποιο φαεινὸν δῶ Θεόδωρος.

Ὠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὥσπερ χαρίτων οὐρανίων, δῶρον δέδοσαι ἡμῖν ὦ Χριστοῦ μάρτυς, τοῖς τιμῶσι θερμῶς, καὶ σὲ ἠγαπηκόσι, παρὰ Θεοῦ Θεόδωρε, ἐπ' ἐσχάτων τούτων χρόνων.

Νίκην κατὰ τοῦ πολέμου, μάρτυς ἔστησας τοῦ πρὶν νικήσαντός σε, καὶ τρωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἀντέτρωσας γενναίως, αὐτὸν καὶ ἐθανάτωσας, τῇ πολλῇ ὑπομονῇ σου.

Ἔχων ἐγκάρδιον τρισμάκαρ, τὴν ταπείνωσιν, σεαυτοῦ καταμέμφου· καὶ ὢν διὰ Χριστὸν ἐν εἱρκτῇ καὶ βασάνοις, εὐλογηθῆναι ἤθελες, καὶ μὴ ἄλλους εὐλογῆσαι. Θεοτοκίον.

Ὦ παρθένε σὺ μὲν ὑψηλοτέρα ἁγιότητι, πάντων ἐγὼ δ' ἔσχατος τούτων, ἁμαρτίαις εἰμί· σὺ οὖν ἀνόρθωσόν με, τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος, πλήρωμα τὸ τῆς κακίας. Ἄλλος. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ὁ ἐνισχύσας πρὸ μικροῦ, ὄντως τὸν Ἀλέξανδρον

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΤΣΙΜΗΤΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

Σῶτερ, καὶ τὸν Πολύδωρον αὐτὸς, διασώζεις καὶ νῦν τὸν Θεόδωρον, ὑπερύμνητε κράζοντα, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ πρὸ μικροῦ ἀπατηθεὶς, ἔτ' ἐν βασιλείοις ὑπάρχων, τὸν ἀπατήσαντά σε πρὶν, Μιτυλήνην καταλαβὼν ἔτρωσας, ὑπερύμνητε δ' ἔκραζες, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ῥῆξον πταισμάτων τὰς σειρὰς, ἀθλοφορικῇ παῤῥησίᾳ, τῶν εὐσεβῶς τε καὶ πιστῶς μελῳδούντων παμμάκαρ Θεόδωρε· ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Ἠποικιλμένη ἀρεταῖς, τοῦ παμβασιλέως παρέστης, ἐκ δεξιῶν τοῦ ἐκ τῶν σῶν, σαρκωθέντος αἱμάτων ἀνύμφευτε, ἐκτενῶς ἱκετεύουσα, λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης. Ὠδὴ ἡ. Τὸν ἐν Ὄρει.

Κεφαλῆς σου τὴν σύνθλιψιν γενναίως, ὑπομείνας ἠνώθης ἀθλοφόρε, τῇ κεφαλῇ τοῦ σώματος Θεόδωρε, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστὶ μόνος Χριστὸς ὁ ζωοδότης.

Ὀφθαλμῶν σου ἐξώσει ἀθλοφόρε, τῆς ψυχῆς σου ἐφώτισας τὸ ὄμμα, προσώπου δὲ στρεβλώσει κατηξίωσαι, ἰθυτενῶς βλέπειν, προσώπου τοῦ Θείου τὸ κάλλος τὸ ὡραῖον.

Ἐκριζώσει ὀδόντων σου ὦ μάρτυς, τῶν λεόντων συνέθλασας τὰ μύλας· κεράμων δὲ παιδείᾳ ἰσχὺν ἔλαβες, ὥσπερ κεραμέως, τὰ σκεύη συντρίβειν, τὴν καρδίαν διαβόλου. Θεοτοκίον.

Χριστοῦ μήτηρ, καὶ μήτηρ χριστωνύμων, σὺ ὑπάρχεις· δι' ὃ σε δυσωποῦμεν, τὰ κατὰ χάριν τέκνα σου ἐλέησον, ἡμᾶς σαῖς πρεσβείαις ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου τὸν κατὰ φύσιν Κόρη.

Ἄλλος. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Αἱ βαφαὶ τῶν αἱμάτων ἐπέχρωσαν, πορφυρίδα τὴν σὴν ἀξιάγαστε, ἣν στολισθεὶς μακάριε, στεφηφόρος ταῖς νίκαις, τῷ ἐν ὑψίστοις βασιλεῖ αἰωνίῳ παρίσασαι. Δίς.

Ἀπεφάνθην τοῖς κτήνεσιν ὅμοιος, ὑποκύψας ἀλόγων τοῖς πάθεσι, μάρτυς Χριστοῦ Θεόδωρε, διὰ τοῦτό με σῶσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἀθλοφόρε Κυρίου στερρότατε. . Θεοτοκίον.

Ὡς πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως, συντριβέντα με ὅλον ἀνάπλασον, ταῖς προσβολαῖς τοῦ ὄφεως, ὅπως πίστει καὶ πόθῳ, σὲ μακαρίζω, Θεοτόκε παρθένε πανύμνητε. Ὠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Μιμούμενος τρισμάκαρ τὸν ἐν σταυρῷ, κρεμασθέντα Χριστὸν τὸν Δεσπότην σου, ἐφ' ὑψηλοῦ, ξύλου ἐκρεμάσθης ὦ ἀθλητὰ, καὶ καθωράθης ὅμοιος, ἀποκαθηλώσει τῇ τοῦ Χριστοῦ, δι' ὃ ὡς κοινωνήσας, παθῶν τοῦ σοῦ Δεσπότου, καὶ κοινωνὸς τῆς δόξης γέγονας.

Ἐκρότησαν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ, σὲ ὁρῶσαι τὸν

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΟΝΟΜΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

δρόμον τελέσαντα· καὶ ὁ Χριστὸς, στεφάνῳ τῆς δόξης περιχαρῶς, κατέστεψε Θεόδωρε, ὡς ἀγωνισάμενον ἀνδρικῶς, ὑπὲρ αὐτοῦ παμμάκαρ, καὶ τὴν κακίστην πλάνην, καταβαλόντα τὴν ἀντίχριστον.

Ἠνοίγη σοι ἡ εἴσοδος ἀθλητὰ, παραδείσου Θεόδωρε ἔνδοξε· τρύφα λοιπὸν, εὐφραίνου καὶ χόρευε νοητῶς, καὶ βλέπε τὸν Σωτῆρά σου, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐναργῶς, σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις· καὶ μνείαν ἡμῶν ποίει, τῶν ἀγαπώντων καὶ τιμώντων σε. Θεοτοκίον.

Παρθένε ἐξιλέωσαι σὸν Υἱὸν, ἡμῖν πᾶσι πρεσβεύοντας ἔχουσιν, ὑπὲρ ἡμῶν, υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τοὺς ἀθλητὰς, Πολύδωρον Θεόδωρον, ἵνα ἀξιώσῃς ἐπιτυχεῖν, ἡμᾶς τοῦ παραδείσου, δοξάζοντας ἀπαύστως, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα Ἅγιον.

Ἄλλος. Ἅπας γηγενής.

Δέχου προσηνῶς τυτὶ δὴ τὸ ψέλλισμα, μάρτυς Θεόδωρε, τοὺς ἀνευφημοῦντας δὲ, καὶ ἀνυμνοῦντας τὰ σὰ παλαίσματα, νῦν ἐποπτεύοις ἄνωθεν, θείαις πρεσβείαις σου, τῇ Τριάδι παρεστὼς μακάριε, ὑπὲρ ἧς τὸν ἀγῶνα τετέλεκας.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ γὰρ ἐπλούτησεν, ἔνδοξε Θεόδωρε, σὲ πολιοῦχον καὶ ἀντιλήπτορα· ἣν περιέποις ἄνωθεν, τὸ δ' ἐν αὐτῇ ἀσεβὲς, ἐκδιώξοις ἔθνος παμμακάριστε, ταῖς πρὸς Κύριον θείαις πρεσβείαις σου.

Ἤδη πρὸς αὐτὰ, σοφὲ τὰ οὐράνια σὺ κατεσκήνωσας, δόξης δὲ λαβόμενος τῆς ἀϊδίου, σαῖς μεθέξεσι, ταῖς

ἱεραῖς θεούμενος, μέμνησο πάντων ἡμῶν, τῶν τιμώντων πίστει τὴν πανίερον, καὶ σεπτὴν τελευτήν σου Θεόδωρε. Θεοτοκίον.

Φώτισον ἁγνὴ, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε καὶ μεγαλύνοντας· λῦσον τῶν παθῶν ἡμῶν τὸ σκότος Κόρη, παῦσον τὸν κλύδωνα· τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον· τοὺς τῆς Ἄγαρ γόνους καθυπόταξον, βασιλεῖ εὐσεβεῖ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Περιχαρῶς τὴν μνήμην σου, ἑορτάζομεν ἅπαντες, καὶ λείψανά σου τὰ θεῖα, Θεόδωρε προσκυνοῦμεν, καὶ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα· σὺ οὖν ἡμᾶς περίσωζε, ἀπὸ παντοίας ἀνάγκης, καὶ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου. Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃν ἐσωμάτωσεν, ἡ Θεοτόκος Δέσποινα, βαστάζουσα ἐν ἀγκάλαις, πρεσβευτικῶς ἀνεβόα· ἐπεὶ σπλάγχνον γλυκύτατον, ηὐδόκησας μητέρα σου, γενέσθαι με τὴν δούλην σου, τοὺς εἰς ἐμὲ προσφυγόντας, τῆς σῆς ἀξίωσον δόξης.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἦχος ά. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν τοῦ Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ νεομάρτυρα, Θεόδωρον συμφώνως, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῷ ἀναβοῶντες ἀπὸ ψυχῆς· ταῖς εὐχαῖς σου περίσωζε, ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀγαπῶντας ἐκ πειρασμῶν, καὶ παντοίων περιστάσεων. Δίς.

Τὸν Ἰησοῦν ὃν ἐπόθεις, ἔχων Θεόδωρε, καὶ θεωρίᾳ τούτου, ἐντρυφῶν ἀνενδότως, στρέψον σου τὸ ὄμμα

καὶ πρός ἡμᾶς, τοὺς ποθοῦντάς σε Ἅγιε· καὶ τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως δόξης ἐπιτύχωμεν.

Τῆς ὑπερθέου Τριάδος καταλαμπόμενος, ταῖς νοηταῖς ἀκτῖσιν, ὅλος φῶς χρηματίζεις, ὅλος ἐξαστράπτων ὅλος Θεός, κατὰ χάριν Θεόδωρε· φῶς καθορῶν τὸν Πατέρα, φῶς τὸν Υἱόν, φῶς Πνεῦμα τὸ πανάγιον. Δόξα, ἦχος πλ. δ΄.

Σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὰς πρὸς τὸν Ἰωσὴφ εὐλογίας ἀναλαμβάνουσα τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ, ὡς καλὴ καὶ φιλόπαις μήτηρ, Θεόδωρε βοᾷ σοι· υἱός μου ηὐξημένος σὺ εἶ, υἱός μου νεώτατος πρός με ἀνάστρεψον, ὁ τῶν νεοφανῶν μαρτύρων μου ἔσχατος· καὶ πρέσβευε ἀπαύστως τῷ σῷ κατὰ χάριν πατρί, καὶ ἐμῷ νυμφίῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὅπως με τῆς τυραννικῆς αἰχμαλωσίας, καὶ πάσης αἱρέσεως λυτρωσάμενος, σώσῃ εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι. Δοξογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ Τυπικά.

Κανόνος, ᾠδὴ γ΄. καὶ ς΄.

Μετὰ τὸ Τρισάγιον, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Κοινωνικὸν, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις, μαργαρίτην τοῦ Ἰησοῦ, τῶν νεομαρτύρων, Χριστοῦ τὸ λαμπρὸν ἄστρον, Θεόδωρον τὸν νέον, πιστῶν τὸ καύχημα.

Χαίροις ὁ ἀήττητος ἀθλητὴς, καὶ κήρυξ γενναῖος, τῆς θεότητος Ἰησοῦ· χαίροις Θεοῦ δῶρον, ἡμῖν δεδωρημένον, ἐν χρόνοις τοῖς ὑστέροις, μάρτυς Θεόδωρε.

Πνθησας ὡς ῥόδον κοκκοβαφὲς, Θεόδωρε μάρτυς, ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς καθ' ἡμᾶς, καὶ εὐωδιάζεις ὀδμαῖς τῶν σῶν χαρίτων, ἡμῶν τῶν σὲ ποθούντων, ψυχὰς καὶ σώματα.

Φύλαττε σοὺς δούλους διὰ παντὸς, Θεόδωρε μάρτυς, τοὺς τιμῶντάς σε εὐλαβῶς, καὶ πίστει καὶ πόθῳ, τελοῦντάς σου τὴν μνήμην, ἀπὸ παντοίας βλάβης, καὶ περιστάσεως.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιζ΄

Μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου, καθ' ἣν τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ γενομένου μαρτυρίου αὐτοῦ.

Στίχοι.

Ὕμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ,
Χριστοῦ ἀθλητῇ ἐνδίκως ἁρμοστέος·
Βῆ δὲ ἐς Ὀλύμπιο δῶ Θεόδωρος·

Ὁ ἔνθερμος οὗτος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νεομάρτυς καὶ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος κατήγετο ἐξ ἑνὸς χωρίου τοῦ Βυζαντίου καλουμένου Νεοχωρίου.

Ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1774 ἐπὶ τῆς βασιλείας Σουλτὰν Μαχμούτ. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν εὐσεβέστατοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί· ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Χατζῆ Ἀναστάσιος, καὶ ἡ μήτηρ του Σμαραγδῆ.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΤΟΡΕΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Εἰς αὐτὸν ἐφαίνετο ὡς ἄνωθεν προωρισμένον τὸ ὄνομα Θεόδωρος. Ἡ μεγάλη αὐτοῦ πρὸς τὰ θεῖα θερμότης ἐφώτισεν αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ μικρὸν παιδίον ἦτο προσηλωμένος εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ, ἀφ' οὗ ἔμαθεν αὐτὰ, ἔμαθε καὶ τὴν ζωγραφικὴν τέχνην ἀπὸ ἕνα εὐσεβέστατον χριστιανὸν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐδούλευεν εἰς τὰ παλάτια τὰ βασιλικά.

Ὁ μισόκαλος διάβολος, βλέπων τὴν πρὸς τὰ θεῖα σταθερὰν πίστιν καὶ ἀφοσίωσίν του, καὶ καθ' ἡμέραν τὴν ἀρετήν του αὐξανομένην, καὶ εἰς τὴν θείαν ἐπίγνωσιν ἑδραιουμένην, μὴ ὑποφέρων καὶ τὴν καθημερινὴν προσευχὴν καὶ κανονικὴν νηστείαν του, ἐφθόνησε καὶ ἤρχισε νὰ ῥίπτῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν καρδίαν αὐτοῦ σπόρον φιληδονίας καὶ μετατροπὴν ἐπιγνώσεως, καὶ νὰ στήσῃ τὴν προσοχήν του εἰς ἐκείνας τὰς ἀγαρηνὰς σωματικὰς τρυφὰς, δόξας καὶ πολυτελείας, τὰς ὁποίας ὁ μισόκαλος οὗτος παρέστησεν ὡς ὅλον ἐπιγνώσεως· καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀπατηθεὶς, ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα αὐτοῦ, τοῦ ἀποστάτου διαβόλου, καὶ σκοτισθεὶς τὸν νοῦν, ἠρνήθη, φεῦ! τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ ἐδέχθη τὸ βδελυρὸν ἐκεῖνο τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ σύμβολον, ἤτοι τὴν ψευδοπεριτομὴν τῆς ἀκροβυστίας, καὶ ὡς τοιοῦτος ἔμεινεν εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια τρία ἔτη, καὶ ἐδιδάσκετο τὰς βδελυρὰς καὶ ἀπατηλὰς μυθολογίας, τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἐπενόησε. Συγχρόνως ἔλαβε καὶ βασιλικὰς δόξας, τιμὰς, πλούτη, ὀφφίκια μεγάλα, καὶ δὲν ἦτο πλέον μικρᾶς τάξεως ἄνθρωπος, ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτὸς εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ μεγάλης τιμῆς ἀνθρώπων τοῦ βασιλικοῦ παλατίου· καὶ, προχωροῦντος τοῦ καιροῦ, ἤλπιζε καὶ μέλλον ἀνώτερον φθαρτὸν, ἀντὶ τῆς ζώσης ἀθανάτου ζωῆς.

Ὕστερον ἀπὸ τρεῖς χρόνους ἔπεσε πανώλης εἰς αὐτὰ τὰ βασιλικὰ παλάτια, καὶ καθ' ἡμέραν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐθέριζε τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου ἀνθρώπους μικροὺς καὶ μεγάλους, πλουσίους καὶ πένητας, καὶ ἀδιακρίτως πάσης τάξεως ἀνθρώπους ἥρπαζεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ματαίας ἐκείνης βασιλείας. Τότε ἐκυριεύθη ἀπὸ φόβον, συνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐσυλλογίσθη τὸ κακὸν τῆς ἀρνήσεως, καὶ τότε ἐρριζώθη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἠρνήθη ὅλας ἐκείνας τὰς μεγάλας τιμὰς καὶ δόξας τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν θρησκείας καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας των, ἔκλινεν εἰς μετάνοιαν, καὶ ἐπιμόνως καὶ μὲ διακαῆ πόθον ἐζήτει μὲ ποῖον τρόπον νὰ φύγῃ.

Αὐτὸς ὁ φόβος ἐδόθη παρὰ Θεοῦ ὡς μέσον μετανοίας, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν· « οὐ βούλομαι τὸ πλάσμα μου ἀπολέσθαι, ἀλλ' εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν ». Διότι, διὰ νὰ καταφρονήσῃ ὅλας ἐκείνας τὰς μεγάλας τιμὰς καὶ δόξας, τὰ πλούτη καὶ τὰς πολυτελεῖς τρυφὰς καὶ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, καὶ διὰ νὰ θραύσῃ ἐκείνους τοὺς δυνατοὺς δεσμοὺς τῆς ἀρνητικῆς ὁμολογίας του, καὶ ἀποφασίσῃ ἄλλην ἀμετάτρεπτον ὁμολογίαν μετανοίας, ἦτον ἀνάγκη νὰ δοθῇ ἓν τοιοῦτον μέσον ἄνωθεν, καὶ μία οὐράνιος καὶ πολλὰ δραστήριος δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας νὰ καταβάλῃ καὶ νικήσῃ τὰς δυσκαταμαχήτους δυνάμεις τοῦ ἀποστάτου διαβόλου, καὶ θραύσῃ γενναίως ἐκεῖνα τὰ δεσμὰ τῆς ψευδοπεριτομῆς του, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε μόνος του νὰ ἔλθῃ εἰς τοιαύτην μετάνοιαν, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ καταπείσῃ αὐτὸν νὰ ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐκείνην τὴν σατανικὴν ματαιότητα τῶν προσκαίρων καὶ φθαρτῶν ἀγαθῶν.

Μίαν νύκτα λοιπὸν, σελήνης οὔσης, ἐσυλλογίζετο πῶς ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐκείνους τοὺς Ἀγαρηνούς· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ φυγὴ ἐματαιώθη, καὶ δὲν ἔγινε κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, ἀπεφάσισε καὶ ἔπεσεν ἀπὸ ἓν μέρος ὑψηλὸν, διὰ νὰ φύγῃ, καὶ, ἐπειδὴ ἠκούσθη κτύπος, ἔτρεξαν παρευθὺς τινὲς τῶν ἐκεῖ Ἀγαρηνῶν καὶ τὸν ἐγύρισαν ὀπίσω.

Ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐκοινολόγησε τὸν σκοπόν του εἰς ἕνα χριστιανὸν γούναρην, συχνάζοντα ἐκεῖ· τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ μίαν ζυγὴν φορέματα ναυτικὰ διὰ νὰ τὰ φορέσῃ καὶ φύγῃ· ὅστις τοῦ τὰ ἔφερε χωρὶς νὰ καταλάβῃ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ

κανείς, καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ φύγῃ· καὶ μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ἔτρωγον ἐκεῖνοι οἱ Ἀγαρηνοί, οἵτινες τὸν ἐγνώριζον, ἔκαμε τὸν σταυρόν του, ἐπῆρεν ἐκεῖνα τὰ φορέματα καὶ ὑπῆγεν εἰς ἕνα τόπον παράμερον, καὶ ἐκεῖ ἐξέβαλε τὰς γούνας καὶ τὰ λαμπρὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρει, καὶ ἐφόρεσε τὰ χριστιανικά· ἐμελάνωσε τὸ πρόσωπόν του, ἔδεσε τὸ μέτωπόν του μὲ ἓν λερωμένον μανδύλι, ἐπῆρεν εἰς τὸν ὦμόν του μίαν στάμναν, καὶ ποιῶν εἰς τὸν ἑαυτόν του τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐξῆλθεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κατηραμένον οἶκον, ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς φύλακας τῆς αὐλῆς, κατέβη εἰς τὴν θάλασσαν, ἐμβῆκεν εἰς ἓν πλοῖον μικρὸν, ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς θείας του, καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἐχρίσθη τῷ ἁγίῳ μύρῳ, καὶ ἐκεῖθεν μὲ κόπους πολλοὺς, φόβους καὶ ἔξοδα κατέφυγεν εἰς τὴν Χίον, καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν εἰς ἕνα πνευματικὸν πατέρα τινὰς ἡμέρας. Ἀναγινώσκων δὲ βιβλία κατανυκτικὰ καὶ τὰ μαρτύρια τῶν Ἁγίων, καὶ περισσότερον τῶν νέων μαρτύρων, ἦλθεν εἰς ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν μετανοίας, καὶ ἐστέναζε διὰ τὸ κακὸν τῆς ἀρνήσεώς του· ἀκολούθως ἐξωμολογήθη δὶς καὶ τρὶς μὲ γενικὴν καὶ λεπτομερῆ ἐξομολόγησιν ὅλας τὰς ἁμαρτίας, τὰς ὁποίας ἔπραξεν ὡς ἄνθρωπος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καμμίαν, καὶ συγχρόνως ἔλαβε τὰ ἄχραντα μυστήρια, καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ κατανύγηται καὶ νὰ ποθῇ τὸ μαρτύριον. Ἐπειδὴ δὲ ἤκουε καὶ τὸ γενναῖον μαρτύριον καὶ τὰς ἀριστείας τοῦ πρὸ αὐτοῦ μαρτυρήσαντος ἁγίου Πολυδώρου, καθ' ἡμέραν ηὔξανεν ἡ πρὸς τὴν μετάνοιαν κατάνυξίς του καὶ ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου· τότε δὴ τότε ηὔξησαν καὶ οἱ λογισμοὶ καὶ πειρασμοὶ τοῦ μισοκάλου διαβόλου, καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐκ τούτου στενοχωρούμενος, ἀφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ πόθου τοῦ μαρτυρίου φλεγόμενος ἐπεθύμει, πότε νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ τελειώσῃ τὸ ποθούμενόν του καὶ ἀπαλλαχθῇ τῆς κοσμικῆς ματαιότητος.

Λοιπὸν, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, εὑρέθη τις ζηλωτὴς ἀδελφὸς, ὅστις τὸν συμπαρέλαβε καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τόπον παράμερον, καὶ ἐκεῖ διέμενον καὶ ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ κοινῶς καὶ κατ'

ἰδίαν, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ θέλημά του τὸ ἅγιον· ὁ δὲ ἀδελφὸς κινούμενος ἀπὸ ἀγάπην, συνέθεσεν αὐτῷ τὴν εὐχὴν ταύτην· « Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, ὁ ἰατρὸς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλὸν, ἀλλ' ἐνδυνάμωσον τὴν ἀσθενῆ καὶ πεπωρωμένην καρδίαν μου, θέρμανον αὐτὴν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ὑπὲρ σοῦ μαρτυρίου, ἵνα, ὡς ἠρνήθην σὲ τὸν πλάστην μου καὶ εὐεργέτην, χωρὶς νὰ μὲ βιάσῃ τις, καὶ ἐγενόμην δοῦλος τοῦ μιαροῦ διαβόλου, καὶ παίγνιον τῶν δαιμόνων καὶ ὑπέκυψα εἰς τὴν ἐξουσίαν, ὑποταγὴν καὶ θέλησιν αὐτῶν· οὕτω πάλιν διὰ τῆς σῆς χάριτος καὶ ἀνυπερβλήτου μακροθυμίας, δι' ἧς βοηθούμενος διέφυγον τὰς παγίδας αὐτῶν, ἀξιώσῃς με τὸν ἐλεεινὸν καὶ ἀνάξιον τῆς κλήσεως τῶν χριστιανῶν καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητός σου· μή με βδελύξῃ τὸν ταπεινόν σου δοῦλον, μονογενὲς Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ παράλαβέ με ἐν τῷ χορῷ τῶν μαρτύρων σου, καὶ ἀξίωσόν με τυχεῖν τῆς ἐφέσεως αὐτῶν ». Καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ταύτην ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν καὶ μεσιτείαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ ἰδίως τοῦ μάρτυρος Πολυδώρου.

Αὐτὴν τὴν εὐχὴν ἐδέχθη ὁ ἀθλητὴς οὗτος ὡς βοηθητικὸν μέσον καὶ ὅπλον ἀκαταμάχητον τῆς μαρτυρικῆς κλήσεώς του, καὶ αὐτὴν ἔλεγε συχνὰ μὲ μεγάλην καὶ κατανυκτικὴν εὐλάβειαν, καὶ συχνότερα μάλιστα ἔλεγε· « Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, ἐλέησόν με τὸν ἀρνητήν σου, ὁδήγησόν με καὶ φώτισόν με εἰς ὁδὸν μετανοίας· ζήτησόν με τὸν ἀποπεπλανημένον, ὡς τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, μνήσθητί μου ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ δέξαι με, ὡς τὸν λῃστὴν, ὡς τὴν πόρνην καὶ ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν, καὶ κατάταξόν με ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν δικαίων ».

Αὐταὶ αἱ εὐχαὶ ἔδωκαν μεγάλην κατάνυξιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μάρτυρος, καὶ ἔνθερμον ἀφοσίωσιν εἰς τὸν πόθον τοῦ μαρτυρίου του τόσον, ὥστε ἐζήτει ἐπιμόνως καὶ ἔλεγεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ζηλωτὴν ἀδελφόν· « Πάτερ ! νὰ ἑτοιμασθῶμεν, νὰ ἑτοιμασθῶμεν ! διότι εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν δουλειάν μας ».

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Εἰς αὐτὴν τὴν φλογερὰν κατάνυξιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ μάρτυρος ἔφθασε καὶ ὁ πρῶτός του πνευματικὸς ἀδελφός, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκαμον πολλὰς καὶ πολυειδεῖς δοκιμασίας καὶ οἱ δύο, καὶ εἶδον ἀκλόνητον καὶ στερεὰν τὴν γνώμην του, ἀπεφάσισαν τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου, καὶ ὁ ζηλωτὴς ἀδελφὸς νὰ συντροφεύσῃ τὸν μάρτυρα ἕως εἰς τὴν Μιτυλήνην καὶ τὸν παρηγορῇ εἰς τὸν δρόμον. Ὁ δὲ πνευματικός του, ἀφοῦ τοὺς συνεβούλευσε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς ἀπέστειλεν, ἔμεινεν εἰς τὴν Χίον· ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐδοκίμασεν ὁ εὐλογημένος Θεόδωρος μέγαν ἀγῶνα λογισμῶν καὶ ἀκαθαρσίας καὶ βλασφημίας, καὶ συχνὰ ἐξύπνα τὸν ἀδελφὸν τὴν νύκτα, καὶ τὸν ἔλεγεν· «Ἄχ γέροντά μου, τί νὰ κάμω; δὲν μὲ λυπεῖσαι τὸν δυστυχῆ, τὸν ὁποῖον μὲ ἔφαγον οἱ λογισμοὶ τὸν ταλαίπωρον;» Ἐκεῖνος τὸν ἐπαρηγόρει ὅσον ἠδύνατο. Ἀλλ' ὁ Θεόδωρος πάλιν τὸν ἔλεγεν· «Ἅγιέ μου γέροντα, νὰ ὑπάγωμεν τὸ ὀγληγορώτερον, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν σατανᾶν, διότι μὲ κατατρώγει τὸν δυστυχῆ· νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Χριστόν μου, νὰ ὑπάγω!» Τὸ σῶμα τοῦ εὐλογημένου ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, ἕως νὰ φθάσουν εἰς τὴν Μιτυλήνην, ἀνέλυσε, καὶ ἅμα ἔφθασαν, ἐμβῆκαν εἰς τὸ πλοῖον δύο Ἀγαρηνοί, καὶ τοὺς ἐφόβισαν πολύ, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἔφυγον χωρὶς νὰ τοὺς πειράξουν. Τότε ὁ μάρτυς λέγει πρὸς τὸν ἀδελφόν· «Γέροντά μου, δὲν εἶναι συμφέρον εἰς ἐμὲ νὰ καθίσω περισσότερον ἐντὸς τοῦ πλοίου, ἀλλὰ νὰ ἐξέλθωμεν, καὶ νὰ κάμωμεν τὴν δουλειάν μας». Ἀμέσως παραμέρισαν ὀλίγον, καὶ ἑτοιμάσαντες, ἐμετάλαβον τὸν μάρτυρα τὰ θεῖα μυστήρια μὲ πολλὴν κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν. Ἔπειτα, ὅτε ἐκάθισαν νὰ φάγουν ὀλίγην τροφήν, τῷ εἶπεν ὁ ἀδελφός· «φάγε ὀλίγον, υἱέ μου Θεόδωρε»· ὁ δὲ, κλαίων, ἔφαγεν ὀλίγον, λέγων· «δὲν δύναμαι νὰ φάγω, διότι ἔκλεισεν ὁ λαιμός μου· νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν δουλειάν μας, διότι ἔχω μεγάλην βάσανον εἰς τὴν ψυχήν· δὲν εἶναι καιρὸς νὰ περιμένω πλέον· νὰ πάρωμεν τὰ ἀναγκαῖα φορέματα· νὰ ἐκβῶμεν παράμερα νὰ τὰ φορέσω, καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν δρόμον μου». Καὶ εἰς τόπον ἁρμόδιον ἐφόρεσε τὰ τῶν Ἀγαρηνῶν ἐνδύματα, καὶ, διὰ νὰ θηλυκώσῃ τὸ πουτούρι του, ἐκάθισεν εἰς

τὴν γῆν ὁ ἀδελφὸς, καὶ ὁ μάρτυς κλαίων καὶ φιλῶν τὰς σεβασμίας χεῖράς του, ἔλεγεν· «Εὐχαριστῶ σοι, ἅγιε γέροντα, ὁ Θεὸς νὰ πληρώσῃ τοὺς κόπους σου, ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν εἶμαι ἄξιος». Ὁ δὲ ἀδελφὸς μὲ δάκρυα ἔλεγεν· «ἀδελφέ μου Θεόδωρε, μήπως σὲ ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν καμμία δειλία;» ὁ μάρτυς, οὐχὶ πάτερ! εἶπε· λυποῦμαι διὰ τὸν χωρισμόν σου· καὶ ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν καὶ καταφιλῶν καὶ βρέχων τοὺς πόδας τοῦ ἀδελφοῦ μὲ δάκρυα, ἔλεγεν· «Ἅγιοι πόδες, οἱ ὁποῖοι ἐκοπιάσατε δι' ἐμέ»· ὁ δὲ ἀδελφὸς τῷ ἔλεγε· «παῦσε Θεόδωρε! ἐγὼ ἔχω χρέος νὰ σὲ ἀγαπῶ, καθὼς καὶ σὺ ἠγάπησας τὸν Χριστὸν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του παραδίδεις τὸν ἑαυτόν σου εἰς θάνατον». Ὁ δὲ μάρτυς τῷ λέγει· «ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, θέλω μετὰ τὸν θάνατόν μου νὰ ὑπάγῃς νὰ ἐνταμώσῃς τοὺς γονεῖς μου, καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσῃς, διότι πολὺ τοὺς ἐλύπησα, καὶ πονεῖ ἡ ψυχή μου δι' αὐτοὺς, καθὼς ἐπαρηγόρησας καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ ἁγίου Πολυδώρου· νὰ προσκυνήσῃς τὸν ἰατρὸν τῆς ψυχῆς μου, καὶ πολλὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς· νὰ ἀσπασθῇς καὶ τὸν ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ὑπηρέτησε».

Ταῦτα ἀκούων ὁ ἀδελφὸς, καὶ βλέπων τὸ ἱλαρὸν αὐτοῦ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του γέμοντας δακρύων, ἔκλαυσε καὶ αὐτὸς τότε, καὶ ἐναγκαλισάμενος τὸν μάρτυρα καὶ καταφιλήσας τὴν μαρτυρικήν του κεφαλὴν, τῷ εἶπε· «πορεύου υἱέ μου τὴν ποθουμένην ὁδόν σου, καὶ ὁ Κύριος ἔσται μετὰ σοῦ ἐνισχύων σε!» Καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν ὁ μάρτυς, ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς, ἐπόνεσεν ἡ ψυχή του, καὶ εἶπε, «Θεόδωρε! μὴ θέλεις τίποτε ἀπὸ ἐμέ;» ὁ μάρτυς τῷ εἶπεν· ὄχι· «Καλότυχος καὶ μακάριος εἶσαι Θεόδωρε! εἶπεν ὁ ἀδελφὸς, ὕπαγε εἰς ὁδὸν εἰρήνης, γρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ! μοὶ φαίνεται, κατὰ ἀλήθειαν ὅτι βλέπω τοὺς ἁγίους μάρτυρας νὰ σὲ συνοδεύουν!» Τότε ἀπεχαιρετίσθησαν, καὶ δακρυρροοῦντες ἐχωρίσθησαν.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τῆς ἐν Μιτυλήνῃ διαμονῆς τοῦ μοναχοῦ, ἀπήντησε δύο χριστιανοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τὸ φρούριον, καὶ, ἀφοῦ τοὺς ἠρώτησε, τῷ εἶπον· «Πάτερ, σήμερον

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΣ

εἴδομεν ἕνα νέον, καλούμενον Θεόδωρον, ὅστις ἐμαρτύρησε διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μας· ἐκρέματο εἰς τὴν ἀγχόνην, καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἔφριξε καὶ ἐθαύμασε τὴν ἀνδρίαν καὶ σταθερὰν πίστιν αὐτοῦ τοῦ νέου· ἦτον εἰς τὴν ἡλικίαν ἕως εἴκοσιν ἐτῶν». Ὁ δὲ ζηλωτὴς ἀδελφὸς ἀπὸ τὴν χαράν του ἐδάκρυσε, καὶ, ἀφοῦ τὸν ἠρώτησαν, τοὺς ἀπεκρίθη· « Πρᾶγμα ἤκουσα, ὅπερ δὲν τὸ ἤλπιζα, εἰς τοιοῦτον καιρὸν, ὅτε ἐπλάτυνεν ἡ κακία, νὰ γίνωνται διὰ τὸν Χριστὸν μάρτυρες! » Τότε αὐτοὶ ἤρχισαν καὶ διηγοῦντο ἓν πρὸς ἓν τὸ μαρτύριον καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ μάρτυρος Θεοδώρου. Ὁ καλὸς οὗτος ἀδελφὸς μαθὼν ταῦτα, αὐτὴν τὴν νύκτα ὑπῆγεν εἰς τὸ φρούριον, καὶ εἶδε τὸ μαρτυρικὸν σῶμα τοῦ μάρτυρος Θεοδώρου κρεμάμενον ἀκόμη εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ὁλόγυμνον, μὲ τόσα μαρτυρικὰ στίγματα καταπληγωμένον, καὶ μὲ τόσην χάριν τῆς ἁγιότητος ἐστολισμένον καὶ διαλάμπον, καὶ πάντες οἱ χριστιανοὶ βλέποντες ἐλυποῦντο, καὶ ἐθαύμαζον, καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι παρόμοιον κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν σεβασμιότητα μὲ τὴν ἀποκαθήλωσιν τοῦ δεσπότου Χριστοῦ· καὶ παῤῥησίᾳ ὑπῆγαινον νέοι καὶ γέροντες, ἔκοπτον ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ κομμάτια, τὰ ἔβαφον εἰς τὸ αἷμα, καὶ τὰ ἔπερναν χάριν εὐλαβείας.

Τὰ καθέκαστα δὲ τοῦ μαρτυρίου του, κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἐκεῖ παρόντων δύο χριστιανῶν, εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

Τὴν πέμπτην ἡμέραν τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς ἐπαρουσιάσθη ὁ μάρτυς Θεόδωρος εἰς τὸν κριτὴν τῆς Μιτυλήνης, καὶ τὸν ἠρώτησεν, ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ κριτὴς αὐτοῦ τοῦ τόπου· ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγώ εἰμι· ὁ μάρτυς τῷ εἶπεν θαῤῥαλέως· « καὶ ἐγὼ εἶμαι ὀρθόδοξος, ὁ χριστιανὸς Θεόδωρος, ὅστις πρὸ δέκα ἐτῶν ἀποπλανηθεὶς, ἐδέχθην καὶ ἔλαβον τὴν κίβδηλον καὶ βδελυρὰν ὀθωμανικὴν θρησκείαν σας· ἤδη δὲ ἦλθον νὰ τὴν ἀποδώσω καὶ ἀναλάβω τὴν ἰδίαν μου πίστιν». Καὶ εὐθὺς ἐξέβαλε τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλήν του ὀθωμανικὸν κάλυμμα· ἔῤῥιψεν αὐτὸ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ κριτοῦ· ἐξέσχισε τὰ πράσινα περικαλύμματα αὐτοῦ, καὶ τὰ

κατεπάτησε πολλάκις πρὸς περιφρόνησιν, ἐξουθένησιν καὶ ἀποστροφὴν τῆς θρησκείας αὐτοῦ. Ὁ δὲ κριτὴς ἐκπλαγεὶς, βλέπων τὴν τοσαύτην παῤῥησίαν αὐτοῦ τοῦ νέου, ἠρώτησε τοὺς παρεστῶτας, τίς εἶναι οὗτος; Αὐτοὶ δὲ εἶπον ὅτι εἶναι φρενοβλαβής· ὁ μάρτυς ὑπολαβὼν εἶπεν, ὅτι δὲν εἶναι φρενήρης, ἀλλ' ἔχει σώας τὰς φρένας· εἶναι χριστιανὸς ὀρθόδοξος, χριστιανὸς ἐγεννήθη, καὶ χριστιανὸς θέλει ἀποθάνει. « Ἰδοὺ εἶδες καὶ ἤκουσες, καὶ ἔμαθες ὅτι εἶμαι χριστιανὸς, καὶ ὅτι ἀρνοῦμαι τὴν θρησκείαν σας· ἀποτέλεσον τὸ ταχύτερον πᾶν διανοούμενόν σου πρὸς ἀπαλλαγήν μου, εἶπεν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπομείνω μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου πᾶσαν ἀπόφασίν σου ». Τότε ὀργισθέντες οἱ ἐκεῖ παρεστῶτες ἐπίσημοι Ὀθωμανοὶ, ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ναζήρου, ὠθοῦντες καὶ μαστίζοντες ἀνηλεῶς· ἀλλ' οὗτος ὡς οὐδὲν λογιζόμενος αὐτὰς τὰς τυραννίας, ὡμολόγει εἰς τοὺς καθ' ὁδὸν συναντωμένους χριστιανοὺς, ὅτι εἶναι χριστιανὸς, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐζήτει συγχώρησιν. Φθάσαντες δὲ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ναζήρου, παρευθὺς ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τοὺς μὲν πόδας αὐτοῦ ἐδέσμευσαν, εἰς δὲ τὸν λαιμὸν ἔθεσαν βαρεῖαν ἅλυσιν, καὶ πᾶς Ὀθωμανὸς εἰσήρχετο ἐντὸς τῆς φυλακῆς, ἐμάστιζε καὶ ἐχλεύαζεν αὐτὸν ὡς φρενήρη, καὶ εἰς πάντας ὡμολόγει ὅτι εἶναι χριστιανὸς, καὶ ἔχει τὰς φρένας σώας καὶ ὑγιεῖς.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν παρασκευὴν τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, ὥραν ἕκτην τῆς μεσημβρίας, τυραννικῶς ἔφερον τὸν μάρτυρα πρὸς ἐξέτασιν, καὶ ἠρώτων, ἂν ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του· πρὸς ὃν ὑπέσχοντο δῶρα πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ ὅ,τι ἄλλο πολύτιμον θέλει, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θρησκείαν των. Ὁ δὲ μάρτυς ἀπήντησεν οὕτω· « Καὶ τὸν νοῦν μου ὑγιῆ ἔχω καὶ τὴν ὁμολογίαν μου σταθερὰν καὶ ἀμετάτρεπτον· σεῖς εἶσθε μωροὶ καὶ χωρὶς νοῦν. Τί μὲ πειράζετε καὶ μὲ δοκιμάζετε, ἐν ᾧ ἐνώπιόν σας μέμφομαι καὶ βλασφημῶ τὴν πίστιν σας; Ἀφίνετε σεῖς τὴν πίστιν σας καὶ γίνεσθε χριστιανοί; λοιπὸν πῶς ν' ἀφήσω ἐγὼ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΩΝ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗ

τὴν τοῦ ἡλίου φαεινοτέραν καὶ ἁγίαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μου; καὶ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἰδικήν σας τὴν σκοτεινὴν καὶ ἄνομον, οἵτινες ποιεῖτε τὴν ἡμέραν νύκτα, καὶ τὴν νύκτα ἡμέραν, καὶ τὴν νηστείαν σας πολυφαγίαν καὶ αὐτὸ τὸ ραμαζάνι σας· καὶ ἐγὼ ἠπατήθην, καὶ ἔγεινα ἑτερόδοξος· γνωρίσας δὲ τὴν μετ' αὐτῆς ἀπάτην καὶ πλάνην, εἰς ἣν ὑπέπεσα, μετεμελήθην, καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι χριστιανός· ἀποστρέφομαι καὶ τὴν πίστιν καὶ τὸν προφήτην σας καὶ ὅλους ὑμᾶς, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου προσφέρω τὴν ζωήν μου καὶ τὰ πάντα καταφρονῶ· τί μὲ φυλάττετε καὶ δὲν μὲ φονεύετε;» Τότε διέταξεν ὁ Ναζήρης, ὁ γενιτσάραγας καὶ ὅλοι οἱ ἐκεῖ παρόντες νὰ ἐκβάλωσι τὸν μάρτυρα διὰ νὰ μὴ τοὺς κολάσῃ, καὶ οὕτω διὰ πολλῶν μαστιγώσεων ἔφερον εἰς τὴν φυλακὴν, ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὰ δεσμὰ, ἄφησαν τὰς θύρας τῆς φυλακῆς ἀνοικτὰς, καὶ, ἀφοῦ ὑπέφερε τριακοσίας μαστιγώσεις εἰς τοὺς πόδας του, συνεχώρησαν καὶ εἰς πάντα ἄλλον Ὀθωμανὸν νὰ εἰσέρχηται καὶ μαστιγόνῃ αὐτόν· συγχρόνως ἄλλοι δέκα πέντε Ὀθωμανοὶ ἐμαστίγουν τοῦτον ἀδιακρίτως ἑκατέρωθεν τοῦ σώματός του, καὶ ἐκύλιον ὡς ἀσκὸν ἄφωνον. Ὁ μάρτυς ὑπομείνας ταῦτα πάντα γενναίως καὶ σιωπηλῶς, δὲν ἔλεγεν ἄλλο, εἰ μὴ· χριστιανὸς εἶμαι· καὶ καθήμενος, ὑποστὰς σκληροὺς ῥαβδισμοὺς, ἔθεσε τὴν δεξιὰν παλάμην τῆς χειρός του ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ὅπως τιμωρηθῇ καὶ αὐτὸ τὸ δάκτυλον, δι' οὗ ἐγένετο ἡ κατάδειξις τῆς ἀρνήσεώς του. Μετὰ ταῦτα, βαλόντες εἰς τοὺς κροτάφους τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δύο τεμάχια κεράμου, ἔδεσαν αὐτὰ μὲ σχοινίον τόσον δυνατὰ, ὥστε παρεβίασαν τοὺς βολβοὺς τῶν ὀφθαλμῶν του νὰ ἐξέλθωσι τῆς θέσεώς των καὶ τὸ πρόσωπόν του νὰ στρέφῃ ὄπισθεν· πλὴν ὁ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ἔλεγε· «χριστιανὸς, χριστιανὸς, χριστιανὸς εἶμαι». Οἱ δὲ θηριόγνωμοι Ὀθωμανοὶ, διὰ νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τὸν μάρτυρα σιωπὴν, ἔβαλον εἰς τὸ στόμα του μίαν ῥάβδον, ἔσφιγγον δυνατὰ τοὺς ὀδόντας του, καὶ ἀποσύροντες αὐτὴν βιαίως, ἔσπασαν μερικοὺς ὀδόντας, καὶ κατέστησαν αὐτὸν ἡμιθανῆ εἰς τὴν φυλακήν.

Τὴν πρωΐαν τοῦ σαββάτου μεταβὰς χριστιανός τις ὑπηρέτης τῆς φυλακῆς, εὗρε τὸν μάρτυρα ψάλλοντα «τῇ ὑπερμάχῳ»· ὅστις λαβὼν παρ' ἐκείνου μελανοδοχεῖον, ἔγραψε πρὸς τὸν ἀρχιερέα ὅπως τῷ ἀποστείλῃ τὴν θείαν δωρεὰν, τὴν ὁποίαν καὶ διὰ τοῦ ἰδίου χριστιανοῦ ἔλαβεν ὁ μάρτυς· μετὰ ταῦτα ἐγεύθη καὶ δύω χουλμαριὲς μανέστραν, τὴν ὁποίαν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν χριστιανὸν, καὶ εὐχαριστήσας αὐτὸν εἶπε· «Δὲν εἶναι τρόπος νὰ μεταβῇ τις εἰς τὴν φυλακὴν διὰ παρηγορίαν μου;» Ἦλθον συγχρόνως ἀρκετοὶ Ὀθωμανοὶ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐξετάζοντες, ἐπέφερον εἰς αὐτὸν πολλὰ βάσανα.

Γεώργιος δέ τις Θεσσαλονικεὺς, νέος τῇ ἡλικίᾳ, ἀναγινώσκων πολλάκις τὰ μαρτύρια τῶν παλαιῶν μαρτύρων, ἔλεγε κατ' ἰδίαν· «ἆρά γε εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ τὰ μαρτύρια ὅλα; ἆρά γε ὑπέμειναν αὐτοὶ οἱ μάρτυρες τόσα βάσανα, καθὼς καὶ ὁ συνώνυμός μου Γεώργιος;» Ἀπορῶν περὶ τούτων, καὶ ἀκούσας τὰς βασάνους τοῦ μάρτυρος τούτου, εἶπεν εἴς τινα φίλον του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὑβρισθῇ μέ τινα ἵνα φέρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἴδῃ τὸν μάρτυρα.

Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ δημογέροντες, ἔπεμψαν τὸν εἰσπράκτορα τοῦ βασιλικοῦ φόρου νὰ ζητήσῃ φόρον, καὶ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν φυλακὴν νὰ ἴδῃ καὶ παρηγορήσῃ τὸν μάρτυρα· ὅσις μεταβὰς εὗρεν εἰς τὴν φυλακὴν ἀρκετοὺς Ὀθωμανοὺς καὶ ἐτυράννουν διαφοροτρόπως τὸν μάρτυρα, καὶ ἐξέταζον αὐτὸν ποῦ διέμεινε τόσα ἔτη· ὁ δὲ μάρτυς ἔλεγεν ὅτι ἦτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν· ὁ Κολτσίπασας (ἤτοι ὁ ὑπαστυνόμος) τῷ ἀπήντησεν· «οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀγγλίας σοὶ εἶπον νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, ὅπου ἔγινες ὀθωμανὸς, νὰ γίνῃς παλιοχριστιανός;» Ὁ μάρτυς εἶπε, ναί· ἐκεῖνος δὲ ἀναστενάζων μανιωδῶς ἔλεγεν· «ἂς ἦτον εἰς χεῖράς μου ἐκεῖνος ὁ ἱερεὺς, ἤθελον ἐκβάλει ἀπὸ τὴν ῥάχην του ἀρκετὰς λέρας· τώρα, μιαρὲ, πόθεν ἦλθες;» Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη· ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Τότε τις ἐξ ἐκείνων τῶν Ὀθωμανῶν ἐζήτησε νὰ ἔλθῃ ἄλλος Ὀθωμανὸς, γνωρίζων νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος σχοινίον, καὶ μάθῃ ν'

ἀποκρίνηται τὴν ἀλήθειαν· ἔθετον ὑπὸ τὴν ῥῖνά του καπνὸν καὶ ἔλεγον· « Πίε καπνόν, τσιφούτ (τουρκιστί)». Εἷς ἐξ αὐτῶν ἐκπυρώσας καπνοδοχεῖον, ἔκαιε τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ του, λέγων· «βλασφημεῖς τὴν πίστιν;» Ὁ μάρτυς ἔλεγεν· «δὲν αἰσχύνεσθε, ἄθλιοι, εἰς τὰ γελοιώδη ἐπιχειρήματά σας; οὐδὲν αὐτῶν ταράττει τὴν ἀπόφασίν μου καὶ ὁμολογίαν μου· ἐγὼ ἐγεννήθην ἐκ κοιλίας μητρὸς χριστιανῆς· χριστιανὸς θὰ ἀποθάνω, καὶ Θεόδωρος· καὶ ἂν δὲν θέλητε νὰ βλασφημῶ τὴν πίστιν ὑμῶν, μήτε ὑμεῖς λέγετέ τι περὶ τῆς ἐμῆς ἁγίας πίστεως· τὸ σῶμά μου κεῖται εἰς τὴν ἐξουσίαν ὑμῶν· ποιήσατε αὐτὸ κατὰ τὴν ὑμετέραν θέλησιν, καὶ ἂν εἰς τεμάχια διαμελίσητε καὶ φάγητε, μιᾶς ἑβδομάδος μόλις ἔσεται βρῶσις. Ποιήσατε ὅ,τι ἀρεστὸν ὑμῖν, καὶ τὸν σκοπόν μου καταστήσατε τὸ ταχύτερον τετελεσμένον καὶ ἐμὲ ἀναπαυμένον». Ἐκεῖνοι δὲ ἔλεγον τῷ μάρτυρι κατὰ τὴν ὀθωμανικὴν διάλεκτον· « ὁ ἐνταῦθα ἀποστείλας σε ἱερεὺς δὲν σὲ ἐβεβαίωσε καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς ψυχῆς σου; » Ὁ μάρτυς ἀπεκρίνετο· « τοῦτο δὲν δύνασθε ὑμεῖς νὰ γνωρίζετε». Τότε δὲ θυμῷ πυρούμενοι, ἐμάστιζον καὶ ἠπείλουν τὸν μάρτυρα· ἀλλ' αὐτὸς γενναίως καὶ ἀπτοήτως ἐζήτει τὴν ταχυτέραν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπειλῆς αὐτῶν, καὶ τὴν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μετάβασίν του, καὶ ἐκεῖνοι μὲν θυμοῦ πληρούμενοι, ἀνεχώρησαν· αὐτὸς δὲ ἔμεινε μετὰ τοῦ Γεωργίου, ὅστις καθίσας πλησίον του, ἐζήτει εὐλογίαν καὶ συγγνώμην, καταφιλῶν τοὺς πόδας του. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου πῶς ὀνομάζεται, ἀπεκρίθη, ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ προσῆλθεν. Ὁ μάρτυς εὐχαριστήσας αὐτῷ εἶπεν· « καλῶς ἐποιήσατε, ἀδελφέ, καὶ ἤλθετε πρὸς παρηγορίαν μου, διότι ὅλην αὐτὴν τὴν νύκτα ἤμην μόνος μου, καὶ κατὰ σατανικὴν συνέργειαν κατέλαβε τὴν καρδίαν μου φόβος πολὺς, ὥστε μικρὸν νὰ ὑποκύψω εἰς ἀπόγνωσιν· διότι οἱ Ἀγαρηνοί, ὡς κύνες λυσσώμενοι, ὥρμησαν κατ' ἐμοῦ ». Τότε ὁ ἀγαθὸς Γεώργιος ὑπενθυμίσας τὸ μαρτύριον τῶν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς ῥιφθέντων τριῶν Παίδων, τὰ μαρτύρια τῶν μεγαλομαρτύρων Γεωργίου καὶ Δημητρίου, ἐχαροποίησεν αὐτὸν, ὅστις

ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ ὀνόματος, τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς καὶ τῶν γονέων καὶ τοῦ αἰτίου τοῦ μαρτυρίου, ἀπήντησεν ὅλα τὰ προλαληθέντα κατ' ἀκρίβειαν, καὶ ζητήσας παρ' αὐτοῦ μελανοδοχεῖον καὶ χάρτην, ἔγραψε πρὸς τὸν ἀρχιερέα τοῦ τόπου νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἐν Χίῳ πνευματικόν του ἰατρὸν, συνάμα δὲ ἔγραψε καὶ εἰς τοὺς γονεῖς του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐξῆλθε φήμη ὅτι πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ μάρτυρος πρόκειται νὰ κόψωσι τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐκ τῶν γονάτων. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ ἐκεῖ τοπάρχης διεκοίνωσε πρὸς τὸν Ὀθωμανὸν δικαστὴν λόγους ὀνειδιστικοὺς, ὡς ἀγνοοῦντα τὸν νόμον, ὅτι παραχρῆμα μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς κατὰ τοῦ Μωάμεθ βλασφημίας ὤφειλε νὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον τὸν μάρτυρα, καὶ οὐχὶ νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν βλασφημοῦντα. Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ δικαστὴς ἀνεκάλεσε τοῦτο. Ταυτοχρόνως εἰσέρχεται εἰς τὴν φυλακὴν οἰκεῖός τις τοῦ Τοπάρχου, καὶ εἶπε τῷ μάρτυρι· «μωρὲ, δὲν δίδεις τὸ σαλαβάτι, τουτέστι τὴν μαρτυρίαν τῆς θρησκείας μας. Τώρα ἔχουν νὰ σὲ χαλάσουν ». Ἀλλ' ὁ μάρτυς ὑψώσας τὴν κεφαλὴν, ὕβρισε καὶ αὐτὸ τὸ σαλαβάτι, καὶ τὸν Μωάμεθ, καὶ τὴν πίστιν των. Ἕτερος δέ τις ἀνώρθωσε τὸ ὅπλον του νὰ κτυπήσῃ τὸν μάρτυρα, καὶ ἄλλος ἐμπόδισε λέγων· οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχεις σὺ νὰ φονεύσῃς αὐτόν. Μετ' αὐτοὺς εἰσῆλθον καὶ ἄλλοι πολλοὶ λέγοντες τῷ μάρτυρι· ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα του· ἀλλ' ὁ μάρτυς εὐχαριστήσας, ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ ἠρώτησε τὸν Γεώργιον· αὐτὸς δὲ εἶπεν αὐτῷ, λέγε τὸ, « μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου ». Οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ τότε ὡς ἄγριοι λύκοι ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ καὶ ἤρχισαν νὰ δένωσι τὰς μαρτυρικὰς χεῖράς του. Ὁ μάρτυς σταθεὶς ἀτρόμητος, καὶ τὰ πάντα εἰς οὐδὲν λογιζόμενος, εἶπεν εἰς τοὺς Ἀγαρηνούς· «σταθῆτε, σταθῆτε »· καὶ τότε ποιήσας τρὶς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἔδεσε μόνος τὰ ἐπιμάνικα τοῦ ὑποκαμίσου του ἐπὶ τοῦ τραχήλου του· ὡσὰν νὰ ἡτοιμάζετο εἰς ἀγῶνα πάλης. Τότε εἶπεν εἰς τοὺς Ἀγαρηνούς· «δέσατε τώρα τὰς χεῖράς μου ». Ὅτε δὲ ἔμελλον νὰ σηκώσωσι τοῦτον, ἀπέσυρέ τις τὴν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ τε-

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΕΥΓΕΝΙΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

θειμένην ἄλυσιν τόσον σκληρὰ, ὥστε μικρὸν ἔλειψε νὰ κοπῇ ὁ λαιμὸς αὐτοῦ. Ὁ μάρτυς δὲ, ὡς ἄνθρωπος, πονέσας, ἐζήτησε νὰ ἐκβάλωσι πρῶτον τοὺς πόδας του ἐκ τοῦ δεσμοξύλου, καὶ, τούτου γενομένου, ἀνορθωθεὶς ἔτρεχεν ὁ ἀοίδιμος προθυμότατα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Καὶ ἐκεῖ φέροντες αὐτὸν ἐμαστίγωσαν ἀνηλεῶς καὶ σκληρῶς, καὶ ἔῤῥιψαν ἐν τῇ γῇ ἡμιθανῆ. Ἀνορθώσαντες δὲ πάλιν τοῦτον οἱ ἀσεβεῖς, ἠρώτων τίς εἶναι καὶ πῶς ὀνομάζεται. Ἐκεῖνος δὲ μόλις ἀναπνέων ἐκ τῶν πολλῶν βασάνων, τοῖς ἀπεκρίνετο, ὅτι εἶναι χριστιανὸς, ὀνομάζεται Θεόδωρος, καὶ χριστιανὸς ἀποθνήσκει. Τότε δὲ, φεῦ! οἱ ἀσεβεῖς οὗτοι ἔσυρον τὸ σχοινίον τῆς ἀγχόνης, οὗπερ τμηθέντος; πεσὼν ὁ μάρτυς κατὰ γῆς, ἐκτύπησε τὸ γόνυ, ἐξ οὗ καὶ αἷμα πολὺ ἔῤῥευσε, καὶ, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὄντα, οἱ ἀσεβεῖς Ἀγαρηνοὶ ἀνώρθωσαν πάλιν αὐτὸν, καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του τὸ σχοινίον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ποθούμενον τοῦ μαρτυρίου του στέφανον. Τὸ δὲ αἷμα τρεῖς ἡμέρας ἀδιακόπως ἐστάλαζεν ἐκ τοῦ γόνατος τοῦ ἀθλητικωτάτου καὶ μαρτυρικοῦ σώματός του. Μετὰ δὲ τὴν ἀπονέκρωσίν του συνήρχοντο πανταχόθεν οἱ χριστιανοὶ, καὶ μετὰ μεγίστης εὐλαβείας πλησιάζοντες τῷ σώματι τοῦ μάρτυρος, ἔκοπτον ἕκαστος μέρος τοῦ χιτῶνος αὐτοῦ, ἔβαπτον αὐτὸ ἐν τῷ μαρτυρικῷ αἵματι, καὶ ἐφύλαττον αὐτὸ εἰς τὰς οἰκίας των χάριν ἁγιασμοῦ. Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκήρυττον καὶ ὡμολόγουν ὅτι, πίνοντες ἐκ τοῦ ἀποστάγματος αὐτοῦ τοῦ αἵματος, καὶ ἐν κατανύξει ἐπικαλούμενοι τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἁγίου, ἐθεραπεύοντο.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν ἡμερῶν, λαβόντες ἄδειαν παρ' ἐκείνης τῆς τοπικῆς ἐξουσίας, ἔλαβον καὶ τὸ μαρτυρικὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου ἐκεῖνοι οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ, ἐκήδευσαν αὐτὸ μὲ τὴν προσήκουσαν ἐκκλησιαστικὴν παράταξιν, καὶ ἐνταφίασαν αὐτὸ ἐντὸς μιᾶς ἐκκλησίας, κατὰ τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως Μιτυλήνης κειμένης, καὶ καλουμένης Παναγίας Χρυσομαλλούσης.

Τοῦτο εἶναι, εὐλογημένοι ἀδελφοὶ χριστιανοὶ, τὸ φρικτὸν καὶ

ὑπερθαύμαστον μαρτύριον τοῦ ἐν ἁγίοις μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ νέου· τοῦτο ὅστις ἀναγινώσκει μετ' εὐλαβείας, καὶ κατάνυξιν πολλὴν αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐν ἁγίοις θαυμαστωθέντα Κύριον δοξάζει· διότι αὐτὸς ἔδωκε φωτισμὸν καὶ δύναμιν εἰς τὸν εἰκοσαετῆ τοῦτον νέον νὰ φύγῃ τὴν πλάνην καὶ τὸ σκότος, καὶ νὰ κηρύξῃ ἐνώπιον τῶν ἀλλοπίστων Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ τῷ ὄντι· ὁ νέος οὗτος μάρτυς, ἐν ᾧ ἔδειξε τώρα τοσοῦτον θαυμαστὴν ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν, ἀλλ' ὅτε κατ' ἀρχὰς, μεταμεληθεὶς διὰ τὴν ἄρνησίν του, ἦλθεν εἰς αἴσθησιν, καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ ὡς χριστιανὸς τὸν σταυρόν του, καὶ νὰ λέγῃ ψαλμοὺς καὶ εὐχὰς, εἶχε τότε ἀκόμη εἰς τὴν καρδίαν του τὸν φόβον τσῦ θανάτου· διότι, ἐν ᾧ ποτε ἔκαμνε κρυφίως τὸν σταυρόν του, καί τις τῶν ἀπίστων, ἰδὼν αὐτὸν, ἐφώναξε μὲ ἀγρίαν φωνήν· «Ἀκόμη εἶσαι χριστιανός»; κατεκυριεύθη ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον. Ἀλλ' ὅμως τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ νὰ μὴ βοήσῃ μετὰ τοῦ Δαυὶδ τό· «Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», ὅταν, ἀναγινώσκων τοὺς μαρτυρικοὺς ἀγῶνας τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, βλέπῃ ὅτι αὐτὸς ὁ τοσοῦτον δειλὸς πρότερον, ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπεμακρύνθη καὶ σωματικῶς ἀπὸ τοὺς ἀνόμους, καὶ ἐχρίσθη μὲ τὸ ἅγιον Μύρον, καὶ συνανεστράφη μετὰ πνευματικῶν ἀνδρῶν, ὅτι τότε ἐθερμάνθη εὐθὺς ἡ καρδία του, καὶ οὐχὶ ἁπλῶς ἐθερμάνθη, ἀλλὰ φλὸξ θείου πυρὸς ἀνήφθη εἰς τὴν ψυχήν του, βιάζουσα αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, καθὼς ἠκούσατε, νὰ ἀπέλθῃ διὰ μυρίων βασάνων πρὸς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν; Τίς λοιπὸν δὲν θέλει ὁμολογήσει, ὅτι τὸν πρώην δειλότατον τοῦτον νέον θεία δύναμις ἄνωθεν κατέστησεν ἔπειτα ἀνδρειότατον, γενναιότατον, καὶ, ἁπλῶς εἰπεῖν οὐρανόφρονα, καὶ θεόφρονα, ὥστε νὰ πάθῃ προθύμως ὑπὲρ Χριστοῦ ὅσας τυραννίας οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ἔπραξαν εἰς αὐτόν; Τῷ ὄντι· ὅστις δὲν ὁμολογεῖ ταύτην τὴν ἀλήθειαν, ἢ ἐχθρὸς εἶναι τῆς πίστεως καὶ παντάπασιν ἄθεος, ἢ ἄλογος καὶ διόλου ἀναίσθητος. Τὸ αὐτὸ σχεδὸν βλέπομεν ὅτι συνέβη καὶ εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ μαθητὰς τοῦ Κυρίου κατὰ τὸ πάθος αὐτοῦ· ὄντες εἰσέτι τότε ἀτελεῖς καὶ ἀσθενεῖς, ἐκυριεύοντο ὑπὸ φόβου, καὶ ἄλλοι μὲν ἐγκατέλιπον αὐτὸν

ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

καὶ ἔφυγον, ἄλλοι δὲ τὸν ἠρνήθησαν, ὡς ὁ Πέτρος· ὕστερον ὅμως μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ὅτε ἔλαβον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἐνεδύθησαν τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς, οὐχὶ μόνον πᾶσαν δειλίαν καὶ πάντα φόβον ἀπέβαλον, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐδίψων πρὸς τὰ πάθη καὶ τοὺς διωγμοὺς καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐσταυρωμένου διδασκάλου καὶ σωτῆρος αὐτῶν.

Λοιπὸν, χριστιανοὶ ἀδελφοὶ, ἐπειδὴ ἡ πίστις ἡμῶν εἶναι οὕτω θεία καὶ θαυμαστὴ καὶ ὑπερένδοξος, ὡς βεβαιοῦται καὶ ἐκ τῶν μαρτυρίων τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀποθνησκόντων, ἂς φυλάξωμεν αὐτὴν ἀσάλευτον καὶ στερεὰν καὶ μέχρις αἵματος, ἂν τύχῃ· ἂς τιμῶμεν αὐτὴν διὰ τῶν ἔργων τῶν ἁρμοζόντων εἰς τοιαύτην πίστιν· ἂς παρακαλῶμεν τοὺς ἁγίους μάρτυρας τοὺς ἀποθανόντας δι' αὐτὴν, ἐν οἷς καὶ τὸν σήμερον ἑορταζόμενον θεῖον Θεόδωρον, νὰ πρεσβεύωσιν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀναξίων πρὸς Κύριον, ἵνα ἐλεήσῃ καὶ ἡμᾶς τοὺς κατακρίτους, καὶ ἀξιώσῃ νὰ εὐαρεστήσωμεν αὐτῷ διὰ μετανοίας· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΣΩΤΗΡΙ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ